

சந்திரவதனா

3

எஸ்.பாலசுப்பிரமணியன்

சந்திரவதனா

(மூன்றாம் பாகம்)

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மின்நூலாக்கம்: தமிழ்நேசன்

அருந்ததி நிலையம்

19, கண்ணதாசன் சாலை

தியாகராய நகர்,

சென்னை – 600 017.

சந்திரவதனா

(மூன்றாம் பாகம்)

காலை இளங்க்திரவன் தனது கனக
மணிக்கிரணங்களை, மதுரை மாநகரின் மத்தி
யில் பிரமாண்டமாக எழுந்து நின்ற அரண்
மனையின் முன்பகுதியான சொர்க்க விலாசத்தின் மீது
சொரிந்து அதனைச் சொர்க்கலோகம் போல சொக்க வைத்
துக் கொண்டிருந்தான்.

சொர்க்க விலாசத்தின் மேற்குப் பகுதியில் அமைந்து
இருந்த அந்தப்புரம் கலகலப்புடன் திகழ்ந்து கொண்டு
இருந்தது. அதிகாலையிலேயே அந்தப்புர மகளிர் குளித்து
முடித்து வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசிக் கொண்டு,
வண்ண மலர்களைத் தலையில் சூடிக் கொண்டு உலவிக்
கொண்டிருந்ததால், அந்தப்புரம் முழுக்க நறுமணம் வீச
வது போன்ற பிரமையை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

சொர்க்க விலாசத்தில் இருந்து வடமேற்குத் திசையில்
அமைந்திருந்த நாடக சாலையின் நேர் மேற்குப்புறமாக
வசந்தவாவி என்ற பெயரில் மிகவும் அழகான குளம்
ஒன்று அமைக்கப்பட்டு இருந்தது. அந்தக் குளத்தைச்
சுற்றிலும் கண்ணைக் கவரும் பூங்கா எழிலாகத் திகழ்ந்
திருந்தது.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

வண்ண மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் பூங்காவிற்ருள் அந்தப்புர மகளிர் செல்லமாக வளர்ந்துவரும் மான், குயில், கிளி, மைனா, முயல் போன்ற விலங்கினங்களும் பறவையினங்களும் தன்னிச்சையாக ஆங்காங்கே திரிந்து கொண்டிருந்தன.

மயில்களுக்கு மத்தியில் ஒரு மயில் வந்து சேர்ந்தது போல முத்துநகை அந்தப் பூங்காவினுள் உலவிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது உடை அலங்காரத்தையும், நடை அலங்காரத்தையும் நடக்கும்பொழுது இடை அசையும் நளின சிங்காரத்தையும் பார்த்து வெட்கமுற்று ஓடியது மயிற்கூட்டம்.

அப்பொழுது பெண்மான் ஒன்று தனியாக அவள் இருக்கும் இடத்தருகே வந்து கொண்டிருந்தது. முத்துநகை அதனைப் பார்த்ததும் ஓடிச் சென்று அதனைப் பிடித்தாள். பிடிபட்ட அந்தப் பெண்மாண் மருண்டு போய் நாலாபுறமும் சுற்றிச்சுற்றிப் பார்த்தது.

முத்துநகை புற்றரையில் உட்கார்ந்து மானைத் தன்னருகே இழுத்து வாஞ்சையுடன் தடவிக் கொடுத்தாள். மான்கண்களில் மிரட்சி இருந்தாலும், முத்துநகையின் பிடியில் இருந்து அது விடுபட்டு ஓட முயலவில்லை.

முத்துநகைக்கு மிகவும் விருப்பமானது அந்தப் பெண்மான். அதனால்தான் சந்திரகிரியில் தனக்குச் செல்லமாகச் சூட்டப்பட்ட மங்கா என்ற பெயரை அந்த மானுக்கு முத்துநகை வைத்திருந்தாள்.

இந்த மானுக்கு ஒரு காதலன் உண்டு. இரண்டு மான்களும் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே சுற்றிக் கொண்டிருக்கும். காதலனான ஆண் மானுக்கு சொக்கநாதன் என்று இவள் பெயர் சூட்டி இருந்தாள்.

அந்தப்புர மகளிர் அருகில் இல்லாத நேரத்தில் அந்த இரு மான்களையும் தான் அதற்குச் சூட்டிய பெயர்களைக்

சந்திரவதனா

கொண்டு அழைப்பாள். கொஞ்சுவாள். அருகம்புற்களைப் பிடுங்கி ஆசையுடன் கொடுப்பாள்.

நாளாவட்டத்தில் அந்த இரண்டு மான்களும் முத்து நகையுடன் பழகி விட்டாலும், ஆண் மான் மட்டும் அவளிடம் சரியாக ஒட்டாது. புற்களைக் கொடுத்தால் ஆசையுடன் ஓடி வந்து தின்னும். வலிந்து பிடித்தால் திமிறிக் கொண்டு ஓடிவிடும்.

‘உனக்குச் சொக்கநாதன் என்று பெயர் வைத்தது சரிதான். அவரைப் போலவே பெண் மனதைப் புரிந்துக் கொள்ளாத முரடாக இருக்கிறாய்’ என்று அதனிடம் செல்லமாகக் கடிந்து கொள்வாள்.

இப்பொழுது ஆண் மானைக் காணவில்லையே. பெண் மான் மட்டும் தனியாக வந்திருக்கிறதே என்ற நினைப்பில் அதன் முகத்தைத் தனது முகத்தோடு ஒட்ட வைத்து, அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தவாறு கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசத் தொடங்கினாள்.

“என்னடி மங்கா, இன்று தனியாக வந்திருக்கிறாய்? எங்கே உனது காதலன், அந்த முரட்டுச் சொக்கநாதன்?”

பெண் மான் மருண்டு சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தது.

“காதலன் சென்ற இடம் தெரியாமல் திகைத்துப் போய்ச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறாயா? இந்த ஆண்கள் மனமே இப்படித்தான்டி! நம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டால் மறுகண்மே நம்மை அடியோடு மறந்து விடுவார்கள். காதலன் நினைப்பால் ஒவ்வொரு விநாடியும் நாம் கலங்குவது பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையே இருக்காதடி, கல் நெஞ்சுக்காரர்கள்.”

மானின் நெற்றியில் பரிவுடன் முத்தமிட்டாள்.

“காதலன் பிரிந்து சென்ற சற்று நேரத்திற்கே இப்படிக்கலங்கிப் போய்த் திரிகிறாயேடி மங்கா, என்னைப் பார்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

என் ஆசைக் காதலர் என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்று எத்தனை மாதங்கள் கடந்து விட்டன. என் துன்பம் அவருக்கு எங்கேயடி தெரிகிறது?"

"உனக்காவது உன் காதலன் சென்ற இடம் தெரிய வில்லை. தட்டழிந்து திரிகிறாய். எனக்கு என் காதலன் சென்ற இடம் எங்கே என்று நன்றாகத் தெரியும். இருந்தும் என் மனது அவர் எப்போ வருவாரோ என்று தட்டழிகிறது.

"என்னடி விழிக்கிறாய், மக்குப் பெண்ணே மங்கா. நான்தான் அவர் எங்கே போயிருக்கிறார் என்று உன்னிடம் எத்தனை முறை சொல்லி இருக்கிறேன். நினைவில்லை" என்றவாறு அதன் தலையில் செல்லமாகக் குட்டினாள்.

அந்தப் பெண்மான் இன்னும் அதிக மருட்சியுடன் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்ததே ஒழிய அவள் பிடியில் இருந்து ஓட முயற்சிக்கவில்லை.

"திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சென்ற சொக்கநாதர் திங்கள் பல கடந்தும் திரும்பி வரவில்லையடி. இதுவரை ஒரே ஓர் ஓலை மட்டும் இங்கு அனுப்பி இருக்கிறார். எனக் கல்ல. அதைக்கு. அதுவும் அதை அவரைக் கடிந்து ஓலை அனுப்பியதற்குப் பதிலாகத்தான் அந்த ஓலை வந்தது. இதேமாதிரி உனக்கு நடந்திருந்தால் உனக்கு எப்படியடி இருக்கும்? வேதனையாக இருக்காது?"

பெருமூச்சு விட்டாள், முத்துநகை.

"திருமணமாகவில்லை. சரி.. கன்னிப்பெண் ஒருத் திக்கு ரகசியமாக ஓலை கொடுத்துவிட முடியாது. சரி. ஒத்துக் கொள்கிறேன். அதைக்கு எழுதிய ஓலையில் 'முத்துநகை எப்படி இருக்கிறாள்' என்று ஒரு வார்த்தை. ஒரே ஒரு வார்த்தை எழுதி இருக்கக் கூடாது? அந்த நினைப்புக்கூடத் தோன்றாத கல்நெஞ்சக்காரராக இருக்கிறாரேடி என் காதலர். என் மனதில் உள்ள வேதனையை யாரிடமடி போய்ச் சொல்வேன் மங்கா?"

சந்திரவதனா

மானின் முகத்தோடு முகம் வைத்து, உள்ளத்து வேதனையைப் பெருமூச்சாக வெளிப்படுத்தினாள். பெண் மானோ அவளிடம் இருந்து தன் முகத்தை விலக்க முற்பட்டது.

“என்னடி மங்கா, நான் இவ்வளவு தூரம் புலம்புகிறேன். உனக்கு உன் காதலன்தான் பெரிதென்று அந்த முரடனைத் தேடி கண்கள் அலை பாய்கின்றன. பெண்களாகிய நாம் அவர்களை நினைத்து இப்படி அல்லல். அடைவதனால்தான் அவர்கள் நம்மீது அலட்சியமாக இருக்கிறார்கள். அட்டா, இப்பொழுதுதான் உன் எண்ணம் எனக்குப் புரிகிறது. உனது காதலன் வேறு ஏதாவது ஒரு பெண் மானுடன் சேர்ந்து சுற்றுகிறாரா என்ற சந்தேகத்தில் உன் கண்கள் தவிக்கிறதா?”

“சொல்ல முடியாதடி இந்த ஆண்களைப் பற்றி. குரங்கு மனம் கொண்டவர்கள். இன்னோர் அழகான பெண்களைப் பார்த்துவிட்டால் போதும். நம்மை அடியோடு மறந்து விடுவார்கள். இப்படித்தானடி நானும் தவிக்கிறேன். தஞ்சாவூரில் ஓர் இளவரசி இருக்கிறாளாம். ரொம்ப அழகானவளாம். என் காதலர் அவளை எங்காவது பார்த்துச் சொக்கிப் போய் என்னை மறந்து விடுவாரோ என்று தினமும் என் மனம் துடிக்கிறதடி. அப்படிச் செய்ய மாட்டார் இல்லையா? என்னை அவர் மறக்க மாட்டார் இல்லையா? சொல்லடி!”

“மானின் முகத்தைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் முத்தமிட முயன்றாள் முத்துநகை. அதேநேரம் அந்தப் பெண் மானின் காதலனான ஆண் மான் அந்த இடத்தை நோக்கி வந்து கொண்டு இருந்தது. முத்துநகையின் அணைப்பில் கிடந்த பெண் மான் அதனைப் பார்த்துவிட்டது. மறுகணமே அவளிடம் இருந்து திமிறிக் கொண்டு தன் காதலனை நோக்கி ஓடத் தொடங்கியது.”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

'ஓகோ. உன் காதலன் வந்து விட்டானாக்கும். கொடுத்து வைத்தவளடி நீ. உன்னை அதிகம் தவிக்க விட்டு விடாமல் உன் காதலன். சீக்கிரமே உன்னைத் தேடி ஓடி வந்துவிட்டான். ஹும்! உலகத்திலேயே அதிகக் கல் நெஞ்சம் படைத்தவர் என் காதலராகத்தான் இருக்கும். இருந்தாலும் அவரைத்தானே என் மனம் நாடுகிறது என்று புலம்பியவளாய், அருகில் இருந்த அருகம்புற்களைப் பிடுங்கி ஆண் மானை நோக்கி நீட்டினாள்.

அந்த ஆண் மான் பயந்து பயந்து அவளருகில் வந்து, அவள் கரத்தில் இருந்த புற்களைப் பற்றித் தின்னத் தொடங்கியது. முத்துநகை அதன் கொம்புகளைப் பற்றித் தன்னருகே இழுக்க முயன்றாள்.

அடுத்த விநாடி அந்த ஆண் மான் மிரண்டு அவள் பிடியில் இருந்து விடுபட்டு ஓடத் தொடங்கியது. மானின் கொம்புகளில் சுற்றி இருந்த கொடி மட்டும் முத்துநகையின் கைகளில் ஓட்டி இருந்தது. இரண்டு மான்களும் கண்ணுக் கெட்டாத தூரத்தில் ஓடி மறைந்துவிட்டன.

முத்துநகை தனது கரங்களில் சிக்கிய கொடியை உற்றுப் பார்த்தாள். ஆண் மான் இந்த இடத்திற்கு வருவ தற்கு முன் மல்லிகைப் புதர் வழியாக மேய்ந்து வந்திருக் கும். அதனால் மல்லிகை கொடி ஒன்று அதன் கொம்புக ளில் சிக்கி, இப்பொழுது முத்துநகையின் கரத்தில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சின்னஞ்சிறு கொடியில் இரண்டு மலர்கள் பூத்துக் கிடந்தன. அதன் வாசனையை முகர்ந்து மெய்ம் மறந்து நின்றாள்.

அப்பொழுது சொக்கநாதன் மீது மல்லிகை மலர்க ளால் அபிஷேகம் செய்த நிகழ்ச்சி அவள் மனதில் எழுந் தது. அவர் மீசையில் ஓட்டிய மல்லிகை மலரைப் பார்த்து இரண்டு நாட்கள் ஆகிவிட்டதே.

சந்திரவதனா

முத்துநகை மறுவிநாடியே பூங்காவை விட்டு வெளியேறி அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். அந்தப்புரத்துப் பெண்கள் சிலர் அவளைத் தங்களுடன் விளையாட அழைப்பதைக் கேட்டும் கேளாதவள் போல் நடந்தாள்.

மாடிப்படியேறித் தன்னுடைய அறைக்கு வந்தாள். அங்கு இருந்த மரப்பெட்டியைத் திறந்து அதனுள் இருந்த சிறிய பேழையை எடுத்துக் கொண்டு, மஞ்சத்திற்கு வந்து சரிந்து படுத்தாள்.

பேழைக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்தாள். பிறகு பேழையை மெதுவாகத் திறந்து விலை மதிக்கமுடியாத வைரத்தை எடுப்பதுபோல், மிகக் கவனமாக அதற்குள் இருந்து காய்ந்து சருகாகிப் போன மல்லிகை மலரை எடுத்து நீண்ட நேரம் அதனையே பார்த்தவாறு இருந்தாள்.

பிறகு அதனைத் தனது இதழ்களின் மீது ஆசையுடன் வைத்து ஒத்தி எடுத்தாள். அப்பொழுது அந்த மலரிடம் இருந்து நறுமணம் வீசுவதுபோல் தெரிந்தது.

மலரை எடுத்துத் தனது நாசித் துவாரங்களின் அருகே வைத்து முகர்ந்து பார்த்தாள். சற்று நேரத்திற்கு முன்பாக ஆண் மானின் கொம்புகளில் சிக்கி இருந்த மல்லிகைக் கொடியில் இருந்த புத்தம் புதிய மல்லிகை மலர்களை அவள் தொட்டு இருந்ததால், அவற்றின் நறுமணம் அவளது விரல்களில் இன்னமும் ஒட்டி இருந்ததால், விரல்களில் இருந்த நறுமணம், சொக்கநாதன் மீசையில் ஒட்டி இருந்த காய்ந்த மலரில் இருந்து வெளிப்படுவது போன்ற ஒரு பிரமையை அவளுக்கு அளித்தது.

‘காய்ந்து சருகாகி மாதங்கள் பல கடந்த பின்னரும் இந்த மல்லிகை மலரிலிருந்து மயக்கும் நறுமணம் வீசுகிறதே எப்படி? இயற்கையாகவே மல்லிகைக்கு இப்படி ஓர் அற்புதமான சக்தி இருக்கிறதா?’

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மறுபடியும் மறுபடியும் முகர்ந்து பார்த்தாள். மல்லிகையின் நறுமணம் விடாமல் அவளைக் கிறக்கியது.

‘மல்லிகை மலருக்கு இணையான நறுமணம் இந்த உலகிலேயே எந்த மலருக்கும் கிடையாது என்று மதுரை மாநகர மக்கள் மயங்கிச் சொல்வது உண்மைதான். காய்ந்த சருகில் இருந்துகூட இவ்வளவு நறுமணம் வீசுகிறதே.’

மறுபடியும் முகர்ந்தாள், யோசித்தாள்.

‘ஒருவேளை சொக்கநாதனின் மீசையில் நீண்ட நேரம் ஒட்டிக் கிடந்ததால்தான், சொக்க வைக்கும் நறுமணம் காய்ந்து சருகாகிப் போன பின்னரும் வீசுகிறதோ.

‘அப்படித்தான் இருக்கும். காய்ந்த மலருக்கு வாசனை ஏது? சொக்கநாதனின் மீசையின் நறுமணம்தான் இது.

மறுபடியும் முகர்ந்து பார்த்துத் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

‘அவரது மீசையில் உள்ள முடிக்கு இயற்கையிலேயே மணம் உண்டா?’

‘இதே மதுரையில் முன்னொரு காலத்தில் ஆண்டு வந்த பாண்டிய மன்னனுக்குப் பெருத்த சந்தேகம் ஒன்று வந்ததாமே. பெண்களின் கூந்தலுக்கு இயற்கையிலேயே மணம் உண்டா இல்லையா என்று. அதனைத் தீர்த்து வைப்பதற்காகச் சிவபெருமானே நேரில் வந்ததாகத் திரு விளையாடல் புராணத்தில் வந்த ஒரு சம்பவத்தை அதை கூறி இருக்கிறாரே. அதன் முடிவு என்ன? இயற்கையிலேயே பெண்களின் கூந்தலுக்கு மணம் உண்டு என்பது தானே.

‘அதே போன்று ஆண்களின் மீசையில் உள்ள முடிக்கு இயற்கையிலேயே மணம் உண்டா இல்லையா என்று ஆராய்ச்சி பண்ணச் சொன்னால் என்ன?’

சந்திரவதனா

'இப்படி ஓர் உத்தரவை இந்த நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு வீதிகளிலும் முரசு அறைந்து அறிவிக்கச் சொன்னால் எப்படி இருக்கும்?'

'அவ்வளவுதான். அதற்குப் பிறகு இங்குள்ள பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் எந்த நேரமும் தங்கள் கணவன்மார்களை மீசையைத்தான் முகர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு இருக்கப் போகிறார்கள்.'

முத்துநகைக்கு இந்த நினைப்பு சிரிப்பை ஏற்படுத்தியது.

'அவ்வளவு எதற்கு? சொக்கநாதர் வரட்டும். அவரது கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்து மீசை முடிக்கு இயற்கையிலேயே மணம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்று நானே பார்த்துவிடுகிறேன். ஆனால், அவர் எப்போ வருவாரோ?'

'இப்படியே எத்தனை நாட்கள் அவர் வரவை எண்ணி எண்ணி ஏங்கித் தவிப்பது? இப்பொழுதே அந்தப்புரத்தில் உள்ள பெண்கள் - 'முத்துநகை மன்னரின் நினைப்பில் பித்துப்பிடித்தவள் போல் இருக்கிறாள்' என்று என் காது படவே பேசிக் கேலி செய்கிறார்கள்.

அவரிடம் இருந்து எந்தத் தகவலும் வரவில்லையே. அத்தையிடம் சொல்லி, 'உடனே திரும்பி வருமாறு ஒலை அனுப்பச் சொன்னால் என்ன?'

முத்துநகை இந்த நினைப்பில் இருக்கும்பொழுது அரண்மனையின் முன்புறத்தில் வாத்தியங்களின் ஓசை காதைப் பிளக்கத் தொடங்கியது.

முத்துநகை இதைக் கேட்டவுடன் திடுக்கிட்டு மஞ்சத்தில் இருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள். இந்த நேரத்தில் எதற்கு இத்தனை இசைக் கருவிகள் பிளிறுகின்றன? காலையும் மாலையும் மட்டும் அரண்மனை முகப்பில் இருக்கும் நவபத்கானா என்னும் பதினெட்டு இசைக் கருவிகளை வாசிப்பது வழக்கம்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இதென்ன நவபத்கானா இசைக் கருவிகள் மட்டு மின்றி இன்னும் ஏராளமான வாத்தியங்களும் சேர்ந்து முழங்குகின்றனவே. தொடர்ந்து மக்களின் ஆரவாரமான கூச்சல் கேட்கத் தொடங்கியது.

முத்துநகை தன்னுடைய கையில் இருந்த மல்லிகை மலரைப் பேழையில் வைத்து மூடினாள். பிறகு அவசரமாக எழுந்து அதனை அருகில் இருந்த மரப்பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டு வேகமாக வாசலுக்கு வந்தாள்.

அப்பொழுது அந்தப்புர மகளிர் சிலரும், சேடியர், சிலரும் உப்பரிகைப் படிக்கட்டுகளை நோக்கி வேகமாக ஓடி வருவது தெரிந்தது. அவர்களில் ஒருத்தியை நிறுத்திக் கேட்டாள்.

“என்னடி இவ்வளவு அவசரமாக ஓடுகிறீர்கள்? அரண்மனை முகப்பில் என்ன ஆரவாரம்?”

“உங்களுக்குத் தெரியாதா? மன்னவர் திருச்சிராப் பள்ளியில் இருந்து திரும்பிவிட்டாராம். வாசலில் வர வேற்பு நடக்கிறது.”

இதைக்கேட்டு முத்துநகையின் உள்ளம் துள்ளிக் குதிக்கத் தொடங்கியது. மற்றப் பெண்களை முந்திக் கொண்டு ஓடவேண்டும் போல் மனம் பரபரத்தாலும், நாணம் தடுத்தது.

மெதுவாக உப்பரிகை மண்டபத்தின் மீது ஏறிப் பார்த்தாள்.

பட்டத்து யானையின் மீது கம்பீரமாக அமர்ந்தபடி அவளது உள்ளங்கவர்ந்த கள்வன் சொக்கநாதன் ஆரவரிக் கும் மக்களைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

2

விஞ்சை மாநகரோ என்று வியக்க வைக்கும் தஞ்சை மாநகரின் அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் அம்ச தூளிகா மஞ்சத்தில் கொஞ்சும் கிளி எனப் படுத்துக் கண்ணையர்ந்து கிடந்த இளவரசி சந்திரவதனா கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள்.

விடிந்து வெகுநேரம் ஆகிவிட்டதுபோல் தெரிந்தது. இருப்பினும் உறக்கம் அவள் கண்களை விடாப்பிடியாகப் பிடித்து அழுத்தியது. கஷ்டப்பட்டுக் கண்களைத் திறந்தால், கண்ணுக்குள் மணல் விழுந்து உறுத்துவதுபோல் எரிச்சல் ஏற்பட்டது.

மனத்திற்குள் முந்தைய இரவில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றாக நினைவுக்கு வந்தன. கன்னங்கள் வெட்கத்தில் சிவக்க ஆரம்பித்தன.

பொல்லாத மனிதர்! என்னை என்ன பாடுபடுத்தி விட்டார்! என் வாயால் அவரைக் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்ல வைத்துவிட்டாரே!

இருந்தாலும் நான் அவ்வளவு சீக்கிரம் சொல்லி இருக்கக் கூடாது! இன்னும் கொஞ்ச நேரம் அவரைத் தவிக்க விட்டிருக்க வேண்டும்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இல்லை, இல்லை. சொன்னது சரிதான். இன்னும் சற்று நேரம் கடத்தி இருந்தால், கத்தித் தொலைத்துக் காவலர்களை வரவழைத்து இருப்பார். என்னுடைய காதலுக்காக உயிரையும் துரும்பாக நினைக்கிறாரே! நான் மிகவும் கொடுத்து வைத்தவள்தான்!

ஒருவேளை இவை அத்தனையும் கனவாக இருக்குமோ? அவரைப் பற்றியே எந்த நேரமும் நினைத்துக் கொண்டு, நீண்ட நேரம் தூங்காமல் கிடந்ததால் வந்த கனவாக இருக்குமோ?

கண்களைக் கசிக்கிக் கொண்டு அவசரமாக எழுந்து உட்கார்ந்தாள். கண்கள் எரிந்ததைவிட அவளது கரத்தில் உள்ள விரல்கள் அதிகமாக எரிந்தன.

விரல்களை உற்றுப் பார்த்தாள். ஆங்காங்கே கன்றிப் போய்ச் சிவந்து காணப்பட்டன.

அவர் மீண்டும் கத்தாமல் இருப்பதற்காக அவரது வாயைப் பொத்தியபொழுது அவர் கடித்ததால் ஏற்பட்ட விளைவுதானே இது!

மஞ்சத்தினருகே தரையில் முன்னரவில் அவனுக்காகப் பழங்கள் உரித்துத் தந்தபொழுது லீசிய தோல்கள் குவிந்துகிடந்தன.

‘நல்லவேளை இது கனவல்ல!’ மறுபடியும் தனது விரல்களைப் பார்த்தாள். முரட்டு மனிதர்! எப்படிக் கடித்திருக்கிறார்.

மறுபடியும் அவர் வாயைப் பொத்தி ‘சரி சரி கத்தாதீர்கள். நீங்கள் நினைக்கிறமாதிரியே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று நாணத்துடன் சொல்லியபொழுது அவர் முகம் எவ்வளவு மலர்ந்து மூடிய என் விரல்களில் முத்தமிட்டார்! குறும்புக்காரர்!

சந்திரவதனா

அவன் முத்தமிட்ட விரல்களையே உற்றுப் பார்த்தாள். பிறகு ஆசையுடன் தன் விரல்களால் தன் கன்னங்களைத் தடவினாள். மறுபடியும் எடுத்து உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, விரல்களில் கன்றிச் சிவந்து கிடந்த இடங்களில் இதழ் பதித்து முத்தமிட்டாள்.

வீரமும், விவேகமும் நிறைந்த ஒருவரே நான் நினைத் ததுபோல் எனக்குக் கணவராக வரப்போகிறார். அதுமட்டு மின்றி எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார்!

ஆனால் அந்தஸ்து எதுவும் இல்லாத மிகச் சாதாரண மனிதர்! இப்படிப்பட்ட ஒருவரை எனக்கு மணம் முடித் துக் கொடுக்க என் தந்தை சம்மதிப்பாரா? சம்மதித்தாலும் சம்மதிக்காவிட்டாலும் இனி அவர்தான் என் கணவர்? அவர் எனக்குக் கிடைக்காவிட்டால் மறுவிநாடியே என் உயிர் போய்விடும்!

ஊஹும்! அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நடக்காது! என் தந்தை என் மீது எவ்வளவு பாசம் வைத்திருக்கிறார்! நான் கேட்டது எதையுமே அவர் மறுத்துச் சொன்னதில்லையே! வாழ்நாள் முழுவதும் சேர்ந்து வாழப்போகும் விஷயத்தி லேயா என் மனசுக்குப் பிடிக்காத காரியத்தைச் செய்வார்! ஒருநாளும் அப்படிச் செய்ய மாட்டார்!

முத்து அந்தஸ்தில் வேண்டுமானால் சாதாரணமானவ ராக இருக்கலாம். ஆனால் அவர் வீரத்தில் இணை இவ்வுல கில் யார் இருக்கிறார்கள்? இதனை என் தந்தை புரிந்து கொண்டால் மறுவிநாடியே எங்கள் திருமணத்திற்குச் சம்ம தித்து விடுவாரே!

இந்த உலகத்திலேயே மதுரை மன்னன் சொக்கநாத நாயக்கன் ஒருவனைத் தவிர வேறு யாராக இருந்தாலும் என் தந்தை நிச்சயம் மறுக்கமாட்டார். நல்ல வேளையாக முத்து விஜயநகரத்தில் இருந்து வந்த வீரராக அமைந்திருக் கிறார்!

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அவரை எடுத்த எடுப்பிலேயே என் தந்தையிடம் என் மனதை கொள்ளை அடித்தவர் என்று அறிமுகப்படுத்தக் கூடாது. முதலில் எங்கள் படைப்பிரிவில் எப்படியாவது சேர்த்துவிட வேண்டும். அவர் வீரத்தையும், புத்திசாலித் தனத்தையும் பற்றி என் தந்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதற்குப் பிறகு இந்த முத்துதான் என் மனதைக் கவர்ந்த பித்தர் என்ற உண்மையை என் தந்தையிடம் நாகுக்காக நான் உணர்த்திவிட்டால் தந்தை நிச்சயம் சம்மதிக்கவே செய்வார்.

அவர் திரும்பவும் எப்பொழுது வருவார்? பத்து நாட்கள் ஆகும் என்று சொன்னாரே! எங்கள் காதல் நிறைவேறுவதற்காகத் திருவரங்கத்திற்கு சென்று நேர்த்திக்கடன் செய்யப் போகிறாராம்!

எவ்வளவு பக்தி! என்மீதுள்ள காதலில்தான் எவ்வளவு தீவிரமாக இருந்திருக்கிறார்! இவ்வளவு பக்தி உடையவர் என்று தெரிந்தால் என் தந்தைக்கும் இவரை மிகவும் பிடித்துவிடும்!

எந்தவிதமான நேர்த்திக்கடன் செய்யப் போகிறார் என்று சொல்லவில்லையே! அதற்குப் பத்து நாட்களா ஆகும்?

பத்து நாட்கள் அவர் வரவை எண்ணி எண்ணி நான் தவிக்க வேண்டுமா? பாவி மனிதர்! மதயானையிடமிருந்து அவர் என்னைக் காப்பாற்றிய நாளில் இருந்தே என்னைத் தவிக்க விட்டு விட்டார்.

அவர்மீது நான் கொண்டுள்ள காதல் மத யானையை விட மூர்க்கமாக என் மனதிற்குள் நுழைந்து, இதயத்தைச் சின்னாபின்னமாக்கிச் சிதறகடித்து விட்டதே!

என்னுடன் ஆசையாகப் பேசி, அணைத்து முத்தமிட்டுச் சென்றவரின் நினைப்பு இப்பொழுதே என்னை இந்தப்

சந்திரவதனா

பாடு படுத்துகிறதே! பத்து நாட்கள் எப்படித்தான் கழியப் போகிறதோ?

குறும்புக்காரர்! அதுமட்டுமல்ல கொழுப்பு நிறைந்தவர்! 'உங்களை மறுபடியும் பார்ப்பதற்கு பத்து நாட்கள் ஆகுமா' என்று ஏக்கத்துடன் நான் கேட்டதற்கு அவர் என்ன சொன்னார்?

'நான் கொடுத்த முத்தங்களை நினைத்துக் கொண்டே இரு. நாட்கள் பறந்து போவது உனக்கே தெரியாது.'

தன்னை அறியாமல் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அப்படி எத்தனை முத்தங்கள் நேற்று அவர் எனக்குக் கொடுத்தார்? அவள் மனம் எண்ண ஆரம்பித்தது.

முதலில் அவர் வாயை நான் பொத்தியபொழுது விரல்களில் முத்தமிட்டார். அப்புறம்... ம... அவர் கரத்தைப் பிணைத்திருந்த கயிற்றை அவிழ்ப்பதற்காக அவரருகே குனிந்து நின்ற பொழுது கன்னத்தில் முத்தமிட்டாரே! மோசமான மனிதர்!

இரண்டு முத்தங்கள் ஆயிற்று... அப்புறம்... அவர் கடித்த என் விரல்களைப் பார்த்துப் பரிவுடன் அத்தனையிலும் முத்தமிட்டாரே! எத்தனை? பத்து விரல்களுக்கும் பத்து, அப்புறம் காயங்களின் மீது! அப்புறம் உள்ளங்கையில் இருந்து முழங்கை வரை!

அவ்வளவுதானே! இல்லை. இல்லை. அதற்குப் பிறகு இதழ்களில் முத்தமிட்டார். அதுதானே கடைசி!

கடைசியாகக் கொடுத்த முத்தத்தினை மறந்துவிட்டேன் பார், 'முத்தங்களை நினைத்துக் கொண்டே இரு. நாட்கள் பறந்துவிடும்' என்று சொல்வதற்கு முன் ஒரு தடவை, அமுத்தமாக என் இதழ்களில் முத்தமிட்டாரே!

மொத்தம் எத்தனை ஆயிற்று? அடடா, எண்ணிக்கை விட்டுவிட்டேனே! முதலில் வாயைப் பொத்தியபொழுது...

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மறுபடியும் எண்ணத் தொடங்கினாள். பத்தொன் பது... கடைசியாகக் கிளம்பும் பொழுது கொடுத்ததைச் சேர்த்தால் இருபது முத்தங்கள்!

பொல்லாத மனிதர்! நேற்று இரவு எனக்கு இருபது முத்தங்களா கொடுத்திருக்கிறார்! நானும் புத்தி கெட்டுப் போய்ப் பேசாமல் இருந்திருக்கிறேன்! பேசாமல் மட்டும் இருக்கவில்லை. கிறங்கிப் போய் அல்லவா இருந்தேன்.

இனி அவர் திரும்பவரும் வரைக்கும் இந்த இருபது முத்தங்களைத்தானே நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்!

அவர் வருவதற்குப் பத்து நாட்கள் ஆகுமாம். பத்து நாட்களுக்கு நினைவுகூர இருபது முத்தங்கள்! ஒரு நாளைக்கு இரண்டு முத்தங்கள். இன்று எந்த இரண்டு முத்தங்களை நினைத்துப் பார்ப்பது?

ஒன்றை நினைத்தாலே இருபதும் தொடர்ச்சியாகக் கண் முன் வந்து நின்று படாதபாடு படுத்துகிறது. நினைத்தால், நாளை அதனைத் திரும்பவும் நினைக்கக் கூடாதா?

இப்படியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும். சே! ஒரு நாளில் என்னைப் பைத்தியக்காரியாக ஆக்கிவிட்டுப் போய்விட்டாரே!

மதுரவாணியிடம் மட்டும் இந்த ரகசியத்தைச் சொன்னால்தான் ஆறுதலாக இருக்கும்.

அவசரமாக எழுந்து குளியலறையை நோக்க செல்ல ஆரம்பித்தாள்.

அந்தப்புரத்தின் மற்றொரு பகுதியில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்த தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் தூக்கம் கலைய ஆரம்பித்தது.

கண்களைத் திறக்காமல் மூடியவாறு எழுந்து, மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்தவாறு, தன் விரல்களைக் கண்ணுக்கருகே நீட்டி, அதன்பிறகு விழிகளைத் திறந்து பார்த்தாள்.

சந்திரவதனா

தனது வலது கை விரலில் திருமாலவன் வடிவம் பொறித்த தங்க மோதிரமும், இடது கை விரலில் சங்கு சக்கரத்தின் நடுவே நாமம் பொறிக்கப்பட்ட மோதிரமும் இருந்தது.

அந்த இரண்டு மோதிரங்களில் பொறிக்கப்பட்ட உருவங்களை உற்றுப் பார்த்து, மனதிற்குள் மன்னார்குடி ராஜகோபால ஸ்வாமியை எண்ணித் தொழுதான். பிறகு இரு கரங்களையும் கூப்பி, வானத்தைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான்.

வணங்கி முடித்துவிட்டு, மறுபடியும் கண்களைத் திறந்து மோதிர உருவங்களை மறுபடியும் ஒருமுறை மனங்கசியப் பார்த்துவிட்டு, இரண்டு மோதிரங்களையும் தனது இரண்டு கண்களிலும் பக்திப் பரவசத்தோடு ஒத்தி எடுத்தான்.

அதன்பிறகு மஞ்சத்தில் இருந்து எழ முற்பட்ட மன்னன் திடீரென்று ஒரு யோசனை வர, மஞ்சத்தில் மறுபடியும் உட்கார்ந்து கொண்டு தன் கரத்தில் உள்ள விரல்களை உற்றுப் பார்த்தான்.

வலது கையில் அணிந்திருந்த முத்திரை மோதிரத்தைக் காணவில்லை! கையில் இருந்து கழன்று விழுந்திருக்குமோ?

மஞ்சம் முழுக்கத் தேடிப் பார்த்தான். தயைணைகளைத் தூக்கிப் பார்த்தான். எங்குமே காணவில்லை.

எழுந்து நின்று தரையைப் பார்த்தான். எங்கு போயிருக்கும்? எப்படி விழுந்திருக்கும்?

யோசனை செய்தவாறு அவன் கைகள் அனிச்சையாக வலது புஜத்தைத் தடவியது. மறுகணம் அவன் முகத்தில் கட்டுக்கு அடங்காத அதிர்ச்சி காணப்பட்டது.

வைகுண்ட ஏகாதசித் திருநாளில் நாட்டு மக்கள் முன்னிலையில் குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் பெருமை

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

யுடன் அவன் புஜத்தில் அணிவித்த தாயத்தினைக் காணவில்லை!

புஜத்தில் இறுகக் கட்டிய தாயத்து தானாக எப்படி விழும்? இறுக்கமாக விரலில் அணிந்திருந்த முத்திரை மோதிரத்தையும் காணவில்லை.

அதிர்ச்சியும், ஆத்திரமும் ஒரு சேர எழ, காவலர்களை அழைத்து அந்த அறை முழுவதும் நன்றாகத் தேடிப் பார்க்கச் சொன்னான். அறையின் இண்டு, இடுக்கு எதையும் விடாமல் சல்லடையாற் சலித்ததுபோல் தேடிப் பார்த்தும் அவை கிடைக்கவில்லை.

ஒருவேளை ஞாபகமறதியாக நேற்று எங்காவது கழற்றி வைத்தோமா? யோசித்துப் பார்த்தான்.

இல்லை, இல்லை. நேற்று எண்ணெய்க் குளியல் எடுக்கும் பொழுதுகூட, அவற்றைக் கழற்றி வைத்து, குளித்து முடித்தவுடன் திரும்பவும் அணிந்து கொண்டது அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. மஞ்சத்தில் வந்து படுக்கும்வரை, அவை தன் கரத்தை விட்டுப் போகவில்லை!

இரவில் எப்படி மாயமாக மறைந்திருக்கும்? நான் படுத்தவுடன் என்னை மறந்து தூங்கும்வரை சீன நாட்டவனான சிங்சாங் என் கால்களை அழுக்கிவிட்டான். அதன் பிறகு நான் தூங்கிவிட்டேன். காலையில் பார்த்தால் முத்திரை மோதிரத்தையும் தாயத்தையும் காணவில்லை.

விஜயராகவ நாயக்கனுக்கு சிங்சாங்கின் மீது பெருத்த சந்தேகம் எழுந்தது.

“டேய், நேற்று வந்தானே சீன நாட்டவன். அவனைத் தேடிச் சென்று கையோடு இழுத்து வாருங்கள். வரமறுத்தால் கட்டி இழுத்து வாருங்கள்” என்று கோபமாக உத்தரவிட்டான்.

இதற்கு சற்று நேரத்திற்கு முன்பாக தளவாய் ரங்கப்ப நாயக்கன் சிங்சாங்கின் வீட்டைத் தேடிச் சென்று கொண்டு இருந்தான்.

சந்திரவதனா

விடிந்து ஒரு ஜாம வேளை கடந்த பின்னரும், முதல் நாள் இரவு சிங்சாங் வீட்டிற்குச் சென்ற தனது மைந்தன் அச்சுதப்பன் வீடு திரும்பவில்லையே! வழக்கமாக இரண்டு நாழிகைக்குள் வந்துவிடுவானே!

ஒருவேளை சிங்சாங்கின் சக்தியால் அச்சுதப்பனும், இளவரசியும் நேற்று இரவு ஸ்தூல சரீரத்துடன் சந்தித்து இருப்பார்களோ? அச்சுதப்பன் இப்பொழுது சிங்சாங்கின் வீட்டில் இருக்கிறானா இல்லை அந்தப்புரத்தில் இளவரசியின் அறைக்குள் இருக்கிறானா என்று தெரியவில்லையே!

இந்த வகையான குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்த ரங்கப்ப நாயக்கன் எதற்கும் சிங்சாங் வீட்டிற்குச் சென்று பார்த்து விட்டால் என்ன என்ற எண்ணத்துடன் சீன நாட்டவன் தங்கிருந்த வீட்டிற்கு வந்தான்.

வீட்டின் கதவுகள் திறந்து கிடந்தன. உள்ளே சென்று பார்த்தான்.

வீட்டிற்குள் சிங்சாங் மட்டுமல்ல, அந்த வீட்டினுள் மனிதர்கள் தங்கியதற்கான அடையாளம் கூட எதுவும் இல்லை.

இதென்ன அதிசயமாக இருக்கிறது! யாரையும் காண வில்லையே! எங்குதான் போயிருப்பார்கள்?

குழப்பத்துடன் மறுபடியும் தன்னுடைய மாளிகையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான் தளவாய்.

தளவாய் வந்து சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மன்னவன் அனுப்பிய வீரர்கள் சிங்சாங்கின் வீட்டைத் தேடி வந்தார்கள்.

வீடு முழுவதும் தேடிப் பார்த்துவிட்டு சிங்சாங்கைக் காணவில்லை என்று அறிந்து அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்துப் பார்த்தனர். சிங்சாங் எங்கு சென்றான் என்ற விவரம் யாருக்கும் தெரியவில்லை.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இந்தத் தகவலை மன்னனிடம் ஓடிவந்து சொன்னார்கள். மன்னனின் கோபம் மலையளவு உயர்ந்தது.

‘யார் அந்த சிங்சாங்? உண்மையிலேயே சீன நாட்டவன்தானா? இவன் எதற்காக முத்திரை மோதிரத்தையும், தாயத்தினையும் கவர்ந்து செல்ல வேண்டும்? இவனை என்னிடம் கூட்டி வந்து அறிமுகப்படுத்தியது தளவாய் ரங்கப்ப நாயக்கன் தானே?’

‘‘டேய், அந்த மடையன் தளவாய் ரங்கப்பனை உடனே என்னை வந்து பார்க்கும்படி சொல்.

மன்னவன் கோபத்தைப் பார்த்து வீரர்கள் விரைந்தனர்.

அதேநேரம் சிறைக்குள் படுத்துக் கிடந்த அச்சுதப்பன் கண்களை விழித்துப் பார்த்தான்.

அபினால் ஏற்பட்ட போதையும் மயக்கமும், கிறக்கமும் உறக்கமும் முற்றிலுமாக அகன்று இருந்தன. நேற்று இரவு இளவரசி சந்திரவதனாவுடன் உல்லாசமாகச் சல்லாபித்ததாகக் கனவு மாதிரித் தோன்றியது. கனவாக இருக்காது! சிங்சாங் சொன்னது போன்று எங்களது ஆன்மாக்கள் சந்தித்து இருக்கும்!

என்ன இது? நான் எங்கே படுத்திருக்கிறேன்? சிங்சாங் வீடு மாதிரித் தெரியவில்லையே! திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். தன்னைப் பார்த்தான்.

இது நான் அணிந்திருந்த ஆடைகள் இல்லையே! சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். சிறைச்சாலை மாதிரித் தோன்றுகிறதே! இங்கு நான் எப்படி வந்தேன்? சிறைச்சாலையே தான்!

மறுவிநாடி அச்சுதப்பன் கோபத்துடன் கத்திய குரல் சிறைச்சாலைக் கட்டிடத்தையே அதிரச் செய்தது.

ID துரை மன்னன் சொக்கநாதநாயக்கன் நீண்ட நாட்கள் கழித்துத் தலைநகர் திரும்பி இருந்ததால், மக்களின் மகிழ்ச்சிகரமான வரவேற்பு மிகவும் பலமாக இருந்தது. ஆர்ப்பாட்டமான வாழ்த்தொலிகளும், ஆரவாரம் மிகுந்த வாத்திய ஓசைகளும் அரண்மனை முழுக்க எதிரொலிக்கத் தொடங்கின.

பட்டத்து யானை மீது சொக்கநாதன் கம்பீரமாக அமர்ந்தபடி நாலாபுறமும் வாழ்த்துக் கூறும் தனது குடிமக்களைப் பார்த்துச் சிரித்த முகத்துடன் கையசைக்க, யானையின் இருபுறமும், குதிரையில் அமர்ந்தபடி வெங்கடகிருஷ்ணனும், அழகப்ப நாயக்கனும் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அரண்மனைக்குள் அரசன் நுழைந்ததும் பட்டத்து யானையில் இருந்து இறங்கி அழகப்ப நாயக்கனை அழைத்தான்.

“அழகப்ப நாயக்கரே, நான் சொன்னது நினைவில் இருக்கட்டும். அன்னையிடம் தஞ்சையில் நடந்த எதையுமே சொல்லக்கூடாது புரிந்ததா?”

அழகப்ப நாயக்கன் பணிவுடன் தலை அசைத்தான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“சரி நீங்கள் போகலாம். கிருஷ்ணா, வா முதலில் நமது குருநாதரிடம் ஆசி பெற்று வரலாம்” என்றான்.

சொக்கநாதனும், வெங்கடகிருஷ்ணனும் தங்களது ஆசானான நரசப்ப நாயக்கர் மாளிகையை நோக்கிச் செல்ல, அழகப்ப நாயக்கன் அவசர அவசரமாகச் சொக்க நாதனின் தாயாரான ராணி வையாம்பிகா தேவி இருக்கும் இடத்தைத் தேடிச் செல்லத் தொடங்கினான்.

முத்துநகை தனது உள்ளம் முழுவதும் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுக்க ராணியாரின் அறைக்குள் வேகமாக நுழைந்தாள்.

ராணி வையாம்பிகாதேவி அறையின் நடுவில் உள்ள பொன்னாஞ்சலில் அமர்ந்தவாறு ஓலைச்சுவடி ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அத்தை... அத்தை... அவர் வந்துவிட்டார்...” என்று மூச்சரைக்கச் சொல்லியவாறு அவளருகே ஓடி வந்தாள்.

“மெதுவாக வா... பார்த்து... கால் தட்டிக் கீழே விழுந்துவிடப் போகிறாய்... எதற்காக இவ்வளவு பதட்டப்படுகிறாய்...”

“அவர்... அவர்... அவர்... தடுமாறினாள்.

வையாம்பிகா சிரித்தவாறு முத்துநகையைப் பிடித்துத் தன்னருகே உட்கார வைத்து, அவள் தலையை வருடிக் கொடுத்து, கன்னத்தைக் கிள்ளியவாறு சொன்னாள்.

“சொக்கநாதன் வந்துவிட்டான். அதைத்தானே சொல்கிறாய். எனக்கும் செய்தி வந்தது. இதைச் சொல்வதற்காகவா இப்படி ஓடி வருவது? நல்ல பெண்ணம்மா நீ?”

“நீங்கள் சென்று அவரை வரவேற்க வேண்டுமே அத்தை! உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறீர்களே! சீக்கிரம் சொல்லுங்கள். நானும் உங்களுடன் வரலாமா?”

சந்திரவதனா

“பொறு... பொறு... போகிற போக்கைப் பார்த்தால் என்னைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளி விடுவாய் போல் தோன்றுகிறதே!”

முத்துநகை வெட்கப்பட்டுத் தலைகுனிய, ராணி அவள் கன்னத்தை மறுபடியும் கிள்ளி, “இந்த நாட்டின் விதிமுறைகள் தெரியாத சிறு பெண்ணாக இருக்கிறாய் முத்துநகை. மன்னன் வெளியூர் சென்று திரும்பும் பொழுதெல்லாம் அன்னை எதிர்கொண்டு வரவேற்கச் செல்லக் கூடாது. திருவிழாக் காலங்களிலும், போரில் வெற்றி வாகை சூடிவரும் சமயங்களிலும் மட்டுமே தாய் வெற்றித் திலகமிட்டு வரவேற்க வேண்டும்” என்றாள்.

“இல்லை... அவர்...”

“பொறு கண்ணே! உன் தவிப்பைப் போக்க உன் வருங்காலக் கணவன் இங்கு வந்துவிடுவான்.”

அப்பொழுது சேடிப்பெண் ஒருத்தி உள்ளே நுழைந்து, “அழகப்ப நாயக்கர் தங்களைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறார்” என்றாள்.

“உடனே வரச்சொல்” என்ற ராணியின் முகம் சடுதியில் மாறியது.

சொக்கநாதன் தன்னுடைய ஆசானும், போர்க்கலையின் வித்தகருமான நரசப்ப நாயக்கரின் கால்களில் விழுந்து பணிவுடன் வணங்கி, அவர் காலடியில் தாயத்தினை வைத்தான்.

நரசப்ப நாயக்கர், சொக்கநாதனின் தோளை ஒரு கையாலும் மற்றொரு கையால் அவன் சமர்ப்பித்த தாயத் தினையும் தூக்கினார்.

“சொக்கநாதா, இது என்ன தாயத்துப்போல் தோன்றுகிறதே? இதனை எதற்காக என் பாதங்களில் சமர்ப்பித்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

திருக்கிறாய்?" என்று குழப்பத்துடன் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் புஜத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த இந்தத் தாயத்தினை எனது ஆசிரியருக்குக் காணிக்கையாக அளித்திருக்கிறேன்."

"தஞ்சை மன்னன் கட்டி இருந்த தாயத்தா! இது எப்படி உன் கையில் வந்தது?"

'எனது போர்ப் பயிற்சியின் நிறைவு நாளன்று தாங்கள் கூறியது நினைவிருக்கிறதா குருநாதா! 'சொக்கநாதா, அனைத்துக் கலைகளிலும் நீ தேறிவிட்டாய், உளவுக்கலை ஒன்று தான் பாக்கி' என்று! அந்த உளவுக்கலையிலும் வல்லவன் என்று நீங்கள் பாராட்ட வேண்டும் என்பதற்காக இந்த அடியவன் செய்த சிறு முயற்சிதான் இந்தத் தாயத்து!'"

நரசப்ப நாயக்கர் பெருமிதத்துடன் அவனைப் பார்த்த வாறு இருக்க, சொக்கநாதன் தொடர்ந்து சொன்னான்.

"இது சாதாரண தாயத்து இல்லை ஆசானே! தஞ்சை மன்னனின் குலகுருவான குமார தாத்தாச்சாரியார் வைகுண்ட ஏகாதசி நன்னாளன்று நாட்டு மக்கள் முன்னிலையில் அவனது கைகளில் அணிவித்து 'இதனை அணிந்து கொள்கிறவன் சிங்கம், புலி சீறிப்பாயும் காளை இவற்றுக்கு நிகராகிறான். இது உனது கையில் இருக்கும்வரை எந்த எதிரியும் நெருங்க முடியாது' என்று அதர்வண வேத மந்திரம் சொல்லி ஆசீர்வதிக்க, தஞ்சை மன்னன் 'இந்தத் தாயத்தினை என் உயிருக்கும் மேலாகப் பாதுகாத்துக் கொள்வேன்' என்று ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூட்டத்தின், முன் அவரிடம் உறுதி அளித்தான். அப்பொழுதே நான் தீர்மானித்து விட்டேன். உளவுக் கலையில் சிறந்தது புகைவனுக்கு விருப்பமான பொருளை அவனறியாமல் கவர்ந்து வருவது இல்லையா? அதனால் விஜயராகவ

சந்திரவதனா

நாயக்கனுக்கு விருப்பமான, அவனது உயிரினும் மேலாக மதிக்கக்கூடிய, நன்னாளன்று நாட்டு மக்கள் முன்னிலையில் பெருமையாக அணிவிக்கப்பட்ட இந்தத் தாயத்தினை அவனறியாமல் கவர்ந்து வந்து தங்கள் காலடியில் சமர்ப்பிக்க எண்ணினேன். வெற்றியும் பெற்றேன்.”

நரசப்ப நாயக்கர் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்து, “எப்படி இதனைக் கவர்ந்து வந்தாய் சொக்கநாதா?” என்றார்.

சொக்கநாதன் தஞ்சை இளவரசி சம்பந்தப்பட்ட சம்பவங்களையும், அழகப்ப நாயக்கனைச் சிக்க வைத்து மறுபடியும் மீட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் அறவே தவிர்த்துவிட்டு, விஜயராகவ நாயக்கனிடம் இருந்து தாயத்தினைக் கைப்பற்றிய விஷயங்களை மட்டும் அவரிடம் தெளிவாக எடுத்து உரைத்தான்.

கேட்க கேட்க நரசப்பரின் கண்கள் வியப்பிலும், ஆனந்தத்திலும் விரிந்தன.

“அற்புதம் சொக்கநாதா அற்புதம்! ஓர் அரசனுக்குரிய அத்தனை கலைகளிலும் நீ தேறிவிட்டாய்! இனி உன்னை வெல்ல இந்த உலகில் எவரும் இல்லை. என் அன்பான் ஆசிகள்! களம்பல வெற்றி பெற்று வளம் பல நிறைந்து, நலமுடன் நீடுழி வாழி!” என்று அவன் தலையில் கைவைத்து ஆசீர்வதித்தார்.

“சொக்கநாதா வா, உனது அன்னையைச் சந்தித்து உன் பெருமைகளை அவருக்கு என் வாயால் சொல்கிறேன்.”

“என் அன்னைக்கு இவை எல்லாம் தெரிய வேண்டுமா ஆசானே?” என்றான் தர்மசங்கடத்துடன்.

“மகனின் உன்னதமான பெருமைகளை மற்றவர்கள் பாராட்டுவதைக் கேட்கும்பொழுது ஏற்படும் மனமகிழ்ச்சி பற்றி இப்பொழுது உனக்குத் தெரியாது. வா என்னுடன்.”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

நரசுப்ப நாயக்கர் சொக்கநாதனைக் கையுடன் அழைத்துக் கொண்டு ராணியார் மாளிகையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்க, வெங்கடகிருஷ்ணன் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

ராணி வையாம்பிகாதேவி முன்னால் வந்து பணிந்து வணங்கினான் ஒற்றர் படைத் தலைவனான அழகப்ப நாயக்கன். அவனைக் கடுமையாக முறைத்துப் பார்த்தாள் ராணி.

“என்ன அழகப்பா, திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சென்று சொக்கநாதன் அறியாமல் மறைந்து இருந்து, அவனது நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து எனக்குச் செய்தி அனுப்பச் சொன்னால், அவனுடன் சேர்ந்து சொகுசாக வந்திருக்கிறாயே, இதுதானா ஒற்றர்படைத் தலைவனுக்கு அழகு?”

“மன்னிக்க வேண்டும் ராணியாரே! என்னால் எந்தப் பக்கமும் நகர முடியாத இக்கட்டான நிலைக்கு ஆளாகி விட்டேன்.”

“ஏன்? சொக்கநாதன் அளித்த விருந்தில் தன்னிலை மறந்து சிந்தை தடுமாறிவிட்டாயா?”

“இல்லை. தஞ்சை சிறைச்சாலையில் இருந்தேன்.”

“தஞ்சை சிறைச்சாலையிலா. எப்படி? எப்படி மாட்டினாய்? ஏன் மாட்டினாய்? எப்படித் தப்பித்தாய்?” திடுக்கிட்டு அடுக்கடுக்காக கேள்விக்கணைகளை விடுத்தாள்.

அழகப்ப நாயக்கன் ராணிக்குச் செய்தி அனுப்பிவிட்டுச் சொக்கநாதனைத் தொடர்ந்ததையும், தஞ்சை வீரர்களிடம் அகப்பட்டுச் சிறை சென்றதையும், பின்னர் சொக்கநாதன் சாதுர்யமாகத் தன்னை விடுவித்ததையும் விரிவாகச் சொன்னான்.

சந்திரவதனா

கேட்கக் கேட்க ராணியாரின் முகத்தில் திகிலும் கோபமும் மாறி மாறி எழுந்தன. தஞ்சை எல்லையை மிதிக்கக் கூடாது என்று மகனிடம் படித்து படித்துச் சொல்லிய பிறகும், தன் வார்த்தையை மதிக்காது இத்தனை காரியங்களைச் செய்திருக்கிறானே என்ற கோபம் அவளுக்குள் சீறி எழுந்தது.

பக்கத்து அறையில் இருந்து இவர்கள் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த முத்துநகைக்கோ உள்ளம் பதைக்கத் தொடங்கியது. சொக்கநாதன் அழகப்ப நாயக்கனை விடுவித்த சாகசச் செயல் அவளுக்கு பிரமிப்பை ஏற்படுத்தினாலும், இவர் எதற்காகத் தஞ்சை சென்றார். ஒருவேளை இளவரசியைப் பார்ப்பதற்காக இருக்குமோ என்ற அச்ச உணர்வும் அவளைக் குடைய ஆரம்பித்தது.

இளவரசியைப் பார்த்து இருப்பாரோ, அவள் மீது மோகம் கொண்டு இருப்பாரோ, அதனால்தான் இத்தனை நாட்கள் இங்கு வராமல் இருந்து இருப்பாரோ, என்னை மறந்திருப்பாரோ என்றெல்லாம் எண்ணி அவள் இதயம் வேதனையில் துடிக்கத் தொடங்கியது.

“அழகப்பா, சொக்கநாதனைக் கையோடு இங்கு கூட்டி வா. அவன் எதற்காக என் வார்த்தையை மீறித் தஞ்சாவூருக்குச் சென்றான் என்று தெரிந்தாக வேண்டும்” கோபத்துடன் உத்தரவிட்டாள் ராணி.

“ராணியார் மன்னிக்க வேண்டும். தஞ்சையில் நடந்த விஷயங்கள் எதையுமே தங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டாம் என்று மன்னர் எனக்குக் கட்டளை இட்டிருக்கிறார். நான் அத்தனையும் சொல்லிவிட்டேன் என்று தெரிந்தால் மன்னர் என்னைக் கொன்றுவிடுவார்” என்றான் அச்சத்துடன்.

அப்பொழுது பணிப்பெண் ஒருத்தி ஓடிவந்து, “தங்களைப் பார்ப்பதற்கு மன்னரும் நரசப்ப நாயக்கரும் வந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

இதைக் கேட்டவுடன் அழகப்ப நாயக்கன் உடல் முழுவதும் நடுங்கத் தொடங்கியது. பக்கத்து அறைக்குள் இருந்த முத்துநகைக்கோ அங்கமெல்லாம் பூரிக்க ஆரம்பித்தது.

“அழகப்பா நீ அவர்கள் வருவதற்குள் பின் வழியாக இங்கிருந்து வெளியேறிவிடு” என்று சொன்னவுடன் அழகப்பன் நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் ஓடத் தொடங்கினான்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் நரசப்ப நாயக்கருடன் சொக்கநாதன் ராணியாரின் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

பல நாட்கள் கழித்துப் பாலகனைப் பார்த்ததும் உள் எத்தில் குடிகொண்டிருந்த கோப உணர்ச்சிக் காணாமல் போக ராணி வையாம்பிகாதேவி உவகையுடன் எழுந்து அவனை நோக்கிக் கைகளை நீட்டி, “வாடா கண்ணே! இப்படியா என்னைத் தவிக்க விடுவது” என்றாள்.

சொக்கநாதன் அவள் கால்களில் விழுந்து வணங்கினான். ராணி அவனை தோள்களைப் பிடித்து எழுப்பி, அவனது உச்சந்தலையில் பாசமுடன் முத்தமிட்டாள்.

பக்கத்து அறைக்குள் கதவருகே ஒண்டிக் கொண்டிருந்த முத்துநகை தன் மனதிற்குள் மயக்கத்தை அளிக்கும் மதோன்மத்தன் வந்துவிட்டான் என்ற மகிழ்ச்சியில் ஆவலை அடக்க முடியாதவளாய் நிலைப்படியருகே வந்து தலையை மட்டும் சற்று நீட்டி எட்டிப் பார்த்தாள்.

அத்தையின் கரங்களில் அகப்பட்டுக் கிடக்கும் அத்தானை நேரடியாகப் பார்த்ததும் அவள் கண்களும், இதயமும் மலரத் தொடங்கின. எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார்! எத்தனை கம்பீரமாக நிற்கிறார்! சிரிக்கும்பொழுது மீசை ஏன் அப்படி வளைந்து நிமிர்கிறது?

மீசைக்குள் வாசம் உண்டு என்று எண்ணிய எண்ணங்கள் அவளுக்குள் நிழலாடச் சொக்கநாதன் மீசையைக்

சந்திரவதனா

கூர்ந்து பார்த்து ரசித்தாள், சிரித்தாள், வெட்கமுற்றாள். முகம் சிவந்தாள்.

நரசப்ப நாயக்கர் தனது கையில் இருந்த தாயத்தினைச் சொக்கநாதன் கரத்தில் கொடுத்துக் கண்களால் சைகை செய்ய, சொக்கநாதன் அந்தத் தாயத்தினைத் தனது தாயின் காலடியில் வைத்து மறுபடியும் வணங்கி எழுந்தான்.

ராணியார் ஒன்றும் புரியாமல் குனிந்து தன் காலடியில் இருந்த தாயத்தினை எடுத்து உற்றுப் பார்த்து, "என்ன இது? தாயத்துபோல் தோன்றுகிறதே" என்றாள் குழப்பத்துடன்.

"தாயத்துத்தான் ராணியாரே! தஞ்சை மன்னன் விஜய ராகவ நாயக்கன் புஜத்தில் கட்டி இருந்த அவன் உயிருக்கும் மேலாக மதித்த தாயத்துத்தான் அது" என்றார் நரசப்ப நாயக்கர்.

இதைக் கேட்ட ராணியும், பக்கத்து அறையில் இருந்த முத்துநகையும் ஒருசேர அதிர்ச்சிக்கு ஆளானார்கள்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள் நரசப்பரே? தஞ்சை மன்னன் புஜத்தில் கட்டி இருந்த தாயத்து 'இங்கு எப்படி வந்தது?'"

"தங்கள் மைந்தனின் அபார சாகசத்தால் கிடைத்தது. உளவுக்கலையிலும் சொக்கநாதனை மிஞ்ச இந்த உலகத்தில் யாரும் இல்லை என்று சொக்கநாதன் இதன்மூலம் நிரூபித்துவிட்டான்.

"புரியும்படியாகச் சொல்லுங்கள்."

நரசப்ப நாயக்கர் தொடர்ந்து உளவுக்கலை பற்றியும் அதில் சிறந்ததாகக் கூறப்பட்ட பகைவன் பொருளை மறைந்து கவரும் கலையில் சிறந்தவன் என்று ஆசானிடம் பாராட்டுப் பெறுவதற்காகச் சொக்கநாதன் தஞ்சை மண்ணில் நடத்திய சாகசச் செயல்களையும் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

தாயின் வார்த்தைகளை மீறித் தனயன் தஞ்சாவூருக்கு ஏன் சென்றான் என்ற தவிப்பு இதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் ராணிக்கு முற்றிலும் அகன்றுவிட்டாலும், தனக்குத் தெரியாமல் இத்தனை காரியங்களையும் பகைவன் நாட்டில் நடத்தி இருக்கிறானே என்ற கோபமும், எதிர்பாராத விதமாக இவனுக்கு ஆபத்து ஏதாவது நேரிட்டால் என்ன ஆகி இருக்கும் என்ற பயமும் எழுந்தது.

முத்துநகைக்கோ உள்ளம் மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடத் தொடங்கியது. சொக்கநாதன் நடத்திக் காட்டிய சாகசச் செயல்களைவிட, அவன் தஞ்சை இளவரசியின் மீதுள்ள மையலில் செல்லவில்லை என்று நினைத்துப் பூரித்தாள்.

“என்ன இருந்தாலும் என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டு இவன் செய்திருக்கலாம்” என்றாள் வருத்தத்துடன் ராணியார்.

“சொல்லி இருந்தால் என்னை மதுரையைவிட்டே நகர அனுமதி தந்திருக்கமாட்டீர்கள்! இன்னும் என்னைக் குழந்தையாகவே நினைக்கிறார் ஆசானே!” என்று குருவைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“டில்லிக்கு ராஜாவானாலும் தாய்க்குப் பிள்ளைதானே என்ற பழமொழி மறந்துவிட்டதா சொக்கநாதர்! தாய் உள்ளம் அப்படித்தான்! ராணியாரே சொக்கநாதனைப் பற்றி நீங்கள் கவலையே படவேண்டாம். இனி இவனை வெல்ல இந்த உலகில் யாரும் இல்லை” என்று சிரித்தார்.

நரசப்ப நாயக்கர் சற்று நேரத்தில் விடைபெற்று அங்கிருந்து வெளியேறியவுடன், சொக்கநாதனுக்கும் அவனது தாய்க்கும் நடந்த உரையாடல்கள் ராணிக்குக் கோபத்தையும், முத்துநகைக்கு வேதனையையும் அளித்தன.

அதன்பிறகுதான் முத்துநகை சொக்கநாதனைத் தனியே சந்திக்கும் வாய்ப்பை உருவாக்கினாள்.

பின் அளித்த போதையில் இருந்து
அ விடுபட்டுத் தன்னிலைக்கு வந்த அச்சுதப்பன்,
 அதுவரை அவன் படுத்துக் கிடந்த இடத்தையும்,
 அணிந்திருந்த ஆடைகளையும் உற்றுப் பார்த்துக் குழம்பி,
 தான் இருக்குமிடம் சிறைச்சாலை என்று அறிந்தவுடன்
 எல்லையற்ற அதிர்ச்சிக்கு ஆளானான்.

அதனைத் தொடர்ந்து ஆத்திரத்துடன் அந்த இடமே
 வெடித்துப் போவதுபோல் பெருங்குரலில் கத்தினான்.

“டேய் மடையர்களே, யாரடா இங்கே காவல் புரி
 வது? சீக்கிரம் வந்து தொலையுங்களடா!”

இந்தக் குரலைக் கேட்டவுடன் சிறைச்சாலைக் கைதி
 எவனோ பித்துப் பிடித்துக் கத்துகிறான் என்ற நினைப்பில்
 வெகு அலட்சியமாக காவல் வீரர்கள் அந்த இடத்திற்கு
 வந்தனர்.

அவர்களைப் பார்த்தவுடன் வயிறு வலி எடுத்த
 குரங்கு மாதிரி அச்சுதப்பன் அவர்களைப் பார்த்துத் தாறுமா
 றாகக் கத்தத் தொடங்கினான்.

“அறிவு கெட்ட நாய்களா! இங்கே எதற்காகடா
 என்னை அடைத்துப் போட்டிருக்கிறீர்கள்? என்னடா

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

பேந்த பேந்த விழிக்கிறீர்கள்? என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான்... தளவாயின் மைந்தன் அச்சுதப்ப நாயக்கன்!"

முதலில் குழம்பிய காவல் வீரர்கள் அவன் அச்சுதப்ப பன்தான் என்று அறிந்ததும் பயத்துடன் சேர்ந்து குழம்பினார்கள்.

"அச்சுதப்பரா... தாங்கள் எப்படி இங்கே..."

"மடையர்களே! அதைத்தான் நானும் உங்களைக் கேட்கிறேன். நான் எப்படி இங்கு வந்தேன்? நேற்று இரவு நான் இருந்த இடமே வேறு!"

"அதுதான் எங்களுக்கும் புரியாமல் விழிக்கிறோம்.

"முதலில் கதவைத் திறந்துவிட்டுப் பிறகு விழி" என்றான் கடுப்புடன்.

"மன்னிக்க வேண்டும் பிரபோ! சிறைச்சாலைத் திறவுகோல் எங்கள் காவல் தலைவரிடம் இருக்கிறது."

"உடனே போய் அந்த மடையனைக் கையோடு கூட்டிக் கொண்டு வா. அவன்தான் என்னை இங்கே அடைத்ததா?"

"காவல் தலைவர் சற்று முன்னர்தான் உணவருந்துவதற்காக வீட்டிற்குச் சென்றார்."

"சீக்கிரமாகப் போய்த் திறவுகோலை வாங்கி வா: நன்றாக இருக்கிறது நீங்கள் காவல்புரியும் லட்சணம்! உங்கள் அனைவரையும் நடுத்தெருவில் நிற்க வைத்துச் சவுக்கடி கொடுத்தால்தான் சரிவரும். இன்னும் ஏண்டா என் வாயைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்? சீக்கிரம் ஓடிப்போய்த் திறவுகோலை வாங்கி வாருங்கள். உள்ளுக்குள் நாற்றம் குடலைப் பிடுங்குகிறது.

காவலர்கள் வேகமாக ஓடினார்கள்.

சந்திரவதனா

அச்சுதப்பனுக்கு இன்னமும் குழப்பம் தீரவில்லை. சிறைச்சாலைக்குள் எப்படி வந்து சேர்ந்தேன்? என் உடைகளும் மாறி இருக்கிறதே! நேற்று இரவு சீனநாட்டுச் சிங்சாங் முன்னால் உட்கார்ந்து பூஜை செய்தேன்.

அதன்பிறகு எங்கோ பறப்பது மாதிரி இருந்தது. இளவரசியும் நானும் இன்பமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அதுவரை நினைவு இருக்கிறது. பிறகு எப்படிச் சிறைச்சாலைக்கு வந்தேன்?

ஒருவேளை கடைசி நேரத்தில் பூஜையில் ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டு என் உடல் சிறைச்சாலையில் வந்து விழுந்திருக்குமோ? சிங்சாங் வீட்டிற்கு வரும் வழியில் தெருவில் சென்ற ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தேன். அது தெய்வ குற்றம் ஆகி இருக்குமோ? பூஜை முடியும்வரை மனமும் உடலும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்று சிங்சாங் சொன்னானே!

பெண்ணைப் பார்த்துக் கண்ணடித்ததுதான் தவறோ? எதற்கும் சிங்சாங்கிடம் கேட்டால்தான் தெரியும்! மடையர்கள்! திறவுகோலை வாங்கி வர எத்தனை நாழி ஆகப்போகிறதோ? இந்த நாற்றத்தில் எனக்கு மயக்கம் வந்துவிடும் போல் தோன்றுகிறதே என்று நினைத்தவாறு மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு மூலையில் போய் உட்கார்ந்தான் அச்சுதப்பன்.

சிறைச்சாலையின் வாசல் வரை ஓடிவந்த காவல் வீரர்கள் வாசலுக்கு வந்ததும் சற்று நிதானித்தார்கள். அதில் ஒருவன் மற்றவனைப் பார்த்து ரகசியமாகக் கேட்டான்.

“திறவுகோல் உன்னிடம்தானே இருக்கிறது. அச்சுதப் பரிடம் எதற்காகப் பொய் சொன்னாய்?”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“எல்லாம் காரணமாகத்தான். அச்சுதப்பர் இப்பொழுது இருக்கும் சிறையில்தான் மதுரை ஒற்றனை அடைத்து வைத்திருந்தோம். நேற்று இரவு அவ்விடமிருந்து ஏதோ ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்துக் கொள்வதற்காக அச்சுதப்பரும், இன்னும் இருவரும் முத்திரை மோதிரத்துடன் இங்கு வந்தார்கள் இல்லையா? முக்காட்டை விலக்கி தீவட்டி ஒளியில் நான் அவரை நன்றாகப் பார்த்தேன். நீயும்தானே?”

“ஆமாம். அப்பொழுது அச்சுதப்பர் நல்ல போதையில் இருந்ததையும் நான் கவனித்தேன்.”

“சற்று நேரம் கழித்து மூவரும் திரும்பி வந்து திறவுகோலைத் திரும்பத் தந்துவிட்டுச் சென்றார்கள். இப்பொழுது பார்த்தால் மதுரை ஒற்றனைக் காணவில்லை. அந்த இடத்தில் அச்சுதப்பர் இருக்கிறார்.”

“திரும்ப அவர்கள் செல்லும்பொழுது அச்சுதப்பர் முகத்தை நன்றாக மூடியவாறு செல்வதை நான் பார்த்தேன். ஆனால் அவர் அச்சுதப்பர்தானா என்று நாம் உறுதி செய்யாமல் போய்விட்டோம்.

“இதில் ஏதோ சதி நடந்திருக்கிறது. இப்பொழுது நாம் இவரை வெளியே விட்டு விட்டாலும் மதுரை ஒற்றன் எப்படி இங்கிருந்து தப்பித்தான் என்று பதில் சொல்ல வேண்டியவரும். அப்பொழுது அச்சுதப்பர் இங்கு வரவே இல்லை என்று சாதித்துவிட்டால் நமது பாடு ஆபத்தாகி விடும்.”

“இப்பொழுது என்ன செய்வது?”

“மன்னரிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறிவிடுவோம். வா.”

அவர்கள் அரண்மனையை நோக்கி ஓடினார்கள்.

சந்திரவதனா

மன்னனிடம் இருந்து வந்த வீரனைக் குழப்பத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான் தளவாய் ரங்கப்ப நாயக்கன்.

“என்னடா?”

“மன்னர் தங்களைக் கையோடு அழைத்து வரச் சொன்னார். என்ன வேலை இருந்தாலும் அதனை அப்படியே போட்டுவிட்டுக் கால தாமதம் செய்யாது என்னுடன் வருமாறு மன்னர் கண்டிப்புடன் உத்தரவுப் பிறப்பித்திருக்கிறார்.”

தளவாய் இதைக் கேட்டவுடன் இன்னும் அதிகமாகக் குழம்பி அவசர அவசரமாக அரண்மனையை நோக்கி குதிரையில் விரையத் தொடங்கினான்.

மன்னர் எதற்காக என்னை இத்தனை அவசரமாக அழைத்து இருக்கிறார்? அச்சுதப்பனும், சிங்சாங்கும் எங்கே போனார்கள் என்று தெரியவில்லையே?

ஒருவேளை சிங்சாங்கின் பூஜை மகோத்துவத்தால் அச்சுதப்பன் நேற்று இரவு இளவரசியை ஸ்தூலதேகத்தில் சந்தித்திருப்பானோ? இளவரசியும் அவனும் அந்தப்புரத்தில் சந்தித்து இரவு முழுவதும் குதூகலித்து இருக்கலாம்.

காதல் மயக்கத்தில் கதிரவன் உதயமானதுகூடத் தெரியாமல் இருவரும் பேசி மகிழ்ந்து, கூடிக்குலாவி இருக்கலாம். காலையில் மன்னர் தற்செயலாக இளவரசியைப் பார்க்கச் சென்று இருக்கலாம். அந்தப்புரத்தில் தன் ஆசை மகளின் பள்ளியறையில் அச்சுதப்பனையும் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைந்து இருக்கலாம்.

இருக்கலாம் என்ன? அப்படித்தான் நடந்து இருக்கும். அதனால்தான் மன்னர் என்னை இத்தனை அவசரமாக வரச்சொல்லி இருக்கிறார்!

மன்னரின் முடிவு என்னவாக இருக்கும்? இவ்வளவு தூரம் நடந்து இருக்கிறதே என்று மகளை என் மகனுக்கு

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மணமுடிக்க நல்ல நாள் பார்க்கச் சொல்லுவாரோ? முதலில் இளவரசியுடன் திருமணம் நடக்கட்டும். அதன்பிறகு மன்னார்தாசனை இந்த நாட்டை விட்டே வெளியேறச் செய்து, அச்சுதப்பனை இந்த நாட்டின் அரியாசனத்தில் அமரச் செய்வது எனது அடுத்த வேலை!

ஆனந்தக் களிப்புடன் அரண்மனைக்குள் நுழைந்த தளவாயைச் சினத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன்.

“எங்கேயடா அந்தச் சீனப்பயல் சிங்சாங்?”

“சிங்சாங்கா... எ... எதற்கு மன்னவா?”

“நேற்று மாலை எனக்கு எண்ணெய் தேய்த்து நீராட்டி, என் மஞ்சத்திற்கு வந்து என் கால்களை அழுக்கி நான் துயிலும்வரை இருந்தான். காலையில் எழுந்து பார்த்தால் எனது விரலில் இருந்த முத்திரை மோதிரத்தையும் புஜத்தில் கட்டி இருந்த தாயத்தினையும் காணவில்லை. அவன் தான் எடுத்திருப்பான்.”

“என்ன? முத்திரை மோதிரத்தையும் தாயத்தையும் காணவில்லையா?” என்று அதிர்ச்சியுடன் கேட்ட ரங்கப் பன் சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு “தங்கள் மேனியில் விலைமதிக்க முடியாத பல ஆபரணங்கள் இருக்கும் பொழுது, முத்திரை மோதிரத்தையும், தாயத்தையும் மட்டும் அவன் எடுக்க வேண்டிய அவசியம்? எனக்கென்னவோ அவன் அப்படிச் செய்திருப்பான் என்று தோன்றவில்லை” என்றான்.

“அவனைத் தவிர வேறு யாரும் எடுத்திருக்கவே முடியாது. முதலில் அவனைத் தேடிப் பிடித்து இழுத்து வா. அதற்குப் பிறகு காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.”

சந்திரவதனா

“சற்று முன்னர்தான் அவன் வீட்டிற்குச் சென்று பார்த்துவிட்டு வந்தேன். அங்கு அவன் இல்லை. வேறு எங்கு...”

தளவாய் இந்த வார்த்தையை முடிப்பதற்குள் சிறைச் சாலைக் காவலர்கள் வேகமாக வந்து மன்னனிடம் பணிந்து நின்றார்கள்.

“என்னடா விஷயம்?”

“சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த மதுரை ஒற்றனைக் காணவில்லை. ஆனால், அதே அறையில் அச்சுதப்பர் அடைபட்டுக் கிடக்கிறார்.”

“என்னது அச்சுதப்பனா? என் மகன் அச்சுதப்பனா?” நம்ப முடியாமல் கேட்டான் தளவாய்.

“ஆம் தளவாய் அவர்களே! தங்களது மைந்தர்தான்!”

“என்னடா நடந்தது? ‘விவரமாகச் சொல்’” உறுமினான் மன்னன்.

சிறைச்சாலை காவலர்கள் முந்தின இரவு நடந்தது முதல் காலையில் அச்சுதப்பனைப் பார்த்தது வரை விவரித்தார்கள். கேட்கக் கேட்க மன்னனுக்குக் கோபத்தில் கண்களும் முகமும் சிவந்தன. தளவாய்க்கோ முகம் கருமை கொள்ள ஆரம்பித்தது..

“கேட்டாயடா ரங்கப்பா! முத்திரை மோதிரத்திற்கு என்ன அவசியம் என்று கேட்டாயே! இப்பொழுது புரிந்ததா? மதுரை ஒற்றன் ஒருவன் சிங்சாங் வேடத்தில் வந்து நம்மை முட்டாளாக்கிவிட்டான்.”

“இரவில் அச்சுதப்பனைக்கூட்டிக் கொண்டு சிறைச் சாலைக்கு வந்தவர்களில் சீன நாட்டவன் ஒருவனா?” என்றான் தளவாய்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“நிச்சயமாக இல்லை பிரபோ! இருவரும் நமது நாட்டு வீரர்கள் போன்று உடையணிந்து இருந்தார்கள்.”

சிங்சாங் வீட்டிற்குச் சென்ற அச்சுதப்பன் அவர்கள் கையில் எப்படிச் சிக்கினான் என்று தளவாய்க்குக் குழப்பமாக இருந்தது.

“எல்லாம் அச்சுதப்பனை விசாரித்தால் விஷயம் தெரிந்துவிடும்” என்ற மன்னன் தளவாயை அழைத்துக் கொண்டுச் சிறைச்சாலைக்கு விரைந்தான்.

மன்னனையும் தந்தையையும் பார்த்த அச்சுதப்பன் அவமானத்தால் தலைகுனிந்து நின்றான். மன்னனுக்கு அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆத்திரமும் எரிச்சலும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு சீறிக் கிளம்பியது.

“இங்கே எப்படியடா வந்து அடைபட்டாய்?” பல்லைக் கடித்தவாறு கேட்டான் மன்னன்.

“அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை மன்னா! நேற்று இரவு நான் சிங்சாங் வீட்டில் இருந்தது நினைவில் இருக்கிறது. காலையில் கண் விழித்துப் பார்க்கும்பொழுது இங்கே கிடக்கிறேன்.

“இரவு நேரத்தில் நீ எதற்காகச் சிங்சாங் வீட்டிற்குச் சென்றாய்?”

இளவரசியை மயக்குவதற்காகப் பூஜை செய்த விஷயத்தை அச்சுதப்பன் எங்கே உளறி விடுவானோ என்று பயந்த தளவாய் முந்திக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான்.

“சீன நாட்டுச் சிலம்படி வித்தைகளைக் கற்றுத் தருகிறேன் என்று சிங்சாங் சொன்னான். அதனால்தான் கடந்த ஒரு வாரமாக அச்சுதப்பன் அவன் வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

சந்திரவதனா

“நேற்று இரவு என்னடா நடந்தது? உன்னை இரண்டு பேர் தாங்கிப் பிடித்தவாறு சிறைச்சாலைக்கு கூட்டி வந்தார்கள்ளாமே! யார் அவர்கள்?”

“எனக்கு எதுவுமே நினைவில்லை” என்றான் அழாத குரலில்.

“நினைவு தவறும் அளவுக்குக் கள் குடித்திருந்தாயா?”

“இ... இல்லை...”

“பிறகு எப்படியடா உன் நினைவு தவறி இருக்கும்?”

“அது... வந்து...”

“சிங்சாங் ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுத்தானா?” என்றான் தளவாய்.

“ஆமாம். இப்பொழுதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது. பழம் ஒன்றைக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னான். சாப்பிட்ட சிறிது நேரத்தில் எனக்கு மயக்கம் வருவதுபோல் இருந்தது. அதன்பிறகு நடந்தது எதுவுமே எனக்கு நினைவில்லை!”

மன்னன் சற்று நேரம் யோசித்தவாறு இருந்தான். பிறகு “ரங்கப்பா நடந்த விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றும் இப்பொழுதுதான் தெளிவாக விளங்குகிறது” என்றான்.

“என்ன மன்னவா?”

“நேற்று இரவு சிங்சாங் எனக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்தான். அதை மென்று விழுங்கிய பிறகுதான் எனக்கு அசாத்தியத் தூக்கம் வந்தது. அதில் எனக்கு தெரியாமல் மயக்க மருந்து எதையாவது கலந்திருப்பான். அதன்பிறகு எனது முத்திரை மோதிரத்தினையும், தாயத்தினையும் கவர்ந்து சென்றிருப்பான். பிறகு அச்சுதப்பனுக்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

கும் அதே மயக்க மருந்தைக் கொடுத்து இங்கே கூட்டி வந்திருப்பான்.”

“இருக்கலாம் மன்னா.”

“இருக்கலாம், என்னடா இருக்கலாம் முட்டாள்! அப்படித்தானடா நடந்திருக்கும். அவன் சீன நாட்டவன் அல்லன். மதுரை ஒற்றன்தான். உங்களோடு சேர்ந்து என்னையும் முட்டாளாக்கி விட்டுப் போய்விட்டான்.”

தளவாய் தலைகுனிந்தவாறு நின்றான்.

“உன் மகனுக்குத்தான் அறிவில்லை என்று பார்த்தால், வரவர உனக்கும் அறிவு மழுங்கிக் கொண்டு வருகிறது. உங்களோடு சேர்ந்தால் என் புத்தியும் அழிந்துவிடும் போல இருக்கிறது. உங்கள் இருவரையும் பார்க்கவே எனக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது.”

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் மன்னா, கூடிய சீக்கிரமே அந்த ஏமாற்றுக்காரனைத் பிடித்து வந்து உங்கள் முன் நிறுத்துகிறேன்.

“கிழித்தாய்! அந்தப்புரத்தில் நுழைந்த திருடனிடம் நீங்கள் மாட்டிக் கொண்டு விழித்ததை மறந்துவிட்டாயா? வரவர உன்மேல் எனக்கு நம்பிக்கை குறைந்து வருகிறது” என்றான் வெறுப்பாக.

“இந்தமுறை எப்படியும் பிடித்துவிடுவேன் மன்னவா” என்றான் பரிதாபமாக. அச்சுதப்பனோ தலையை நிமிர்த்தவே இல்லை.

“சரி. ஒரு வாரம் தவணை தருகிறேன். அதற்குள் அவர்களை நீங்கள் சுண்டிபிடித்து என்முன் நிறுத்தாவிட்டால் உங்கள் இருவரையும் இந்த நாட்டை விட்டே துரத்தி விடுவேன். இப்பொழுது என் கணமுன் நிற்காதீர்கள். போய் ஒழியுங்கள்” என்றான் மன்னன் எரிச்சலுடன்.

சந்திரவதனா

அச்சுதப்பனுடன் வெளியேறிய தளவாய் மனதில் எண்ணற்ற குழப்பங்கள் கிளர்ந்தன. சிங்சாங் மதுரை ஒற்றனா? அப்படியானால் அருள்ானந்த ஸ்வாமிகளின் அருள்வாக்கு பொய்யா? அவர் நடத்திக் காட்டிய அற்புதங்கள் பொய்யா? மாயாஜால வித்தை தெரிந்த மதுரை ஒற்றன் ஒருவன் இங்குள்ள அத்தனை பேரையுமே மடையனாக்கி விட்டானா?

அதேநேரம் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனுக்கோ வேறுவிதமான எண்ணங்கள் மனதைப் பிசைய ஆரம்பித்தன. முத்திரை மோதிரம் களவு போனதையும், மதுரை ஒற்றனை விடுவித்தது பற்றியும் கூட கவலைப்படவில்லை. தனது குலகுரு பெருமையுடன் அணிவித்த தாயத்து பறிபோனதுதான் அவன் மனதை அறுக்கத் தொடங்கியது.

இது ஏதாவது தெய்வ குற்றம் ஆகுமோ? வரப்போகிற அபாயத்தை அறிவுறுத்துவதற்காக இப்படி நடந்திருக்குமோ? இதைப்பற்றி உடனே ஆலோசனை பெறுவதற்காகத் தனது அமைச்சரை அழைத்துக் கொண்டு குலகுருவின் குடிலை நோக்கிச் சென்றான் மன்னன்.

அதன் விளைவுகள் மன்னார்தாசனை மதுரவாணி தனியாகச் சந்திக்கும் வாய்ப்பினை உருவாக்கித் தர ஆரம்பித்தது.

5

௪௭ டல் மாநகரின் கோமான் சொக்கநாதனின் அரசியல் குருவான நரசப்ப நாயக்கர் ராணி வையாம்பிகா தேவியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றதும் ராணி தன் மகனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அதில் சற்று கோபம் கலந்திருந்தது.

சொக்கநாதன் அதைக் கவனிக்காமல் லேசாக சிரித்த வாறு தன் தாயிடம் பேசித் துவங்கினான்.

“இனிமேலாவது தங்கள் ஐயம் அகலுமா அன் னையே? குருநாதர் என்னைப் பற்றி சொல்லிய வார்த்தை களை கேட்டீர்கள் இல்லையா? என்னை வெல்ல இந்த உலகத்தில் ஆளே, இல்லை என்று உறுதியாக உத்தர வாதம் அளித்துவிட்டு போய் இருக்கிறார். தாங்களோ என்னை இன்னும் சிறுபிள்ளையாகவே கருதுகிறீர்கள்.”

“தவறுதான். நீ சிறு பிள்ளை அல்ல. தாய் சொல் கேளாத தறுதலைப் பிள்ளை என்று இப்போதுதானே தெரிகிறது” என்றாள் சற்று வருத்தத்துடன்.

இதைக் கேட்டவுடன் சொக்கநாதன் வேதனையுடன் தன் அன்னையின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

சந்திரவதனா

அதேநேரம் பக்கத்து அறை வாசலில் மறைந்து நின்று கொண்டிருந்த முத்துநகை நிலைப்படிக்கு அருகே தன் முகத்தை மட்டும் சற்று நீட்டி எட்டிப் பார்த்தாள்.

அத்தையும் அத்தானும் எதிர் எதிராக உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. நரசப்ப நாயக்கர் சென்றுவிட்டார். வேறு யாரும் அவர்கள் அருகில் இல்லை..

மெதுவாக அவர்கள் அருகில் சென்றால் என்ன? அத்தை ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் அத்தான் என்னைப் பற்றி தவறாக நினைத்துக் கொள்வாரோ?

ஒருவேளை அத்தான் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் அத்தை மனதிற்குள் எரிச்சல் படுவாரோ? என்ன இந்தப் பெண் கல்யாணத்திற்கு முன்பே இப்படி கூச்சமில்லாமல் கட்டிக் கொள்ள இருப்பவன் முன் வந்து நிற்கிறாள் என்று நினைப்பாரோ?

வேண்டாம் வேண்டாம்... இங்கிருந்தே அவரைப் பார்க்கலாம். இதுதான் வசதி. அவர்களுடன் சேர்ந்து உட்கார்ந்தால் அத்தான் முகத்தை பார்ப்பதற்கு கூச்சமாக இருக்கும். ஆனால், இங்கிருந்தபடியே எவ்வளவு நேரமானாலும் அவரை பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்.

எவ்வளவு அழகாக கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருக்கிறார். அது என்ன? அவர் தோளருகில் ஏதோ தூசு ஒட்டி இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே. அத்தை அத்தை அந்த தூசைத் தட்டி விடுங்கள் அத்தை என்று அவள் மனம் கூக்குரலிட்டது.

“என்ன அன்னையே இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? தங்கள் சொல் கேளாமல் அப்படி என்ன நடந்துவிட்டேன்? எதற்காக இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை சொல்கிறீர்கள்?” என்று வருத்தமாக கேட்டான் சொக்கநாதன்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“நான் சொன்னது என்ன, நீ செய்தது என்ன? தஞ்சை நாடு இருக்கும் திசைப்பக்கமே நீ தலைவைத்துக்கூடப் படுக்கக் கூடாது என்று பலமுறை சொல்லியும் நீ தஞ்சைக்கு சென்றது மட்டுமின்றி விஜயராகவ நாயக்கனின் மாளிகையில் புகுந்து அவனுடன் உறவாடி அவன் அணிந்திருந்த தாயத்தினை கவர்ந்து வந்ததை பெருமையுடன் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாய்.”

“அதற்கான காரணத்தைத்தான் குருநாதர் கூறக் கேட்டீர்களே; உளவுக் கலையிலும் எனக்கு நிகர் யாருமில்லை என்று நிரூபிப்பதற்கு நான் பட்ட கஷ்டங்களைப் பற்றி பாராட்டுவதற்கு பதில் கோபப்படுவது நியாயமா?”

“அது எனக்கு ஒன்றும் முக்கியம் இல்லை. பகைவன் நாட்டிற்குள் பயம் இல்லாமல் நீ செய்த வேலைகள் என் மனதை எவ்வளவு பதறச் செய்துவிட்டது தெரியுமா? உன்னை யார் என்று தெரிந்து கொண்டாலோ, இல்லை களவு செய்யும்போது நீ மாட்டிக் கொண்டிருந்தாலோ உன் நிலைமை என்ன ஆகியிருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்தாயா? உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டால் உன்னை நம்பி இருக்கும் இரண்டு ஜீவன்களுமல்லவா உயிரை விட்டிருக்கும்?”

“இரண்டு ஜீவன்களா? ஒன்று நீங்கள்! மற்றொரு ஜீவன் யார்? புரியவில்லையே.”

“வேறு யார்? நீ திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்து எப்பொழுது வருவாய், எப்பொழுது வருவாய் என்ற ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உனக்காகவே ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டு பித்துப் பிடித்தவள்போல் இருக்கிறாளே முத்துநகை அவள்தான். இப்பொழுதுகூட உன்னருகே வருவதற்கு வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு வாசலருகே எட்டிப் பார்த்து உருகிக் கொண்டிருக்கிறாளே, அவள் நிலைமையைப் பற்றிக்கூட நீ கவலைப்படவில்லை என்று தான் எனக்கு கவலையாக இருக்கிறது.”

சந்திரவதனா

இதைக் கேட்ட சொக்கநாதன் பக்கத்து அறையை நோக்கித் திரும்பிப் பார்த்தான். இதை எதிர்பார்க்காத முத்துநகை, மின்னல் வெட்டியதைப்போல் சொக்கநாதன் கண்களை சந்தித்ததும் இன்னும் அதிக நாணமுற்றவளாய் படக்கென்று தலையை உள்ளுக்குள் இழுத்துக் கொண்டாள்.

அவள் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது. சொக்கநாதனின் காந்தக் கண்கள் ஈட்டி போல் அவளது இதயத்தைத் தாக்கியது ஒரு காரணம் என்றாலும், மற்றொரு காரணம் சொக்கநாதன் அவளைப் பற்றி புரிந்து கொள்ளவில்லையே என்ற ஏக்கமும் தான்.

அத்தை மறைமுகமாக இரண்டு ஜீவன்கள் என்று கூறியபொழுதுகூட அந்த மற்றொரு ஜீவன் முத்துநகை தான் என்கூடப் புரிந்து கொள்ளவில்லையே. அப்படியானால் இத்தனை நாட்கள் வரை என்னைப் பற்றிய நினைவுகள் எதுவுமே அவர் மனதில் ஏற்படவில்லையா? ஒரு வேளை தாயின் முன்பு அதனைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பாமல் புரியாதது மாதிரி கேட்டாரா?

முத்துநகைக்கு வேதனை நெஞ்சை அளித்தது.

சொக்கநாதன் சற்று நேரம் மவுனமாக தலைகுனிந்த வாறு இருந்தான். முத்துநகை பக்கத்து அறையில் இருந்து எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும், அவன் திரும்பிப் பார்த்தவுடன் அவன் கண்களை சந்தித்து வெட்கத்துடன் தலையை உள்ளுக்குள் இழுத்துக் கொண்டதையும் பார்த்து முதலில் அதிர்ச்சி அடைந்தான்.

தஞ்சை இளவரசி சந்திரவதனாவை சந்தித்த பிறகு முத்துநகை நினைப்பை அவன் அடியோடு மறந்து போயிருந்தான். இப்பொழுது அவளைப் பார்த்தவுடன் முதலில் அதிர்ச்சியையும், என்மீது இவ்வளவு காதல் கொண்டிருக்கும் பெண்ணை ஏமாற்றத்துக்கு ஆளாக்கி விடுவேனோ என்ற குழப்பத்தையும் அடைந்தான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

சொக்கநாதன் தலைகுனிந்தவாறு உட்கார்ந்திருப்பதையும், அவன் முகத்தில் வருத்தம் தென்படுவதையும் பார்த்த ராணியார் மனம் சற்று நெகிழ்ந்து அவனருகே நெருங்கி உட்கார்ந்தார். அதே நேரம் பக்கத்து அறையில் இருந்த முத்துநகையும் ஆவலை அடக்க மாட்டாது மறுபடியும் லேசாக எட்டிப் பார்த்தாள்.

சொக்கநாதன் அருகில் வந்த அன்னை அவனது தலையை பரிஷுடன் தடவி விட்டாள். தோள் பக்கமாக ஒட்டி இருந்த தூசியைத் தட்டிவிட்டாள்..

இதைப் பார்த்த முத்து நகை 'அப்பப்பா! அதைத் தூசியைத் தட்டிவிட்டார்கள். இப்பொழுதுதான் நிம்மதியாக இருக்கிறது' என்று நினைத்து அவளே அந்தத் தூசியைத் தன் கையால் தட்டிவிட்டதுபோல் மனமகிழ்ந்தாள்.

ராணி வையாம்பிகாதேவி தனது மகனின் கரங்களைப் பாசத்துடன் பற்றி "என்ன சொக்கநாதா பேசமாட்டேன் என்கிறாய்? தாய் இப்படி கடிந்து பேசி விட்டாளே என்று வருத்தமாக இருக்கிறதா?" என்றாள்.

சொக்கநாதன் நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று விட்டான். பிறகு "வருத்தப்படாமல் என்ன செய்வது அன்னையே! தமிழகத்தின் தென்பகுதி முழுவதையும் கட்டிக் காக்கும் பெரும் பொறுப்பு கொண்ட என்னை இன்னும் பால்குடி மறக்காத பாலகனாக நினைக்கிறீர்களே என்றுதான். பகை வனுக்கு பயந்து கொண்டு நான் அன்னையின் முந்தானைக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தால், இந்த நாடே பறிபோய் விடும் என்பதை நீங்கள் உணரவில்லையா? பகைவன் நாட்டிற்குள் சென்று வெற்றிகரமாக திரும்பியதை பாராட்டுவதை விடுத்து இப்படி கோபிக்கிறீர்களே?" என்றான் வேதனையுடன்.

சந்திரவதனா

“சரி நடந்ததெல்லாம் நன்மைக்கே! வருத்தப் படாதே” என்றவாறு மறுபடியும் அவன் தலையை பரிவுடன் கோதிவிட்டான்.

முத்துநகைக்கும் உள்ளம் நெகிழ்ந்து உருகியது. இந்த அத்தை ரொம்ப மோசம்! இப்படியா எடுத்த எடுப்பில் அவர் மனதை வேதனைப்படுத்துவது? அவர் முகக்கைப் பார்த்தால் எனக்கே வருத்தமாக இருக்கிறது. அத்தை அத்தை இனியும் அவரை கடிந்து பேசுதீர்கள் அத்தை! அவர் வருத்தப்பட்டால் எனக்கு அழுகை வந்துவிடும் போல் இருக்கிறது.

“ஆபத்தில் சிக்கிய மைந்தன் அதனை முறியடித்து வெற்றி பெற்று வந்ததைப் பார்த்து அன்னையின் கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் உகுத்தாலும், இப்படி ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டானே இவனுக்கு ஏதாவது ஆகி இருந்தால் என்று நடக்காததையும் சேர்த்து உள்ளுக்குள் மறுகி அதில் சோகக் கண்ணீரும் சேர்ந்து வடிப்பதுதானடா பெற்ற மனம். சரி, நடந்ததைப் பற்றி பேசி இனி என்ன ஆகப் போகிறது? நடக்க இருக்கும் நல்லதை பற்றிப் பேசுவோம்.

“நல்லதா? அப்படி என்ன நடக்க இருக்கிறது? மீனாட்சி அம்மன் கோவிலில் திருவிழா துவங்கி நடத்தப் போகிறார்களா? பாட்டனார் திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் மீனாட்சியம்மன் கோயிலினின்று நிறைய திருவிழாக்கள் செய்ய ஆரம்பித்து வைத்தார். அது தொடர்ந்து திருவிழா இல்லாத மாதமே இல்லை என்று ஆகி, மதுரை நகரத்தையே திருவிழா நகரம் என்று தான் பிற இடங்களில் பேசிக் கொள்கிறார்கள். ஆப்பொழுது என்ன திருவிழா வருகிறது அன்னையே?”

“இது மிகவும் சிறப்பான திருவிழா மகனே! இந்த நாடே குதூலித்துக் கொண்டாடப் போகும் மணவிழா.”

“சொக்கநாதர் மீனாட்சியம்மன் திருக்கல்யாணத்தை சொல்கிறீர்களா அன்னையே?”

“இல்லை. சொக்கநாதன் முத்துநகைக்கு நடைபெற இருக்கும் மணவிழா பற்றிச் சொல்கிறேன்.”

இதைக் கேட்டவுடன் லேசாக அதிர்ச்சியடைந்த சொக்க நாதன் அவசரமாக தனது முகத்தில் எழுந்த உணர்ச்சிகளை மறைத்துக் கொண்டு “எங்கள் திருமணத் திற்கு இப்பொழுது என்ன அவசரம்?” என்றான்.

அவசரப்படவில்லை என்றாலும் முத்துநகை அவசரப்படுகிறாளே” என்றாள் ராணி.

இதைக் கேட்டவுடன் முத்துநகைக்கு பகீர் என்றிருந்தது. என்ன இந்த அத்தை இப்படிப் படார் என்று போட்டு உடைக்கிறார். ரொம்ப மோசம்! என்னைப் பற்றி அவர் என்ன நினைப்பார்?

முத்துநகைக்கு கோபம் ஒருபுறமும் வெட்கம் மறுபுறமும் எழுந்தது. முகத்தை இழுத்துக் கொண்டு கரங்களால் முகத்தை பொத்திக் கொண்டாள். கரங்களும் முகத்துடன் சேர்ந்து சிவந்தன.

“முத்துநகை அவசரப்படுகிறாளா இல்லை உங்கள் அவசரத்தை அவள்மீது தூக்கிப் போடுகிறீர்களா?” என்று சிரித்தவாறு கேட்டான் சொக்கநாதன்.

“எப்படியோ வைத்துக் கொள். என் கடமைகளில் இனி ஒன்றே ஒன்றுதான் மிச்சம் உள்ளது. அது உனது திருமணம்தான். அதனைக் கூடிய சீக்கிரம் நடத்தி முடித்து என் கண் குளிரக்கண்டு விட்டேன் என்றால் அதன்பிறகு நான் இவ்வுலகைப் பற்றிய கவலையை விடுத்து பரம் பொருளை நாடி நாட்களை கழித்துவிடுவேன்.”

சந்திரவதனா

சொக்கநாதன் பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் தலையை குனிந்தவாறு இருந்தான். மனதிற்குள் ஒருவிதமான எண்ணங்கள் கிடந்து அரிக்கத் தொடங்கின.

தஞ்சை இளவரசி பற்றி சொல்லலாமா என்றும் நினைத்தான். சொன்னால் மறுவிநாடியே அன்னை இதயம் மட்டுமின்றி, அடுத்த அறையில் இருந்தவாறு அவர்கள் அளவளாவுவதை கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் அபலைப் பெண் முத்துநகையின் அப்பாவி இதயமும் சேர்ந்து அல்லவா வெடித்துச் சிதறிவிடும்.

முத்துநகையுடன் திருமணம் முடிந்துவிட்டால் இதன் பிறகு சந்திரவதனாவின் காதலை அடியோடு மறக்க வேண்டி வருமே! இளவரசி மீதுள்ள மோகத்தைச் சொல்லி அவர்களை வேதனைப்படுத்தவும் அவனுக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. என்னையே நம்பி இருக்கும் இந்த அப்பாவிப் பெண்ணை ஏமாற்றவும் மனம் வரமாட்டேன் என்கிறதே!

“நாளையே நமது அரண்மனைச் சோதிடரை வர வழைக்கிறேன். கூடிய சீக்கிரம் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து இந்த நாடே வியக்கும் வண்ணம் உன் திருமணத்தை நடத்தி விடுகிறேன்” என்றாள் அவன் தாய்.

இதற்கு மேலும் பொறுமையுடன் வாழ் பேசாது இருந்தால் எல்லை கடந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்த சொக்கநாதன் அவசர அவசரமாக “அம்மா சற்றுப் பொறுங்கள். இப்போதைக்கு இந்தத் திருமணம் வேண்டாம்” என்றான்.

“பிறகு எப்பொழுது நடத்த வேண்டும் என்கிறாய்?”

“என் மனதில் ஒரு முக்கியமான லட்சியம் இருக்கிறது. அது முதலில் நிறைவேறட்டும். அதன்பிறகு என் திருமணத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்.

“அப்படி என்ன லட்சியம் வைத்து இருக்கிறாய்?”

“தமிழ்நாட்டை நமது அரசும், தஞ்சை அரசும் சரி சமமாகப் பிரித்துக் கொண்டு இருக்கின்றன. இரண்டுமே விஜயநகரத்தில் இருந்து வந்த நாயக்க வம்சங்கள். பகையி னால் வேறுபட்டு இருக்கும் இந்த இரு நாடுகளும் ஒன்றாக வேண்டும் என்பதுதான் எனது லட்சியம்.

“இது நடக்காத காரியம்! இதற்கும் உன் திருமணத்திற் கும் என் சம்பந்தம்?” என்றாள் கோபமாக.

“இதனை நடத்திக் காட்டாமல் நான் விடப்போவ தில்லை.

“எப்படி? தஞ்சை நாட்டின் மீது போர் தொடுக்கப் போகிறாயா?”

“இல்லை. போர் இல்லாமலே இந்த இரண்டு பூமிக ளும் ஒன்றாக இணைவதற்கு வழி ஒன்று கண்டு இருக்கி றேன்.”

“அது என்ன வழி?”

“இப்போதைக்கு அதை என்னால் சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். நான் நினைத்தபடி எல்லாக் காரியங்களும் நடக்குமானால் சண்டையே இல் லாமல் இரண்டு நாடுகளும் இணைந்துவிடும்.

“திரும்பத் திரும்பத் தஞ்சாவூரைப் பற்றியே பேசி என் மனதை நோகடிக்கிறாயே மகனே! சரி உன் எண்ணப் படியே எல்லாம் நடக்கட்டும். ஆனால், அதற்குள் உன் திருமணம் மட்டும் நடந்தே ஆகவேண்டும். அதை மட்டும் மறுக்காதே.

சந்திரவதனா

“தங்களை மறுத்துப் பேசுவதை மன்னித்துவிடுங்கள். என் லட்சியம் நிறைவேறும் வரை இதற்கு நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்.”

“வேண்டாமடா மகனே! பிடிவாதம் கொள்ளாதே! நான் சொல்வதைக் கேள். அடுத்த மாதமே உன் திருமணம் நடக்கட்டும். அதன் பிறகு நானோ, முத்துநகையோ உன் லட்சியத்திற்குக் குறுக்காக நிற்க மாட்டோம். என் பேச்சைக் கேள்.”

“முடியாது. இதற்கு மேலும் என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள்” என்று எரிச்சலுடன் சொல்லிவிட்டு எழுந்து போய் விட்டான் சொக்கநாதன்.

முத்துநகையின் கண்கள் தன்னை மறந்து கண்ணீரை வழிய விட்டன. கற்சிலையைப் போல நீண்ட நேரம் அப்படியே இருந்தாள்.

அன்று மாலையே சொக்கநாதனைத் தனியாகச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிடைத்தது.

வை ஷ்ணவ ஆச்சார்யாரும் தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனின் குலகுரு வும் ஆன்மிக வழிகாட்டியுமான குமார தாத்தாச்சாரியார் தனது ஆஸ்ரமத்தைச் சார்ந்த சின்னஞ்சிறு குடிலில் புலித்தோல் போர்த்திய ஆசனத்தின் மீது அமர்ந்திருக்க, அவருக்கருகே இருந்த மற்ற இரண்டு ஆசனங்களில் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனும், மதியமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரும் பணிவுடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

சீன தேசத்தைச் சேர்ந்தவனாக மாறுவேடம் புனைந்து வந்த ஒருவன் தன்னை ஏமாற்றிவிட்டு முத்திரை மோதிரத்தையும், தாயத்தினையும் கவர்ந்தது மட்டுமின்றி, சிறையில் அடைத்திருந்த மதுரை ஒற்றனையும் சாமர்த்தியமாக தப்பிவிக்கச் செய்த சம்பவங்கள் முழுவதையும் மன்னன் விளக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அனைத்தையும் கேட்டு முடித்த குலகுரு நீண்ட நேரம் மவுனம் அனுஷ்டித்தார். அவர் முகத்தில் பலவிதமான சிந்தனை ரேகைகள் ஓடத் தொடங்கின.

“சிறையில் இருக்கும் மதுரை ஒற்றனை விடுவிப்பதற்குச் சிங்சாங்காக நடித்தவனுக்கு முத்திரை மோதிரம்

சந்திரவதனா

தேவைப்பட்டது ஒன்றும் வியப்பில்லை. ஆனால், தாங்கள் என் புஜத்தில் கட்டிய தாயத்து அவனுக்கு எதற்கு? அதுதான் புரியவில்லை?" என்றான் மன்னன்.

"விஜயராகவா இந்த இடத்தில்தான் நீ ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்" என்றார் குமார தாத்தாச்சாரியார்.

"சொல்லுங்கள் குருவே" வாய் புதைத்துப் பணிவுடன் கேட்டான் மன்னன்.

"உன் விரலில் விலை மதிக்க முடியாத நவரத்தினங்கள் பதித்த மோதிரங்கள் பல உள்ளன. அவற்றை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, நான் அணிவித்த தாயத்தினை மட்டும் கவர்ந்து இருக்கிறான் என்றால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்?"

"அதுதான் எனக்கும் விளங்காமல் தங்களைக் கேட்கிறேன்.

"இம்மோதிரங்களைவிட விலை மதிக்க முடியாத பொருள் அந்தத் தாயத்து என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அதர்வண வேத மந்திரத்தினை உச்சாடனம் செய்து, ஆண்டவனுக்குரிய திருநாள் அன்று நானே என் கையால் ஆசீர்வாதம் அளித்து உனக்கு அணிவித்த தாயத்து இந்த அகிலத்தையே வெல்லும் சக்திப் படைத்தது.

"உண்மை, உண்மை" மன்னன் விண்ணைப் பார்த்துக் கை உயர்த்திக் கும்பிட்டு ஆமோதித்தான்.

"அத்தகைய தாயத்தினை அணிந்த உன்னை வெல்ல அஷ்டதிக்குகளிலும் ஆள் இல்லை என்று உணர்ந்த அவன், தாயத்தினை உன்னிடமிருந்து அகற்றி உன் வலிமையைக் குறைப்பதே அவனுடைய நோக்கம்.

"நிச்சயம் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்" என்று கோவிந்த தீட்சிதரும் பணிவுடன் ஆமோதித்தார்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“ஆகா! இப்பொழுதுதான் என் சிற்றறிவுக்கு இந்த விஷயம் விளங்குகிறது ஸ்வாமி! தாங்கள் பெருமையுடன் அணிவித்த தாயத்தினை, எவ்வளவு முட்டாள்தனமாகத் தவற விட்டிருக்கிறேன். இதனால் தெய்வ குற்றம் ஏதாவது ஏற்படுமா? மந்திரசக்தி நிறைந்த தாயத்து மாற்றான் கையில் போய்விட்டதால் அவனுடைய வலிமைக்கு மகிமை சேர்ந்து விடுமா குருவே?”

“உன்னை மையமாக வைத்து அதர்வண வேத மந்திரங்களை உருவேற்றி உனக்காகவே உருவாக்கப்பட்ட தாயத்து வேறு எவர் கைக்கு சென்றாலும் மறுவிநாடியே அதனுடைய மந்திர சக்தி முழுவதும் செயலற்றுப் போய் விடும்.

“தன்யனானேன் ஸ்வாமி! இப்பொழுதுதான் எனக்கு நிம்மதி பிறந்திருக்கிறது” என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டான் மன்னன்.

“பொறு விஜயராகவா! உடனே பூரித்து மகிழாதே! மகிமை நிறைந்த தாயத்தினை மாற்றான் கைபடும்படியாக நீ நடந்து கொண்டது அதர்வண வேத மந்திரங்களுக்குரிய தேவதைகளுக்கு மாறாத சினத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கும். மறுபடியும் அப்படி ஒரு தாயத்தினை உனக்காக உருவாக்குவதற்கோ, வேத மந்திரங்களைச் சொல்லி உன்னை ஆசீர்வதிப்பதற்கோ அந்த தேவதைகள் எனக்கு ஒத்துழைக்காது போகலாம்.

இதைக் கேட்டதும் மன்னன் முகத்தில் சொல்லொண்ணாத திகில் ஏற்பட்டது.

“என்ன ஸ்வாமி இப்படி ஓர் இடியினை என் தலை மீது பாய்ச்சி விட்டீர்களே! ஏதோ என் அறியாமையில் செய்து விட்டேன். இதற்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா? இதற்கு ஏதாவது பரிகாரம் இருக்கிறதா? தேவதை

சந்திரவதனா

களுக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தைத் தணித்து அவற்றைச் சாந்தப் படுத்த ஏதாவது வழி இருக்கிறதா?"

குலகுரு சற்று நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பிறகு நிதானமாக மன்னனைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

"விஜயராகவா, கடந்த சில மாதங்களாக உனக்கு ஏற்பட்டு வரும் சில விரும்பத்தகாத சம்பவங்களை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது என் மனகில் வேறு ஓர் எண்ணம் ஏற்படுகிறது.

"சொல்லுங்கள் குருவே" என்றான் பணிவுடன்.

"உன் மகன் மன்னார்தாசன் விஜயநகரத்தில் கல்வி கற்றுத் திரும்பவும் இம்மண்ணில் காலடி எடுத்து வைத்த தில் இருந்து உனக்குத் தொடர்ச்சியாக மனம் வருந்தத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. உன் மகள் சந்திரவதனா கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் மத யானையின் பிடியில் மாட்டித் தப்பித்தது, அவளது அந்தப் புரத்தில் திருடன் நுழைந்தது, பின்னர் உன் தாயத்து பறிபோனது இப்படி... இல்லையா?"

"உண்மைதான் ஸ்வாமி.

"மன்னார்தாசனுக்கு எப்பொழுது இளவரசுப் பட்டம் கட்டப் போகிறாய்?"

"அதையும் தாங்கள்தான் சொல்ல வேண்டும் குருவே! தங்களது உத்தரவின்றி நான் இதுவரை எந்தக் காரியம் செய்திருக்கிறேன்?"

"இப்போதைக்கு அவனுடைய கிரகநிலை எதுவுமே சரியில்லை. அதனால் பட்டம் சூட்டுவதைச் சில காலம் தள்ளிப் போடு. நல்ல நேரம் வரும்பொழுது நானே அதனை அறிவிக்கிறேன். அத்தோடு உனக்கும் கெட்ட நேரம் சூழ ஆரம்பித்திருக்கிறது. தந்தை, மகன் இருவருக் குமே ஒரே நேரத்தில் கிரகச்சாரங்கள் சரியில்லாமல் இருப்பது துர்பாக்கியமான ஒன்று."

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மன்னன் முகத்தில் இதைக் கேட்டதும் கவலை சூழ ஆரம்பித்தது.

“இதற்கென்ன காரணம் குருவே? முன் ஜென்மத்தில் நான் ஏதாவது அபசாரம் செய்துவிட்டேனா?”

“அப்படியே ஏதாவது செய்து இருந்தாலும், நீ முதன் முதலாக ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று அரசுக்கட்டில் ஏறிய தும் ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் துலாபுருஷதானம் செய்தாயா?”

“துலாபுருஷதானமா?”

“துலா என்றால் தராசு. புருஷ என்றால் ஆண்மகன். அதாவது ஓர் ஆண்மகன் தராசுத் தட்டில் அமர்ந்து தனது எடைக்குச் சமமான பொருளைத் தானமாக அளிப்பதற்குப் பெயர்தான் துலாபுருஷ தானம். கோயில்களில் மக்கள் தங்கள் எடைக்குச் சமமாகச் சர்க்கரை, சந்தனம், மிளகு, எள், வாழைப்பழங்கள், காய்கறிகள் இவற்றை இப்பொழுதும் தானமாக வழங்குவது உண்டு. ஆனால், மன்னனாக இருப்பவன் துலாபுருஷதானமாகத் தங்கத்தை வழங்குவது தான் மரபு” என்றார் அமைச்சர்.

“அதுமட்டுமில்லை விஜயராகவா! மன்னனாக இருப்பவன் முதன் முதலாக ஆட்சி பொறுப்பை ஏற்றுப் பட்டம் சூட்டிக் கொள்ளும் சமயத்திலும், வயதான பின்னர் தன் மைந்தனுக்கு 'வழிவிட்டு அரசு கட்டிலில் இருந்து இறங்கும் சமயத்திலும் துலாபுருஷதானம் செய்வது சாலச் சிறந்தது என்று நமது சாஸ்திரங்கள் உரைக்கின்றன” என்றார் குலகுரு.

“அப்படியா!”

* “ஆம் விஜயராகவா! தானங்கள் மொத்தம் பதினாறு இருக்கின்றன. அவற்றைச் சோடச மகாதானங்கள் என்று சொல்வார்கள். இவற்றைப் பற்றிய விவரங்களை

சந்திரவதனா

ஹேமாத்ரி என்ற மாமுனிவர் தனது தானகாண்டத்தில் சமஸ்கிருத மொழியில் விரிவாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

“பதினாறு வகையான தானங்கள் என்ன என்பதைச் சொல்லுங்கள் குருவே. இந்தச் சிறியவன் தெரிந்து கொள்கிறேன்.”

“துலாபுருஷ, ஹ்ரண்யகர்ப்ப, பிரமாண்ட, கல்பபாதப, கோசஹஸ்ர, ஸ்ரண்யகாமதேனு; ஹ்ரண்யாஸ்வ, ஹ்ரண்யாஸ்வரத, ஹேமஹஸ்திரத, பஞ்சலாங்கலக, தரா, விஸ்வசக்ர, கல்பலதா, சப்தசாகர, ரததேனு, மகாபூதகதா என்று இவைதான் சோடச மகாதானங்கள் என்று சொல்லப்படும் பதினாறு வகையான தானங்கள். இந்தப் பதினாறு தானங்களில் மிக உயர்வாகச் சொல்லப்படுவதுதான் துலாபுருஷதானம். அதனால்தான் தான வரிசையில் அதனை முதலாவதாகச் சொல்கிறார் ஹேமாத்ரி. பாரதமும், பதினெட்டுப் புராணங்களும் எழுதிய வியாச முனிவர்கூடத் தனது பத்மபுராணத்தில் இந்தத் துலாபுருஷ தானத்தைப் பற்றி மிக விளக்கமார்க்கக் கூறி இருக்கிறார்.”

“இந்த விஷயம் இத்தனை ஆண்டு காலமாக என்னுடைய சிற்றறிவுக்கு யாரும் புகட்டாமல் போய்விட்டார்கள்! இதனை அரசர்கள் செய்வது வழக்கமா? எனது முன்னோர்கள் இப்படி ஒரு தானம் செய்திருக்கிறார்களா?”

“இப்பாரத பூமியில் எத்தனையோ மன்னர்கள் துலாபுருஷதானம் செய்து சுபிட்சமாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். தஞ்சை மன்னர்கள் மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன? கோவிந்த தீட்சிதரே தங்களுக்கு இது தெரியுமல்லவா?”

“தெரியும் ஸ்வாமி! தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொண்டு தன்னேரிலாதபடி ஆட்சி புரிந்த சோழ மன்னர்களில் தலைசிறந்தவனான ராஜராஜ சோழன் திருவிசலூர்க் கோயிலில் துலாபாரம் ஏறியதாகக் கல்வெட்டு இருக்கிறது மன்னவா!”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“சோழ மன்னர்கள் இருக்கட்டும் அமைச்சரே! எனது மூதாதையர் யாராவது இத்தகைய தானம் செய்தது பற்றித் தங்களுக்குத் தெரியுமா?”

*** “தங்களுடைய பாட்டனாரான அச்சுதப்ப நாயக்கர் துலாபுருஷ தானமும், ஹ்ரண்ய கர்ப்பதானமும் செய்திருக்கிறார். தங்களது தந்தையரான ரகுநாத நாயக்கர் துலாபுருஷதானமும், மஹாபூதகதா தானமும் செய்திருக்கிறார் என்பதை நானே நேரில் பார்த்து அறிந்திருக்கிறேன். இந்த இரண்டு தானங்களையும் அவர் மன்னனாக முடி சூட்டிக் கொண்டவுடன் செய்த மகத்தான சேவை. அப்புறம் ஹ்ரண்ய கர்ப்பதானமும் செய்திருக்கிறார். தங்களது தந்தையார் ரகுநாத நாயக்கர் அளித்த தானங்கள் ஹேமாத்ரி முனிவர் சொல்லி இருக்கும் தான காண்டத்தையே மிஞ்சி இருக்கிறன என்று சாஸ்திரிகளும், பண்டிதர்களும் உரைப்பார்கள்.”

“இப்படி என் மூதாதையர் செய்த தானங்களை நான் மட்டும் தவறவிட்டது எனது துர்பாக்கியமில்லாமல் வேறு என்ன? குருவே, இனியாவது நான் துலாபுருஷதானம் செய்யலாமா?”

“கண்டிப்பாகச் செய்வதுதான் நல்லது. இல்லாவிட்டால் உனது ஆட்சிக் காலத்தில் இன்னும் என்னென்ன சோதனைகள் வரும் என்று என்னால்கூடச் சொல்ல முடியாது.

“அப்படியானால் நாளைக்கே துலாபுருஷதானம் செய்துவிடுகிறேன். என்ன அமைச்சரே?”

“ஒரே நாளில் செய்துவிடக் கூடிய காரியமல்ல அது மன்னா!” என்றார் அமைச்சர்.

“ஆம் விஜயராகவா! துலாபுருஷதானச் சடங்குகள் மட்டும் ஒரு வரரம் அதாவது எட்டு நாட்கள் தொடர்ச்சியாகச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு முன்னால் முறஜெபம் நடத்த வேண்டும்.”

சந்திரவதனா

“முறஜெபமா?”

“முறஜெபம் என்பது பல்லாயிரக்கணக்கான பிராமணர்கள் கூடி இருந்து காலையில் பொழுது புலர்ந்ததில் இருந்து பத்து நாழிகைகள் வரையும் மாலையின் முதல் ஜாமத்திலிருந்து மறுஜாமம் வரையிலும் வேத மந்திரங்களை ஓதவேண்டும். இப்படி எட்டு வாரங்களுக்கு அதாவது ஐம்பத்தாறு நாட்களுக்கு முறஜெபம் நடக்கவேண்டும். கடைசி நாளன்று ஒரு லட்சம் தீபங்கள் கோயிலில் ஏற்றி லட்சார்ச்சனை செய்ய வேண்டும். முறஜெபம் நடக்கும் நாட்களில் குறைந்தது பத்தாயிரம் பிராமணர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு இருமுறை உணவளிக்க வேண்டும். அதன்பிறகே துலாபுருஷதானம் செய்யும். சடங்கு தொடர வேண்டும்.

“தாங்கள் சொன்னபடியே செய்கிறேன் ஸ்வாமி.

“அப்புறம் ஒரு முக்கியமான விஷயம். உனது எடைக்குச் சமமான தங்கத்தைத்தான் நீ தானமாக அளிக்க வேண்டும்.”

“என் பொக்கிஷத்தில் ஏராளமான தங்க நகைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை அப்படியே தந்து-விடுகிறேன்.”

“தங்க நகைகளை அப்படியே தராசுத் தட்டில் வைக்கக் கூடாது. அவற்றிலுள்ள நவரத்தினக் கற்களை அகற்றி விட்டு, பொன்னை மட்டும் உருக்கி எடுக்க வேண்டும். பிறகு அந்தத் தங்கத்தினை அரைக்கால், கால், அரை, ஒரு கழுஞ்சு எடை கொண்ட பொற்காசுகளாகச் செய்ய வேண்டும். அந்த நாணயத்தின் ஒரு பக்கம் சங்கு சக்கரமும், மற்றொரு பக்கத்தில் ஸ்ரீராஜகோப்பாலா என்ற எழுத்துக்களும் பொறிக்க வேண்டும். இத்தகைய பொற்காசுகளைத் தான் நீ தராசுத் தட்டில் ஏறி அமர்ந்ததும் மறு தட்டில் வைக்க வேண்டும்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“உத்தரவு குருவே. இதற்கான ஏற்பாடுகளை இன்றிலிருந்தே செய்யத் தொடங்குகிறேன். முறஜெபம் ஆரம்பிக்கும் நன்னாள் எதுவென்று சொல்லிவிட்டால் அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் இந்த அடியேன் செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும்.

“நானும், அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரும் கிரக நிலைகளை ஆராய்ந்து நல்ல நாளைக் குறித்துக் கூடிய சீக்கிரம் முடிவெடுத்து உனக்குத் தெரிவிக்கிறோம். அதற்குள் நீ மற்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கலாம்.”

மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் குலகுருவின் குடிலில் இருந்து திரும்பி தனது அந்தப்புரத்திற்கு வந்து நீண்ட நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். பொக்கிஷத்திலிருந்து தங்க ஆபரணங்களைப் பொற்காசுகளாக மாற்றித் தயாராக வைக்கும் பொறுப்பை வேறு யாரிடமும் விட முடியாது. தனது மகன் மன்னார்தாசனிடம் அந்தப் பொறுப்பைக் கொடுக்க முடிவு செய்தான்.

அது விஷயமாக அமைச்சருடன் பேசுவதற்காக இளவரசனை அவரது மாளிகைக்கு அனுப்பினான். மன்னார்தாசன் சென்ற சமயத்தில் மதுரவாணி மட்டும் அங்கு தனியே இருந்தாள்.

History of Travancore from the earliest times - P. Shungoonny menon - page no.58-59.

அருண்மொழி தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை வெளியீடு - பக்கம் 3.

*** *The Nayakas of Tanjore V.Vridhagirisan page No.55, 60 and 107.*

அந்தப்புரத்தில் முத்துநகை தனது அறையிலுள்ள அம்சதூளிகா மஞ்சத்தில் ஆயாசத்துடன் படுத்துக் கிடந்தாள். திருமணம் இப்பொழுது வேண்டாம் என்று சொக்கநாதன் சொல்லிய வார்த்தைகள் அவள் மனதைக் குடைந்து கொண்டே இருந்தன. தஞ்சையும் மதுரையும் இணைவதைப் பற்றி அத்தான் எதற்கு இத்தனை கவனம் எடுத்துக் கொள்கிறார் என்று அவளுக்குப் புரியவில்லை. ஒருவேளை தஞ்சை இளவரசி சந்திரவதனாவை நேரில் பார்த்து ஆசை கொண்டிருப்பாரோ என்ற பயம் அவள் நெஞ்சை அரிக்கத் தொடங்கியது.

அத்தானிடம் நேரில் பார்த்துப் பேசிப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவளுக்குள் மேலோங்கி எழுந்தது.

மாலை மலரத் தொடங்கியதுமே முத்துநகை மஞ்சத்தில் இருந்து எழுந்து வேகமாகச் செயல்படத் தொடங்கினாள். மீண்டும் ஒருமுறை குளித்து வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசிக் கொண்டு தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டாள்.

ஆடியில் தன்னைப் பார்த்துத் திருப்தி அடைந்தவளாய், அத்தானை எப்படிச் சந்திப்பது என்ற குழப்பத்துடன்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அறையைவிட்டு வெளியே வந்தாள். உப்பரிகையின் மற்றொரு பகுதியில் இருந்த சொக்கநாதன் அறையை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அறைக்கதவு சாத்தப்பட்டுக் கிடப்பது தெரிந்தது. அறைக்குள் இருக்கிறாரோ இல்லை வெளியில் எங்காவது போய்விட்டாரோ என்று மனதிற்குள் புலம்பியவளாய் உப்பரிகையின் மொட்டை மாடிப் பகுதிக்கு வந்து சுற்றிலும் பார்த்தாள்.

மறுவிநாடி அவள் கண்கள் மகிழ்ச்சியில் மலரத் தொடங்கின. அந்தப்புரத்திற்குப் பின்பக்கமாக அமைந்திருக்கும் வசந்தவாவியினை ஒட்டியுள்ள பூங்காவினுள் சொக்கநாதன் தன்னந்தனியாக உலாவிக் கொண்டிருக்கும் காட்சியைப் பார்த்திருந்தாள் அவள்.

நல்ல தருணமான இதனை நழுவ விடக்கூடாது என்ற நோக்கத்தில் பூங்காவில் உலவும் சொக்கநாதனை நோக்கி விரைந்தாள் முத்துநகை.

சொக்கநாதன் பூங்காவிற்குள் உலவிக் கொண்டிருந்தாலும், மனோரம்யமான மாலைப் பொழுது மலர்களை மயங்க வைத்துக் கொண்டிருப்பதையோ, மஞ்சள் நிறச் சூரியக் கதிர்கள் வசந்த வாவியிலுள்ள நீரில் பாய்ந்து தங்கத்தகடாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் அற்புதமான காட்சியையோ, இளம் பெண்ணின் இனிய முத்தம் போல தென்றல் வந்து வருடிச் செல்லும் சுகத்தையோ, அவன் மனம் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

அவன் நெஞ்சம் எல்லாம் சந்திரவதனாதான் நிறைந்து இருந்தாள். சிந்தை முழுவதும் தஞ்சையையே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது.

கடைசிநாள் இரவு அன்று சந்திரவதனாவைக் காதலிக் கிறேன் என்று சொல்ல வைத்தது. அதன் பின்னர் அவளோடு அளவளாவி இனுபுற்றுக் களித்த அனுபவங்கள்

சந்திரவதனா

அவன் இதயத்தைவிட்டு அகலாமல் மாறிமாறி வந்து கொண்டிருந்தன.

பத்து நாட்கள் கழித்து வந்து சந்திக்கிறேன் என்று சந்திரவதனாவிடம் சொல்லிவிட்டு வந்து ஒருவாரம் ஆகப் போகிறது. மறுபடியும் அவளை எப்போது சந்திப்பது? நான் யார் என்று தெரிந்தால் காதலை முறித்துக் கொள்வாளா? சொல்லாமலேயே எத்தனை நாட்களுக்குக் கண்ணாமூச்சி ஆடிக் கொண்டிருக்க முடியும்?

அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வதுதான் என் இலட்சியம். அது ஈடேறுமா?

இப்படி மகிழ்ச்சியும், குழப்பமும் மாறி மாறி மனதைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்க, தலையைக் குனிந்து சிந்தித் தவாறு பூங்காவிற்குள் நடந்து கொண்டிருந்த சொக்கநாதன் இதிரே முத்துநகை வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் தன் இதிரே வருவதைச் சொக்கநாதன் அடியோடு கவனிக்கவே இல்லை. தலையைக் குனிந்தவாறு வரும் அத்தானின் சிந்தனை எங்கோ இருப்பதை உணர்ந்த முத்துநகையும் அவன் இதிரில் போய் நின்றாள்.

சொக்கநாதன் கிட்டத்தட்ட அவள்மீது மோதும் அளவுக்கு நெருக்கத்தில் வந்தபிறகே, தன் இதிரே யாரோ ஒரு பெண் நிற்பதை உணர்ந்து, மயிரிழையில் நிதானித்து, அவசர அவசரமாக ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“மன்னிக்க வேண்டும்.... நான் கவனிக்கவில்லை... முத்துநகை! நீயா?” வியப்புடன் கேட்டான் சொக்கநாதன்.

“அத்தானுக்கு என்னுடைய பெயர்கூட ஞாபகத்தில் இருக்கிறதா?” என்றாள் முத்துநகை.

இதைக் கேட்டுச் சற்றுத் தடுமாறித் தர்மசங்கடத்தில் நெளிந்த சொக்கநாதன், “என்ன இப்படிக் கேட்டுவிட்டாய் முத்துநகை? உன்னை எப்படி என்னால் மறக்க முடியும்?” என்றான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“மறந்துதான் விட்டீர்களே அத்தான்! உங்களுக்காக ஒருத்தி இங்கே காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்ற நினைவு கொஞ்சம்கூட இல்லாமல் திருச்சிராப்பள்ளியில் எத்தனை மாதங்கள் கழித்து விட்டீர்கள்! ஒரு கடிதம்கூட எழுதவில்லையே! திருச்சிராப்பள்ளியில் ஏதும், எழுத்தாணியும் இல்லையா? இல்லை, அவற்றைத் தங்கள் கண்களில் படாமல் அங்குள்ளவர்கள் மறைத்துவிட்டார்களா?”

சொக்கநாதனுக்கு தர்மசங்கடமாக இருந்தது.

“அத்தைக்கு மட்டும் ஒரே ஒரு கடிதம் எழுதினீர்கள். அதுவும் அவர்கள் ஓலை அனுப்பிய பிறகு! அந்தக் கடிதத்தில்கூட என்னைப்பற்றி ஒரே ஒரு வார்த்தை கேட்டு எழுதவில்லையே! நேரடியாக இல்லாவிட்டாலும், மறை முகமாகவாவது எழுதி இருக்கக் கூடாதா? அப்படியானால் என்னைப் பற்றிய நினைவு எதுவும் உங்களுக்கு இல்லை என்றுதானே பொருள்? ஒவ்வொரு நாளும், பொழுதும், நிமிஷமும் உங்களையே நினைத்து நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் என்னை மறந்துவிட்டீர்களே அத்தான்!” என்று கூறும்பொழுது அவளது குரல் கரகரப்படைந்து, கண்கள் பொல பொல என்று கண்ணீரை உகுத்தன.

இதனைப் பார்த்தவுடன் சொக்கநாதன் பதறிப் போய் விட்டான். இரக்கத்தில் அவன் இதயம் கசிய, அவளது கரத்தை அவசரமாகப் பற்றினான்.

“முத்துநகை, என்ன இது சின்னக் குழந்தைபோலக் கண் கலங்குகிறாய்? அழாதே... வா. முதலில் உட்கார்ந்து பேசலாம்” என்றவாறு அவள் கரத்தை விடாது பற்றிக் கொண்டு அருகில் இருக்கும் கல்மேடைக்குக் கூட்டிச் சென்று முதலில் உட்கார்ந்தான்.

அவன் உட்கார்ந்த பிறகும் முத்துநகை உட்காராமல் நின்று கொண்டிருந்தாள். தனது கரத்தை அவனிடமிருந்து விலக்கிக் கொள்ளவும் இல்லை. தலைகுனிந்து கண்ணீரை மட்டும் தாரை தாரையாக வடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சந்திரவதனா

அவளது அழகை சொக்கநாதனின் இதயத்தை மேலும் துசிய வைத்தது. “உன்னைப் புத்திசாலிப் பெண் என்று நினைத்தேன். இன்னும் விவரம் தெரியாத சிறு குழந்தை என்று இப்பொழுதுதானே தெரிகிறது. உட்கார் கண்ணே” என்று அவள் கரத்தை நன்றாக இழுத்துத் தன்னருகே அமர வைத்தான்.

தலைகுனிந்து உட்கார்ந்து தழுதழுத்துக் கொண்டிருக்கும் தங்கச் சிலையைக் கூர்ந்து பார்த்தான் சொக்கநாதன்.

இவள் என்மீது எவ்வளவு காதல் கொண்டிருக்கிறாள்! இவள் ஒன்றும் அழகில் குறைந்தவளும் இல்லை. ஆனால், சந்திரவதனாவின் அருகில் வைத்துப் பார்த்தால் இவளது அழகு சற்று மங்கலாம்.

சந்திரவதனாவின் அழகு ஓர் அற்புதம்! அமரர் உலகில் இருந்து இறங்கி வந்த தேவகன்னிகையோ என்று பிரமிக்க வைக்கும் சுந்தர சொரூபம்! முத்துநகை ஒன்றும் அசிங்கமானவள் இல்லையே! இங்குள்ள பெண்களிலேயே அழகு. தஞ்சை இளவரசி மற்றொரு மாதிரியான அழகு! ஆனால், இரண்டு பேரில் சந்திரவதனா இன்னும் அழகு!

சந்திரவதனா நான் யார் என்று தெரியாமலே என் வீரத்தையும், அறிவையும் மட்டும் பார்த்துக் காதலிக்கிறாள். அதுவும் ஒரு நாட்டின் இளவரசியான அவள் என்னை ஒரு சாதாரண வீரன், அதுவும் வேற்று நாட்டில் இருந்து வேலை தேடிவந்த வீரன் என்று நினைத்தே காதலிப்பவள்.

முத்துநகையோ சின்னஞ்சிறு வயதில் இருந்து என் மீதுள்ள ஆசைகளைச் சுமந்து என்னைப் பூஜித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு சிறு ஏமாற்றத்தைக்கூடத் தாங்க முடியாது. இப்படி கரைகிறாளே நான் சந்திரவதனாவைக் காதலிப்பது தெரிந்தால் இவளது நெஞ்சு வெடித்து

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

விடுமோ? என் மீது இப்படி உருகுபவளை ஏமாற்றவும் என்னால் முடியவில்லையே!

சந்திரவதனாவை மணப்பது என்ற லட்சியத்தையும் என்னால்விட முடியாதே! இரண்டு பெண்களின் காதலையும் என்னால் எப்படி மறக்க முடியும்?

தலைகுனிந்து அழுத நிலையிலும் சொக்கநாதன் அவளையே கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்த முத்துநகைக்கு உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சி பிறக்கத் தொடங்கியது. சொக்கநாதன் அவளது நாடியைப் பிடித்து உயர்த்தி அவள் கன்னத்தில் வழிந்த நீரைத் துடைத்துவிட்டான்.

“இந்தச் சின்ன விஷயத்திற்காகவா இவ்வளவு கண்ணீர்! அழாதே முத்துநகை. நான் உன்னை ஒன்றும் மறக்கவில்லை. திருச்சிராப்பள்ளியில் இருக்கும் பொழுதெல்லாம் உன் நினைவு எப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் இருந்து கொண்டதான் இருந்தது. உன்னைப் பற்றிக் கேட்டுக் கடிதம் எழுதினால் அம்மா ஏதாவது நினைத்துக் கொள்வார்களோ என்ற பயத்தில்தான் எழுதவில்லை. இப்பொழுது திருப்திதானா? எங்கே சிரி. பார்க்கலாம்.

முத்துநகை அதன்பிறகும் தலையை குனிந்தவாறுதான் இருந்தாள்.

“இப்பொழுது நீ சிரிக்காவிட்டால் உன் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கிச்சுக்கிச்சு மூட்டிவிடுவேன். செய்யட்டுமா?” என்றவாறு அவளை நோக்கித் தனது கரத்தை நீட்டினான்.

அவன் கை நீண்ட இடத்தைப் பார்த்ததும், எங்கே தனது மார்பு மீது பட்டுவிடுமோ என்ற பயத்தில் பதறிப் போன முத்துநகை அவசரமாக அவன் கையைப் பற்றி நிறுத்தினாள். அதே நேரத்தில் அவனது கை அந்த இடத்தில் பட்டால் என்னாகும் என்ற நினைப்பு அவளுக்குள் பரவசத்தையும் நாணத்தையும் ஒருசேர ஏற்படுத்தி இதழ்களில் புன்னகையைப் படரவிட்டது:

சந்திரவதனா

“அப்பாடா! இப்பொழுதான் உன் முகத்தில் சிரிப்பே வந்திருக்கிறது. ஏதேது, நீ நடந்து கொள்வதைப் பார்த்தால் நமக்குத் திருமணமாகி முதல் இரவு அன்று திருமண அலுப்பில் உன்னை மறந்து தூங்கிவிட்டேன் என்று வைத்துக் கொள். அழுது ரகளை செய்து அரண்மனையை கலக்கிவிடுவாய் போலிருக்கிறதே!”

இதைக்கேட்ட முத்துநகை இன்னும் அதிக நாண முற்றவளாய்,

“போங்கள், இப்படியா பேசுவது?” என்றவாறு அவன் கரத்தைக் கிள்ளிவிட்டு முகத்தை மூடிக் கொண்டாள்.

சொக்கநாதன் சற்றுநேரம் அவளை கூர்ந்து பார்த்து விட்டுச் சொன்னான். “சின்னஞ்சிறு கேலிப் பேச்சுக்களைக்கூடத் தாங்கமாட்டாது நாணத்தால் முகத்தை மூடிக் கொள்வது, இல்லாவிட்டால் கண்கலங்குவது. இன்னமும் குழந்தையாகவே இருக்கிறாயே முத்துநகை?”

இதனைக் கேட்ட முத்துநகை முகத்தை மூடி இருந்த தனது கரத்தை விலக்கி “அதனால்தான் என்னை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா அத்தான்” என்றாள்.

“பிடிக்கவில்லையா? நான் எங்கே அப்படிச் சொன்னேன்?”

“பிறகு ஏன் அதை நமது திருமணத்தைப் பற்றிச் சொன்னதற்கு மறுத்துச் சொன்னீர்கள்?”

“மறுத்துச் சொல்லவில்லையே! இப்போதைக்கு திருமணம் வேண்டாம் என்றுதானே சொன்னேன்!”

“அதற்கு வேறு என்ன அர்த்தம்?”

“என்னுடைய லட்சியத்தைப்பற்றிச் சொன்னதை நீயும்தான் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தாயே!”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“நம்முடைய திருமணத்தால் தங்களுடைய லட்சியம் எந்தவிதத்தில் பாதிக்கப்படும் என்று தான் எனக்குப் புரியவில்லை.

“திருமணத்தைவிட இரண்டு நாடுகளும் ஒன்றாக இணைவதே எனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது.”

“அதற்குப் பல வருடங்கள் கூட ஆகலாம். அதுவரை நீங்கள் திருமணம் செய்ய மாட்டீர்களா? நானும் அத்தனை வருடங்கள் வரை உங்களுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா?”

“பல வருடங்கள் ஆகாது முத்துநகை. சில மாதங்களிலேயே எனது லட்சியம் நிறைவேறிவிடும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

“எப்படி? தஞ்சை மீது போர் தொடுக்கப் போகிறீர்களா?”

“இல்லை. சண்டையே இல்லாமல் இரு நாடுகளும் சமாதானமாக இணையப் போகிறது.

“அதுதான் எப்படி என்று என்னிடமாவது சொல்லுங்களேன்?”

இதற்கு சொக்கநாதன் பதில் சொல்ல விரும்பாமல் மவுனம் சாதித்தான். முத்துநகை அவன் முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்தாள்.

சொக்கநாதன் அவளது கண்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்க திராணியற்றவனாகத் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

“அவ்வளவு ரொம்ப ரகசியமான விஷயமா அத்தான்? அத்தையிடம் சொல்லவும் மறுத்தீர்கள். இப்பொழுது என்னிடம் சொல்வதற்கும் தயங்குகிறீர்கள்.”

சொக்கநாதன் அதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை.

சந்திரவதனா

“அத்தான் வேறு ஒன்று கேட்கிறேன், இதற்காவது தயங்காது உண்மையைச் சொல்லீர்களா?”

‘என்ன’ என்பது போன்று ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“அன்னை மீனாட்சியின் மீது தங்களுக்குப் பக்தி இருக்கிறதா?”

“நிறைய இருக்கிறது. என் பாட்டனார் திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் இருந்து தேவி மீனாட்சிதான் எங்கள் குலதெய்வம்.

“அந்தக் குலதெய்வத்தின் மீது ஆணையாகக் கேட்கிறேன். என்னைத் தங்களுக்கு மணம்புரிய விருப்பம் இருக்கிறதா?”

“அதுதான் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேனே முத்து நகை.

“இருந்தாலும் அன்னை மீனாட்சியின் மீது ஆணையாகக் கூறுங்கள்” என்றவாறு கைநீட்டினாள்.

சொக்கநாதன் சற்றுத் தயங்கினான். உடனே முத்து நகையின் முகம் வாடத் தொடங்கியது.

“தாங்கள் தயங்குவதில் இருந்து என்னைத் திருமணம் செய்ய தங்களுக்கு விருப்பமில்லை என்று தெரிகிறது.

“இல்லை, இல்லை. இதற்குச் சத்தியம் அவசியம் தானா என்ற எண்ணத்தில்தான் தயங்கினேன். அன்னை மீனாட்சி தேவியின் மீது ஆணையாக உன்னைத் திருமணம் செய்வதற்கு எனக்கு மனப்பூர்வமான சம்மதம்தான்.

இதைக் கேட்டதும் சற்று உயிர் வந்த முத்துநகை தொடர்ந்து அவனைப் பார்த்து “மனைவி என்பவள் கணவ

னின் சுகதுக்கங்கள் அனைத்திலும் பங்கு கொள்பவள். கணவனோடு இன்புற்று கழித்த விஷயங்களை நல்ல மனைவி எவளும் மற்ற எவரோடும் பகிர்ந்து கொள்ள மாட்டார்கள். அதேபோன்று கணவனால் பாதுகாக்கப் பட்டு வரும் ரகசியத்தை உயிரே போனாலும் வெளியே சொல்ல மாட்டார்கள். அதனால்தான் கணவன் மனைவிய ருக்குள் ரகசியமே இருக்காது. தாங்கள் என்னை மணம் முடிக்காவிட்டாலும், தங்களது மனைவி என்ற எண்ணத் தில்தான் இந்த விநாடிவரை வாழ்ந்துவருகிறேன். அந்த நம்பிக்கை உங்களுக்கு என்மீது இருந்தால், தஞ்சையும் மதுரையும் சண்டையே இல்லாமல் இணையும் அபூர்வ விஷயத்தைத் தாங்கள் என்னிடம் சொல்ல வேண்டும். அப்படித் தாங்கள் சொல்லாவிட்டால் சற்றுமுன் மீனாட்சி யம்மன் பெயரால் தாங்கள் அளித்த சத்தியத்தையே என் னால் சந்தேகிக்கத்தான் முடியும்'' என்றாள் வருத்தம் தோய்ந்த குரலில்.

''சொன்னால் உன் மணம் வருத்தம் அடையுமோ, என்றுதான் யோசிக்கிறேன்'' என்றான் சொக்கநாதன் தயக்க மாக.

''எதுவாக இருந்தாலும் சொல்லுங்கள். தாங்கள் மனது மகிழ்ச்சியுறும் விஷயத்தில் நான் எதற்கு வருத்தப் பட் போகிறேன்?''

சொக்கநாதன் சற்று யோசித்தான். இன்று இல்லாவிட் டாலும் ஒருநாள் தெரியத்தானே போகிறது. அதனை இன்றே இவளிடம் சொல்லிவிட்டால் என்ன?

''தஞ்சையில் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனின் மக ளான இளவரசி சந்திரவதனாவைச் சந்தித்தேன். இப்பொ

சந்திரவதனா

முது நானும் அவளும் மனதாரக் காதலிக்கிறோம். இந்தக் காதலுக்கு விஜயராகவ் நாயக்கன் சம்மதித்து விடுவான் என்று நினைக்கிறேன்....

சொக்கநாதன் தொடர்ந்து பேசியது எதுவுமே முத்து நகையின் காதுகளில் விழவில்லை. அவள் நெஞ்சில் இடி இறங்கியதுபோல் இருந்தது. தலையே சுழல்வதுபோல் தோன்றியது.

அதற்குமேல் தாளமாட்டாதவளாய் குமுறி அழுத வாறு அந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து ஓடத் தொடங்கினாள். இதைப் பார்த்து திகைப்படைந்த சொக்கநாதன், அவள் பின்னே சென்று அவளை தடுத்து நிறுத்த முயன்ற பொழுது, அவனது அன்னை ராணி வையாம்பிகாதேவி அவனருகே வந்து நின்றாள்.

அன்னையின் முகத்தில் ஆறாக்கோபம் அனலடித்துக் கொண்டிருந்தது.

8

ஞ்சை மன்னன் விஜயராக நாயக்கன்
த அந்தப்புரத்தில் தன்னுடைய அறையில் ஆழ்ந்த
சிந்தனையில் மூழ்கி இருந்தான்.

தன்னுடைய குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் துலா
புருஷதானம் செய்வது பற்றிக் கூறிய வழிமுறைகளைச்
செயல்படுத்துவது பற்றிய யோசனையில் திளைத்திருந்தது
அவன் மனம்.

தராசுத் தட்டில் தன்னுடைய எடைக்குச் சமமான
தங்கத்தினைப் பொற்காசுகளாக வைக்க வேண்டுமாம்.
அதிலும் அரைக்கால், கால், அரை, ஒரு கழஞ்சு எடை
யுள்ள நான்கு வகையான காசுகளாகக் குவிக்க வேண்டு
மாம். அந்த நாணயத்தின் ஒரு பக்கம் எம்பெருமானின்
சங்கு சக்கரமும், மறுபுறம் 'ஸ்ரீராஜகோபாலா' என்றும்
பொறிக்க வேண்டுமாம்.

அப்படியானால் பொக்கிஷ அறையில் உள்ள தங்க
ஆபரணங்களை எடுத்துப், பொற்கொல்லர்களிடம் தந்து
குலகுரு கூறிய முறையில் நாணயங்களை உருவாக்க
வேண்டும். இந்தப் பொறுப்புகளை யாரிடம் ஒப்படைப்
பது?

சந்திரவதனா

வழக்கமாக இந்த மாதிரிக் காரியங்களைத் தளவாயி டம்தான் மன்னன் ஒப்படைப்பான். இப்பொழுது இந்தப் பொறுப்பை ரங்கப்பனிடம் ஒப்படைப்பதற்கு அவனுக் குப் பயமாக இருந்தது.

சமீபத்தில் நடந்த சம்பவங்கள் தளவாயின் மீது மன்ன னுக்குக் கோபம் ஏற்படுத்தியது மட்டுமின்றி, அவனது திறமையின் மீது இந்நாள் வரை வைத்திருந்த நம்பிக்கை யையும் குறைய வைத்தது.

துலாபுருஷதானம் என்பது இறைவன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். இதில் ஏதாவது சிறுகுறை ஏற்பட்டு விட்டால் அது தெய்வ குற்றமாகி ஏழேழு ஜென்மங்களுக்கும் தொட ருமே என்ற அச்சம் எழுந்தது.

இத்தகைய பொறுப்பை வேறு யாரிடம் ஒப்படைப் பது என்று நீண்ட நேரம் யோசித்தான்.

ஏன் மன்னார்தாசனிடம் இதனை ஒப்படைத்தால் என்ன? எனக்குப் பின்னர் இந்த நாட்டை ஆளப்போகிற வன் அவன்தானே! அவனுக்கும் இத்தகைய மகத்தான பொறுப்புகளை நிர்வகிக்கும் அனுபவம் அவனது எதிர் காலத்திற்கு நல்லதல்லவா?

இந்தச் சிந்தனை தோன்றிய மறுவிநாடியே அருகில் இருந்த மணியை ஒலித்து ஏவலாள் ஒருவனை வரவழைத் துத் தனது மகன் மன்னார்தாசனை உடனே கூட்டி வரும்படி உத்தரவிட்டான்.

சற்று நேரத்தில் இளவரசன் அங்கு வந்து தந்தையைப் பணிந்து நின்றான்.

“வா மன்னாரு. இப்படி என் அருகில் வந்து உட்கார்” என்று வாஞ்சையுடன் அவன் கையைப் பற்றி மஞ்சத்தில் தன்னருகே உட்கார வைத்தான் மன்னன்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“தற்பொழுது நீ என்ன பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறாய் மகனே?”

“தாங்கள் உத்தரவிட்டபடி பகல் நேரத்தில் நமது படைகளின் போர்ப் பயிற்சியினையும் இரவில் அந்தப் புரத்துக் காவற்பணியினையும் மேற்பார்வை செய்து வருகிறேன். எஞ்சிய நேரங்களில் காவியம் புனைவது பற்றிய சிந்தனையில் கழிக்கிறேன் தந்தையே!”

“பகல் நேரப் பணியினை சிறிது காலத்திற்கு உனது நண்பன் அக்கிராஜுவிடம் ஒப்படைத்துவிடு. உனக்கு வேறு ஒரு முக்கியமான பொறுப்பைத் தர எண்ணியுள்ளேன்.”

“என்ன பொறுப்பு தந்தையே?”

“பழங்காலச் சோழ மன்னர்களில் இருந்து என் தந்தையார் ரகுநாத நாயக்கர் வரை இந்தத் தஞ்சைத் தரணியை ஆண்ட மன்னர்கள் தாங்கள் பட்டம் சூட்டிக் கொண்டதும் ஆண்டவன் சந்நிதானத்தின் முன் துலாபுருஷதானம் செய்வது மிக முக்கியமான சடங்காக இருந்திருக்கிறது.

மன்னார்தாசன் மவுனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“நான் பட்டம் சூட்டிக் கொண்ட சமயம் இத்தகைய சடங்கு ஒன்று இருப்பதைப் பற்றி யாரும் சொல்லவில்லை. அதனால் நானும் துலாபுருஷதானம் செய்யவில்லை. அந்தத் தெய்வ குற்றம்தான் நமக்கு அடுக்கடுக்கான சோதனைகளைத் தந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று நம் குலகுரு கூறுகிறார்.”

“அப்படி என்ன சோதனைகள் நமக்கு வந்தன தந்தையே?”

“உனக்குத்தான் தெரியுமே. நீ வந்ததில் இருந்து எத்தனை விரும்பத்தகாத சம்பவங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன என்று.

சந்திரவதனா

“புரியவில்லை தந்தையே!”

“உன் தங்கை கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் மத யானையின் பிடியில் சிக்கியது, அந்தப்புரத்தில் திருடன் நுழைந்தது, சமீபத்தில் சீன தேசத்தவன் உருவில் மதுரை ஒற்றன் எனது தாயத்தினைக் கவர்ந்தது என்று ஒன்று மாற்றி ஒன்றாகத் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றது தெய்வ குற்றம் அல்லாது வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்?” என்றவாறு விண்ணைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான் மன்னன்.

“இந்தச் சம்பவங்கள் எல்லாம் தெய்வ குற்றம் என்று என்னால் நினைக்க முடியவில்லை தந்தையே! நம்முடைய கவனக்குறைவுக்கு ஏற்பட்ட தண்டனைகள் என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். அப்படியே தெய்வ குற்றம் என்று நீங்கள் நினைப்பதுபோல வைத்துக் கொண்டாலும் தாங்கள் பட்டத்திற்கு வந்து இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து இத்தகைய சோதனைகள் வந்தது என்பதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.”

“அனுபவமற்ற இளம் வயது உன்னை அப்படி நினைக்க வைக்கிறது. தெய்வம் நின்று கொல்லும் என்ற பழமொழி நீ கேட்டதில்லையா?”

“சரி. இப்பொழுது அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்கள்?”

“அபசாரத்தைப் போக்குவதற்காக இப்பொழுது துலாபு ருஷதானம் செய்து விடுவதே சாலச் சிறந்தது என்கிறார் நமது குலகுரு.

“அதனை எப்படிச் செய்வது என்று கூறினாரா?”

“தராசுத் தட்டில் எனது எடைக்குச் சமமான தங்கத் தினை நான் தானமாக வழங்க வேண்டுமாம்.

“அவ்வளவு தங்கத்தைத் தானமாக வழங்குவது புத்தி சாலித்தனமான காரியமாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

தெய்வ நம்பிக்கையின் பெயரால் கஜானாவைக் காலியாக் குவது நல்லதல்ல.

இதனைக் கேட்டவுடன் மன்னனுக்குக் கோபம் எழுந்தது. இருந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு 'மன்னாரு, நமக்கு இருக்கும் செல்வத்திற்கு எந்தக் காலத்திலும் குறைவு ஏற்பட்டதில்லை. நமது கஜானா எப்பொழுதும் நிரம்பி வழிந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. * விஜயநகரத்தில் அரசு குடும்பத்தில் ஒரு பழக்கம் உண்டு. ஒரு மன்னர் இறந்ததும் அவர் சேர்த்து வைத்திருந்த பொக்கிஷ அறையைப் பூட்டி விடுவார்கள். அடுத்துவரும் அரசர் அதிலிருந்து ஒரு காசு கூட எடுக்க மாட்டார். பிறகு அவர் தன் பங்குக்குப் பொன்னையும் பொருளையும் சேர்த்து வைப்பார். மிகவும் அவசியம் ஏற்பட்டால் ஒழிய பழைய மன்னர்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த பொக்கிஷங்களை யாருமே தொடமாட்டார்கள். அதேபோன்று அவர்கள் வழியில் உருவாகிய நமது அரசும் செவப்ப நாயக்கர் காலத்தில் இருந்து ஏராளமான பொக்கிஷங்களைத் தொடாமலே வைத்து இருக்கிறது. இந்தச் சிறிய தானத்திற்கு நான் சேமித்து வைத்திருக்கும் பொக்கிஷத்தில் துளி அளவே தேவைப்படும். மேலும் தெய்வ காரியத்தில் தணக்குப் பார்ப்பது இன்னும் அபசாரம்'' என்று மறுபடியும் ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கையுயர்த்தி வணங்கினான் அரசன்.

''தங்கள் நிறைக்கு நிகரான பொன்னை யாருக்குத் தானமாக வழங்க வேண்டும் தந்தையே?''

''வேறு யாருக்கு? எல்லாம் ஏழை எளிய மக்களுத்தான்!''

''இதிலும் எனக்கு உடன்பாடில்லை தந்தையே! தானம் என்ற பெயரால் ஏழை எளியவர்களுக்கு ஒருநாள் தந்துவிட்டால் அவர்கள் வாழ்க்கை செழிப்புற்று விடுமா? அந்தத் தங்கத்தினை வைத்து ஏழைகள் வாழ்வு நலம்

சந்திரவதனா

பெறும் தொலைநோக்குத் திட்டங்களுக்குச் செலவிடுங்கள். காவிரியின் குறுக்கில் அணை கட்டவோ, வாய்க்கால் கள் வெட்டவோ, ஏரிகளை உருவாக்குவதற்கோ செலவழியுங்கள். அது நீண்டகாலப் பயனைத் தரும். தானம் என்ற பெயரில் ஏழைகளை மேலும் சோம்பேறிகளாக ஆக்குவது புத்திசாலித்தனமான காரியம் அல்ல.

இதைக் கேட்டதும் மன்னின் கோபம் இன்னும் அதிகமாகியது.

“ஆண்டவனுக்குச் செய்த அபசாரத்திற்குத்தான் நீ எனக்கு மகனாகப் பிறந்திருக்கிறாய்! நான் உன்னை இங்கே வரவழைத்தது உன்னுடைய ஆலோசனைகளைக் கேட்பதற்காக அல்ல. உன்னிடம் நான் தர இருக்கும் பொறுப்பை நீ செம்மையாக நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான்! முடியுமா, முடியாதா என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிடு.”

“மனதில் பட்டதைச் சொல்லிவிட்டேன். கேட்பதும் கேட்காத்ததும் தங்கள் விருப்பம். ஒரு மைந்தன் என்ற முறையில் தந்தையின் கட்டளைகளை ஏற்று நடக்க எப்பொழுதும் சித்தமாக இருக்கிறேன். சொல்லுங்கள். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“பொக்கிஷ அறையில் உள்ள பொன்னாபரணங்களை எடுத்துப் பொற்கொல்லர்களிடம் தந்து அவற்றைக் கழஞ்சு நிறையுள்ள காசுகளாக உருவாக்க வேண்டும். அதன் விவரங்களை நமது அமைச்சர் கூறுவார். பொக்கிஷ அறைத் திறவுகோலை உன்னிடம் தருகிறேன். பொறுப்பாக நிறைவேற்று. இப்பொழுதே அமைச்சரைச் சென்று பார்.”

தந்தையின் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்பட்டு மன்னார் தாசன் பொக்கிஷ அறையின் திறவுகோலைப் பெற்றுக் கொண்டு, அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மாலைப் பொழுது அரும்பத் தொடங்கும் சமயம். அமைச்சரின் மாளிகையில் அமைதி தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. மன்னார்தாசன் அங்கு வந்த சமயம் கோவிந்த தீட்சிதரும், அவர் மனைவி நாகாம்பாளும் கோயிலில் விசேஷ அர்ச்சனை புரிவதற்காகச் சென்றிருந்தனர்.

மதுரவாணி மட்டும் தனியாக உட்கார்ந்தவாறு ஓலைச் சுவடி ஒன்றில் சமஸ்கிருத இலக்கியம் ஒன்றைப்படி எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். இளவரசன் வந்து இருக்கிறான் என்ற செய்தியினை வேலைக்காரப் பெண் மூலமாகக் கேள்விப்பட்டு சுவடிகளும், எழுத்தாணியும் கைகளில் இருந்து நழுவ அரக்கப் பரக்க ஓடோடி வாசலுக்கு வந்தாள்.

“வாருங்கள் இளவரசே! என்னால் நம்ப முடியவே இல்லையே! தாங்களா இந்த ஏழையின் வீடு தேடி வந்திருப்பது?” எல்லையற்ற பூரிப்பு முகத்தில் தவழ மன்னார்தாசனை வரவேற்றாள். “அமருங்கள்” என்று ஆசனம் ஒன்றை எடுத்து அவன் முன் வைத்தாள்.

மன்னார்தாசன் உடனே அதில் அமராமல் தர்மசங்கடமாக விழித்தபடி “அமைச்சரைத் தேடி வந்தேன். அவர் வீட்டினுள் இருந்தால் கூப்பிட்டு மதுரவாணி” என்றான்.

“அதுதானே பார்த்தேன். எங்கே என்னைத்தான் தேடி வந்திருக்கிறீர்களோ என்ற அற்ப சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. தந்தையை நாடித்தான் வந்திருக்கிறீர்களா? ஹும்... தாங்கள் தான் மதுரவாணி என்ற ஒரு பால்ய வயது சிநேகிதி இருந்ததையே மறந்துவிட்டீர்களே!”

“அப்படி எல்லாம் இல்லை மதுரவாணி. உன் தந்தை எங்கே?”

“சொல்கிறேன். முதலில் ஆசனத்தில் அமருங்கள்.”

சந்திரவதனா

மன்னார்தாசன் தர்மசங்கடத்துடன் உட்கார்ந்து நாலா புறமும் பார்வைகளை ஓட்டினான். மதுரவாணி ஓடிச் சென்று பழங்கள் நிறைந்த பாத்திரத்தினை எடுத்து வந்து அவன் எதிரில் வைத்தாள்.

“சாப்பிடுங்கள். முதன் முதலாக எங்கள் வீடு தேடி வந்திருக்கிறீர்கள். ஏதோ எங்களால் இயன்ற எளிய உபசாரம்.”

“உனது தந்தை உள்ளே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்?”

“சாப்பிடுங்கள் சொல்லுகிறேன்.”

“வீட்டினுள் இருக்கிறாரா இல்லை வெளியே சென்றிருக்கிறாரா?”

“மாம்பழத் துண்டுகளைச் சாப்பிட்டுப் பாருங்கள் சுவையாக இருக்கும். எங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் விளைந்தது.”

“தந்தை வீட்டினுள் இல்லையா? அன்னையார் எங்கே?”

“தந்தை; தந்தை, தந்தை.. ஏன் என்னைப் பார்த்தால் மனுஷி மாதிரித் தோன்றவில்லையா? இல்லை என்னைப் பார்க்க என்னுடன் பேச உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” கோபம் பொங்கக் கேட்டாள்.

“அப்படி இல்லை மதுரவாணி. எனது தந்தை மிக முக்கியமான ஒரு விஷயத்திற்காக உடனே அமைச்சரைப் பார்க்கச் சொன்னார். மிகவும் அவசரமான காரியம்.”

“அன்னையும் தந்தையும் ஆண்டவனுக்கு அர்ச்சனை செய்வதற்காக் கோயிலுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். வருவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாழிகைகள் ஆகலாம். இப்பொழுது திருப்திதானே! இனியாவது இவற்றை உண்பீர்களா?”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மன்னார்தாசன் தர்மசங்கடத்துடன் அவள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் மாம்பழத்துண்டு ஒன்றை எடுத்து சுவைத்து விழுங்கினான். மனமோ குடைய ஆரம்பித்தது.

மாலை நேரத்தில் தன்னந்தனியாக இருக்கும் ஒரு கன்னிப் பெண்ணிடம் இளவரசன் பேசுவது நல்லதல்ல என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் அரிக்கத் தொடங்கியது. பிறகு அவசரமாக எழுந்து நின்றான்.

“மாம்பழத்தின் சுவை அற்புதமாக இருந்தது மதுர வாணி. உன் விருப்பப்படி உண்டு விட்டேன். நான் இப்பொழுது போய்விட்டு இரண்டு நாழிகைகள் கழித்து வருகிறேன்.

மதுரவாணி உடனே மனம் பதைத்து அவன் எதிரே வந்து, வழியை மறித்தாற்போல் நின்று கொண்டாள்.

“ஏன் இளவரசரே என்னை இப்படி வதைக்கிறீர்கள்? உங்களைத் தனியே சந்தித்துப் பேச வேண்டும் என்று நான் பலமுறை உருவாக்கிய சந்தர்ப்பங்களை வேண்டும் என்றே தட்டிக் கழித்தீர்கள். இப்பொழுது தானாக அந்த வாய்ப்பு வந்து சேர்ந்திருக்கும்பொழுது எதற்காக என்னை இப்படித் தவிர்க்கப் பார்க்கிறீர்கள்? என்னைக் கண்டாலே உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? இல்லை என்னைப் பார்த்தால் வெறுப்பாக இருக்கிறதா? அதனைச் சொல்லாமல் தங்களைப் போகவிடமாட்டேன்.”

“அப்படி எல்லாம் இல்லை மதுரவாணி... அந்தி சாயும் நேரத்தில் யாருமற்ற சூழ்நிலையில் நாம் இருவர் மட்டிலும் தனித்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பது மற்றவர்கள் பார்வையில் தவறாகப்படும். வீணான வதந்திகள் நம்மைப் பற்றி நாட்டில் உலவக் காரணமாகிவிடும்.

“என்னுடைய கவலை எல்லாம் அது வதந்தியாக மட்டும் போய்விடுமோ என்பதுதான். உண்மையில் நடக்கவே நடக்காதா என்ற வருத்தம்தான்.

சந்திரவதனா

“என்ன சொல்கிறாய் மதுரவாணி?” அதிர்ச்சியோடு கேட்டான்.

“இன்னுமா என்னை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை இளவரசே? இளம் வயதில் நாம் இருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கல்வி கற்ற பிராயத்தில் இருந்து தங்களை நேசித்து வந்திருக்கிறேன். நாளாக நாளாக அந்த நேசம் வளர்ந்து விஸ்வரூபம் எடுத்து என் இதயம் முழுவதும் தங்கள் மீது கொண்டுள்ள காதலாக ஆக்கிரமித்து இருக்கிறது. அதே போன்ற காதல் தங்களுக்கு என்மீது தோன்றவில்லையா?”

“என்ன வார்த்தை சொல்லிவிட்டாய் மதுரவாணி!”

“இன்னும் புரியும்படியாகச் சொல்ல வேண்டுமா இளவரசே! நான் தங்களை காதலிக்கிறேன் இளவரசே, காதலிக்கிறேன். என் உயிர், மூச்சு, உள்ளம் மட்டுமின்றி உடலின் ஒவ்வோர் அணுவும் உங்கள் மீதுள்ள காதலில் தான் இதுவரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

“அமைச்சரின் மகளிடமிருந்து இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை அடியோடு நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“அந்தஸ்து பார்க்கிறீர்களா இளவரசே! நாடாளும் மன்னனான நான் கேவலம் ஓர் அமைச்சரின் மகளைக் காதலிப்பதா என்று நினைக்கிறீர்களா?”

“அந்தஸ்தைப் பற்றி நான் எந்தக் காலத்திலும் நினைத்ததில்லை.

“பின்னர் எதற்காக இத்தனை அதிர்ச்சி அடைகிறீர்கள்?”

“நீ அமைச்சரின் மகள் என்பதைவிட அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவள். வருணாசிரம தர்மம் வேருன்றிக் கிடக்கும் இந்நாட்டில் அரசன் மகனே ஆனாலும் அந்தணர் குலத்தில் பெண் எடுப்பது என்பது நடக்கவே முடியாத ஒன்று என்று நீ அறியாததா?”

“நம் இருவர் இதயங்களும் ஒன்றாக இணைந்துவிட்டால் குலம் எதற்காகக் குறுக்கே வரப்போகிறது?”

“விவரம் புரியாத பெண்ணாக இருக்கிறாய்! உனது தந்தை எங்களிடம் இரண்டு தலைமுறைகளாக அமைச்ச

ராக இருந்து வருபவர். ஆசார சீலர். அளவு கடந்த கல்விமான். வேத நெறிகளை அனுஷ்டிப்பதில் ஈடு இணையற்றவர். கும்பகோணம் வேதபாடசாலையை நிறுவியவர். அப்படிப்பட்டவர் சகல சாஸ்திரங்களிலும் மனுநீதி முதல் வசிஷ்டர், பவுதாயனர், நாரதர், யக்ஞவல்யகர், ஆபஸ்தம்பர், பிரகஸ்பதி, கவுதமர் என்று சலக நீதி நூல்களும் ஒத்துக் கொள்ளாத திருமணத்தைத் தனது மகளுக்கு நடத்தி வைப்பார் என்று எப்படி நீ எதிர்பார்க்கலாம்?"

"என் தந்தையை எடுத்துக் கொள். கண்மூடித்தனமான கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டவர். தெருவில் செல்லும் சோற்று அழுக்கிப் பண்டாரம். சொல்வதைக்கூடப் பக்தி சிரத்தையாக் செவிமடுத்துக் கேட்பவர். தன் மகனுக்கு ஒரு பிச்சைக்காரியைக்கூடக் கல்யாணம் செய்து வைப்பாரே ஒழிய சாஸ்திரிய சம்பிரதாயத்திற்கு விரோதமாக ஒரு துரும்பைக்கூட எடுத்துப் போடமாட்டார். அப்படிப்பட்ட என் தந்தை மதிப்பிற்குரிய தனது அமைச்சரின் மனதை நோகடித்து, சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களைக் காலில் போட்டு மிதித்து, உன் கழுத்தில் நான் தாலி கட்டச் சம்மதிப்பார் என்று எதிர்பார்க்கிறாயா மதுரவாணி? கனவில் கூட நடக்காத செயல்கள் இவை."

"இளவரசே நீங்கள் சொல்வது எல்லாம் நாம் இருவரும் மனம் ஒன்றிக் காதலித்த பிறகு ஏற்படக் கூடிய சம்பவங்கள். அதனைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். என்னைக் காதலிக்கிறீர்களா இல்லையா அதனை முதலில் சொல்லுங்கள்."

அதேநேரம் கோவிந்த தீட்சிதர், தன் மனைவியுடன் சேர்ந்து கோயிலில் அர்ச்சனை முடித்து, பிரசாதத் தட்டினை ஏந்தியவாறு தன்னுடைய மாளிகைக்குள் நுழைய ஆரம்பித்தார்.

தஞ்சை இளவரசி சந்திரவதனாவும், சொக்கநாதனும் ஒருவரை ஒருவர் மனதார காதலிக்கிறார்கள் என்ற விஷயத்தைத் தனது இதயக் கோயிலில் தெய்வமாக வீற்றிருக்கும் சொக்கநாதனே தன்னுடைய வாயால் சொல்லியதும், இதயமே வெடித்துச் சிதறியதைப் போல உணர்ந்த முத்துநகைக்குத் தொடர்ந்து சொக்கநாதன் பேசியது எதுவுமே காதுகளில் விழவில்லை.

தன் ஆசை, தன் கனவு, தன் காதல், தன் எதிர்காலம் அத்தனையும் ஒரு விநாடியில் சரிந்து தூள் தூளாகச் சிதறியதுபோன்று உணர்ந்து, நெஞ்சம் குமுறி, குபுக் என்று கண்ணீர் பீறிட்டு எழ, அழுகை சீறிப் புறப்பட்டது. அழுகையை அடக்க முடியாதவளாய் அவன் வார்த்தைகளின் நிஜத்தைத் தாங்க முடியாதவளாய், அவன் முன்னால் அழ விரும்பாதவளாய் தன்னையறியாமல் எழுந்து அந்த இடத்தை விட்டு ஓடத் தொடங்கினாள்.

தன்னைக் காதலித்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணிடமே, தான் மற்றொரு பெண்ணையும் காதலிப்பதாகச் சொல்லப்போகும் தர்மசங்கடத்தினைத் தவிர்க்கும் நோக்கத்தில் முத்துநகையின் முகத்தைப் பார்க்காது தலையைக் கவிழ்ந்தவாறு சொல்லிக் கொண்டு வந்த சொக்கநாதன்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

பாதிப் பேச்சினூடே அவள் குமுறி அழுத ஓசையைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

அதற்கு அடுத்த விநாடியே முத்துநகை அழுதவாறு அந்த இடத்தைவிட்டு அவசரமாக எழுந்து ஓடத் தொடங்கியதும் அதிர்ச்சியில் ஒரு நிமிடம் தன்னிலை மறந்து நின்றான்.

அதேநேரம் முத்துநகை அவன் கூறிய வார்த்தைகளினால் ஏற்பட்ட வேதனையின் கனம் தாங்க மாட்டாதவளாய் நெஞ்சம் குமுற, தலை சுற்றி மயக்கம் வருவது போன்ற உணர்ச்சி எழ, பூங்காவினுள் விழுந்து விடுவோமோ என்ற பயத்தில் தன் அறையை நோக்கித் தாறுமாறான வேகத்தில் ஓடத் தொடங்கினாள்.

அப்பொழுது தற்செயலாக அந்த இடத்திற்கருகே வந்து கொண்டிருந்தாள் ராணி வையாம்பிகாதேவி. தன் கணவன் இறந்த பிறகு மாலை வேளையில் பூங்காவினுள் உலாவும் வழக்கத்தை அவள் அடியோடு விட்டிருந்தாள்.

ஆனால், இன்று காலையில் தனது மகன் சொக்கநாதனால் ஏற்பட்ட மனவருத்தம் அவளை நாள் முழுக்க அரித்துக் கொண்டே இருந்தது. தான் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் தன் பேச்சை மதிக்காது, தனக்குத் தெரியாமல் அவன் தஞ்சைக்குச் சென்று வந்தது ஒரு பக்கம். பல முறை வேண்டி மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்ட பிறகும் முத்துநகையை இப்பொழுது மணம் முடிக்க மாட்டேன் என்று அவன் பிடிவாதம் பிடித்தது மற்றொரு பக்கம்.

இப்படி இரண்டு பக்கங்களிலும் சொக்கநாதனால் அவளுக்கு வேதனை எழ, அதனைத் தாளமாட்டாதவளாய் நாள் முழுவதும் மனதிற்குள் புழுங்கிக் கொண்டிருந்த ராணி, மாலை நேரம் மலர்ந்தவுடன் மனதில் உள்ள கவலைகளை மறப்பதற்காகப் பூங்காவிற்குள் சற்று நேரம்

சந்திரவதனா

உலாவி வரலாம் என்ற எண்ணத்தில் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது அவள் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக முத்துநகை ஓடி வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் திடுக்கிட்டாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருப்பதையும், அதனை ஒரு கையால் துடைத்தவாறும், கேவி அழுதவாறும், எதையோ பார்த்துப் பயந்தது போல் பதைத்தவாறும் அவள் ஓடி வருவதைப் பார்த்து ராணி பதறிப் போய் அவள் இதிரே வேகமாகச் சென்றாள்.

“முத்துநகை... முத்துநகை... என்னம்மா இப்படி ஓடி வருகிறாய்? என்ன நடந்தது? ஏன் அழுகிறாய்?” பதட்டமாகக் கேட்டாள்.

எதிர்பாராதவிதமாக அத்தை இதிரில் வந்து நிற்பதைப் பார்த்தவுடன் திகைத்துப் போனாள் முத்துநகை.

அதேநேரம் சொக்கநாதன் அதிர்ச்சியில் இருந்து விடுபட்டுத் தன்னிலைக்கு வந்து, தான் எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்துவிட்டோம் என்று உணர்ந்து, முத்துநகையைச் சாந்தப்படுத்துவதற்காக அவள் பின்னாலேயே ஓடிவரத் தொடங்கினான்.

அத்தையைப் பார்த்த அதிர்ச்சியில் நின்ற முத்துநகை தன் பின்னால் அத்தானும் ஓடி வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் அவள் அழுகை இன்னும் அதிகமாகி, அத்தையின் கேள்விக்குப் பதிலே சொல்லாது கேவி அழுதவாறு அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடத் தொடங்கினாள்.

முத்துநகையின் பின்னாலேயே ஓடிவந்த சொக்கநாதன் முதலில் தன் அன்னை அங்கு நின்று கொண்டிருப்பதை அறியாதவனாய், “முத்துநகை... முத்துநகை... நில்... நான் சொல்வதை முழுவதும் கேள்... நான் செய்தது தப்ப்தான்... அழாதே....” என்று கூறியவாறு வந்தவன், அதன் பிறகுதான் தன் தாய் அங்கு இருப்பதை உணர்ந்து திகைத்துப்போய் அப்படியே நின்றான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இதற்குள் முத்துநகை அந்த இடத்தைவிட்டே ஓடிவிட ராணி வையாம்பிகாதேவி தனது மகனைக் கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தாள்.

எதிர்பாராதவிதமாகத் தாயைப் பார்த்த அதிர்ச்சியிலும், தஞ்சை இளவரசியைக் காதலிப்பதாக முத்துநகையிடம் சொன்னவற்றைத் தாய் கேட்டிருப்பாளோ என்ற பயத்திலும், ராணியின் முகத்தில் தென்பட்ட கோபக் கனலைத் தாங்க மாட்டாதவனாய்த் தலைகுனிந்தான் சொக்கநாதன்.

“என்னடா நடந்தது? எதற்காக அவளை இப்படி விரட்டிக் கொண்டு வருகிறாய்?” கோபமாகக் கேட்டாள் ராணி.

சொக்கநாதன் பதில் பேசாது தலைகுனிந்தவாறு இருந்தான்.

“கேட்கிறேனே பதில் சொல்லேண்டா! முத்துநகை எதற்காக அழுதுகொண்டு ஓடுகிறாள்!”

அவன் வாயைத் திறக்கவே இல்லை.

“நான் செய்தது தப்புத்தான் என்றாயே! என்ன தப்பு செய்தாய்?”

“ஒரு தப்பும் செய்யவில்லை” என்றான் எரிச்சலுடன்.

“ஒரு தப்பும் செய்யாதவன் ‘செய்தது தப்பு’ என்று எதற்காகடா கூறினாய்? சொல்லுடா என்ன தப்பு செய்தாய்?”

“அதுதான் ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்கிறேனே!”

“அவளை அடித்தாயா?”

“நான் எதற்கு அவளை அடிக்க வேண்டும்?” என்றான் கோபத்துடன்.

“பிறகு எதற்காகடா அவள் அழுதுகொண்டே ஓடுகிறாள்?”

சந்திரவதனா

சொக்கநாதன் அதற்குமேல் அன்னையின் எதிரில் நிற்க விரும்பாமல் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர முற்பட்டான்.

“நில்லுடா! நான் கேட்பதற்குப் பதில் சொல்லிவிட்டுப் போ!”

சொக்கநாதன் அந்த வார்த்தைகளைக் கொஞ்சம்கூட சட்டையே செய்யாது அன்னையின் முகத்தை ஏறிட்டுக் கூட பார்க்காமல் வேக வேகமாக நகர்ந்து விட்டான்.

தன் வார்த்தைகளைக் கொஞ்சம்கூட மதிக்காது செல்லும் தனயனைக் கோபத்துடன் பார்த்தவாறே நின்றாள் ராணி. சொக்கநாதன் பூங்காவினுள் மறைந்துவிட்டான். பிறகு எரிச்சலுடன் முத்துநகை ஓடிய திசையை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவளும் ராணியின் கண்களுக்குத் தட்டுப்படவில்லை. இதற்குள் தன்னுடைய அறைக்குச் சென்றிருப்பாளோ? இரண்டு பேர் சென்ற திசைகளை மாறி மாறிப் பார்த்துக் குழம்பியவாறு நின்றாள்.

முத்துநகை இவ்வளவு தூரம் அழுதுகொண்டு வருவதைப் பார்க்கும்பொழுது, சொக்கநாதன் அவளை அடித்திருப்பானோ என்று தோன்றுகிறது. ‘நான் செய்தது தப்புத்தான்’ என்று சொல்லியவாறு அவளைப் பிடிப்பதற்காக ஓடி வருவதைப் பார்த்தால் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.

இவளைக் கேட்டாலும் சொல்லாமல் ஓடிவிட்டாள். அவனைக் கேட்டாலும் சொல்ல மறுத்து நகர்ந்துவிட்டான். இவர்களுக்குள் என்னவோ நடந்திருக்கிறது! இருவருமே அதனை மறைக்கிறார்கள்!

முத்துநகையிடமே இதைப்பற்றிக் கேட்டுவிட்டால் என்ன?

ராணி வையாம்பிகாதேவி இந்த எண்ணத்துடன் முத்துநகையின் அறையினை நோக்கி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

அழுதுகொண்டே ஓடிவந்த முத்துநகை தன்னுடைய அறைக்கு வந்து மஞ்சத்தில் அப்படியே தொப்பென்று விழுந்து குலுங்கிக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள்.

சொக்கநாதன் கூறிய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் ஈட்டியால் அவள் இதயத்தைத் துளைக்க ஆரம்பித்தன. சொக்கநாதனும், சந்திரவதனாவும் காதலிக்கிறார்கள் என்று யார் சொன்னால்கூட உடைந்துபோகும் பிஞ்சு நெஞ்சம் கொண்ட முத்துநகை, சொக்கநாதன் வாயா லேயே ஒத்துக்கொண்ட செய்தி அவள் இதயத்தை மட்டு மின்றி அவள் உடல், உள்ளம், உயிர் அத்தனையும் தீயினுள் பாய்ந்ததுபோல் துடியாய்த் துடிக்க வைத்தது.

தாங்கமாட்டாதவளாய் புழுவாய்ச் சுருண்டு பஞ் சணையில் முகம் புதைத்துக் குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

ராணி`வையாம்பிகாதேவி அந்தப்புரத்தினுள் முத்து நகையின் அறைக்குள் நுழையும்பொழுது முத்துநகை மஞ் சத்தில் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுது கொண்டிருக்கும் காட்சியைப் பார்த்தவுடன் மனம் பதறி அவளருகே ஓடோடி வந்தாள்.

மஞ்சத்திற்கு வந்து, அவளருகே உட்கார்ந்து அவள் முதுகைப் பரிவுடன் தொட்டு, "முத்துநகை, ஏனம்மா இப்படி அழுகிறாய்? சொக்கநாதன் என்ன சொன்னான்?" என்றாள்.

அத்தையின் குரலைக் கேட்டதும் பதறிப் போய் எழுந்து உட்கார்ந்த முத்துநகை அவசர அவசரமாக அழு கையை அடக்கிக் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ள ஆரம் பித்தாள்.

அதற்குள் ராணி அவளது கையை விலக்கித் தானே அவளது கண்களையும் முகத்தையும் தனது முந்தானை யால் பரிவுடன் துடைத்துவிட்டு உச்சந்தலையைப் பரிவு டன் வருடியவாறு கேட்டாள்.

சந்திரவதனா

“சிறு குழந்தையைப்போல் எவ்வளவு கண்ணீர் வடித் திருக்கிறாய்? நீ இப்படி அழும்படியாக அங்கு என்ன நடந்தது? உன் மனது கலவரப்படும்படியாகச் சொக்க நாதன் அப்படி என்ன சொல்லிவிட்டான்?”

மறுகணம் முத்துநகைக்கு அத்தையின் மடியில் முகம் புதைத்துக் கதறி அழவேண்டும்போல் இருந்தது. மோசம் போய்விட்டோமே அத்தை. யாரைப் பார்க்கக் கூடாது என்று உள்ளுக்குள் நாம் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந் தோமோ, அந்தத் தஞ்சை இளவரசியைத் தங்கள் மகன் பார்த்ததோடு மட்டுமின்றி, இருவரும் ஒன்றாகப் பழகிக் காதலிக்கும்வரை போயிருக்கிறார்களே அத்தை என்ற வார்த்தைகள் அவள் நெஞ்சை முட்டிக் கொண்டு வெளி வரத் துடித்தன.

அதேசமயம் முத்துநகையின் கூர்மையான மூளை மற்றொரு விஷயத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தது. அத்தைக்கு இந்த விஷயம் தெரிந்தால், மறுநிமிடமே எவ்வளவு துடித்துப் போவார். அதுமட்டுமின்றி அத்தானைக் கோபத் தில் என்ன பாடுபடுத்துவாரோ என்ற பயமும் எழுந்தது.

அப்படி ஏதேனும் நடந்தால் அத்தானுக்கு என்மீது எவ்வளவு கோபம் எழும்! கணவனது ரகசியத்தைக் காப் பது மனைவியின் கடமை என்று மீனாட்சி அம்மனின் பெயரால் கேட்டுக் கொண்ட பிறகுதானே அத்தான் என்னை நம்பி, எனக்கு மனைவியாகப் போகிறவள் இந்த ரகசியத்தை வெளியில் சொல்லமாட்டாள் என்று நினைத் துத்தானே உண்மையை கூறினார். இப்பொழுது அத்தையி டம் அத்தான் சொன்னதைக் கூறினால் அது நம்பிக்கைத் துரோகம் அல்லவா! அம்மனே என்னை மன்னிக்க மாட் டாளே!

அதைவிட அத்தான் என்னை ஒரேயடியாக வெறுத்து விடுவாரே! வேண்டாம். வேண்டவே வேண்டாம். அத் தைக்கு இதைப்பற்றிய எதையுமே சொல்ல வேண்டாம்.

“முத்துநகை, என் கண்ணே. இன்னும் ஏனம்மா கலங்குகிறாய்? சொக்கநாதன் உன்னை அடித்து விட்டானா?” என்றாள் ராணி.

இதைக் கேட்டுத் திகைத்த முத்துநகை “அத்தான் எதற்கு என்னை அடிக்கப் போகிறார்? ஏன் இப்படி கேட்கிறீர்கள்?” என்றாள்.

“சொக்கநாதன் பூங்காவிற்குள் தனியாக உலவும் பொழுது தற்செயலாக இருவரும் சந்தித்து இருக்கலாம். அப்பொழுது நீ திருமணத்தை எதற்காகத் தள்ளிப் போடுகிறீர்கள் என்று கேட்டிருப்பாயோ என்னவோ? சொக்கநாதன் அதைக் கேட்டு ஆத்திரத்துடன் உன்னை அடித்து விட்டானோ என்று நினைத்தேன்.”

“இல்லை. இல்லை. நீங்கள் நினைப்பதுபோல் எதுவுமே நடக்கவில்லை. அத்தான் என்னை அடிக்கவும் இல்லை.

உள்ளுக்குள் அதை சொன்னபடி அத்தான் அவளை அடித்திருந்தால்கூட நல்லது என்று தோன்றியது. சந்திரவதனா மீதுள்ள காதல் என்ற ஈட்டியால் அவள் நெஞ்சைப் பிளந்திருந்ததைவிட அவன் தன்னை அடித்திருந்தால் எவ்வளவோ தேவலை என்று நினைத்தாள்.

“பிறகு எதற்காக நீ அழுதுகொண்டே ஓடி வந்தாய்? உன் பின்னாலேயே அவன் ‘நான் செய்தது தப்பு’ என்று சொல்லியவாறு விரட்டிக் கொண்டு வந்தான்?”

“அது... வந்து... அதை... முத்துநகை இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று யோசித்தவாறு தயங்கினாள்.

“சொல் கண்ணே! எதுவாக இருந்தாலும் தயங்காமல் சொல். சொக்கநாதனை நான் கண்டிக்கிறேன்” என்றாள் முத்துநகையின் தலையை பாசமுடன் தடவிக் கொடுத்தவாறு.

சந்திரவதனா

“அது... வந்து... சொன்னால் அத்தானைக் கோபிக்க மாட்டீர்களே?”

“சரி உன் இஷ்டப்படியே செய்கிறேன். என்ன நடந்தது? சொல்.”

“நான் பூங்காவிற்குள் தனியாக உலவிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அத்தான் எதிர்பாராதவிதமாக என்னருகே வந்து ‘வா முத்துநகை, நாம் இருவரும் கல்மேடையில் உட்கார்ந்து பேசலாம்’ என்றார். எனக்கு... ரொம்ப வெட்கமாகப் போய்விட்டது. பதிலே சொல்லாது தலையைக் குனிந்தவாறு இருந்தேன்.”

“அப்புறம்?” முகத்தில் மகிழ்ச்சி பரவக் கேட்டாள் ராணி.

“அப்புறம்... அவர் வந்து...”

“தயங்காமல் மேலே கூறு கண்ணே!”

“வந்து... அவர் என் கையைப் பிடித்து இழுத்து... வந்து... வந்து... ஏன் கன்னத்தில்...”

“முத்தமிட்டானா?” என்றாள் மகிழ்ச்சியும் குறும்பும் கலந்து.

முத்துநகை ‘ஆம்’ என்பதுபோலத் தலையை அசைத்து விட்டு முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

அத்தையை இப்படிப் பொய் சொல்லி ஏமாற்றுகிறோமே என்ற எண்ணத்திலும், அத்தான் உண்மையிலேயே என்னிடம் இப்படி ஆசையாக நடந்து கொள்ளவில்லையே என்ற ஆதங்கத்திலும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தஞ்சை இளவரசியின் மீது காதல் கொண்ட செய்தி மனதை வாளாக அறுத்ததாலும் உண்மையிலேயே அவள் மருகி அழுதாள்.

வையாம்பிகாதேவிக்கோ மனதிற்குள் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி பரவத் தொடங்கியது. சொக்கநாதனுக்கு முத்து

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

நகையை மணமுடிக்க விருப்பமில்லையோ என்று அது வரை அவள் மனது பரிதவித்தது. இதைக் கேட்டதும் அடியோடு அகன்று ஆனந்தம் அடைய ஆரம்பித்தது.

முத்துநகையின் தோளைப் பற்றித் தன் தோளோடு சாய்த்து, அவளை ஆதரவுடன் அணைத்து, முகத்தைப் பொத்திய கரங்களை விலக்கினாள்.

“நல்ல பெண்ணம்மா நீ! இதற்காகவா இப்படி அழுவது? உன்னுடைய கன்னத்தில் முத்தம் கொடுத்தது உன்னுடைய அத்தான்தானே! கூடிய சீக்கிரமே உன்னை மணம் செய்யப் போகிறவன் இப்படி ஆசையாக நடந்து கொண்டது ஒன்றும் தவறில்லை முத்துநகை! இப்பொழுதுதானே எனக்குப் புரிகிறது. நான் கேட்கக் கேட்கச் சொக்கநாதன் ஏன் இப்படித் திருதிரு என்று விழித்தான் என்று!” என்ற வாறு நகைத்தாள் ராணி.

“அத்தானிடம் இதைக் கேட்டீர்களா? அவர் என்ன சொன்னார்?”

“திருட்டுபயல்! பதிலே சொல்லாமல் வெண்ணெய் திருடிய கண்ணன் மாதிரி வாயை இறுக அடைத்துக் கொண்டான். மறுபடி மறுபடி கேட்டவுடன் என் எதிரே நிற்கப் பயந்துபோய் ஓடியே போய்விட்டான். இப்பொழுது தானே காரணம் தெரிகிறது! இரு. இரு. அவனைப் போய்க் கண்டித்துவிட்டு வருகிறேன்.”

“அத்தை, அத்தை வேண்டாம்” என்றாள் அவசரமாக முத்துநகை.

“என்ன? அவனைக் கண்டிக்க வேண்டாமா? மறுபடியும் அவன் உன்னைத் தேடி வந்து முத்தம் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறாயா?”

“போங்கள் அத்தை” என்றவாறு வெட்கத்தில் தலை குனிந்தாள்.

சந்திரவதனா

ராணி வையாம்பிகாதேவி சிரித்தவாறு எழுந்து, மனம் முழுவதும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கெடுக்க, சொக்கநாதன் அறையைத் தேடிச் சென்றாள்.

தன்னுடைய அறைக்குள் நுழைந்த தாயைப் பார்த்தவுடன் திடுக்கிட்டான் சொக்கநாதன். பூங்காவில் இருந்து வெளியேறும் பொழுதே அவள் முத்துநகையின் அறையைத் தேடிச் செல்வதைப் பார்த்திருந்தான்.

முத்துநகை எல்லாவற்றையும் சொல்லி இருப்பாள். அதனால்தான் அன்னை இந்த நேரத்தில் என்னைத் தேடி ஓடி வந்திருக்கிறார். அவர் ஆரம்பிப்பதற்கு முன் நாமே எல்லா விஷயத்தையும் சொல்லி விடலாமா என்று அவன் மனம் யோசிக்க ஆரம்பித்தது.

அமைச்சர் மகள் மதுரவாணி தஞ்சை இளவரசன் மன்னார்தாசனைப் பார்த்து 'என்னைக் காதலிக்கிறீர்களா இல்லையா?' என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் கோவிந்த தீட்சிதர் தன் மனைவியுடன் சேர்ந்து வீட்டு வாசலில் பல்லக்கில் வந்து இறங்கினார்.

அமைச்சர் வாசற்படியில் கால் எடுத்து வைத்ததுமே ஒரு பணிப்பெண் வேகமாக வந்து "இளவரசர் வந்திருக்கிறார். தங்கள் வரவுக்காக காத்திருக்கிறார்" என்றார்.

'யார் மன்னார்தாசனா? எப்பொழுது வந்தார்?' என்றார் வியப்புடன்.

"சற்று நேரத்திற்கு முன்புதான் வந்தார்."

"இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறார்?"

"உள்ளறையில் அமர்ந்திருக்கிறார்?"

இதைக் கேட்டவுடன் அமைச்சரும் அவர் மனைவியும் வேக வேகமாக வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர்.

அதேநேரம் மதுரவாணியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாது மவுனமாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்தான் மன்னார்தாசன். அவன் மனதில் குழப்பமான எண்ணங்கள் ஓட ஆரம்பித்தன.

சந்திரவதனா

என்ன பெண் இவள்? பின் விளைவுகளைப் பாராமல் எந்தக் காரியத்திலும் ஈடுபடுவது கண்ணைத் திறந்து கொண்டு பாழுங் கிணற்றில் குதிப்பதற்குச் சமமல்லவா!

“என்ன இளவரசே பதிலுரைக்காமல் சாதிக்கிறீர்கள்? ஒன்று மட்டும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். உங்களை நான் எனது உயிருக்கு உயிராகக் காதலிக்கிறேன். நீங்கள்தான் என் உலகம். எனது உயிர் மூச்சு. நீங்கள் என்னை விரும்பாவிட்டால் இந்த இரண்டுமே எனக்குத் தேவையில்லாமல் போய்விடும். அதை மட்டும் நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.”

மன்னார்தாசனுக்கு இதைக் கேட்டதும் இன்னும் குழப்பமாக இருந்தது. இளம் வயதில் பார்த்த அதே குறும்புப் பெண்ணாக மனம் முதிர்ச்சியடையாத பெண்ணாகவே இருக்கிறாளே! இவளுக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பது?

மதுரவாணி அவன் முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு “இன்னும் ஏன் மவுனம் இளவரசே? சரி. இப்பொழுது தங்கள் முடிவைச் சொல்ல வேண்டாம். ஒரு வாரம் அவகாசம் தருகிறேன். நன்றாக யோசனை செய்யுங்கள். வரும் வெள்ளிக்கிழமை அன்று என் தந்தை கும்பகோணம் வேதபாடசாலைக்குச் சென்று விடுவார். அன்று காலையில் பூஜைக்கு மலர்கள் கொய்வதற்காகச் சிவகங்கைக் குளத்தருகே இருக்கும் உய்யான வனத்திற்குத் தனியாக வருவேன். அந்த நேரத்தில் வேறு யாரும் அந்த இடத்திற்கு வரமாட்டார்கள். அப்பொழுது வந்து தங்கள் முடிவைச் சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

மன்னார்தாசன் தர்மசங்கடமாகத் தலையை ஆட்டினான்.

“தாங்கள் வாய் திறந்து தங்கள் முடிவைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதுகூட அவசியமில்லை இளவரசே! உய்

யான வனத்திற்கு நான் இருக்கும் இடத்தைத் தேடி வந்தாலே கூடப் போர்தும் உங்கள் மனதில் நான் இடம் பெற்றுவிட்டேன் என்று புரிந்து கொள்வேன். நீங்கள் அங்கு வரவில்லை என்றால்...''

மதுரவாணி இந்த வார்த்தைகளை முடிப்பதற்குள் வாசற்பக்கம் இருந்து எழுந்த ஓசையைக் கேட்டு அவசர அவசரமாக நிலைப்படிக்கருகே வந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

அவளது அன்னையும் தந்தையும் வாசலில் இருந்து முன்னறைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவள் அங்கம் பதற ஆரம்பித்தது. அவசரமாக இளவரசன் அருகே ஓடோடி வந்தாள்.

''தந்தையும் தாயும் கோயிலில் இருந்து திரும்பி விட்டார்கள். தாங்கள் ஆசனத்தில் அமர்ந்து பழங்களைச் சாப்பிடுங்கள். வெள்ளிக்கிழமை காலை உய்யான வனம் மறந்துவிடாதீர்கள்.''

பக்கத்து அறையை நோக்கி ஓடியவள், எதையோ யோசித்தவாறு திரும்பவும் அவனருகே ஓடோடி வந்து, ''நான் தங்களுடன் பேசியது எதையுமே தந்தையிடம் சொல்லாதீர்கள். என்னை இங்கு பார்த்ததாகக்கூடச் சொல்ல வேண்டாம்'' என்றவாறு திரும்பவும் ஓடிப் பக்கத்து அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

மதுரவாணி ஓடிச் சென்று பக்கத்து அறைக்குள் புகுந்து கொண்ட சிறிது நேரத்தில் கோவிந்த தீட்சிதரும், நாகாம் பாளும் மன்னார்தாசன் இருக்கும் அறைக்குள் புகுந்தனர்.

ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த இளவரசன் இருவரையும் பார்த்து எழுந்து நின்று வணங்கினான் பணிவுடன்.

''வாருங்கள் இளவரசே! தாங்கள் இங்கு வந்து நீண்ட நேரம் ஆகிவிட்டதா?'' என்று வரவேற்ற அமைச்சரின் பார்வை இளவரசன் அருகில் இருந்த ஆசனத்தில் வைக்கப் பட்டிருந்த பழக்குவளை மீது ஓடித் திரும்பியது.

சந்திரவதனா

“இல்லை. இப்பொழுதுதான் வந்தேன். தாங்கள் கோயிலுக்குச் சென்றிருப்பதாகவும், திரும்ப வரக்கூடிய வேளைத்தான் என்றும் கூறினார்கள். அதனால்தான் காத்திருக்கிறேன்.”

“கோயிலில் முக்கியமான ஓர் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டி இருந்தது. அதனால் காலதாமதமாகிவிட்டது. இளவரசரை இவ்வளவு நேரம் காக்க வைத்ததற்கு மன்னிக்கவும்” என்றவாறு கோயில் பிரசாதத்தினை எடுத்து மன்னார்தாசனிடம் கொடுத்தார்.

“வயதில் முதிர்ந்தவரின் வரவுக்காக என் போன்ற சிறியவர்கள் காத்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம் தான்” என்றவாறு பணிவுடன் பிரசாதத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

நாகரம்பாள் இளவரசனிடம் அவன் தாயின் நலம் பற்றி விசாரித்துவிட்டு உள்ளறைக்குள் சென்றுவிட்டாள்.

“அமருங்கள் இளவரசே! இந்த வேளையில் என்னைத் தேடி வந்த காரணம் என்ன என்று நான் அறிந்து கொள்ளலாமா?” என்று பணிவாக வினவினார் அமைச்சர்.

“என் தந்தை துலாபுருஷதானம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பினை என்னிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார். பொக்கிஷ அறையின் திறவுகோலை என்னிடம் கொடுத்து உடனே சென்று தங்களைப் பார்க்குமாறு கட்டளை இட்டார்.”

“எதற்கு?” என்றார் முதலில் புரியாமல்.

“பொக்கிஷ அறைக்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொன் ஆபரணங்களை எடுத்து உருக்கி, கழஞ்சு நிறையுள்ள காசுகளாக வடிக்க வேண்டுமாம். அந்த காசுகளைத் தான் துலாபாரத்தில் வைக்க வேண்டுமாம்? அதனைப் பற்றிய விவரங்கள் தங்களுக்குத்தான் தெரியும் என்றார்.”

“ஆம், மறந்துவிட்டேன்.”

“பொற்கொல்லர்களைக் கூட்டி வந்து தங்கக் காசுகள் உருவாக்கும் பணியினை உடனடியாகச் செய்யச் சொன்னார். தங்களுடன் இருந்து தங்களின் ஆலோசனைப்படி அனைத்தையும் செய்யுமாறு எனக்குக் கட்டளை இட்டிருக்கிறார். அதனால்தான் தங்களைத் தேடி வந்தேன்.”

“மாலை மறைந்து இருள் கவிழத் தொடங்கிவிட்டது. இளவரசே. இருட்டு வேளையில் பொக்கிஷ அறையைத் திறந்து சொர்ணாபரணங்களை வெளியில் எடுப்பது சாஸ்திரப்படி சரியான முறையல்ல. முதலில் பொற் கொல்லர்களில் நாணயமானவர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு வேலை செய்வதற்கு ஏற்றபடி அரண்மனையிலேயே தகுந்த இடம் ஒன்றை ஒதுக்கித் தந்த பிறகுதான் அவர்களிடம் தங்கத்தை எடுத்துத் தரவேண்டும். அதற்கும் இந்த இருட்டு வேளை ஏற்றதல்ல.

அப்படியானால் நாளைக் காலை பார்த்துக் கொள்ளலாமா?”

“ஆம், நாளை உதயத்தில் நானே தங்களைத் தேடி வருகிறேன்.”

“நல்லது அமைச்சரே! நான் சென்று வருகிறேன்.

“இருங்கள். இந்தப் பழங்கள் தங்களுக்காகத்தான் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சாப்பிட்ட பிறகு செல்லலாமே?”

“நிறையச் சாப்பிட்டுவிட்டேன். போதும், போய் வருகிறேன்.”

இளவரசனுடன் அமைச்சரும் வாசல் வரை நடந்து அவனை அனுப்பிவிட்டு மறுபடியும் வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

சந்திரவதனா

பூஜைப் பொருட்களை மதுரவாணியும் அவள் தாயும் பிரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“மதுரவாணி இங்கே வா” என்றார் அமைச்சர்.

“என்ன தந்தையே?” என்றவாறு அவரருகில் வந்து நின்றாள் மதுரவாணி.

“மன்னார்தாசன் இங்கு வந்து நீண்ட நேரம் ஆகிவிட்டதா?”

இல்லை. தாங்கள் வருவதற்குச் சற்று நேரத்திற்கு முன்புதான் அவர் வந்ததாகப் பணிப்பெண் வந்து சொன்னாள்.”

“உடனே நீ ஓடிச்சென்று அவனை வரவேற்று உட்கார வைத்துப் பழங்களைக் கொணர்ந்து சாப்பிடச் சொன்னாயா?”

“இல்லை. இல்லை. இளவரசர் வந்திருப்பதார்கப் பணிப்பெண் சொன்னதும் எனக்கு வெலவெலத்துப் போய் விட்டது. தந்தையும் தாயும் வெளியே சென்றிருக்கிறார்கள், தனியாக இருக்கிறோமே என்று பயமாக இருந்தது. உள்ளுக்குள் நடுக்கமாக இருந்தது தந்தையே. என்ன இருந்தாலும் நாடாளும் இளவரசர் வீடு தேடி வந்திருக்கிறாரே. உபசரிக்கவில்லை என்றால் அது தங்கள் நற்பெயருக்குக் களங்கம் விளைவித்துவிடுமே என்று அச்சமாக இருந்தது.

“அதன் பிறகு அவனை வரவேற்று உபசரித் தாயாக்கும்!”

“இல்லை. இல்லை. எனக்கு வேற்று ஆடவர் முன்னால் போய் நிற்பதற்கே உடல் கூசும். அவர் எதிரே நின்று எப்படி உபசரிப்பேன். தந்தையே? இருந்தாலும் தங்களது நற்பண்புக்குக் களங்கம் வந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகப் பணிப் பெண்ணை அழைத்து இளவரசரை வரவேற்று

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

ஆசனத்தில் அமரச் செய்து, பழக்குவளையை அவர் முன் வைத்து சாப்பிடும்படி சொல்லச் சொன்னேன். அவளும் அவ்வாறே செய்தாள். நான் பயத்தில் இதோ இந்த அறையில் புகுந்து கதவை நன்றாகத் தாழிட்டுக் கொண்டேன். நேரம் ஆக ஆக நீங்களும் வரவில்லையா, எனக்குப் பயம் அதிகமாகிவிட்டது. பணிப்பெண்ணை அழைத்து இளவரசரிடம் போய் 'அமைச்சர் திரும்புவதற்கு நேரம் ஆகும் போல் தெரிகிறது. நீங்கள் போய்விட்டு இரண்டு நாழிகைகள் கழித்து வாருங்கள்' என்று சொல்லலாமா என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபொழுது நீங்களும் வந்துவிட்டீர்கள். அதன்பிறகுதான் எனக்கும் நிம்மதி பிறந்தது. ஏன் தந்தையே நான் செய்தது தவறா?" என்று அப்பாவிதாகக் கேட்டாள் மதுரவாணி.

"இல்லவே இல்லை. நீ செய்தது மெத்தச் சரி! அந்த ணர் குலப் பெண்கள் அந்நியர் எதிரே அப்படித்தான் நடந்து கொள்ள வேண்டும்" என்று மன திருப்தியுடன் சொன்னார் அமைச்சர்.

"என்ன இருந்தாலும் மன்னார்தாசன் இளவரசன். மதுரவாணி அமைச்சரின் பெண் மட்டுமின்றி இளவரசியின் உயிர்த்தோழி. இந்த நிலைமையில் மதுரவாணி இளவரசனை நேரில் வரவேற்றால் கூடத் தவறில்லையே!" என்றாள் நாகம்பாள்.

இதைக் கேட்டவுடன் அமைச்சர் தன் மனைவியைக் கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தார்.

"புரியாமல் பேசுகிறாயே நாகு! மன்னார்தாசனின் நடத்தை பற்றி உனக்கு எத்தனை முறை சொல்லி இருக்கிறேன். மதுரவாணி நீ உள்ளே சென்று வேலைகள் இருந்தால் கவனி" என்றார் அவசரமாக.

மதுரவாணி உடனே அதற்குக் கட்டுப்பட்டு அடுத்த அறைக்குள் சென்று, தனது பெற்றோர் தன்னைக் கவனிக்

சந்திரவதனா

காதபடி மறைந்து நின்றவாறு அவர்கள் பேசுவதை உற்றுக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள்.

“நாகு, மன்னார்தாசனின் நடத்தை வரவர மோசமாகிக் கொண்டதான் இருக்கிறது. அவனது வாக்கும் போக்கும் சரியாக இல்லை. குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியாரை மதிக்காமல் பேசி இருக்கிறான். பவழவீதிக்குள் அடிக்கடி சென்று வருவதாக வேறு கேள்விப்பட்டேன். சாஸ்திர, சம்பிரதாயங்களைக் குருட்டாம் போக்கில் எதிர்த்துப் பேசுகிறான். இப்படிப்பட்டவன் நம் வீட்டிற்கு வந்த வேளையில் நம் பெண் தனியாக இருக்கிறாள் என்று அறிந்தால், அவன் எப்படி நடந்து கொள்வான் என்று யாருக்குத் தெரியும்?”

“உண்மைதான் அப்படி ஏதாவது ஒரு களங்கம் நம் மகளுக்கு நேர்ந்துவிட்டால் அது எவ்வளவு பெரிய கஷ்டம்!”

“கஷ்டம் மட்டுமல்ல நாகு! தீராத அவமானம். கீர்த்தி ஆயிரம் வருஷம். அபகீர்த்தி இரண்டாயிரம் வருஷம் என்பார்கள். அப்படி ஒரு நிலைமை வந்தால் நாம் உயிரோடு இருப்பதிலே அர்த்தமே இல்லை.”

“நல்லவேளையாக நமது பெண் பத்தரை மாற்றுத் தங்கமாக இருக்கிறாள். தனியாக இருக்கும்போது எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறாள் பார்த்தீர்களா?”

“அதைக் கேட்டபிறகுதான் எனக்கு நிம்மதியே பிறந்தது” என்றார் அமைச்சர் பெருமூச்சுவிட்டபடி.

ஆனால், இந்த உரையாடல் அத்தனையையும் மறைந்து இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த மதுரவாணிக்கோ நிம்மதி பறந்து போய்விட்டது. இதற்கே இவ்வளவுக் கவலைப்படுகிறார்களே, மன்னார்தாசன் என்னைக் காதலித்து அது வெளியே தெரியவரும்போது இங்கு என்

னென்ன நடக்குமோ என்று நினைத்து அவள் மேனி சிலிர்த்தது.

இந்தக் காதல் தேவையா என்று அவள் இதயத்தின் ஒருபக்கம் இடித்தது. மன்னார்தாசன் மீதுள்ள காதலையும் அவளால் மறக்க முடியவில்லை. இரவு முழுதும் இரண்டு எண்ணங்களும் அவளைச் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கின.

சுந்திரவதனா அந்தப்புரத்திலுள்ள தனது அறையில் படுத்திருந்தபடி தனக்குள் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். முத்துவுடன் பேசியது. முத்தம் கொடுத்தது எல்லா வற்றையும் திரும்பத் திரும்ப நினைத்துப் புளகித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கடந்த ஒரு வார காலமாக அவளது பொழுது இப்படித்தான் தனிமையில் போய்க் கொண்டிருந்தது. தனது ரகசியங்களை மதுரவாணியிடம் சென்று பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்று பார்த்தால், பலமுறை சொல்லி அனுப்பியும் மதுரவாணி வரவே இல்லை. அது ஒரு பக்கம் எரிச்சல் ஏற்படுத்தியது என்றால், முத்து சொன்ன பத்து நாட்கள் சீக்கிரம் கழிய மாட்டேன் என்கிறதே என்று இன்னொரு பக்கம் எரிச்சல் எழுந்தது.

அப்பொழுது மதுரவாணி உள்ளே நுழைய ஆரம்பித்தாள். அவளைப் பார்த்தவுடன் இளவரசிக்கு உவகை பீறிட்டுக் கிளம்பியது.

“வாடி, அமைச்சர் பெற்ற அருமருந்தே! உன்னை வரச்சொல்லி எத்தனை முறை செய்தி அனுப்பியும் பாரா முகமாக இருந்துவிட்டாயே!”

“வரமுடியாத சூழ்நிலை வதனா! அப்படி என்ன அவசரம் உனக்கு? பல்லாங்குழி ஆடவா, அம்மானைக்கு ஆள் குறைகிறதா இல்லை பாரிஜாத பஹரணத்தில் உவமைப் பொருள் விளங்கவில்லையா?”

சந்திரவதனா

“இவை எல்லாவற்றையும்விட ஒரு ‘முக்கியமான ரகசியத்தை உன்னிடம் சொல்லி மகிழவேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தேன்.’”

“அப்படி என்ன ரகசியம்? மதுரை மன்னன் சொக்க நாதன் உன்னை மணந்து கொள்கிறேன் என்று ரகசியமாகத் தூது அனுப்பினானா?”

“மகிழ்ச்சியான இந்த நேரத்தில் எதிரி மக்குநாதனைப் பற்றி பேச்சை எடுத்தாயானால் எனக்குக் கெட்ட எரிச்சல் தான் ஏற்படும். என்னமோ பெரிதாகப் பீற்றினாயே, அந்த மக்குநாதன்தான் உலகத்திலேயே பெரிய வீரன், புத்தி சாலி, அழகில் மன்மதன் என்று. அந்த மடையன், என் முத்துவின் கால் தூசிக்குக்கூடப் பெறமாட்டான் தெரியுமா?”

“யாரந்த முத்து? அதுவும் உன் முத்து?”

“என்னடி அதற்குள் மறந்துவிட்டாயா? அவர்தானடி அவர். அன்று மதயானையிடமிருந்து காப்பாற்றினாரே...”

“ஓ, அந்த முத்துவா! அன்று அந்தப்புரத்தில் உன்னைத் தனியாகச் சந்திக்க முயன்று, தளவாயைச் சாமர்த்தியமாக மாட்டிவிட்டுத் தப்பினாரே அவரா? அன்று அவருக்கு உணவளிக்கவில்லை என்று மாய்ந்து மாய்ந்து வருத்தப்பட்டாயே அந்த முத்துவா?”

அவர்தானடி! அதன்பிறகு என்ன நடந்தது தெரியுமா...” சந்திரவதனா தொடர்ந்து அருளானந்தா ஸ்வாமிகளாக வேடம் தரித்து வந்து அவள் கையால் உணவு அருந்தியது, அதன் பின்னர் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து அவள் வாயாலே அவனைக் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்ல வைத்தது என்று எல்லாவற்றையும் கூறினாள்.

பிரமித்துப் போனாள் மதுரவாணி, “சந்திரா உண்மையிலேயே நீ அதிர்ஷ்டக்காரியடி! உனக்கு ஏற்றாற்போல் அத்தனை திறமையும், அழகும் நிறைந்தவரே காதலராகக் கிடைத்திருக்கிறார். ஆனால் அந்தஸ்து மட்டும் குறைவாகத் தெரிகிறதா?”

“அதனால் என்னடி? என்னைத் திருமணம் செய்வதன் மூலம் அவர் அந்தஸ்து உயரத்தான் போகிறது. ஏண்டி, பத்து நாட்கள் கழித்து வருவதாகச் சொன்னார். ஐந்து நாட்கள் தாண்டியாகிவிட்டது. சரியாகப் பத்து நாட்கள் கழித்து வருவாரா இல்லை அதற்கு முன் வந்துவிடுவாரா?”

“எனக்கு என்னடி தெரியும்? அவர் வரும்வரை எதையோ எண்ணிக் கொண்டிருக்கச் சொன்னார் என்றாயே, அதை செய்.

“ரொம்பக் குறும்புக்காரரடி!... அவர் முதல் முத்தம் எனக்கு எப்பொழுது தந்தார் தெரியுமா...”

“அம்மா... தாயே... இனி தாங்காது. எத்தனை முறைத்தான் சொல்வாய். எனக்கு அலுத்துவிட்டது. கடுவாய்ப்புலியின் அருகில் சென்றாலும் செல்லலாம். இந்தக் காதல் பித்துக் கொண்டவர்கள் அருகில் செல்லவே கூடாது. சொன்னதையே சொல்லிச் சொல்லிக் குதறி எடுத்து விடுவார்கள். நான் போகிறேன்” என்றவாறு எழுந்தாள்.

“உனக்கு கூடிய சீக்கிரமே ஒரு காதலன் அமையட்டும். என்னைப் போலவே பித்துப் பிடித்து உளறுவாயாக” என்று கேலியாக ஆசீர்வதித்தாள்.

உன் ஆசீர்வாதம் உண்மையிலேயே பலிக்கட்டும். உன் அண்ணன் என்னைக் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்லட்டும். அதன் பிறகு எனக்குப் பித்துப் பிடித்தால்கூடக் கவலை இல்லை என்று மனதில் எண்ணியவாறு தன் வீட்டிற்கு வந்தாள் மதுரவாணி.

அவள் எதிர்பார்த்த வெள்ளிக்கிழமை வந்தது. அமைச்சர் வேத பாடசாலையைப் பார்வையிட கும்பகோணம் கிளம்பிச் சென்றுவிட்டார்.

மதுரவாணி பூஜைக்கான பூக்களைச் சேகரிக்கவும், மன்னார்தாசனின் வரலிற்காகவும், சிவகங்கைக் குளத்தருகே உள்ள உய்யான வனத்தை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தாள்.

தஞ்சை இளவரசி சந்திரவதனாவின் மீதுள்ள காதலைச் சொக்கநாதன் தெரிவித்த மறுவிநாடியே முத்துநகை அமுதவாறு அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடியவுடன், அவளை நிறுத்திச் சமாதானப்படுத்தும் எண்ணத்தில் அவளைப் பின் தொடர்ந்து ஓடியபொழுது எதிர்பாராத விதமாக அவன் அன்னையான ராணி வையாம்பிகாதேவி குறுக்கே வந்து நின்றது மட்டுமின்றி, அவனைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லப் பயந்து பூங்காவில் இருந்து அவசரமாக நகர்ந்த சொக்கநாதன், தன்னுடைய அறையை நோக்கி வேகமர்க நடந்தான்.

அந்தப்புரக் கட்டிடத்திற்குள் நுழைந்து உப்பரிகையில் ஏறி அங்கிருந்த சாளரத்தின் வழியாக அன்னை நின்று கொண்டிருக்கும் இடத்தை உற்றுக் கவனித்தான்.

முத்துநகையும், சொக்கநாதனும் தான் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலே சொல்லாமல் ஆளுக்கு ஒரு திசையில் ஓடிவிட்டதைப் பார்த்துச் சற்றுநேரம் அசந்து நின்ற அன்னையார் அந்தப்புரத்தை நோக்கி வருவது தெரிந்தது.

சொக்கநாதன் ஓர் இடத்தில் மறைந்து நின்றவாறு அன்னை எங்கு செல்கிறார் என்று கவனித்தான். ஒரு வேளை அன்னையார் அவனைத் தேடி வந்தால் மறுபடியும்

அதே கேள்விகளைத்தான் கேட்பார். பதில் சொல்ல முடியாமல் திணற வேண்டி இருக்கும்.

அதைவிட அவருக்கு அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுக்காமல் இங்கிருந்து கிளம்பி, வெங்கடகிருஷ்ணன் வீட்டிற்குப் போய்விட்டால் என்ன என்று அவன் மனம் யோசித்த பொழுது, அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்த அன்னையார் முத்துநகையின் அறையை நோக்கிச் செல்வது தெரிந்தது.

இதைப் பார்த்தவுடன் அவன் மனம் இன்னும் பதறியது. முத்துநகை அழுத காரணத்தை அன்னையார் கேட்கப் போகிறார். அவளும் பூங்காவினுள் நான் அவளிடம் கூறியதை எல்லாம் சொல்லி அழப் போகிறாள். அடுத்த நிமிடமே அன்னையார் என்னைத் தேடி வந்து கோபத்தில் திட்டப் போகிறார்.

இதையெல்லாம் எதற்குச் சந்திக்க வேண்டும்? யாரும் அறியாது இங்கிருந்து கிளம்பி தஞ்சாவூர் சென்று விட்டால் என்ன?

வேண்டாம் வருவது வரட்டும். இதைச் சந்திக்கத் திராணி இல்லாத கோழையைப் போல் எதற்கு ஓடவேண்டும். அன்னைக்குத் தெரியாமல் சந்திரவதனாவைத் திருமணம் செய்ய என் மனம் ஒப்பாது.

என்றைக்கு இருந்தாலும் அவருக்குத் தெரியத்தான் வேண்டும். அது இன்றே தெரிந்துவிட்டுமே!

சொக்கநாதன் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு தனது அறைக்கு வந்தான்.

அங்கிருந்து ஆசனத்தில் சற்று நேரம் அமர்ந்தான். பிறகு எழுந்து அறைக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தான். வாசலுக்கு வந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

முத்துநகையின் அறை திறந்திருப்பது மட்டும் தெரிந்ததே ஒழிய உள்ளே யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று

சந்திரவதனா

தெரியவில்லை. மறுபடியும் அறைக்குள் வந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்..

அருகில் இருந்த முக்காலியில் வைக்கப்பட்டிருந்த பழங்களில் ஒன்றை எடுத்து எரிச்சலுடன் சுவரில் எறிந்தான்.

சே! நான் அவசரப்பட்டு முத்துநகையிடம் சொல்லி இருக்கக் கூடாது. அவள் சரியான அழுமுஞ்சியார்க இருக்கிறாளே! இப்பொழுது அன்னையிடம் அத்தனை விஷயங்களையும் சொல்லிக் கொண்டு இருப்பாள்.

எப்படி அழுது கொண்டு ஓடினாள்! பண்டத்தைக் கையிலிருந்து பிடுங்கியவுடன் பச்சிளம் குழந்தை கதறி அழுவதைப் போலல்லவா அழுதுவிட்டாள். அவளை விவரம் தெரிந்த பெண் என்று நினைத்தது தப்பாகப் போய்விட்டதே!

ஒருவேளை நான் செய்ததுதான் தவறோ? அவளிடம் தஞ்சை இளவரசி பற்றிய பேச்சையே எடுத்திருக்கக் கூடாதோ?

உண்மைதான்! இளம் வயதில் இருந்தே என்னை மணக்கப் போகிறவள் என்று சொல்லிச் சொல்லியே வளர்க்கப்பட்டவள்! இளமை அரங்கேறியதும் ஏராளமான கனவுகளைச் சுமந்தவாறு இங்கு வந்திருக்கலாம். இங்கு வந்தபிறகு எங்கள் திருமணம் பற்றி அன்னையும் அடிக்கடி பேசி அவளது கனவுகளுக்கு வண்ணம் பூசி இருக்கலாம்.

அப்படிப்பட்ட ஆசைகளை நெஞ்சிலே சுமந்து கொண்டு இருப்பவளிடம் போய் நான் இன்னொரு பெண்ணை, அதுவும் எதிரியின் மகளைக் காதலிக்கிறேன் அவளும் என்னைக் காதலிக்கிறாள், நாங்கள் இருவரும் திருமணம் செய்யப் போகிறோம் என்று என் வாயாலேயே சொன்னால் அவளுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்?

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

எந்தப் பெண்ணுமே இதைத் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டார்களே! வேறு யார் மூலமாகக் கேட்டாலே அவர்கள் இதயம் புண்ணாகிப் போகுமே. அப்படி இருக்க தனது ஆசைக்குரியவனின் வாயாலேயே கேட்டால் நெஞ்சமே வெடித்துவிடுமே!

முத்துநகை அழுதது ஒன்றும் வியப்பல்ல! நான் நடந்து கொண்டதுதான் தப்பு! முட்டாள்தனமாக அவளிடமே உளறிவிட்டு இப்பொழுது அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்!

என்மீது எந்த அளவுக்கு ஆசை வைத்திருக்கிறாள்! என்னைத் தெய்வமாக எண்ணிப் பூஜிக்கக்கூடச் செய்வாள்!

சொக்கநாதனுக்கு முத்துநகையுடன் முதன்முதலாக அந்தப்புரத்து உப்பரிகையின் மேலுள்ள மொட்டை மாடியில் சந்தித்தது நினைவுக்கு வந்தது. மல்லிகை மலர்களை அவன் காலடியில் கொட்டி 'ஏற்கனவே அபிஷேகம் செய்து விட்டேன். இது பாதபூஜைக்காக' என்று உணர்ச்சிப்பூர்வமாகச் சொல்லிய வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன.

இப்படிப்பட்டவள் மனது எப்படித் துடித்திருக்கும்! நான் அவளிடம் அந்தப் பேச்சையே எடுத்திருக்கக்கூடாது!

இருந்தாலும் அவளுக்குத் தெரியத்தானே வேண்டும். இவள் அழுவாள், துடிப்பாள் என்பதற்காகச் சந்திரவதனாவை என்னால் மறக்க முடியாது. இந்த உலகமே எதிர்த்தாலும் தஞ்சை இளவரசியைத் திருமணம் செய்யாமல் நான் விடவே மாட்டேன்.

அதற்காக இவ்வளவு தூரம் என்மீது காதல் வயப்பட்டிருக்கும் முத்துநகையை என்னால் ஏமாற்ற முடியுமா? அதுவும் முடியாது. இவள் காதலையும் என்னால் மறக்க முடியாது.

சந்திரவதனா

இதற்கு என்னவழி என்று அவன் மனம் யோசித்துக் கொண்டு இருக்கும்பொழுது வாசலில் நிழலாடியதை உணர்ந்து ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

ராணி வையாம்பிகாதேவி அவன் அறைக்குள் வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவசர அவசரமாக அவரது முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

அதில் சற்றுக் கோப உணர்ச்சி தட்டுப்பட்டது போன்று தான் பயந்த அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

முத்துநகை எல்லாவற்றையும் சொல்லி இருப்பாள் என்று நன்றாகத் தெரிகிறது. அன்னையார் கோபாவேசத்தில் என்னென்ன பேசப் போகிறார் என்று தெரியவில்லை.

அவரே கேட்பதற்கு முன்பு நானே எல்லாவற்றையும் சொல்லி தஞ்சை இளவரசியை நான் மணக்காவிட்டால் மரணத்தைத்தான் தழுவுவேன் என்று உறுதியாகச் சொல்லி விட்டால் என்ன?

இந்தச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த சொக்கநாதனின் முன்பாக ராணி வையாம்பிகாதேவி வந்து நின்றாள். முதலில் அவனைச் சீண்டிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற நினைப்புடன் முகத்தில் பொய்யாகச் கோபத்தை வரவழைத்து அவனை முறைத்துப் பார்த்தார்.

அந்த முகத்திலிருந்த கடுமையைத் தாங்க முடியாமல் மகன் தலைகுனிந்து நின்றான்.

“ரண்டா, என்ன நடந்தது என்று பூங்காவில் எத்தனை முறை கேட்டும் பதில் சொல்லாமல் ஓடி வந்தாயே, இதுதான் ஒரு மகன் பெற்ற தாய்க்குக் காட்டும் மரியாதையா?”

“அந்த இடத்தில் எப்படிச் சொல்வது என்றுதான் நகர்ந்துவிட்டேன். தங்களை அவமதிக்கும் எண்ணத்தில் அல்ல” என்றான் தலைகுனிந்தபடி.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“செய்வதையும் செய்துவிட்டு நல்ல பிள்ளை மாதிரி உனது அறைக்குள் வந்து பதுங்கிவிட்டாயே! நீ எவ்வளவு பெரிய தப்பு செய்திருக்கிறாய் என்று முத்துநகை சொன்ன பிறகுதானே தெரிகிறது.”

“சொல்லிவிட்டாளா முத்து நகை? அத்தனையையும் சொல்லிவிட்டாளா?”

“ஆம். அத்தனையையும் தான் சொல்லிவிட்டாள்! அதுவும் அழுது கொண்டே சொன்னாள். நீ செய்த தப்பு அவள் மனதை எப்படி கலங்க வைத்துவிட்டது தெரியுமா?”

“அப்படி என்ன பெரிய தப்பு செய்துவிட்டேன்? என் பாட்டனார் செய்யாத தவறா?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

இதைக் கேட்டு அவள் தாய்க்குச் சிரிப்பு வந்தாலும், அதனைச் சொக்கநாதன் கவனிக்காதவாறு மறைத்துக் கொண்டு, முகத்தில் இன்னும் கடுமையைக் காட்டியவாறு கேட்டாள்.

“உன் பாட்டனார் தவறு செய்தால் அதே தவறினை நீயும் செய்யலாம் என்று சாசனமா எழுதி வைத்திருக்கிறது? தவறைத் தவறு என்று ஒத்துக் கொள்வதுதான் மன்னனுக்கு அழகு.”

“உங்கள் பார்வையில் வேண்டுமானால் இது தவறாகத் தெரியலாம்.”

“ஓகோ! எனது பார்வையே சரியில்லை என்று முடிவு செய்து விட்டாயா?”

“குதர்க்கமாகப் பேசாதீர்கள் அன்னையே! என் மனதை முதலில் புரிந்தது, கொள்ளுங்கள். எனக்கென்று ஆசை எதுவும் இருக்கக் கூடாதா?”

சந்திரவதனா

“உன் மனதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இத்தனை நாட்கள் குழப்பமாக இருந்தேன். இன்றுதான் முத்துநகையின் மூலமாகப் புரிந்தது, ஆசை இருக்கலாம் தப்பில்லை. ஆனால், அது மற்றவர்களைப் பாதிக்கும்படியாக இருக்கக் கூடாது. அந்த வகையில் நீ செய்தது தவறுதான்.”

“எந்த வகையிலும் பாதிக்காது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது அன்னையே! ஏனென்றால் நாங்கள் இருவரும் மனதார ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிக் காதலிக்கிறோம். கூடிய சீக்கிரமே திருமணம் நடந்து விட்டால் இரண்டு பக்கமும் எந்தவிதப் பாதிப்பும் ஏற்படப் போவதில்லையே!”

“இருந்தாலும் திருமணத்திற்கு முன்பே அவள்கையைப் பிடித்து இழுத்து முத்தம் கொடுக்கச் சென்றது தவறுதான்” என்றாள் ராணி குறும்பாக சிரித்தபடி.

இதைக் கேட்டதும் சொக்கநாதன் அடியோடு அதிர்ச்சி அடைந்தான்.

இளவரசி சந்திரவதனாவைக் காதலிக்கிறேன் என்று தான் முத்துநகையிடம் கூறி இருந்தேனே ஒழிய, அவளுடன் சேர்ந்து பேசிய காதல் வசனங்களைப் பற்றியோ, சந்திரவதனாவிற்கு முத்தம் கொடுத்தது பற்றியோ அவன் முத்துநகையிடம் சொல்லவே இல்லையே! அது எப்படி அன்னைக்குத் தெரிந்தது?

அன்னையின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அதில் கோபத்திற்குப் பதில் குறுஞ்சிரிப்புத் தெரிகிறதே! ஒன்றும் புரியவில்லை!

“திருட்டுப் பயலே! செய்வதையும் செய்துவிட்டு வெண்ணெய் திருடிய கண்ணன் மாதிரி விழிக்கிறதைப் பார்” என்றவாறு மகனின் கன்னத்தைச் செல்லமாக நிமிண்டினாள்.

சொக்கநாதனின் மனம் இன்னும் குழம்பியது.

“அம்மா... அது... நான் அவளுக்கு... அந்த விஷயம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” தடுமாறினான்.

முத்துநகையே எல்லாவற்றையும் சொன்னாள்.

“முத்துநகையா? அவளிடம் நான்...

“அவள்மீது கோபப்படாதே சொக்கநாதா! என்ன இருந்தாலும் பூங்காவிற்குள், நாலு பேர் நடமாடும் இடத்தில் என்னதான் நமது அந்தப்புரத்து மகளிராக இருந்தாலும் நீ முத்துநகையின் கையைப் பிடித்து இழுத்து முத்தம் கொடுத்ததைப் பார்த்திருந்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?”

இதைக் கேட்டவுடன் சொக்கநாதனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. நான் முத்துநகையின் கையைப் பற்றி இழுத்து முத்தம் கொடுத்தேனா?

“அன்னையே தயவு செய்து குழப்பாமல், முத்துநகை என்ன சொன்னாள் என்று சொல்லுங்கள்” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டான்.

“நான் ஒன்றும் குழப்பவில்லை. நீதான் குழம்பிப் போய் இருக்கிறாய்.

“சரி அப்படியே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். முத்துநகை என்ன சொன்னாள் என்று முதலில் இருந்து கூறுங்கள்.

ராணி இதைக் கேட்டு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்த வாறு சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“பூங்காவிற்குள் உலவிக் கொண்டிருந்தாளாம். அப்பொழுது நீ அவளருகில் சென்று ‘வா, கல்மேடையில் அமர்ந்து பேசலாம்’ என்று கூப்பிட்டாயாம். அவள் வெட்கப்பட்டு விலக முயன்றாளாம். அப்பொழுது அவள்

சந்திரவதனா

கையைப் பிடித்து இழுத்து அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டா யாம். பாவம் இதைச் சொல்வதற்குள் எவ்வளவு அழுது விட்டாள் தெரியுமா?"

இதைக் கேட்டவுடன் சொக்கநாதன் மனம் சொல் லொண்ணாத் திகைப்பும் ஆறுதலும் அடைந்தது. முத்து நகை நான் சொன்னது எதையுமே சொல்லாமல் எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாகச் சமாளித்து இருக்கிறாள். இது தெரி யாமல் நான் முட்டாள்தனமாக உளறிவிட இருந்தேனே! முத்துநகை மீது உள்ளுக்குள் எவ்வளவு கோபம் அடைந் தேன்!

"என்னடா தலையைக் குனிந்து கொண்டு யோசிக்கி றாய்? இவ்வளவுதான் நடந்ததா? இல்லை வேறு ஏதாவது குறும்பு செய்தாயா?"

"இல்லை... இல்லை... இவ்வளவுதான்! அத்தனை யையும் லஜ்ஜை இல்லாமல் அத்நையிடமே கூறிவிட் டாளே என்று ஆத்திரமாக இருக்கிறது. அன்னையே!"

"கோபப்படாதே! சின்னஞ்சிறு பெண்! விவரம் அறி யாதவள். பயந்துவிட்டாள். திருமணம் ஆனால் சரியாகி விடும்.

சொக்கநாதன் மனதில் முத்துநகை மீது மதிப்பு உயர ஆரம்பித்தது.

"என் மனம் இப்பொழுதுதான் மகிழ்ச்சி அடைகிறது சொக்கநாதா. காலையில் திருமணம் வேண்டாம் என்று பேசிய வார்த்தைகள் என் மனதை நோகச் செய்துவிட்டன. முத்துநகையைத் திருமணம் செய்ய உனக்கு விருப்பமில் லையோ என்கூடப் பயந்தேன். இப்பொழுதுதான் உன் னைப் பற்றிய சகல பயங்களும் எனக்கு விலகி விட்டன.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

சொக்கநாதன் தலைகுனிந்தவாறு இருந்தான். முத்து நகை எப்பேர்ப்பட்ட உயர்ந்த பெண்!

“இனி எனக்கு நிம்மதி மகனே! முத்துநகை மீது உனக்கு இவ்வளவு ஆசை இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொண்ட பின், உன் விருப்பம் போல எப்பொழுது திருமணமோ அப்பொழுதே வைத்துக் கொள்ளலாம். உனக்கு மகிழ்ச்சிதானே?”

சொக்கநாதன் தலை அசைத்தான். அன்னையின் இந்த மாற்றம் முத்துநகையால் ஏற்பட்டதுதானே! சற்றுமுன் அவளைப் பற்றி எப்படியெல்லாம் மனதிற்குள் திட்டி நேன்.

“இருந்தாலும் தஞ்சை விஷயத்தை எதற்கும் மறுபரிசீலனை பண்ணிப்பார் மகனே! இதற்கு மேல் நான் உனக்கு எதுவும் சொல்ல விரும்பவில்லை. நான் வருகிறேன்” என்றவாறு சற்றுத் தூரம் சென்ற ராணி மறுபடியும் திரும்பி அவனருகில் வந்தாள்.

“மகனே, உனக்கு ஒரு சிறிய அறிவுரை. முத்துநகை என்னதான் முறைப்பெண் என்றாலும், கூடிய சீக்கிரமே அவளைத் திருமணம் செய்யப் போவது உறுதி என்றாலும், திருமணத்திற்கு முன்பு அவளைத் தனியாகச் சந்திப்பதோ, இப்படி நடந்து கொள்வதோ தவறு. உனக்கு அவசரமாக இருந்தால் சொல். நாளையே உங்கள் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். அதன்பிறகு உன் லட்சியத்தை நிறைவேற்று.

“இல்லை. இல்லை. இனி அப்படி நடந்து கொள்ளவே மாட்டேன்” என்று அன்னையைப் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

சந்திரவதனா

ராணி வையாம்பிகாதேவி சிரித்தவாறு அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

அதன்பிறகு சொக்கநாதன் மனம் தீவிரமாக யோசித்தது. முத்துநகையின் நற்பண்பு அவனை ஒரேயடியாக வீழ்த்திவிட்டது.

இப்படிப்பட்ட நல்ல உள்ளம் படைத்த பெண்ணை எப்படிக் காயப்படுத்தி விட்டேன் என்று மனம் புலம்ப ஆரம்பித்தது.

உடனே சென்று முத்துநகையைச் சந்தித்து அவளுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்ற விழைந்தது அவன் மனம்.

அனைவரும் துயிலும் வேளையில் முத்துநகையின் அறையைத் தேடிச் சென்றான். அங்கே முத்துநகை இருந்த கோலம் அவனை ஒரேயடியாக நிலைகுலையச் செய்தது.

12

ஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன்
தனது குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் கட்டளைக்கு
இணங்க துலாபுருஷ தானம் செய்வதற்குத் தகுந்த
ஏற்பாடுகளை இளவரசன் மன்னார்தாசனும் அமைச்சர்
கோவிந்த தீட்சிதரும் இணைந்து செயல்படத் தொடங்கி
னர்.

துலாபார நாணயங்களைச் செய்வதற்காக அரண்
மனைப் பொற்கொல்லர்களை மட்டுமின்றி, தஞ்சைத்
தரணியிலுள்ள நாணயமான பொற்கொல்லர்களையும்
அழைத்து வரச் சொன்னார்கள். அவர்கள் அனைவரும்
அரண்மனையிலேயே தங்கிப் பணியாற்றுவதற்குத் தகுந்த
ஓர் இடத்தை ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்கள்.

அதன்பின்னர் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனை ஒரு
தராசில் உட்கார வைத்து எடை பார்த்தார்கள். துலாபுருஷ
தானம் நடக்கும் நாளன்று மன்னன் சகல ஆபரணங்களு
டன் அமர்ந்தால் எவ்வளவு நிறைகொள்ளும் என்று
அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் மனதில் எண்ணிப் பார்த்தார்.

* “கிட்டத்தட்ட இருபத்து இரண்டாயிரத்து தொளாயி
ரத்து முப்பது கழஞ்சுகளுக்கு ஒரு சில மஞ்சாடிகள்
குறைவாக இருக்கலாம். துலாபாரத்தில் வைத்தது போகக்

சந்திரவதனா

காசுகள் மீதம் இருக்கலாமே ஒழிய குறைவாக மட்டும் இருந்துவிடக் கூடாது. அதுவே பெரிய அபசாரம் ஆகி விடும்'' என்றார் அமைச்சர் மன்னார்தாசனிடம்.

''அப்படியானால் இருபத்து மூன்றாயிரம் கழஞ்சு நிறையுள்ள நாணயங்களாகச் செய்ய சொல்வோமா?''

''தராசுத் தட்டில் வைத்ததுபோக வேறு வகையில் தானமாகவும் பொற்காசுகள் அளிக்க வேண்டி வரலாம். அப்பொழுது திண்டாடும்படியாக ஆகக் கூடாது. அதனால் மொத்தம் இருபத்து நான்காயிரம் கழஞ்சுகள் பெறுமான காசுகளை உருவாக்கச் சொல்லலாம். சரியாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.''

''இனி பொக்கிஷ அறைக்கு சென்று இதற்குத் தேவை யான தங்கத்தினை எடுத்துப் பொற்கொல்லர்களிடம் தந்து விடுவோமா?''

''ஆம். தலைமைப் பொற்கொல்லனை மட்டும் வரச் சொல்லுங்கள்.''

சற்று நேரத்தில் வந்த தலைமை பொற்கொல்லனை அழைத்துக் கொண்டு இளவரசனும், அமைச்சரும் பொக்கிஷ அறைக்குள் போனார்கள். மன்னனும் அங்கு வந்திருந்தான்.

விஜயராகவ நாயக்கனின் முன்னிலையில் பொக்கிஷ அறை திறக்கப்பட்டு அங்குள்ள பேழைகளில் வைக்கப் பட்டிருந்த தங்க ஆபரணங்களை எடுத்து எடை பார்த்தார்கள்.

இருபத்து நான்காயிரம் கழஞ்சு நாணயங்கள் செய்யத் தேவைப்படும் தங்க ஆபரணங்களைப் பொற்கொல்லன் தேர்ந்தெடுத்துத் தனியாக வைத்தவுடன், பொக்கிஷ அறையைப் பூட்டித் திறவுகோலைத் தன்னிடமே வைத்துக் கொண்டான் மன்னன்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“இந்தத் தங்கத்தினைக் காசுகளாக எப்படி உருவாகப் போகிறீர்கள்?” என்று மன்னன் பொற்கொல்லனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“முதலில் இவற்றிலுள்ள நவரத்தினக் கற்கள் முழுவதையும் அகற்றிவிட்டுத் தங்கத்தை உருக்கிச் சுத்தம் செய்து கட்டிகளாக மாற்ற வேண்டும். அதன்பின் மறுபடியும் அவற்றை உருக்கி அச்சுக்களில் வார்த்துக் காசுகளாக மாற்றவேண்டும்.

“காசுகள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தெரியுமல்லவா?”

“தெரியும் மன்னவா. ஒரு பக்கத்தில் சங்கு சக்கர வடிவமும், மறுபுறத்தில் ‘ஸ்ரீராஜகோபாலா’ என்ற எழுத்துகளும் எடுப்பாகத் தெரிய வேண்டும் என்று அமைச்சர் சொல்லி இருக்கிறார். அதன் மாதிரி வடிவத்தினைத் திரைச் சீலையில் ஓவியமாக வரைந்திருக்கிறேன். பாருங்கள் மாற்றம் ஏதேனும் இருந்தால் சொல்லுங்கள்.

மன்னன் அதனை வாங்கிப் பார்த்தான். பின்னர் அமைச்சரும் பார்த்தார். இருவருக்கும் திருப்தியாக இருந்தது.

“மன்னார்தாசா உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?” என்று மன்னன் தன் மகனிடம் காட்டினான்.

“தங்களுக்குத் திருப்தி இருந்தால் போதும் தந்தையே” என்று அந்தப் படத்தைப் பார்க்காமலே சொன்னான் மன்னார்தாசன்.

“நன்றாக இருக்கிறது பொற்கொல்லரே! இதன்படியே காசுகளை உருவாக்குங்கள்.”

“உத்தரவு மன்னா! மொத்தம் இருபத்து நான்காயிரம் கழஞ்சு நிறையுள்ள காசுகளில் அரைக்கால், கால், அரை, ஒன்று என்று நான்கு வகையான காசுகளைச் செய்ய

சந்திரவதனா

வேண்டுமாம். ஒவ்வொரு காசும் மொத்தம் எத்தனை என்று சொல்லவில்லை.”

இதைக்கேட்டு அமைச்சர் சற்று யோசித்தார். பிறகு “ஒரு கழஞ்சு நாணயங்கள் ஆறாயிரம். அரைக் கழஞ்சு நாணயங்கள் பனிரெண்டு ஆயிரம். காற் கழஞ்சு நாணயங்கள் இருபத்து நான்காயிரம், அரைக்கால் கழஞ்சு நாணயங்கள் நாற்பத்தெட்டாயிரம். குறித்துக் கொள்ளுங்கள் கொல்லரே, மொத்தக் கணக்குச் சரியாக உள்ளதா?” என்றார்.

பொற்கொல்லர் ஓர் ஓலையில் அமைச்சர் சொன்ன விவரங்களைக் குறித்துக் கொண்டு கூட்டிப் பார்த்தார்.

“சரியாக இருக்கிறது மன்னா!”

“நல்லது. இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு போய்ச் சீக்கிரமே வேலையைத் துவக்குங்கள்” என்று சொல்லி வானத்தைப் பார்த்துக் கும்பிட்டுவிட்டுத் தன் கையாலேயே ஆபரணங்களை எடுத்துப் பொற்கொல்லரிடம் கொடுத்தான் விஜயராகவ நாயக்கன்.

அடுத்தபடியாக முறஜெபம் நடப்பதற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளை நடக்கத் தொடங்கின.

தினமும் குறைந்தது பத்தாயிரம் பிராமணர்கள் இதில் ஈடுபட வேண்டும் என்று குலகுரு கட்டளையிட்டு இருந்ததால், தஞ்சைத் தரணியில் உள்ள பிராமணர்கள் மட்டுமின்றி, அண்டை நாடுகளிலுள்ள பிராமணர்களையும் முறஜெபத்தில் கலந்து கொண்டு சிறப்பிக்குமாறு அழைப்பு விடுத்தார்கள்.

பத்தாயிரம் பிராமணர்கள் ஒரே இடத்தில் கூடி இருந்து வேத மந்திரங்களை ஜெபிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் தஞ்சையில் உள்ள ராஜகோபால ஸ்வாமி திருக்கோயில் அருகிலேயே பிரமாண்டமான பந்தல் போடும் வேலைகள் துரிதமாக நடைபெறத் துவங்கின.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

துலாபுருஷதானம் செய்வதற்காகக் கோயில் பிராகாரத்தில் தென் கிழக்கு மூலையில் 45 அடி நீளம், 40 அடி அகலம் கொண்ட துலா மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டும் பணிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

அடுத்த சில நாட்களில் அண்டை நாடுகளில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்கள் தஞ்சாவூரில் வந்து குவியத் தொடங்கினர். அவர்கள் தங்குவதற்காகவும், முறஜெபம் செய்பவர்கள் அனைவரும் தினமும் இருவேளை சாப்பிடுவதற்காகவும் தகுந்த வசதிகள் செய்து கொடுத்தார்கள்.

குலகுரு குமாரதாத்தாச்சாரியாரும், அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரும் இணைந்து நல்ல நாள் பார்த்துச் சொல்ல, அந்த நன்னாளில் மன்னன் முன்னிலையில் குலகுருவின் ஆசியுடன் பிரமாண்டமாக அமைந்திருந்த பந்தலில் முறஜெபம் தொடங்கியது.

விடியற்காலைப் பொழுது புலர ஆரம்பித்ததும் பத்தாயிரம் பிராமணர்கள் ஒன்றுகூடி வேதமந்திரங்களை உரத்த குரலில் உச்சரித்த ஓசை தஞ்சை நகரையே கிடுகிடுக்க வைத்தது.

மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் பக்திப் பெருக்கில் கைகூப்பி, கண்களில் கண்ணீர் கலங்கி நிற்க, மனமுருகிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அருகில் நின்றிருந்த இளவரசன் மன்னார்தாசனுக்கோ மனதிற்குள் வருத்தம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

குலகுரு மன்னன் அருகில் வந்து நின்றார்.

“பார்த்தாயா விஜயராகவா! வேதமந்திரங்களின் ஒலி நயங்களுக்கு ஈடானது இந்த உலகத்தில் எதுவுமில்லை என்று புரிந்ததா?” என்றார்.

சந்திரவதனா

“உண்மைதான் ஸ்வாமி! கேட்கக் கேட்க என் மேனி சிலிர்க்கிறது குருவே! எல்லாம் தங்கள் ஆசி.

“வேத மந்திரங்களின் ஓசை இப்பொழுது உன் நாட்டில் நாலா திசைகளிலும் மட்டுமின்றி, விண்ணையும் எட்டிக் கலகலக்க வைக்கிறது. இதனால் கண்ணுக்குத் தெரியாத சக்தி இந்த ஓசை கேட்கும் இடமெங்கும் பரவி, ஓர் இரும்பு அரண்போல உன்னையும் உன் நாட்டையும் பாதுகாக்கும். இதனை மீறி எந்த எதிரியும் உன் நாட்டில் நுழையவோ, வெற்றி பெறவோ முடியாது. அதுமட்டு மில்லை விஜயராகவா! வேத ஒலி இப்பொழுது விண்ணையும் எட்டுவதால் வான் வழியாக வரும் தீயசக்திகளும், காற்று, கறுப்பு போன்ற துர்மேகங்களும் இந்த ஒலி கேட்க முடியாத தூரத்திற்கு ஓடிவிடும். இதுதான் வேதங்களின் மகாசக்தி.”

“எல்லாம் தெய்வ அருள்” என்று மன்னன் விண்ணைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான்

பின்னர் குலகுருவும், மன்னரும் முறஜெபம் செய்யும் அந்தணர்களுக்கு உணவு அளிக்கும் இடத்தையும், துலா மண்டபத்தையும் பார்வை இட்டனர். அமைச்சரும், இளவரசனும் அவர்கள் பின்னே சென்றார்கள். மன்னார்தாசனின் நண்பன் அக்கிராஜுவும் அவர்களுடன் சென்றான்.

தொடர்ந்து அவர்கள் அரண்மனைக்கு வந்து பொற்கொல்லர்கள் பணியாற்றும் இடத்திற்கு வந்தார்கள். குலகுரு அங்கு தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் துலாபாரக் காசுகளைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தார். அவர் முகம் மலர்ந்தது.

“காசுகளின் வடிவம் அற்புதமாக அமைந்திருக்கிறது விஜயராகவா! எந்தவிதக் குறையும் தென்படவில்லை” என்றார் குலகுரு.

“எல்லாம் தங்களின் ஆசியும், ஆண்டவனின் அனுக்கிரகமும் தான்” என்றான் மன்னன்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“விஜயராகவா, துலாபுருஷ்தானம் என்பது மனிதர்கள் தங்களது எடைக்குச் சமமான பொருளைத் தானமாக அளிப்பது. சாதாரண மனிதர்கள் தங்களால் இயன்ற பொருளை, தங்களுக்கு விருப்பமான பொருளைத் தானமாக அளிக்கலாம். ஆனால் நாடாளும் மன்னர்கள் மட்டும் தங்கத்தை தானமாக அளிப்பதுதான் சாலச் சிறந்தது என்று சொன்னேனே, அதன் காரணம் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்கள். சிறியவன் நான் தெரிந்து கொள்கிறேன்.”

* “தங்கத்தின் மகிமையே தனி. அதன் சிறப்பை உணர்ந்துதான் அதர்வண வேதம் நான்கு ஸ்லோகங்களில் சொல்கிறது. அந்த நான்கு ஸ்லோகங்களும் துலாபுருஷ தானம் நடக்கும்பொழுது மன்னனை ஆசீர்வதிக்கப் பயன்படுகிறது. அதன் முதல் ஸ்லோகமே தங்கத்தைப் பற்றி எவ்வளவு பெருமையாகப் பேசுகிறது தெரியுமா?”

“தெளிவாகச் சொல்லுங்கள் குருவே.

“தங்கம் தீயிலிருந்து பிறப்பது அழிவற்றது. ஆனால் அதுவோ அழியக்கூடிய மனிதர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பெருமையை எவன் அறிந்திருக்கிறானோ, அவனே தகுதி படைத்தவன். இதனை அணிந்திருப்பவனுக்கு வயோதிகம் என்பதே வராது! என்று சொல்கிறது.

“ஆஹா! என்ன அற்புதமான வாக்கு!” மன்னன் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

அப்பொழுது இளவரசன் மன்னார்தாசன் தன்னருகில் இருந்த நண்பன் அக்கிராஜுவின் தோளைத் தொட்டு ‘என்னோடு வா’ என்று சைகை புரிய, இருவர் மட்டும் அங்கிருந்து வெளியேறினார்கள்.

அரண்மனை வளாகத்தினைத் தாண்டியதும் அக்கிராஜு இளவரசனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

சந்திரவதனா

“மன்னார்தாசா என்ன விஷயம்? எதற்காக அவர்களிடமிருந்து பிரிந்து விட்டாய்?”

“குலகுருவின் அபத்தமான பேச்சையும், அதற்குக் குருட்டுத்தனமாக என் தந்தை செவிசாய்ப்பதையும் இதற்கு மேல் என்னால் செவிசாய்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது ராஜு. அதனால்தான் கிளம்பி விட்டேன்.”

“அவர்கள் ஏதாவது நினைத்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்.”

“நினைத்தால் நினைத்துக் கொள்ளட்டும். துலாபுருஷதானம் என்ற பெயரில் நடக்கும் செலவுகளைப் பார்த்தால் எனக்கு ஆத்திரமாக வருகிறது. அப்பாவி மக்களிடம் பெற்ற வரிப்பணம் ஆண்டவன் பெயரில் எப்படி விரயமாகிறது பார்த்தாயா? இன்னும் சற்று நேரம் அங்கு இருந்தேனாயானால் பொறுக்கமாட்டாது ஏதாவது சொல்லிவிடுவேன். தந்தைக்கும் எனக்கும் தர்க்கம் வரும். கோபப்படுவார். அதைவிட வெளியேறி விடுவதே நல்லது இல்லையா?”

“உண்மைதான் மன்னார்தாசா.”

அதன்பிறகு மன்னார்தாசன் எதையுமே பேசாமல் தீவிரமாக யோசனை செய்தவாறு நடந்து கொண்டிருந்தான். அக்கிராஜு அவன் முகத்தை சற்று நேரம் கூர்ந்து பார்த்தான்.

“என்ன மன்னார்தாசா தீவிரமான சிந்தனையில் வருகிறாய்? துலாபுருஷதானச் செலவுகளை நினைத்துக் கவலைப்படுகிறாயா?”

“இல்லை ராஜு. இப்பொழுது மற்றொரு கவலை என் மனதைச் சூழ்ந்து கொண்டு அரிக்கிறது. நாளை வெள்ளிக் கிழமைதானே?”

“ஆமாம். அதற்கென்ன?”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“நாளைப் பொழுது புலர்வதை நினைத்தாலே கவலை அளிக்கிறது ராஜு.”

“வெள்ளிக்கிழமை புனிதமான நாள் என்பார்கள். அது எந்தவிதத்தில் உனக்கு கவலை அளிக்கப் போகிறது என்று தான் புரியவில்லை.”

“ராஜு, உன்னிடம் நீண்ட நாட்களாக ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். வா. முதலில் ஒரு மறைவான இடத்தில் அமர்ந்து பேசலாம்.

இருவரும் அரண்மனை வளாகத்திற்குள் சற்று ஒதுங்கி இருந்த பகுதியில் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். சுற்றிலும் யாரும் இல்லை என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு மன்னார் தாசன் மதுரவாணி தன்னிடம் ஆரம்பத்தில் இருந்து நடந்து கொண்ட விவரங்களை சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“பால்ய காலநட்பு என்ற முறையில்தான் என்னுடன் பேச விரும்புகிறாள் என்று ஆரம்பத்தில் நினைத்தேன். அந்தணர் குலப்பெண், மணமாகாதவள் அதுவும் அமைச்சரின் மகள். விகற்பமின்றிப் பேசினாலும் அது பிறர் பார்வையில் வீணான வதந்திகளை உருவாக்குமே என்று தான் பலதடவை தவிர்த்து வந்தேன். போகப் போக அவள் நடத்தை புதிராக இருந்தது. கடைசியில் அவள் வாயிலிருந்தே வெளிப்பட்டுவிட்டது. அவளை நான் காதலிப்பது உண்மையாக இருந்தால் நாளைக் காலையில் நான் உய்யான வனத்தில் வந்து அவளைச் சந்திக்க வேண்டுமாம். எப்படிப்பட்ட இக்கட்டில் நான் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று பார்த்தாயா?”

“இதைக் கேட்டவுடன் எனக்கே அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது மன்னார்தாசா. இந்த விஷயம் வெளியில் தெரிந்தால் இந்த நாட்டில் எத்தனை விதமான குழப்பங்கள் உருவாகும்!”

சந்திரவதனா

“மூன்று தலைமுறைகளாக எங்களிடம் அமைச்சராக இருக்கும் கோவிந்த தீட்சிதர் அவமானத்தால் துடித்துப் போய்விடுவார் ராஜு. சாதி வேறுபாடுகளும் சநாதன தர்மமும் செழித்து ஓங்கும் இந்த நாட்டில் அரசன் மகனே அதற்குக் குந்தகம் விளைவிக்கிறானே என்று நாடு முழுவதுமே இதற்கு எதிர்ப்புகள் கிளம்பலாம்.”

“அதைவிட உன் தந்தை?”

“ஆம். மூட நம்பிக்கையின் உறைவிடமாக சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களின் புகலிடமாக இருக்கும் என் தந்தை கோபத்தில் எனக்கு என்ன தண்டனை வழங்குவார் என்றே சொல்ல முடியாது.”

“இதை எல்லாம் மதுரவாணி புரிந்து கொள்ளும்படியாகச் சொன்னாயா?”

“எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னேன். அவள் பிடிவாதமாக இருக்கிறாள். நீங்கள் இல்லாவிட்டால் என் வாழ்க்கை இல்லை என்கிறாள்.”

“நீ இந்நாட்டின் இளவரசன் என்பதற்காகக் காதலிக்கிறாளா?”

“பயனை நினைத்துக் காதலிப்பவள் எதிர்வரும் விளைவுகளைத் தானே முதலில் எண்ணிப் பார்ப்பாள். எல்லோரும் சம்மதித்துத் திருமணம் நடந்தால்தானே அவள் இளவரசன் மனைவியாக முடியும். காதலையே அங்கீகரிக்காதபொழுது, அந்தஸ்து என்ற கனவு அவளுக்கு எப்படி வரும் ராஜு?”

“கல்யாணம் நடக்கவே நடக்காது. இது அவளுக்கும் தெரியும். இருந்தும் காதலிக்கிறாள். அந்தஸ்து காரணம் இல்லை என்கிறாய். பிறகு எது அவளை ஈர்க்கிறது. உனது ஆண்மையும் கம்பீரமுமான உடலா?”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண். இளம் வயதில் இருந்தே அவள் மனதை அறிந்தவன் நான். அப்படிப்பட்ட வள் வெறும் காம இச்சைக்காக என் காதலை வேண்டி நிற்பவள் மாதிரித் தெரியவில்லை.”

“உன்னிடம் ஒன்று கேட்பேன். மறைக்காமல் உண்மையைச் சொல்வாயா?”

“கேள். உன்னிடம் இருந்து நான் எதையும் மறைக்க விரும்பவில்லை.

“மதுரவாணியை நீ காதலிக்கிறாயா?”

★ இருபது மஞ்சாடிகள் கொண்டது ஒரு கழஞ்சு. ஒரு கழஞ்சு 5.18 கிராம் எடை கொண்டது. இதன்படி பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட 125 கிலோ தங்கம் தேவைப்படும். இவற்றின் இன்றைய மதிப்பு சுமார் ஆறு கோடி ரூபாய்.

“The gold which is born from life, the immortal, they bestowed upon the mortals. He who knows this deserves it; of old age dies he who wears it” Hymns of the Atharva - veda Translated by Maurice Bloomfield and edited by Max Muller - page no.63 and 668-669.

ராணி வையாம்பிகாதேவி கிளம்பிச் சென்றவுடன் முத்துநகை மறுபடியும் மஞ்சத்தில் ஆயாசத்துடன் படுத்தாள். மனதில் மறுபடியும் சொக்கநாதன் பூங்காவில் வைத்துக் கூறிய வார்த்தைகள் பூதாகரமாகச் சூழ்ந்து கொண்டு வதைக்க ஆரம்பித்தன.

அத்தானும், தஞ்சை இளவரசியும் ஒருவரை ஒருவர் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறார்கள் என்பது உறுதியாகிவிட்டது. இதற்கடுத்து அத்தான் எப்படியாவது பிடிவாதம் செய்து அத்தையின் மனதை மாற்றிவிடுவார்.

இதேபோலத் தஞ்சை இளவரசியும் பிடிவாதம் செய்தால் அவளது தந்தையின் மனமும் மாறத்தானே செய்யும்! ஒரே மகள் அதுவும் செல்ல மகள் என்கிறார்கள். அவள் அழுது அடம் செய்தால் மன்னன் மறுக்க மாட்டார்.

அதன்பிறகு அவர்கள் இருவரின் திருமணமும் உறுதியாக நடந்தேறிவிடும். அத்தான் நினைப்பதுபோல இரண்டு நாடுகளும் சண்டையே இல்லாமல் இணைந்து விடும்.

அதற்குப் பிறகு என்ன நடக்கும்? வேறென்ன நடக்கும்? தஞ்சை இளவரசி மதுரைக்கு மருமகள் என்ற

முறையில் இங்கு வந்து சேர்ந்தவுடன் என்னை இந்த நாட்டை விட்டே விரட்டப் போகிறாள். அதுதான் நடக்கப் போகிறது.

அறியாப் பருவம் முதல் அத்தனைப் பற்றிய கனவுகளை நெஞ்சிலே சுமந்து, மதுரை வந்து அவருடன் நேரில் பேசி, ஆசைகளைத் தேக்கி ஆவலுடன் இந்நாள்வரை காத்துக் கிடந்த நான் கடைசியில் அவமானப்பட்டுத் திரும்பப் போகிறேனா? விருந்து நடக்கும் இடத்தில் நுழைந்த தெரு நாயைப் போல விரட்டி அடிக்கப்படப் போகிறேனா?

எதிர்காலத்தில் இத்தனை அவமானங்களைச் சந்திக் கப் போவதைவிட இப்பொழுதே உயிரை மாய்த்துக் கொண்டால் என்ன? அத்தான் எனக்குக் கிடைக்காத பொழுது இந்த உலகத்தில் வாழ்வதில்தான் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?

வாழ்வதற்காக ஆசையோடு மதுரைக்கு வந்து கடைசியில் சாவதைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்படியான நிலைமை வந்துவிட்டதே என்ற நினைப்பில் குலுங்கி குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள் முத்துநகை.

சொக்கநாதன் இதயமோ குத்துப்பட்டதுபோல் துடி துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

முத்துநகை எவ்வளவு நல்ல பெண்! எத்தனை உயர்ந்த உள்ளம் கொண்டவள்! இதை அறியாமல் அவளை மனதிற் குள் எப்படி எல்லாம் திட்டிவிட்டேன்.

ஒன்றும் தெரியாத மக்குப் பெண். வெகுளி, மன முதிர்ச்சி அடையாத தொட்டதற்கெல்லாம் அழுதுவிடக் கூடிய முட்டாள் பெண் என்று நினைத்தது எவ்வளவு பெரிய தவறு!

சந்திரவதனா

அன்னையிடம் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாகப் பேசி சமாளித்து இருக்கிறாள்! வேறு ஒரு பெண்ணாக இருந்தால் அழுது தொலைத்து அத்தனையையும் உளறிக் கொட்டி இருப்பாள்!

இப்படிப்பட்ட நல்ல பெண்ணின் இதயத்தை நோகடித்து விட்டேனே என்று அவன் நெஞ்சு மறுகியது. முத்துநகை இருக்கும் இடத்திற்கு போய் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல அவன் மனது தவித்தது.

தன்னுடைய அறையை விட்டு வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தான். அந்தப்புரத்திலுள்ள அத்தனை அறைகளிலும் தீப ஒளி வீசித் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. கலகலப்பான பேச்சுக்குரல்கள் உப்பரிகை முழுக்கத் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த நேரத்தில் முத்துநகை இருக்கும் அறையை நோக்கிச் சென்றால் அது இங்குள்ள பலரின் பார்வையில் படும். அது அநாவசியமான பல ஐயங்களுக்கு ஊற்றுக் கண்ணாகிவிடும்.

சொக்கநாதன் மறுபடியும் தன்னுடைய அறைக்குள் வந்து ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து காத்திருக்கத் தொடங்கினான்.

இரவில் முதல் ஜாமம் முடியத் தொடங்கியதும் ஆங்காங்கே பேச்சுக்குரல்கள் மறையத் தொடங்கின. அந்தப்புரத்துப் பணியாளர்கள் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினர். விளக்குகள் ஒவ்வொன்றாக அணைக்கப்பட்டன.

அந்தப்புரம் முழுக்க அந்தகாரமான இருள் கவியத் தொடங்கியது. சொக்கநாதன் வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தான். தூரத்தில் தெரிந்த முத்துநகையின் அறைக்கு வெளியேயும், சுற்றுப்புறத்திலும் இருள் சூழ்ந்திருந்தது.

சொக்கநாதன் நாலாபுறமும் ஒருமுறை பார்வையை ஓடவிட்டுப் பிறகு ஓசை எழாமல் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

முத்துநகையின் அறைவாசலில் வந்து எட்டிப் பார்த்தான். உள்ளுக்குள் விளக்கின் ஒளி மங்கலாகத் தெரிந்தது.

மங்கலான அந்த வெளிச்சத்தில் அவன் கண்களில் பட்ட அந்தக் காட்சி சொக்கநாதனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது. அவன் இதயம் ஒரு விநாடி துடிப்பை நிறுத்தித் திகைத்தது.

அறையின் மூலைல் இருந்த மஞ்சத்தில் முத்துநகை அலங்கோலமாகப் படுத்துக் கிடந்தாள்.

அவ்வளவு நேரம் அழுது, மனதிற்குள் புலம்பி, வேதனைப்பட்டுத் தூக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்து இருந்ததால் அவளது ஆடைகள் தாறுமாறாகக் கலைந்து இருந்தன. சொக்கநாதன் எட்டிப் பார்த்த வேளையில் அவள் மல்லாக்கப் படுத்து ஒரு காலை மடக்கி உயர்த்தி மற்றொரு காலை நீட்டியவாறு கிடந்தாள்.

அவளது கருங்குழல் கலைந்து தலையணை முழுவதும் பரந்து கிடந்தது. அதன் நடுவே அவளது முகம் மங்கலான விளக்கின் ஒளியில் கருமேகத்தில் தவழ்ந்து வரும் முழுநிலவுபோல் தோற்றம் அளித்துக் கொண்டிருந்தது.

பலமுறை அவள் புரண்டு படுத்ததால் அவளது முந்தானை அவிழ்ந்து, கோபித்துக் கொண்டு மஞ்சத்தைவிட்டுக் கீழே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இறுக்கமான கச்சைகள் சற்றே நெகிழ்ந்துவிட்டதால் அவளது எழிலான மார்புகள் ஓரளவு வெளிப்பட்டுக் கிடந்தன.

அதற்குக் கீழ் தங்கத் தகடுபோல மின்னிய வயிறும் அதன் நடுவே உந்திச் சுழியும் கவர்ச்சிகரமாக காட்சி அளித்தன. அவளது சேலை முழங்கால்வரை உயர்ந்து கிடந்ததால் செவ்வாழைத் தண்டுபோலத் திரண்டிருந்த தொடையின் ஆரம்பம் பட்டும் படாமல் தெரிந்து சொக்கநாதனைப் பாடாய்ப்படுத்தியது.

சந்திரவதனா

இப்படிப்பட்ட நிலையில் தனிமையில் படுத்துக் கிடக்கும் முத்துநகையின் அறைக்குள், இரவு நேரத்தில் நுழைவதா வேண்டாமா என்று அவன் மனம் சற்றே தடுமாறியது. ஒருவேளை முத்துநகை தூங்குகிறாளோ? தூங்கும் அவளை எழுப்பும் பொழுது அவள் திடுக்கிட்டு அலறிவிட்டால் அறிதுயில் கொண்டிருக்கும் அந்தப்புரமே விழித்துவிடுமே!

அப்பொழுது முத்துநகை எதையோ நினைத்து நீண்ட பெருமூச்சுவிட அவள் மார்புகள் ஒருமுறை உயர்ந்து சொக்கநாதனை எட்டிப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்து விட்டுத் தாழ்ந்தன.

அதற்குமேல் அடக்கமாட்டாத சொக்கநாதன் “முத்து நகை, தூங்குகிறாயா?” என்று மெதுவான குரலில் வாசலில் நின்றவாறு அழைத்தான்.

சொக்கநாதன் குரலைக் கேட்டவுடன் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்த முத்துநகை வாசலில் அத்தான் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் அரக்கப்பரக்க எழுந்து, தன் ஆடைகள் அலங்கோலமாக இருப்பதை உணர்ந்து நாணத்துடன் அவற்றைச் சரி பண்ணியவாறு “வாருங்கள் அத்தான்” என்று அழைத்தவாறு வாசல் அருகே ஓடினாள்.

சொக்கநாதன் அருகே வந்தவுடன் அவனை ஒருமுறை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுத் தலைகுனிந்து நின்றாள். சொக்கநாதன் அவள் முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்தான்.

அழுத கண்ணீர் கோடுகளாக அவள் கன்னத்தில் தெரிந்தது. அப்பொழுதுகூட அவள் கண்கள் சற்றே பனித்துக் கிடந்தன.

“இன்னும் தூங்கவில்லையா முத்துநகை?”

அவள் இதற்கு வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லாமல் தலையைக் குனிந்தவாறு ‘இல்லை’ என்பதுபோல் தலையை அசைத்தாள்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“நான் உள்ளே வரலாமா?” என்றான் தர்மசங்கடத்துடன்.

“வாருங்கள்” என்றவாறு அறைக்குள் ஓடி ஆசனம் ஒன்றை எடுத்துப் போட்டு, அதில் இருந்த தூசியைத் தன் முந்தானையால் துடைத்துவிட்டு “உட்காருங்கள் அத்தான்” என்று அவன் முகத்தைப் பார்க்காமல், குனிந்த வாறே கூறினான்.

சொக்கநாதன் உள்ளே நுழைந்து அந்த ஆசனத்தில் அமராமல் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்தவாறு அவளையே பார்த்தான். அவள் தலையை நிமிர்த்தவே இல்லை.

“நீயும் உட்கார் முத்துநகை.

அவள் உட்காரவும் இல்லை. பதில் சொல்லவும் இல்லை. பதுமையைப்போல் நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

சொக்கநாதன் அவள் கரத்தைப்பற்றி இழுத்து மஞ்சத் தல் தன்னருகே உட்கார வைத்தான். அவள் மறுப்புச் சொல்லாமல் உட்கார்ந்தாலும், அவன் தொட்ட உணர்ச்சியில் உடல் நடுங்கியது.

மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்த பிறகும் சொக்கநாதன் அவள் கரத்தை விடவும் இல்லை. முத்துநகையும் அவனிடமிருந்து தனது கரத்தை விலக்கிக் கொள்ள முயலவும் இல்லை.

தலைகுனிந்தவாறு இருக்கும் அவளையே கூர்ந்து பார்த்தான். அவள் மெதுவாக அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். பிறகு மறுபடியும் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“என்மீது கோபமா? முத்துநகை?”

முத்துநகை மவுனமாக இருந்தாள்.

“இவ்வளவு நேரமும் தூங்காமல் அழுது கொண்டிருந்தாயா?”

சந்திரவதனா

அவள் தலையை நிமிர்த்தவே இல்லை.

“உன் மனதை மிகவும் காயப்படுத்தி விட்டேன். என்னை மன்னித்துவிடு கண்ணே!”

இதைக் கேட்டதும் அவ்வளவு நேரம் அடக்கி வைத்திருந்த அழகை முட்டிக் கொண்டுவர, லேசாகப் பொரும ஆரம்பித்தாள். இதற்காகவே காத்திருந்ததுபோல் அவள் கண்களில் இருந்து நீர் தளும்பி வழிய ஆரம்பித்தது.

இதைப் பார்த்து பதறிய சொக்கநாதன் அவளை இழுத்துத் தனது மார்போடு அணைத்தான். முத்துநகை அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் குலுங்கி குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள். சொக்கநாதன் அவள் உச்சந்தலையில் தன் நாடியை வைத்து, அவள் பிடரி முடியைப் பரிவுடன் தடவிக் கொடுத்தான்.

“அழாதே முத்துநகை! என் கண்ணல்லவா! உன்னை நான் கைவிட்டு விடுவேன் என்று பயப்படுகிறாயா? அது என் உயிர் உள்ளளவும் நடக்காது. என் தாய்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். நீதான் என் மனைவி! அதில் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படாது.

இதைக் கேட்டவுடன் அவன் பிடியில் இருந்து அவசரமாக நிமிர்ந்த முத்துநகை “அப்படியானால் தஞ்சை இளவரசி சந்திரவதனா?” என்று கேட்டான்.

சொக்கநாதன் ஒரு விநாடி திகைத்து, “அவளையும் என்னால் மறக்க முடியாது முத்துநகை. உன்னை மணம் புரிய மறுப்பதற்கும் என்னால் முடியாது” என்றான்.

“அப்படியானால்?” முத்துநகை குழப்பமாக அவனைப் பார்த்தாள்.

“உங்கள் இருவரையும் மணந்துகொள்வதுதான் என் இலட்சியம்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

முத்துநகை இதைக் கேட்டதும் சற்று மவுனமாக இருந்தாள்.

“உனக்குத் தெரியாதா முத்துநகை. நமது நாயக்க அரசவம்சத்தில் ஒரே ஒரு மனைவியுடன் இருந்தவர்களே கிடையாது. நூற்றுக்கணக்கான பெண்களைத் தங்களது காதற் கிழத்தியராக அந்தப்புரத்தில் வைத்திருந்த அரசர்கள் தான் அத்தனை பேரும். நான் அப்படி அல்ல. எனக்கு நீயும், சந்திரவதனாவும் மட்டுமே மனைவியராக இருக்கப் போகிறீர்கள். இதில் எள்ளளவு ஐயமும் உனக்கு வேண்டாம்.”

இதைக் கேட்ட முத்துநகைக்கு அவன் வார்த்தைகளில் உள்ள உண்மையும் நியாயமும் புரிந்தது. அரச பதவியில் இல்லாமல் இருந்த அவள் தந்தைக்கே மூன்று மனைவியர் இருந்தனர். இது ஒன்றும் தவறான செயல் இல்லை. எப்படியோ சொக்கநாதன் தன்னைக் கைவிட மாட்டேன் என்று உறுதி கூறியது ஒன்றே அவளுக்கு ஆறுதலையும் மகிழ்ச்சியையும் வரவழைத்து இருந்தது.

“என்ன முத்துநகை, இன்னமும் மவுனமாக இருக்கிறாய்? என்மீது நம்பிக்கை பிறக்கவில்லையா?” என்றான் சொக்கநாதன்.

“தஞ்சை இளவரசி சந்திரவதனா என்னைவிட அழகாக இருப்பாளா?”

இந்தக் கேள்விக்கு சற்றுத் தடுமாறிய சொக்கநாதன் “அவள்... அழகு.. அப்படி ஒன்றும்...” தலைகுனிந்தான்.

“நீங்கள் தடுமாறுவதில் இருந்தே தெரிகிறது. அவள் என்னைவிட அழகாக இருப்பாள் என்று! பலபேர் அவளைப் பற்றிக் கூறியது தவறாக இருக்காது. திருமலை மன்னரின் மனைவி அச்சுத ரகுநாதம்மாவே சிறந்த அழகி

சந்திரவதனா

என்பார்கள். அவளைவிடச் சந்திரவதனா இன்னமும் பேரழகி என்று கூறாத ஆட்களே இல்லை. அதிலும் உங்கள் மனதை இவ்வளவு தூரம் கவர்ந்து இருக்கிறாள் என்றால் அவள் அழகுக்கு ஈடு, இணை யாரும் இல்லை என்று இப்பொழுது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அதே போன்று குணத்திலும் திருமலை மன்னரின் மனைவியை விட அதிகமாக இருந்து விடுவாளோ என்று எனக்கு ஒரு பக்கம் பயமாக இருக்கிறது அத்தான்'' என்றாள் கவலையுடன்.

''நிச்சயமாக அப்படி இல்லை முத்துநகை. அவளுடன் பலமுறை நெருங்கிப் பழகி இருக்கிறேன். அவள் அப்படிப்பட்ட திமிர் பிடித்த பெண் அல்லள். ஒரு குழந்தையைப்போலக் கள்ளம் கபடு இல்லாதவளாக இருக்கிறாள். திருமலை மன்னர் பட்ட துன்பம் எனக்கு வராது என்று உறுதியாகத் தோன்றுகிறது கண்ணே!''

''நீங்கள் மதுரையின் மன்னர் என்பதால் தனது குணம் முழுவதையும் தங்களிடம் காட்டாது மூடி மறைத்திருப்பாள்..''

''அவளுக்கு நான் மதுரை மன்னன் சொக்கநாதன் என்றே தெரியாது. ஒரு சாதாரணப் படை வீரனாக நினைத்துத்தான் இதுவரை என்னைக் காதலித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்..''

''என்ன? தாங்கள் யார் என்றே அவளுக்குத் தெரியாதா? எப்படி? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை..''

சொக்கநாதன் தஞ்சை இளவரசியைக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் முதன் முதலாகச் சந்தித்ததில் இருந்து கடைசியாக அந்தப்புரத்தில் இருந்து வெளியேறியதுவரை ஒன்றுவிடாமல் அவளிடம் கூறினான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

கேட்கக் கேட்க முத்துநகைக்குப் பிரமிப்பு ஒரு பக்கம் எழுந்தாலும் இன்னொரு பக்கம் பொறாமையாகவும் இருந்தது.

“அத்தான், நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்கும் பொழுது சந்திரவதனாவுக்கு மதுரை மன்னன் என்றாலே வெறுப்பு இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. அப்படி இருக்கும்பொழுது நீங்கள் யார் என்ற உண்மை அவளுக்குத் தெரிந்தால் அவள் மனம் என்ன பாடுபடும்?”

“என்னை ஒரேயடியாக வெறுத்து விடுவாளோ?”

“பெண்களின் மனம் அப்படி மாறக் கூடியதல்ல அத்தான். நிச்சயம் நீங்கள் யார் என்று தெரிந்தவுடன் அதிர்ச்சியும், வெறுப்பும் ஏற்படத்தான் செய்யும். அதனைக் களைந்து அதனை விருப்பாக மாற்ற வேண்டியது நீங்கள் நடந்து கொள்வதில்தான் இருக்கிறது. அவள் மனதை மாற்றினாலும் அவள் தந்தை இதற்குச் சம்மதிப்பாரா?”

“அது நிச்சயம் கஷ்டமான ஒன்றுதான். அவர் மனதை மாற்ற வேண்டியது இளவரசியின் கையில்தான் இருக்கிறது.”

“அவள் முயன்றும் பலன் இல்லாமல் போனால்?”

“வேறு ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது.

“என்ன வழி?”

“அவளை மதுரைக்குக் கடத்தி வந்து திருமணம் செய்வதுதான்.”

“அந்த முயற்சியும் கடினமானதாக இருந்தால்?”

“போர் ஒன்றைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

இதைக் கேட்டவுடன் முத்துநகையின் உடல் பதறி

சந்திரவதனா

யது. சொக்கநாதன் அவளை இழுத்துத் தன்னருகே அணைத்து அவள் கன்னத்தில் உதடு பதித்தவாறு சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“அந்த அளவுக்கு போகாது என்று எனக்கு உறுதியாகத் தெரிகிறது. சந்திரவதனா, விஜயராகவ நாயக்கனின் செல்லப் பெண். அவள் எது கேட்டாலும் தருவான். அவன் மனதை மாற்றுவது இளவரசியால் எளிதாக முடியக்கூடிய ஒன்றுதான். இது நடக்கும்வரை நீயும் எனக்கு ஓர் உதவி புரிய வேண்டும்.”

“என்ன அத்தான்?”

“இந்த விஷயம் என் அன்னைக்குத் தெரியவே கூடாது. இதில் ஏதாவது சிக்கல் ஏற்பட்டால்கூட நீதான் எனக்குப் பக்கபலமாக இருக்க வேண்டும். ஒரே மேடையில் உன்னையும், தஞ்சை இளவரசியையும் மணம் முடிக்க வேண்டும். அதுதான் என் லட்சியம். அதற்கு நீ உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும்.”

“அன்னை மீனாட்சிமீது ஆணையாக உங்கள் எண்ணம் நிறைவேற எந்தவித உதவியும் செய்யத் தயார்ராக இருக்கிறேன் அத்தான்.”

இதைக் கேட்டவுடன் சொக்கநாதன் ஆறா மகிழ்ச்சியில் முத்துநகையை ஆரத்தமுவி, அதரங்களில் முத்தமிட்டான்.

மனிதர்கள் நினைப்பது எல்லாம் நடந்துவிடவா செய்கிறது?

ஞ்சை இளவரசன் மன்னார்தாசனைப் பார்த்து
த அவனது நண்பன் அக்கிராஜு, அமைச்சர் மகள்
 மதுரவாணியை நீ காதலிக்கிறாயா என்று கேட்ட
 கேள்விக்கு மன்னார்தாசன் பதில் எதுவும் கூறாமல் மவுன
 மாக இருந்தான்.

அக்கிராஜு அவன் முகத்தையே சற்று நேரம் கூர்ந்து
 பார்த்தவாறு இருந்தான்.

“என்ன மன்னார்தாசா மௌனம் சாதிக்கிறாய்? இதிலி
 ருந்து உன் மனம் மதுரவாணியைக் காதலிக்கிறது என்று
 புரிகிறது.

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது ராஜு. அவளை எனக்
 குச் சிறு வயதில் இருந்தே ரொம்பப் பிடிக்கும். இளம்
 வயதில் அவள் என்னிடம் செய்த குறும்புத்தனங்களை
 இப்பொழுதுகூட நான் நினைத்துப் பார்த்து ரசிப்பதுண்டு.
 அவள் முகம் வாடுவதையோ, இல்லை அழுவதையோ
 கூட என் மனதிற்கு அந்தக் குழந்தைப் பருவத்திலேயே
 பிடிக்காது. அதனால்தான் அவள் செய்த தவறுகளைக்கூட
 நான் அவள் தந்தையிடம் காட்டிக் கொடுத்ததில்லை.
 ஆனால் அதைக் காதல் என்று சொல்ல முடியாது. அவள்
 மீது ஏதோ ஒருவகையான அன்பு. அது இப்பொழுதுகூட
 அவள்மீது எனக்கு இருக்கிறது.”

சந்திரவதனா

“அன்புதானே மன்னார்தாசா, காதலுக்கு அடிப்படை. சிறு பிராயத்தில் முகிழ்க்கும் அன்புதான் வாலிப வயதில் காதலாக மலரும். உனக்கு இருந்த அதே அன்புதான் மதுரவாணிக்கும் பாலபருவத்தில் இருந்திருக்கிறது. யௌவனப் பருவத்தில் அது காதலாக மாறி இருக்கிறது. உன் மனதிலும் அதே நிலைதான் இருக்கிறது. ஆனால், வெளியே சொல்லத் தயங்குகிறாய்.”

“அப்படி இல்லவே இல்லை ராஜு... என் மனதிற்குள் நிறையக் குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அக்கிராஜு அவனருகே நெருங்கி உட்கார்ந்து அவனது தோளைப் பரிவுடன் தொட்டுப் பேச ஆரம்பித்தான்.

“மன்னார்தாசா நம்முடைய நட்பும் விவரம் அறியாத வயதில் இருந்தே ஏற்பட்டிருக்கிறது. உன்னைப்பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். யாருக்காகவும், எந்தச் சூழ்நிலைக்கும் பயந்து உனது மனதில் சரி என்று பட்ட கருத்தை வெளிப்படுத்த எப்பொழுதுமே நீ தயங்கியதும் இல்லை, அச்சப்பட்டதும் இல்லை. உன் இதயத்தில் மதுரவாணி மீது அணு அளவு காதல் கூட இல்லாது இருந்திருந்தால், அவளிடம் அப்பொழுதே கடிந்து பேசி விட்டு வந்திருப்பாய். இப்படிச் குழம்பிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க மாட்டாய். இதிலிருந்து அவளை நீ காதலிக்கிறாய் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. இதனை என்னிடம் கூடச் சொல்ல மறுக்கிறாய் பார். அதுதான் என் மனதிற்கு வருத்தத்தை அளிக்கிறது.

மன்னார்தாசன் உடனே தன் நண்பனின் கரத்தைப் பற்றி அவனை ஏறிட்டவாறு பேசத் தொடங்கினான்.

“அப்படி எல்லாம் நான் நினைக்கவில்லை ராஜு. மெய்யாகவே என் மனம் குழம்பித்தான் தவிக்கிறது. நீ சொன்னது மாதிரி என் இதயத்திலும் அவள்மீது காதல்

இருப்பதனால்தான் அப்படிச் குழம்புகிறது. ஆனால், அதே சமயத்தில் அதனை வளரவிடவும் எனக்கு விருப்ப மில்லை. அதனால் ஏற்படும் பின்விளைவுகளை நினைக் கையில் பயமாகவும் இருக்கிறது ராஜா!”

“அதுவும் உண்மைதான். அதற்காக உன் மனதில் இருக்கும் காதலையும் அழித்துவிட்டு, உனக்காக ஏங்கித் தவிக்கும் ஓர் அப்பாவிப் பெண்ணின் இதயத்தையும் சேர்த்து நொறுக்கப் போகிறாயா?”

“வேறு வழி? எங்கள் காதலால் இந்த நாட்டில் ஏகப்பட்ட குழப்பங்கள் உருவாவதைவிட மனதைக் கல் லாக்கிக் கொண்டு அவள் காதலை ஆரம்பத்திலேயே மறுத்துவிடுவது நல்லது இல்லையா? சில காலம் சோக மாக இருந்துவிட்டு அவள் மனம் மாறிவிடும். நானும் மறந்துவிடுவேன். இருவருக்கும் வேறு வேறு இடங்களில் திருமணமாகிப் பல வருடங்கள் கழிந்துவிட்டால் ‘நல்ல வேளை அப்படி ஒரு பைத்தியக்காரத்தனமான நிகழ்ச்சி நடக்காமல் இருந்ததே’ என்று எங்கள் இருவர் மனமும் ரகசியமாக மகிழ்ச்சியுறும்.”

“அப்படி நினைக்காதே மன்னார்தாசா! ஆழமாக ஏற் பட்ட காதல் நிறைவேறவில்லையே என்ற ஏக்கம் உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கும். இதனைத் தவிர்ப்பதற்கு நீ ஏன் முயற்சி செய்து பார்க்கக் கூடாது?”

“எப்படி?”

“உன் காதலை அவளிடம் தெரிவித்துவிடு. இருவரும் இந்த நாட்டில் உள்ள எவரும் அறியாமல் ரகசியமாகவே காதலித்து வாருங்கள்.”

“காதலையும் நெருப்பையும் மற்றவர் அறியாமல் நீண்டகாலம் மறைத்து வைக்க முடியாது.

சந்திரவதனா

“அப்படி வெளியில் தெரிந்தாலும் உங்கள் இருவரது காதலின் ஆழத்தினையும், அருமையையும் உணர்ந்து மற்றவர்கள் மனம் மாறலாம்.

* “அது மட்டும் ஒருக்காலும் நடக்காது ராஜா. ‘தடிக பிர்றா பெட்ட தருபுதோ சரியவுனே’ன்னு வேமனா எழுதிய கவிதைத்தான் நினைவுக்கு வருகிறது.

“அதன் பொருள் என்ன மன்னாரு?”

“திரைச்சீலை எவ்வளவு கனமாக இருந்தாலும் அது கதவாகுமானு அர்த்தம். சநாதன தர்மமும், சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களின் மீது கண்மூடித்தனமான நம்பிக்கையும் உலவும் இந்நாட்டில் உண்மைக் காதலுக்கோ, மனிதாபிமானத்திற்கோ இடம் கிடையாது ராஜா. காதல் என்ற திரைச்சீலை எவ்வளவு கெட்டியாக இருந்தாலும் சாதி என்ற புயலைத் தடுக்கும் கதவாக இருக்க முடியாது.

“அப்படியானால் உன் முடிவுதான் என்ன?”

“மூன்று தலைமுறைகளாக எங்களிடம் அமைச்சராக மட்டுமின்றி எங்கள் குடும்ப நண்பராகவும் இருக்கும் கோவிந்த தீட்சிதரின் மனம் புண்படும்படியாக நடந்து கொள்ள என் மனம் விரும்பவில்லை. இந்நாட்டில் ஏற்படப்போகும் குழப்பங்களுக்கும் நான் காரணமாக இருக்கக் கூடாது. இதற்காக என் மனதில் இருக்கும் காதலை நான் வெளிப்படுத்தப் போவதில்லை.”

“அப்படியானால் நாளைக் காலையில் மதுரவாணியைத் தேடி உய்யான வனத்திற்குச் செல்லப் போவதில்லையா? இல்லை மதுரவாணியிடம் சென்று ‘உன்னை நான் காதலிக்கவில்லை. அத்தகைய எண்ணத்தை உன் மனதில் இருந்து அழித்துவிடு’ என்று கூறிவிட்டு வரப் போகிறாயா?”

“உய்யான வனத்திற்குள் நான் இருக்கும் இடம் தேடி வந்தாலே போதும். நீங்கள் என்னைக் காதலிக்கிறீர்கள் என்று எண்ணி மகிழ்வேன்’ என்றாள் மதுரவாணி. அதனால் அப்படி ஒரு வாய்ப்பைக்கூட நான் அவளுக்கு அளிக்கப் போவதில்லை. உய்யான வனத்திற்குச் செல்லப் போவதில்லை. வேறு ஓர் எண்ணம் என் மனதில் உதயமாகி இருக்கிறது.”

“என்ன?”

“நாளை நான் அவளைத் தேடி உய்யான வனத்திற்குச் செல்லாது தஞ்சாவூரிலேயே இருந்தால்கூட அவள் மனம் வேறு வகையில் சிந்திக்கலாம்.”

“எப்படி?”

“மன்னர் ஏதாவது அவசர வேலை இளவரசருக்கு அளித்திருக்கலாம். அதனால் வராமல் இருந்துவிட்டார் என்று அவள் நினைக்கலாம். அது முற்றிலும் தவறு. இளவரசன் தன்னை எள்ளளவும் விரும்பவில்லை என்று அவள் நிச்சயமாகத் தீர்மானிக்கும் அளவுக்கு நான் நடந்து கொள்ளப் போகிறேன்.”

“குழப்பாமல் சொல் மன்னாரு.

“நாளை நான் கும்பகோணம் சென்று அமைச்சருடன் பேசப் போகிறேன். நான் தன்னிச்சையாகச் சென்றது மாதிரி அவள் உணரவேண்டும். தந்தை ஊரில் இல்லாததால் தானே அவள் என்னைத் தனியே சந்திக்கச் சொன்னாள்.”

“ஆமாம்.

“அந்தத் தந்தையை நானே வலியத் தேடிச் சென்றால் அவளுக்கு ‘நான் அவளைக் காதலிக்கவில்லை என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்துவிடும் அல்லவா? அதற்கு நீதான் உதவ வேண்டும்.”

சந்திரவதனா

“எப்படி?”

மன்னார்தாசன் விவரமாகச் சொன்னான். அதனை முழுவதும் கேட்டுவிட்டு அக்கிராஜு ‘பாவம் மதுரவாணி’ என்று தனக்குள் முனகிக் கொண்டான்.

வெள்ளிக்கிழமை விடிவதற்குச் சில நாழிகைகளுக்கு முன்பே அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் கும்பகோணத்திலுள்ள வேத பாடசாலையை நோக்கித் தனது ரதத்தில் ஏறிக் கிளம்பிச் சென்றுவிட்டார்.

அவர் கிளம்பிச் சென்ற இரண்டு நாழிகைகள் கழித்து மன்னார்தாசனும், அக்கிராஜுவும் பேசியவாறு அரண்மனையில் இருந்து வெளியே வந்தார்கள். நண்பனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு மன்னார்தாசன் புரவி ஒன்றின் மீதேறி கும்பகோணம் விரையத் தொடங்கினான்.

இந்த இருவரும் தஞ்சாவூர் எல்லையைக் கடந்த பிறகு மதுரவாணியைப் பரிதாபத்துடன் நினைத்தவாறு கிழக்கு வானில் கிளம்பிய கதிரவன் பொழுதைப் புலரச் செய்து தஞ்சை மண்ணின்மீது தனது தங்க நிறக் கிரணங்களைச் சற்று வருத்தத்துடன் படரவிட்டது.

படுக்கையில் இருந்து எழுந்ததுமே மதுரவாணியின் இதயம் பரபரப்பு அடைய ஆரம்பித்தது. உள்ளத்தில் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி பரவி இருந்தாலும், மற்றொரு பக்கம் இளவரசன் தன்னைத் தேடி உய்யான வனத்திற்கு வருவானோ மாட்டானோ என்ற கலக்கமும் சிறிதளவு ஏற்பட்டது.

நிச்சயம் வராமல் இருக்கமாட்டார். அவருக்கு என் மீது காதல் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் வெளிப் படுத்தத் தயங்குகிறார்.

இளவரசருக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை என்றாலோ இல்லை என்னைக் காதலிக்கவில்லை என்றாலோ அப்பொழுதே சொல்லி இருக்க மாட்டாரா? நான் சொல்லச் சொல்லத் தலையாட்டிவிட்டுப் பேசாமல் இருந்ததில் இருந்தே அவர் என்னை விரும்புகிறார் என்று நன்றாகத் தெரிகிறது.

அதனால் கண்டிப்பாக என்னைத் தேடி உய்யான வனத்திற்கு வரத்தான் போகிறார். இதோ இன்னும் சற்று நேரத்தில் எங்கள் இருவர் மனமும் இணையப் போகிறது. எல்லையில்லா ஆனந்தத்தில் மூழ்கப் போகிறேன்.

இறைவா, இதற்கு ஏதேனும் இடைஞ்சல் வராமல் நீதான் காத்தருள வேண்டும். என் எண்ணப்படி எல்லாமே நடந்தால் உன் சந்நிதிக்கு வந்து நிறையக் காணிக்கை வழங்குகிறேன்.

மனதிற்குள் இறைவனை வேண்டியவாறு சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கினாள்.

நீண்டநேரம் குளித்தாள். மஞ்சளையும், வாசனைப் பொடிகளையும் குழைத்து எத்தனை தடவைதான் பூசிக் கொள்வாளோ? தலையைத் துவட்டி வந்து அகில், தேவதாரு, சாம்பிராணி புகைகாட்டி உலர வைத்தாள். தன் கூந்தலை நன்றாக முகர்ந்து பார்த்து மறுபடியும் பலமுறை நறுமணப் புகை காட்டினாள்.

ஆடைகளை எடுத்து வந்து ஆடி முன்னால் குவித்துப் போட்டு ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அணிந்து அழகு பார்த்தாள். பல ஆடைகள் அவள் மேனியைத் தழுவிப் பிறகு அலங்கோலமாகத் தரையில் எறியப்பட்டன.

ஒருவழியாகத் தனது அழகுக்கேற்ற முறையில் அவள் மனதிற்கேற்ற வகையில் ஆடை புனைந்து, பல கோணங்க

சந்திரவதனா

ளில் தன் உருவத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்துத் திருப்தி அடைந்தாள்

பின்னர் ஆபரணங்கள் அணிவதிலும் அவளுக்கு அதே மாதிரியாக நேரம் எடுத்துக் கொண்டது. முடிவாக அவள் 'இந்த அழகு இளவரசனை மயக்கிவிடும்' என்று நினைத்துத் தன் அலங்காரங்களை முடித்துக் கொண்டாள்.

பின்னர் பூக்கூடையை எடுத்துக் கொண்டு தனது அன்னையிடம் சொல்லிவிட்டு உய்யான வனம் நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பிக்கும்பொழுது இளங்காலை ஞாயிறு அவள் மேனியைப் பரிதாபத்துடன் தடவிக் கொடுத்தது.

சிவகங்கைக் குளத்தருகே அழகுற அமைந்திருக்கும் உய்யான வனத்திற்குள் நுழைந்த மதுரவாணி, இளவரசன் அங்கு வந்தால் எளிதாகத் தன்னைப் பார்க்கும்படியான இடத்தில் நின்றவாறு மலர் கொய்ய ஆரம்பித்தாள். கைகள் அனிச்சையாக மலர்களைப் பறித்தாலும் கண்கள் மட்டும் நுழைவு வாயிலையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தன.

சற்று நேரத்தில் இளவரசனின் நண்பன் அக்கிராஜு மட்டும் தனியாக வனத்திற்குள் நுழைந்து வருவதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டாள்.

அக்கிராஜு வனத்திற்குள் யாரையோ தேடுவது மாதிரிப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு மதுரவாணியைப் பார்த்ததும் அவசரமாக அவளருகே சென்றான்.

"மதுரவாணி அம்மையாருக்கு வணக்கம். இளங்காலை நேரத்தில் தங்களைப் பார்த்ததில் மகிழ்ச்சி" என்று வணங்கினான்.

"இறைவனுக்கு மலர் கொய்ய வந்தேன். தாங்கள்..."

"உய்யான வனத்தின் காவல்காரன் திம்மணனை ஒரு வேலையாக அனுப்ப வேண்டும். அவனைத் தேடி வந்தேன்."

“இளவரசர் ஏதாவது முக்கிய வேலை கொடுத்திருக்கிறாரா?”

“மன்னார்தாசனா? அவன் இன்று இரவு ஊரிலேயே இல்லையே!”

“இளவரசர் ஊரில் இல்லையா? வேறு எங்கு சென்றிருக்கிறார்?” அதிர்ச்சியுடன் கேட்டாள் மதுரவாணி.

“விடிவதற்கு முன்பே கும்பகோணம் கிளம்பிச் சென்றுவிட்டான்.”

“கும்பகோணத்திற்கா? எதற்கு? மன்னர் ஏதேனும் முக்கிய அலுவலை அங்கு சென்று கவனிக்கச் சொன்னாரா?”

“இல்லை. யாரோ ஒரு தெலுங்குப் பண்டிதர் அங்கு இருக்கிறாராம். அவரிடம் ஏதோ ஐயம் கேட்க வேண்டுமென்று சொன்னான். மன்னர் ஒரு முக்கியமான வேலை ஒன்றை இங்கு கவனிக்கச் சொன்னார். அதைக்கூட மறந்து விட்டு இன்று வெள்ளிக்கிழமை தஞ்சையில் கண்டிப்பாக நான் இருக்க மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் பிடிவாதமாகப் போய்விட்டான். அவன் போக்கு மன்னருக்கு மட்டுமின்றி எனக்கும் புதிராகவே இருக்கிறது.

இதைக் கேட்டவுடன் மதுரவாணியின் இதயம் குத்துப்பட்டதைப் போலத் துடித்தது.

“நல்லது அம்மையாரே! எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது. திம்மணனைப் பார்த்தால் என் வீட்டிற்கு உடனே வரச் சொல்லுங்கள். வருகிறேன்.”

மறுபடியும் அவளைப் பார்த்து வணக்கம் கூறி விட்டு அவள் முகம் வாடிவிட்டதை மனதிற்குள் எண்ணி வருத்தப்பட்டவாறு அங்கிருந்து நகர்ந்துவிட்டான் அக்கிராஜு.

மதுரவாணி நிலைகுலைந்து அப்படியே தரையில் உட்கார்ந்தாள். அவள் நெஞ்சம் குமுறியது. கண்கள் தளும்ப ஆரம்பித்தன.

சந்திரவதனா

நான் அவ்வளவு தூரம் கெஞ்சியும் என்னை எடுத்தெறிந்தாற்போல் நடந்து கொண்டாரே! என்னை உதாசீனப்படுத்துவது என்பது அவர் முடிவாகிவிட்டது.

வெள்ளிக்கிழமை கண்டிப்பாகத் தஞ்சையில் இருக்க மாட்டேன் என்றல்லவா சொல்லி இருக்கிறார்! நீங்கள் வாயைத் திறந்து சொல்லக்கூட வேண்டாம். உய்யான வனத்திற்குள் என்னைத் தேடி வந்தாலே போதும் என்றேன். அவரோ உய்யான வனத்திற்குள் மட்டுமல்ல இந்த ஊரிலேயே இருக்கமாட்டேன் என்றல்லவா போயிருக்கிறார்!

உன்மீது காதல் இல்லை. அணு அளவும் இல்லை என்று ஆணித்தரமாக உணர்த்துவதற்காக என் தந்தை சென்ற அதே ஊருக்குச் சென்றிருக்கிறார். ஒருவேளை கும்பகோணத்திற்குச் சென்று என்னைப் பற்றித் தந்தையிடம் ஏதாவது சொல்லி விடுவாரோ?

மதுரவாணி நெஞ்சில் திகில் கிளம்பியது.

இளவரசன் தன்னைக் காதலிக்கவில்லையே என்ற நினைப்பு அவளுக்குள் அவள் மீதே வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது. இனி நான் உயிர் வாழ்வதில் என்ன பலன்?

மதுரவாணி ஓர் ஆபத்தான முடிவை யோசித்தவாறு தனது வீட்டை நோக்கி வேகமாக விரையத் தொடங்கினாள்.

* ...however stiff a screen be, is it yet a door? - verses of Vemana
- C.P.Brown - page No.204.

ய்யான வனத்தில் தஞ்சை இளவரசன்
 மன்னார்தாசனின் நண்பன் அக்கிராஜு சொன்ன
 சேதியைக் கேட்டு உடைந்து நொறுங்கிய மனத்து
 டன் உள்ளுக்குள் எழுந்த அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு
 ஒரு வழியாக வீடு வந்து சேர்ந்தாள் மதுரவாணி.

பூக்குடலையைத் தன் தாயிடம் தந்துவிட்டு யாரிட
 மும் எதுவும் பேசாமல் தனது அறைக்குள் நுழைந்து
 வேரற்ற மரம்போலப் பஞ்சணையில் வீழ்ந்தாள். அவளது
 அங்கங்களின் ஒவ்வோர் அணுவும் காதல் தோல்வியால்
 துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

இளவரசர் எவ்வளவு ஆணித்தரமாகத் தன் எண்
 ணத்தை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்! இதற்கு மேலும்
 இவர் என்னைக் காதலிப்பார் என்று நினைப்பது எவ்வளவு
 பைத்தியக்காரத்தனம்!

இனி என்ன செய்வது? இந்தத் தோல்வி தினமும்
 என்னைக் கொல்லாமல் கொல்லுமே! இனி நான் உயிர்
 வாழ்வதில்தான் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?

ஒருவேளை நான் இறந்து விட்ட பிறகாவது என்மீது
 பரிதாபப்பட்டு 'அட்டா! மதுரவாணி இவ்வளவு தீவிரமா
 கக் காதல் கொண்டிருப்பாள் என்று உணராது போய்விட்

சந்திரவதனா

டேனே! முதலிலேயே தெரிந்திருந்தால் அவள் காதலுக்குச் சம்மதம் சொல்லி இருப்பேனே' என்று இளவரசர் மனதிற்குள் புலம்புவாரோ.

நான் இறந்த பிறகு அவர் வருத்தப்பட்டுப் புலம்பி என்ன பலன்? நான் உயிருடன் இருக்கும் பொழுதுதான் அவர் காதலை நான் பெற்றாக வேண்டும்.

கரீதல் தோல்வியில் நான் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் அளவுக்குப் போவேன் என்று உணர்ந்த பிறகுதான் அவர் மனம் மாறும் என்றால் அதனையும் ஏன் முயற்சி செய்து பார்க்கக்கூடாது? அதேசமயம் நானும் சாகக் கூடாது! அதற்கு என்ன வழி?

மதுரவாணிக்குத் தனது உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு மனதில் தைரியம் வரவில்லை. அதேசமயம் இளவரசன் மனதை மாற்றும் கடைசி வழியாக அது ஒன்றுதான் இருக்கிறது என்றும் எண்ணம் வந்தது.

தீவிரமாக யோசித்தாள்.

தற்கொலை முயற்சியாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் உயிர் பிழைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டும். எப்படி?

மனதிற்குள் வேறு எண்ணமும் புரண்டது.

நான் தற்கொலை செய்ய முயற்சி செய்தேன் என்று என் தந்தை அறிந்தால் அவர் மனம் துடிப்பதைவிட எதற்காக நான் அந்த முயற்சியில் இறங்கினேன் என்றுதான் அவர் மனம் ஆராய முற்படும்.

அமைச்சரின் மகளாகச் சகல வசதிகளுடனும் அந்தஸ்துடனும் இருக்கும் இவளுக்குத் தற்கொலை செய்யும் அளவுக்கு என்ன இக்கட்டு நேர்ந்தது என்று என் தந்தை மட்டுமின்றி இந்நாட்டிலுள்ள சகலரும் நினைப்பார்கள்.

நான் பிழைத்த பிறகு அதன் காரணத்தை அறியும்வரை என் தந்தை என்னைப் பாடாய் படுத்திவிடுவார். அவருக்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இளவரசர் என்னைக் காதலிக்கவில்லை என்றா கூற முடியும்? அப்படிச் கூறினால் என் தந்தையே என்னை கொன்றுவிடுவார். அவரிடம் சரியான காரணம் கூறாமல் தப்பிவிட முடியாது.

நான் தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். அது தன்னால்தான், தான் காதலிக்கவில்லை என்று சொன்னதால்தான் என்று இளவரசர் மட்டும் அறியவேண்டும். என் பெற்றோருக்கு அது தற்கொலை முயற்சி என்று தெரியவும் கூடாது. இத்தனைக்கும் மேலாக என் உயிருக்கு எந்தவித ஆபத்தும் இன்றி நான் பிழைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மதுரவாணியின் மனம் தீவிரமாக யோசித்தது.

மதுரவாணியின் மூளைக்குள் திடீர் என்று ஒரு மின்னல் பளிச்சிட்டது. இதுதான் சரியான வழி என்று அவள் நினைத்து தன்னையே சிலாகித்துக் கொண்டாள்.

மன்னார்தாசன் தனது கல்விப்பயிற்சி முடிந்து தஞ்சை அரண்மனைக்கு வந்தபொழுது, அவனுக்கு ஆரத்தி எடுத்து விட்டுப் பிறகு வீட்டிற்கு வந்து அதே நினைவுகளுடன் சமையல் செய்ய அடுப்பருகே உட்கார்ந்தபொழுது அவளறியாது அவள் சேலையில் தீப்பற்றிக் கொண்டது நினைவுக்கு வந்தது.

ஆம், அதுதான் சரியான வழி! மீண்டும் அதே மாதிரி என் ஆடையில் தீப்பற்றும்படியாக முயற்சி செய்ய வேண்டும். அன்னை பார்த்தால் அது தற்கொலை முயற்சியாக அவருக்குத் தோன்றாது. முன்பு மாதிரியே சங்கீதத்தை நினைத்து மெய்ம்மறந்து இருந்திருப்பேன் என்றுதான் நினைப்பார். அதே சமயத்தில் இளவரசருக்கும் இந்தச் செய்தி எட்டவேண்டும்.

கும்பகோணத்திற்குச் சென்ற இளவரசர் கண்டிப்பாக எனது தந்தையைப் பார்க்காமல் இருக்கமாட்டார். அத

சந்திரவதனா

னால் அவர்கள் இருவருமே பதறிக் கொண்டு ஓடிவரும் படியாகவும் இருக்கவேண்டும்.

மதுரவாணி தீவிரமாக யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அங்கே அடுப்பருகில் உட்கார்ந்தவாறு அவள் தாய் நாகாம்பாள் தீயைத் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பணிப்பெண் ஒருத்தி காய்கறிகளைக் கழுவி, அரிவாள் மனையில் அரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

“உய்யான வனத்தில் இருந்து கொய்து வந்த மலர்களைச் சரமாகத் தொடுத்து இதற்குள்ளாகவா முடித்துவிட்டீர்கள் அன்னையே?” என்றாள் தாயைப் பார்த்து.

“இல்லை மதுரவாணி. உலை கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சாதம் வடித்தபிறகு அதைச் செய்யலாம் என்று இருக்கிறேன். வழக்கமாக நீதானே செய்வாய். இன்றும் செய்துவிடேன்.”

“போங்கள் அன்னையே! மலர்களைத் தேடிப்பிடித்துப் பறிப்பதற்குள்ளே என் கைகள் விண்டுவிட்டன. மறுபடியும் அவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச் சரமாகத் தொடுப்பதற்கு அலுப்பாக இருக்கிறது. நீங்களே செய்து விடுங்களேன்.”

“சாதம் வடித்துவிட்டுப் போவதற்குள் மலர்கள் வாடி விடுமே!”

“அப்படியானால் நான் இந்த வேலையைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் சென்று சரம் தொடுங்கள்.”

நாகாம்பாள் உடனே எழுந்து அருகில் இருந்த பணிப்பெண்ணைப் பார்த்து “கோமளவல்லி, மதுரவாணிக்குக் கவனக்குறைவு அதிகம். அதனால் நீயும் கூட இருந்து ஒத்தாசை செய்” என்றவாறு சமையலறையைவிட்டு வெளியேறத் தொடங்கினாள்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

தாய் சென்ற சிறிது நேரம் கழித்து மதுரவாணி தீயை நன்றாக கொழுந்துவிட்டு எரியும்படி ஊதினாள். பிறகு பணிப்பெண்ணை விளித்தாள்.

“கோமளவல்லி, நீ என் அறைக்குப்போய் அங்குள்ள ஊஞ்சலில் ஓர் ஓலைச்சுவடி வைத்திருப்பேன். சீக்கிரமாக அதைச் சென்று எடுத்துக் கொண்டு வா. ஒரு முக்கியமான சந்தேகம் எழுந்துள்ளது. இப்பொழுதே அதனை தெளிவுப் படுத்திவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மறந்துவிடும்.

“சமையல் செய்யும்பொழுது பாடம் பற்றிய கவனமா? நல்ல பெண்ணம்மா நீங்கள்!”

“சரிதான் போடி! சீக்கிரம் கொண்டு வா!”

கோமளவல்லி அங்கிருந்து நகர்ந்தாள். மதுரவாணி உடனே தன் ஆடைகளைக் கால்வரை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டாள். தீயை அடுப்பிலிருந்து வெளியே லேசாகத் தள்ளினாள். எழுந்து நின்றாள். சற்று நெருங்கினாலே அவள் ஆடை தீப்பற்றும் நிலையில் இருந்தது.

மதுரவாணியின் அறைக்குள் சென்ற பணிப்பெண் அவள் சொன்ன ஓலைச்சுவடியை எடுத்துக் கொண்டு சமையல் அறையை நோக்கி வருவது தெரிந்தது.

அடுத்த விநாடி மதுரவாணி அடுப்பில் இருந்த சாதத் தைக் கிளறிவிடுவதுபோல் நின்றவாறு தன் கால் பக்கம் இருந்த ஆடையை எடுத்து நெருப்பின் மீது போட்டாள். மறுவிநாடி அவள் ஆடையில் பற்றிய நெருப்பு குபுகுபு என்று எரிந்து முழங்கால்வரைப் பற்ற ஆரம்பித்தது.

அதே நேரம் சமையலறைக்குள் நுழைந்துவிட்ட பணிப்பெண் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துத் தன்னை மறந்து அலற ஆரம்பித்தாள்.

“ஐயோ! அம்மா! ஓடி வாருங்கள்! தீப்பிடித்து விட்டது! மதுரவாணி அம்மையாரின் ஆடையில் தீப்பற்றிக் கொண்டது. ஐயையோ! எல்லோரும் ஓடி வாருங்கள்!”

சந்திரவதனா

மறுவிநாடி வீட்டில் உள்ள அனைவரும் சமைமயல் அறையை நோக்கி ஓடிவரத் தொடங்கினார்கள்.

மதுரவாணியின் ஆடையில் பற்றிய தீ அதனைத் தாண்டி அவள் கால்களைத் தொட்டுச் சுவைக்க ஆரம்பித்த அதே நேரத்தில் மதுரவாணியும் மயக்கம் அடைவதுபோல் பொத் என்று விழுந்தாள்.

கோமளவல்லி ஓடி வந்து அருகில் இருந்த தண்ணீர்க் குடத்தை எடுத்து மதுரவாணி ஆடைகளின் மீது அப்படியே கொட்டினாள். இதற்குள் மற்றவர்களும் ஓடிவர ஆளுக் கொரு குடம் நீரை மதுரவாணியின் மீது ஊற்ற, அவள் ஆடையில் பற்றி இருந்த தீ மட்டுமின்றி, அடுப்பில் கனன்று கொண்டு இருந்த தீயும் சேர்ந்து முற்றிலுமாக அணைந்தது.

நாகாம்பாள் அலறிக் கொண்டு ஓடிவந்து மதுரவாணியை எடுத்து மடியில் போட்டுக் கொண்ட அழ ஆரம்பித்தாள்.

“எந்த நேரமும், பாட்டு, படிப்பு என்று இருக்கும் என் குழந்தையை அடுப்படியில் உட்காரச் சொன்னதற்காக என் தலையில் கல்லைப் போட்டு விட்டாயா தெய்வமே” என்று தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டு புலம்பினாள்.

அதுவரை மயக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவள்போல் கிடந்த மதுரவாணி மெதுவாகக் கண்களை விழித்துப் பார்த்தாள்.

“அம்மா... அம்மா... எனக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது: மயக்கம் வருகிறது... உடல் முழுவதும் எரிகிறது. இறந்துவிடுவேன் போல் தோன்றுகிறது...”

மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் பேசுவதுபோல மென்மையான குரலில் பேசினாள். இருந்தாலும் ஒரு பக்கம்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

தீப்பட்ட காயம் அவள் கால்களில் தீராத வேதனையைத் தர ஆரம்பித்திருந்தது.

“ஐயோ அப்படிச் சொல்லாதே மகளே! உனக்கு ஓர் ஆபத்தும் வராது.

“இல்லை அம்மா... நான் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து விடுவேன் என்று தோன்றுகிறது... என் உயிர் போவதற்குள் எனது தந்தையின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும்... அவரை... அவரை... உடனே வரச் சொல்லுங்கள்.”

மெல்லிய குரலில் கஷ்டப்பட்டுப் பேசுவதைப்போல் இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்ன மதுரவாணி, உடனே மயக்கத்தில் ஆழ்ந்ததுபோல் தலை சாய்த்தாள்.

இதைப் பார்த்து அலறிய நாகாம்பாள் அவசர அவசரமாகக் காவலனை அழைத்து கும்பகோணத்திற்கு உடனே சென்று அமைச்சரிடம் இவ்விஷயத்தைச் சொல்லுமாறு உத்தரவிட்டாள். அவன் உடனே புரவியில் ஏறிப் பறந்தான்.

அடுத்து இன்னொரு பணியாள் அரண்மனை வைத்தியரை உடனே அழைத்துவர ஒடோடிச் சென்றான்.

சற்று நேரத்திற்குள் வைத்தியர் வேகமாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார். மதுரவாணியின் நாடி பார்த்தார். ஆடை விலக்கிக் காயங்களைப் பரிசோதித்தார்.

“கவலைப்படாதீர்கள் அம்மையாரே! நல்ல வேளையாகக் காயங்கள் அதிகமில்லை. முழங்காலைத் தாண்டித் தீப்பற்றவில்லை. முழங்கால்வரை பட்ட காயம்கூட ரொம்ப ஆழம்வரை செல்லாதது நீங்கள் முற்பிறவியில் செய்த பெரும் புண்ணியம்” என்றார் வைத்தியர்.

“குழந்தை இன்னமும் கண்களைத் திறக்காமல் அல்லவா இருக்கிறாள்! எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. நன்றாகப் பாருங்கள் வைத்தியரே!”

சந்திரவதனா

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை! தீப்பற்றிய அதிர்ச்சியில் ஏற்பட்ட சிறு மயக்கம். இந்த மருந்தினை வாயில் புகட்டுங்கள். சற்று நேரத்தில் தன்னுணர்வு திரும்பிவிடும்.

வைத்தியர் கொடுத்த மருந்தினை மயக்கமாகிக் கிடப்பவள் போல் நடித்துக் கொண்டிருக்கும் மதுரவாணியின் இதழ்களைப் பிரித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புகட்டினாள் அவள் தாய்.

சற்று நேரம் கழித்துக் கண்களைத் திறந்து மலங்க மலங்க விழித்துப் பார்த்தாள் மதுரவாணி. இதனைப் பார்த்த நாகாம்பாள் முகத்தில் சந்தோஷ ரேகைகள் படர ஆரம்பித்தன.

“அம்மா... அம்மா.. மதுரவாணி மெதுவாக உச்சரித்தாள்.

“இங்கேதான் இருக்கிறேன் கண்ணே! உனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை மகளே! பயப்படாதே!”

“தந்தை.. என் தந்தை... அவரைப் பார்க்க வேண்டும்...”

“காவலனை அனுப்பி நீண்ட நேரமாகிவிட்டது மகளே! இப்பொழுது அவன் கும்பகோணம் சென்று இருப்பான். இதற்குள் உன் தந்தைக்குச் சேதி தெரிந்திருக்கும். இன்னும் சில நாழிகைகளில் வந்துவிடுவார் கண்ணே! பயப்படாதே! உன் உயிருக்கு ஓர் ஆபத்தும் இல்லை. இதோ வைத்தியர் பார். உன்னைப் பிழைக்க வைத்துவிட்டார்!”

“தந்தை... தந்தையைப் பார்க்க வேண்டும்... என்று சொல்லியவாறு மறுபடியும் கண்களை மூடினாள் மதுரவாணி.

“வைத்தியரே, என்ன இது? மறுபடியும் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாளா?” என்று பதறினாள் நாகமாம்பாள்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

வைத்தியர் உடனே மதுரவாணியின் கையைப் பிடித்து நாடி பார்த்துவிட்டு “மயக்கம் இல்லை... ஆயாசம்தான். நாளை எல்லாம் சரியாகிவிடும். “மதுரவாணி... மதுரவாணி... என்று சப்தமாக அழைத்தார்.

மதுரவாணிக் கண்களைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு, ஆயாசத்துடன் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். கால்களில் பற்றிய தீக்காயம் உண்மையிலேயே தாங்க முடியாத வேதனையை அவளுக்குத் தர ஆரம்பித்தது.

“இந்தக் குளிகைகளை இரண்டு நாழிகைகளுக்கு ஒன்றாகக் கொடுங்கள். இந்தத் தைலத்தைத் தீக்காயத்தின் மீது மயிற்பீலி கொண்டு தடவுங்கள். மாலை மறுபடியும் வருகிறேன்.”

வைத்தியர் போய்விட்டார். மதுரவாணி கண்களை மூடியபடி ஆயாசத்துடன் கிடந்தாள். மனம் அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

தந்தை இருக்கும் இடத்திற்குக் காவலனை அனுப்பி விட்டார்கள். இதற்குள்ளோ இன்னும் சற்று நேரத்திலோ அவருக்குச் சேதி தெரிந்துவிடும். அதேசமயம் இளவரசர் அங்கு இருப்பாரா? ஒருவேளை எனது தந்தையை அவர் சந்திக்காமல் இருந்தால்?

மற்றோர் எண்ணம் அவளுக்குள் முளைத்து அவள் மூளை குழம்ப ஆரம்பித்தது. மன்னார்தாசன் கும்பகோணம் செல்வதாகச் சொல்லிவிட்டு வேறு எங்காவது சென்று இருந்தால்?

தான் திட்டமிட்டது அனைத்தும் வீணாகப் போய் விடுமோ என்ற அச்சம் அவள் மனதைச் சூழ ஆரம்பித்தது.

16

தமிழகத்திலுள்ள புனிதமான நகரங்களில் ஒன்று என்ற சிறப்புப் பெற்ற சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் பாதுகாக்கப்பட்ட கருவூலம் ஒன்று இருந்ததை 'கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த நாடுதரு நிதியுனுஞ்செறிய' என்று அகநானூற்றுப் பாடல் அறிவிப்பதும், விண்ணுயர்ந்த கோபுரங்கள் கொண்ட கோயில்கள் பல கொண்டதுமான கும்பகோணத்திற்குத் தஞ்சை இளவரசன் மன்னார்தாசன் வந்து சேரும்பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டிருந்தது.

விஜயம் செய்யும் மன்னரும், மன்னரின் குடும்பத்தினரும் தங்குவதற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த மாளிகை மன்னார்தாசனின் வரவைப் பார்த்ததும் பரபரப்பு அடையத் தொடங்கியது. மாளிகைக் காவலன் ஓடோடி வந்து இளவரசனை வரவேற்றான்.

இளவரசனை வரவேற்கும் சடங்குகளில் தலையானதும், இளவரசன் வரவை அங்குள்ள மக்கள் அறிந்து கொள்ளும் நோக்கத்தில் செய்யப்படுவதுமான இசைக் கருவிகள் முழக்கத்திற்குக் காவலன் முயன்றபொழுது மன்னார்தாசன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“உன் பெயர் என்ன காவலனே?” என்று வினவினான்.

“மல்லைய நாயக்கன்” என்றான் பணிவுடன்.

“என் வரவு அவ்வளவு முக்கியமானதல்ல. அதனால் மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டாம். பயணக் களைப்பு நீங்க நீராடுவதற்கும், உணவருந்துவதற்கும் ஏற்பாடு செய்.

சற்று நேரம் கழித்து மன்னார்தாசன் நீராடி, உணவருந்தி முடித்த பின்னர் மாளிகைக் காவலனை பார்த்துக் கேட்டான்.

“அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் இங்குள்ள வேத பாடசாலைக்கு விஜயம் செய்யப் போவதாக கேள்விப்பட்டேன். அவரது வரவைப் பற்றிய விவரம் உனக்குத் தெரியுமா மல்லையா?”

“தாங்கள் இங்கு வருவதற்கு இரண்டு நாழிகைகளுக்கு முன்புதான் அவர் வந்து சேர்ந்தார். பிரதானிகளுக்காகக் கட்டப்பட்டுள்ள மாளிகையில் தங்கி இருக்கிறார். மரியாதையின் நிமித்தம் நான் சென்று என் வணக்கங்களைக் கூறிவிட்டுத்தான் வந்தேன். அவரை இங்கு அழைத்து வரவேண்டுமா இளவரசே?”

“வேண்டாம். நானே சென்று அவரைச் சந்திக்கிறேன்.”

“இந்நேரம் வேதபாடசாலையில் இருப்பார். தாங்கள் அங்கு செல்வதற்கு ரதம் ஒன்றைக் கொண்டு வரட்டுமா?”

“தேவை இல்லை. வேத பாட சாலை நீண்டதூரம் இருக்கிறதா?”

“அருகில்தான். நான்கு வீதிகள் கடந்து செல்ல வேண்டும்.”

சந்திரவதனா

“அப்படியானால் காலாற நடந்தே செல்லலாம். இந்த ஊரை இளம் வயதில் பார்த்தது. அதனால் கொஞ்சம் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லலாம். நீ மட்டும் என்னுடன் வா.”

இருவரும் மாளிகையை விட்டு வெளியே வந்து மெதுவாக நடந்து செல்லத் தொடங்கினர். எளிமையான ஆடைகளைப் புனைந்து இருந்ததால் இளவரசனை எவருக்கும் அடையாளம் தெரியவில்லை.

மகாமகக் குளத்தின் அருகே வந்து அதன் விஸ்தீரணத் தையும் அழகையும் பார்த்து வியந்தவாறு நின்றான் மன்னார்தாசன்.

“இளவீரசே இக்குளத்தின் கரைகளில் காணப்படும் இந்த பதினாறு மண்டபங்களும் நமது அய்யனால் கட்டப் பட்டவை” என்றான் மல்லையா.

“அய்யனா? யார் அது?”

“நமது அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் அவர்களைத் தான் மரியாதையாக அய்யன் என்று அழைப்பது இந்நாட்டு மக்கள் வழக்கம்.

“அப்படியா! நமது அமைச்சர் கட்டியவையா?”

“ஆமாம் இளவரசே! இதுமட்டுமல்ல. பகவானுக் காக அய்யன் பலநூறு கைங்கர்யங்கள் செய்திருக்கிறார்.”

இருவரும் மெதுவாக நடந்தனர். அப்போது சற்றுத் தூரத்தில் தெரிந்த மண்டபத்தைக் காட்டி மல்லையா சொன்னான்.

“அதோ தெரிகிறதே அந்த மண்டபத்தில் வைத்துத் தான் நமது அய்யன் வாஜபேய யக்ஞம் நடத்தினார். அதனால்தான் அந்த மண்டபத்திற்கு யாக மண்டபம்னு பெயர். அதிலிருந்து செல்லும் தெருவை யாகசாலை வீதி என்று இப்பொழுது அழைக்கிறார்கள்.”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“அப்படியா! அவரால் தெருவிற்கே புதிய பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளதா?”

“இவை மட்டுமில்லை இளவரசே! கோவிந்தபுரம், கோவிந்தகுடி, அய்யம்பேட்டை என்று சில ஊர்களுக்குத் அய்யன்குளம்னு ஓர் ஊருணிக்கும், தஞ்சையிலுள்ள அய்யன்கடைத் தெரு, கும்பகோணத்திலுள்ள அய்யன் தெரு என்று வீதிகளுக்கும் நமது அமைச்சர் பெருமானின் பெயரையே சூட்டி மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள்.”

மன்னார்தாசன் இதைக் கேட்டதும் அமைச்சர் மீது இந்நாட்டு மக்கள் கொண்டுள்ள அளப்பரிய பக்தியையும், மதிப்பையும் உணர்ந்து வியப்புற்றான்.

பின்னர் இருவரும் காவிரியாற்றங்கரையில் எழுபத்தைந்து ஏக்கர் பரப்பளவில் அமைந்திருந்த வேதபாடசாலைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். இளவரசன் வரவை அறிந்த அமைச்சர் ஓடோடி வந்து, பணிவுடன் வரவேற்றார்.

“வரவேண்டும், வரவேண்டும். இளவரசரின் எதிர் பாராத வருகை எங்களை வியப்புறச் செய்கிறது. முன்கூட்டியே எனக்குத் தகவல் அளித்திருந்தால், தங்களைச் சிறப்பான முறையில் வரவேற்பதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்திருப்பேனே!” என்றார் அமைச்சர்.

“வருந்த வேண்டாம் அமைச்சரே! கும்பகோணத்திற்கு வருவதைப்பற்றி நேற்று வரை நானே முடிவு செய்யவில்லை. நேற்று மாலையில்தான் ஒருவரிடம் தெலுங்கு இலக்கியம் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். தெலுங்கு மொழியில் பஞ்சகாவியங்கள் என்று சொல்லப்படுவதில் ஒன்றான ஸ்ரீநாதர் இயற்றிய ‘சிருங்கார நைஷதம்’ என்ற நூலின் பிரதி ஒன்று இங்குள்ள அவர் நண்பரிடம் இருப்பதாகச் சொன்னார். அதனைப் படித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் திடீர் என்று கிளம்பினேன்.

“நூல் கிடைத்ததா?”

சந்திரவதனா

“இல்லை. அந்த நண்பர் சென்ற மாதம்தான் காசிக்குச் சென்று விட்டதாகச் சொன்னார்கள். அதன்பிறகுதான் இங்குள்ள வேதபாடசாலை நினைவுக்கு வந்தது. நீங்களும் இன்று காலையில்தான் இங்கு விஜயம் செய்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதனால்தான் வந்தேன்.”

“தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் வரவேண்டுமா? காவலனிடம் சொல்லி அனுப்பி இருந்தால் ஓடோடி வந்திருப்பேனே!”

“நான் இளவரசன் என்றும் தாங்கள் எங்களது அமைச்சர் என்றும் எந்தக் காலத்திலும் நான் நினைத்ததில்லை அய்யனே! என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இன்னமும் தாங்கள் எனக்குக் குரு அட்சர அப்பியாசம் செய்து வைத்த ஆசான்! அதிலும் வயது முதிர்ந்த அறிவில் உயர்ந்த தங்களைத் தேடி நான் வருவதுதான் எனக்குச் சிறப்பு.

அமைச்சர் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு நெகிழ்ந்து போனார். மன்னார்தாசன் தொடர்ந்து பேசினான்.

“அய்யனே, தங்களது வேதபாடசாலையினைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்குள் நீண்ட நாட்களாக இருந்து வருகிறது. நான் இதனைச் சுற்றிப் பார்க்கலாமா?”

“என்ன இப்படிக் கேட்கிறீர்கள் இளவரசே! பல தலைமுறைகளாகத் தங்கள் பரம்பரையினரால் பராமரிக் கப்பட்டுவரும் இந்தப் பாடசாலையினைப் பார்வையிட என்னுடைய அனுமதி எதற்கு? வாருங்கள் சுற்றிக் காட்டுகிறேன்.”

இருவரும் வேதபாடசாலையின் உள்ளே புகுந்து அதன் ஒவ்வோர் இடமாகப் பார்வையிடத் தொடங்கினர்.

காவிரியாற்றங்கரையில் சிறுசிறு குடில்களுடன் எழிலுடன் காட்சி அளித்த அந்தப் பாடசாலையில் ஏராளமான பிராமணச் சிறுவர்கள் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தனர்.

“இந்தப் பாடசாலை நமது நீதி நூல்களில் சொல்லப் பட்டுள்ள குருகுல முறையில் இயங்கி வருகிறது இளவரசே! இதன் சிறப்பை உணர்ந்ததால்தான் தங்களது பாட்டனார் என்னுடைய எடைக்கு எடை தங்கமும் வழங்கி, இந்தப் பாட சாலைக்கு ‘ராஜா கோவிந்த தீட்சித வேதபாடசாலை’ என்று பெயரும் சூட்டினார். எனக்கு அளித்த அந்தத் தங்கக் கட்டிகளை இந்தப் பாட சாலைக்கே தானமாக வழங்கிவிட்டேன்.”

மன்னார்தாசன் வியப்புடன் அவரைப் பார்த்தான். அமைச்சர் அங்குள்ள ஒவ்வொரு குடிலுக்குள்ளும் இளவரசனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அதனைப் பற்றி விளக்கலானார்.

“மாணவர்கள் சேர்ந்த புதிதில் அட்சர அப்பியாசம் கற்றுக் கொள்ளும் இடம் இது. அதோ தெரிகிறதே அந்தக் குடில்கள் மாணவர்கள் சற்று வளர்ந்த பிறகு ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களையும் கற்றுணர்ந்து கொள்ளும் இடம்.

தொடர்ந்து வேறு சில குடில்களுக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

“இவை வேதங்களின் ஆறு அங்கங்கள் என்று கூறப்படும் சிக்கை, வியாகரணம், கற்பம், நிருத்தம், சோதிடம், சந்தசு இவை கற்பிக்கப்படும் குடில்கள். வாருங்கள் அடுத்த குடில்களுக்குச் செல்லலாம்.”

சந்திரவதனா

மன்னார்தாசன் மவுனமாக அவரைப் பின் தொடர்ந்தான்.

“இந்த இடங்களில்தான் உபவேதங்கள் என்று சொல்லப்படும் நான்கு கற்பிக்கப்படுகின்றன. அவை ஆயுர்வேதம், தநுர்வேதம், காந்தருவ வேதம், தந்திரங்கள்.”

தொடர்ந்துள்ள குடில்களுக்கு அவனைக் கூட்டிச் சென்றார்.

“இவற்றில் வேதோபவேதங்களான பதினெட்டு வித வித்தைகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அவை என்னவென்று தங்களுக்குச் சொல்கிறேன்.

“ஓரளவு தெரியும் அய்யனே! மீமாம்சை, தருக்கம், சாங்கியம், வேதாந்தம், யோகம், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், அறநூல்கள், நாத்திகம், அருத்த நூல், காமநூல், சிற்பம், அலங்காரம், காப்பியங்கள், தேயமொழி, அமயச் சொல், யவனமதம், ஒப்புரவறங்கள் இவைதானே?”

“சரியாகச் சொன்னீர்கள் இளவரசே! மொத்தத்தில் வேதங்கள் நான்கு, உபதேசங்கள் நான்கு, வேத அங்கங்கள் ஆறு, வேதோப வேதங்கள் பதினெட்டு என்று முப்பத்திரண்டு வித்தைகள் இங்கு கற்பிக்கப்படுகின்றன.

“பிராமணர்களுக்கு பாடசாலை நமது நாட்டில் இது ஒன்றே ஒன்றுதானா அமைச்சரே?”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள வேதபாடசாலைகளிலே தலைசிறந்தது இதுதான். இவை தவிர இந்நாட்டில் ஏராளமான அக்ரஹாரங்கள் ஏற்படுத்த

தப்பட்டு அங்கெல்லாம் பிராமணர்களுக்குக் கல்விப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. இவற்றை நிறுவி, தடையின்றி கல்விப் பயிற்சி அளிக்கத் தங்களது தந்தை அளித்துவரும் உதவி மகத்தானது. அதனால்தான் மன்னருக்கு 'ஸ்ரீசாரதா த்வஜம்' என்ற சிறப்புப் பதாகையே அளிக்கப்பட்டது.

இதைக் கேட்டு மன்னார்தாசன் மனதில் பலவிதமான எண்ணங்கள் ஓடத் தொடங்கின.

* இந்நாட்டில் கல்வியின் அருமையும், உயர்வும் மன்னனுக்குத் தெரியவில்லை. மக்களுக்கும் தெரியவில்லை. ஒரு சாராருக்கு மட்டும் கல்விப் பயிற்சி மகிழ்ச்சியுடனும், தாராள மனப்பான்மையுடனும் அளிக்கப்படுகிறது. பொது மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டும் எண்ணமே பல தலைமுறைகளாக இல்லையே என்று நினைத்து அவன் மனம் வருந்தியது.

இதை நினைத்து மனதிற்குள் வருந்தியவாறு நீண்ட நேரம் மவுனமாக வந்தான் இளவரசன்.

'என்ன இளவரசே, மவுனமாக வருகிறீர்கள்?' என்றார் அமைச்சர்.

தன் மனதில் ஓடிய எண்ணங்களை அமைச்சரிடம் வெளிப்படுத்தினால் வீண் தர்க்கம் வரும் என்றும் நினைத்தான். மேலும் இவ்வளவு பெருமையும், நாட்டு மக்களிடம் நன்மதிப்பையும் பெற்றுத் திகழும் அமைச்சர் மகளின் காதல் எத்தனை ஆபத்தான பின் விளைவுகளை ஏற்படுத்தி இருக்கும். நல்லவேளையாக அப்படி ஒரு சம்பவம் நிகழாமல் தவிர்த்துவிட்டேன் என்பதை நினைத்து அவன் மனம் மகிழ்ச்சி அடையவும் செய்தது.

சந்திரவதனா

“என்ன இளவரசே, எந்த விஷயத்தை நினைத்து இவ்வளவு தீவிரமாகச் சிந்தனை செய்கிறீர்கள்?” என்றார் அமைச்சர் மறுபடியும்.

மன்னார்தாசன் சற்றுச் சுதாரித்து, “ஒன்றுமில்லை அய்யனே! இந்தப் பாடசாலையையும், இங்கு கல்வி பயிலும் மாணாக்கர்களையும் பார்க்கும்பொழுது, தங்களிடம் கல்விப் பயிற்சி பெற்ற காலங்கள் என் நினைவிற்கு வந்தன. இத்துணை பெரிய அறிஞரிடம் இன்னமும் நிறையக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்போல் தோன்றுகிறது. மறுபடியும் தங்களிடம் மாணவனாகச் சேர மனம் விழைகிறது” என்றான்.

“இனி நீங்கள் கற்றுக் கொள்ள என்ன இருக்கிறது? அதைவிட ஆட்சிப் பொறுப்பு தங்களை அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதுதானே முக்கியம்!”

“கற்பதற்கு முடிவு என்பதே இல்லை என்பது தாங்கள் அறியாததா? எனக்குச் சங்கீதத்தில் அவ்வளவு ஞானம் இல்லை. இருந்திருந்தால் தங்களது ‘சங்கீத சுதா’வை ஆவலோடு பயின்றிருப்பேன். அதுமட்டுமில்லை. ஜைமினி சூத்திரங்களுக்கும், கௌமாரில் தரிசனத்திற்கும் தாங்கள் எழுதிய உரைகளைப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் நீண்ட நாட்களாக எனக்கு உண்டு.

இதைக் கேட்டதும் அமைச்சரின் முகம் மலர்ந்தது.

அப்பொழுது தஞ்சாவூரிலுள்ள அவரது மாளிகையில் இருந்து நாகாம்பாளால் அனுப்பப்பட்ட காவலன் ஓடோடி வந்து பணிந்து வணங்கினான்.

அவனைப் பார்த்தவுடனே அமைச்சர் திகைத்தார்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“என்னடா?” என்று பரபரப்புடன் வினவினார்.

“தங்கள் மகள் மதுரவாணி அம்மையாரது உடலில் தீப்பற்றி ஆபத்தான நிலையில் இருக்கிறார். தங்களை உடனே கிளம்பி வரும்படி சொல்லச் சொன்னார்கள்.”

இதைக் கேட்டவுடன் அமைச்சர் எல்லையற்ற அதிர்ச்சி அடைந்தார். அருகில் இருந்த இளவரசனோ இதயத்தை அறுத்துப் போட்டதுபோல் அதிர்ச்சியில் உறைந்தான்.

“என்னடா, எப்படி நடந்தது? எப்பொழுது நடந்தது?” சரமாரியாகக் கேட்டார் அமைச்சர்.

“இன்று காலையில் நடந்தது. எப்படித் தீப்பற்றியது என்று எனக்குத் தெரியாது. பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடக்கிறார். உயிர் பிரியும் முன் உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று துடித்தாராம். அதனால்தான்...”

இதைக் கேட்டதும் மன்னார்தாசனின் உயிரே போனது மாதிரித் தோன்றியது.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் அமைச்சரையும், இளவரசனையும் ஏற்றிக் கொண்டு தஞ்சாவூரை நோக்கிப் பறந்தது எட்டுக் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற ரதம் ஒன்று.

...the state did not take an active interest in imparting education to the public... The numerous agraharas which they founded were all centres of learning but it was not open to all communities”
The Nayakas of Tanjore - V.Vriddhagirisan - page no. 177-178.

தஞ்சை இளவரசன் மன்னார்தாசனையும், அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரையும் ஏற்றிக் கொண்ட ரதம் அசுர கதியில் கும்பகோணத்தில் இருந்து தஞ்சாவூரை நோக்கிப் புழுதி பறக்க ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்தங்களைப்போல அவர்களது இதயங்களும் தாறுமாறாக அடித்துக் கொண்டிருந்தன. பலவிதமான எண்ணங்கள் இருவரது மனங்களிலும் புரண்டோடிக் கொண்டிருந்ததால், இருவரும் மௌனமாகச் சிந்தித்து, வருந்தி, துடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மதுரவாணி அவள் தாய் தந்தையருக்குக் கடைசிப் பெண். கடைக்குட்டிப் பெண் என்பதால் பெற்றோராலும், உடன்பிறந்தவர்களாலும் செல்லமாகச் சீராட்டப் பெற்றவள். புத்திசாலிப் பெண், கல்வி, கேள்விகளில் மட்டுமின்றி, சங்கீதத்திலும் நல்ல ஞானம் நிறைந்தவள். இப்படிப்பட்ட பெண்ணின் உயிருக்கு ஆபத்து என்று கேட்டது முதல் அமைச்சரின் மனம் கலங்கியது.

தீ எப்படிப் பற்றியது, உயிர் பிழைப்பாளா என்று திரும்பத் திரும்ப எண்ணி எண்ணிச் சொல்லொண்ணாச் சோகத்தில் திளைத்தார். அவள் உயிருக்கு எந்தவித ஆபத்

தும் நேரிடக் கூடாது என்று திரிசிரபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளைத் தியானித்தார்.

மன்னார்தாசனின் மனமோ வேறுவிதமாகப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தது. மதுரவாணியின் உடலில் தீப்பற்றிய சேதி கேட்டது முதல் அவன் உடலே தீப்பற்றியதுபோல வேதனை ஏற்பட்டது.

எனக்காக, என்னுடைய காதலுக்காகத் தன்னையே அழித்துக் கொள்ளும் அளவுக்குத் துணிந்துவிட்டாளே! உய்யான வனத்திற்கு நான் வராமல், வேண்டும் என்றே ஊரைவிட்டுச் சென்றுவிட்டேன் என்று அறிந்தவுடன் அவள் மனதில் முளைத்த காதலைத்தான் அழித்துக் கொள்வாள் என்றல்லவா நினைத்தேன். இப்படி அவளையே அழித்துக் கொள்வாள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லையே!

'இப்பொழுது அவளுக்கு எப்படி இருக்கிறது' என்று தெரியவில்லையே! உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் இருக்கிறாளா? ஆம். அப்படித்தானே காவலன் சொன்னான். உயிர் பிரியும் முன்பு தந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னாளாம்.

நிஜமாகவே தந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னாளா. இல்லை நான் கும்பகோணம் சென்றதை அக்கிராஜு மூலம் தெரிந்து ஒருவேளை நான் கும்பகோணத்தில் அமைச்சருடன் தான் இருப்பேன் என்று புரிந்து மறைமுகமாக என்னை நினைத்துச் சொல்லி இருப்பாளா?

கடவுளே! எவ்வளவு பெரிய தவறைச் செய்திருக்கிறேன். என்மீது கொண்ட காதலுக்காக இவள் தன்னுயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு உறுதியாக இருப்பாள் என்ற நினைக்கவில்லையே!

என்ன பெரிய சநாதன தர்மம்! சாதி வித்தியாசம்! இவ்வளவு சிறந்த காதலுக்காக இவற்றை எல்லாம் எதிர்த்

சந்திரவதனா

துப் பார்க்க முயன்றிருக்கலாமே! கோழையைப் போல விலகி ஒரு பெண்ணின் உயிரோடு விளையாடி விட்டேனே!

அவள் காதலை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கலாமோ! நாங்கள் அங்கு போய்ச் சேருவதற்குள் அவள் உயிர் போய் விடுமோ? அதன்பிறகு அவளைக் காதலித்திருக்கலாமே என்று புலம்புவதில் என்ன அர்த்தம்!

கடவுளே! அவள் சாகக் கூடாது எப்படியாவது உயிர் பிழைக்க வேண்டும்! தீயினால் அவள் உடல் கருகிக் கோரமாக ஆயிருந்தாலும் அவள் பிழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவளிடம் என் காதலைத் தெரிவிக்க வேண்டும். எத்தனை எதிர்ப்பு வந்தாலும் அவளை என் வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கப் போராடிப் பார்த்துவிட வேண்டிய துதான்.

மன்னார்தாசன் இந்த முடிவு எடுத்தபிறகு, தன் எதிரே கலக்கமாக உட்கார்ந்திருந்த அமைச்சரைத் தேற்றும் நோக்கில் ஆறுதலான வார்த்தைகளைப் பேசத் தொடங்கினான்.

அமைச்சரின் மாளிகையின் முன்பு ரதம் வந்து நிற்கும் பொழுது மதிய வெயில் குறைந்து, மாலைப் பொழுது மலர்நீர் தொடங்கியது. ரதத்தில் இருந்து இறங்கிய அமைச்சர் ஓடாத குறையாக மாளிகைக்குள் சென்றார். மன்னார்தாசனும் இதயம் துடிக்கப் பின் தொடர்ந்தான்.

உள்ளே காற்றோட்டமான அறை ஒன்றின் நடுவில் போடப்பட்டிருந்த கட்டிலின்மீது பஞ்சணை பரப்பி அதன் மேல் வாழை இலை விரித்து அதில் மதுரவாணி கண்களை மூடிப் படுத்திருந்தாள். தீப்பற்றிய வலது முழங்கால்வரை ஆடைகள் விலக்கப்பட்டிருந்தன. அதன்மீது அரண்மனை வைத்தியர் கொடுத்திருந்த தைலம் குளிரக் குளிரத் தடவப்பட்டு இருந்தது. கட்டிலின் இரண்டு பக்கங்களிலும்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

சேடிப்பெண் இருவர் மயிற் பீலிச் சாமரம் கொண்டு விசிறிக் கொண்டிருந்தனர். மதுரவாணியின் தலை மாட்டில் அவளது தாய் சோகமே உருவாய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

உள்ளே நுழைந்த அமைச்சர் தனது மகள் கிடக்கும் அலங்கோல நிலையைப் பார்த்து கலங்கியவாறு ஓடிவர அவரைப் பார்த்ததும் நாகாம்பாள் அரக்கப்பரக்க எழுந்து நின்று அரற்றத் தொடங்கினாள்.

“பார்த்தீர்களா நமது கண்மணியை! நம்மை எல்லாம் பரிதவிக்கவிட்டு விட்டுப் போகத் தெரிந்தாளே!” என்று அழுதாள்.

“இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது...? மதுரவாணி... மதுரவாணி” என்று தழுதழுத்த குரலில் அழைத்தவாறு பஞ்சணையில் அவள் தலைமாட்டின் அருகே உட்கார்ந்தார் அமைச்சர்.

மன்னார்தாசன் அவள் காலருகே நின்றவாறு வேதனை சூழ்ந்த முகத்துடன் அவள் படுத்துக் கடக்கும் காட்சியைக் கண்ணுற்று மனம் கலங்கினான்.

“நல்லவேளையாகச் சீக்கிரமே பார்த்துத், தீயை அணைத்துவிட்டோம். முழங்காலுக்கு மேல் தீப்பற்ற வில்லை. அரண்மனை வைத்தியர் உடனே வந்து சிகிச்சை அளித்தார். உயிருக்கு ஒன்றும் ஆபத்து இல்லை. தீக்காயம் குணமாக ஒரு மாதத்திற்கும் அதிகமாகலாம் என்றார். அதன்பிறகு தான் எனக்கு உயிரே வந்தது. பாவம் குழந்தை. மயக்க நிலையிலேயே இருக்கிறாள். உங்களைத் தான் பார்க்க வேண்டும் என்று துடித்தாள். கண்களைத் திறப்பாள். தந்தை இன்னும் வரவில்லையா என்று கேட்பாள். பிறகு மறுபடியும் கண்களை மூடிக் கொள்வாள். உங்கள் மீதுதான் உயிராக இருக்கிறாள்... மதுரவாணி.. கண்ணே... கண்களைத் திறந்துபார்... அப்பா வந்திருக்கிறார்...”

சந்திரவதனா

மதுரவாணிக்குத் தீக்காயம் வந்த வேதனை நிஜமாகவே ஆயாசத்தை ஏற்படுத்தி இருந்ததால், தாயின் குரல் கேட்டு மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். தனது காலருகே நின்று கொண்டிருந்த இளவரசன்தான் அவள் கண்களில் முதலில் பட்டான்.

அவள் உள்ளம் உடனே உவகை பெறத் தொடங்கியது. ஒருவேளை பிரமையாக இருக்குமோ என்ற ஐயமும் எழுந்தது.

அதேநேரம் தலைமாட்டில் உட்கார்ந்திருந்த அமைச்சர் அவள் தலையைப் பரிவுடன் தடவி, “மகளே, நான் வந்துவிட்டேன் அம்மா, பார். உனக்கு ஒன்றும் ஆகாது. விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் நானும் இளவரசரும் ஒடோடி வந்துவிட்டோம்” என்றவாறு இளவரசர் அமர ஓர் ஆசனம் கொண்டு வரும்படி கண்களால் சைகை செய்தார்.

சற்று நேரத்தில் அமைச்சர் அருகே ஓர் ஆசனம் போடப்பட்டு மன்னார்தாசன் அதில் அமர்ந்தவாறு மதுரவாணியைப் பரிவுடன் பார்த்தான்.

அதன்பிறகுதான் இளவரசன் வந்தது பிரமையல்ல என்பதை உணர்ந்து அவள் மனம் பேருவகை கொள்ளத் தொடங்கியது. தான் நினைத்தது நடந்துவிட்டதே என்ற பூரிப்பும் எழுந்தது.

“வந்து... விட்டீர்களா... தந்தையே... என் உயிர் போவதற்கு முன்.. தங்களைக் கடைசியாகப் பார்த்துவிட வேண்டும்... என்று நினைத்தேன்... அதுவாவது நிறைவேறியதே... இனி மகிழ்ச்சியுடன் நான் சாவேன்...” என்று தந்தையைப் பார்ப்பதுபோல மன்னார்தாசனைப் பார்த்தவாறு சொல்லிக் கண்களை மூடினாள்.

அமைச்சரோ இதைக் கேட்டுப் பதறிப் போய் விட்டார்.

“உனக்கு ஒன்றும் ஆகாது மகளே... இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லாதே... தைரியமாக இரு” கண்கள் கலங்கச் சொன்னார்.

அவள் வார்த்தைகளின் உள்ளர்த்தம் மன்னார்தாசனுக்குப் புரிந்தது. மனம் கலங்கியது. அவளை எப்படித் தேற்றுவது என்று தெரியாமல் விழித்தான்.

“எப்படி இது நடந்தது நாகு? இவ்வளவு தூரம் தீப்பற்றும்வரை நீ என்ன பண்ணிக் கொண்டிருந்தாய்?” என்றார் அமைச்சர்.

“வழக்கம்போல் காலையில் உய்யான வனம் சென்று மலர்களைக் கொய்து வந்தாள். அப்பொழுது நான் சமையலறையில் இருந்தேன். சமையலை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ சென்று மலர்களைச் சரமாகத் தொடுத்து இறைவன் திருவுருவங்களுக்கு சூட்டிவிடு என்றாள். சரி என்று நானும் சென்றுவிட்டேன்.”

“என்ன காரியம் செய்தாய் நாகு? விளையாட்டுப் பெண்ணாகவே இருக்கிறாள். கவனக்குறைவு அதிகமாக இருக்கிறது. அதனால் இவளைச் சமையலறைக்குள் நுழைவே விடாதே என்று உனக்கு எத்தனை முறை சொல்லி இருக்கிறேன்?”

“பணிப்பெண் கோமளவல்லி பக்கத்தில் இருக்கிறாளே என்ற நினைப்பில் சென்று விட்டேன்.”

“அவள் இருந்துமா இப்படி நடந்தது?”

“ஏதோ சந்தேகம் எழுந்துள்ளது. அதனை இப்பொழுதே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் நீ சென்று எனது அறையில் ஊஞ்சலின் மீது வைத்துள்ள ஓர் ஓலைச் சுவடியைக் கொண்டு வா என்று கோமளவல்லியை அனுப்பி இருக்கிறாள். அவள் சென்றவுடன் உலையில் கொதிக்கும் சாதத்தை எழுந்து நின்று கிளறி இருக்கிறாள்.

சந்திரவதனா

கால் பக்கத்தில் இருந்த சேலையில் தீப்பற்றி விட்டது. நல்லவேளையாக கோமளவல்லி சீக்கிரமே திரும்பி வந்ததால் என் கண்மணி பிழைத்தாள். இல்லாவிட்டால்...'' மீதியை முடிக்காமல் அழுதாள்.

மதுரவாணி தன் உடல்மீது தீப்பற்ற வைப்பதற்காக மற்றவர்களை எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக அனுப்பி இருக்கிறாள் என்று மன்னார்தாசனுக்கு மட்டும் புரிந்தது.

''மதுரவாணி, சமையல் செய்யும்பொழுது அப்படி என்ன உனக்கு சந்தேகம்?'' என்று பரிவுடன் கேட்டார் அமைச்சர்.

மதுரவாணி கண்களைத் திறந்து மன்னார்தாசனைப் பார்த்தாள். பின்னர் அமைச்சரைப் பார்த்தாள், பிறகு தட்டுத் தடுமாறிச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

''இளம் வயதில் இருந்தே தகுதிக்கு மீறிய ஆசை ஒன்று என் மனதில் உருவாகி வளர்ந்து வேரோடி போயிருக்கிறது தந்தையே!''

''அப்படி என்ன ஆசை?''

''ஆண்டாளின் கதையைக் கேட்டது முதல் அவளை மாதிரியே நானும் ஆண்டவனுடன் ஐக்கியமாக நினைத்தேன். ஆண்டவனோ இவள் ஒரு சாதாரண அமைச்சரின் மகள்தானே என்று என்னை உதாசீனப்படுத்திக் கொண்டு வந்தார்'' என்று ஓரக்கண்ணால் இளவரசனைப் பார்த்தாள்.

அமைச்சருக்கோ அவள் மயக்கத்தில் உளறுகிறாளோ என்று ஐயுறத் தொடங்கினார்.

''என்னம்மா சொல்கிறாய்? ஆண்டவன் உன்னை உதாசீனப்படுத்தினாரா?''

''ஆம் தந்தையே! என் மனதில் உள்ள ஆசையை இறைவனிடம் சொல்லி இறைஞ்சி அவரை என் நேரில்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

வந்து காட்சி தரும்படி பலமுறை வேண்டியும் அவர் காதுகளில் விழாதது போலிருந்தார். உய்யான வனத்தில் மலர் கொய்யும்பொழுதெல்லாம் இப்படித்தானே ஆண்டாளும் மலர் கொய்து சூடிக் கொடுத்தாள் என்று ஆசைவரும். அதனால் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.

“என்ன முடிவு மகளே?”

“இறைவனிடம் பலமுறை வேண்டியும் அவர் செவி சாய்க்கவில்லை. அதனால் இந்த வெள்ளிக்கிழமை உய்யான வனத்தில் மலர் கொய்யும்பொழுது அவரை எண்ணித் தியானிப்பேன். அவர் கண்டிப்பாக வந்து என் முன் காட்சி அளிக்க வேண்டும் என்று சில நாட்களுக்கு முன் அவரிடமே உறுதியாகக் கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் பதிலே சொல்லவில்லை தந்தையே! அதனால் கண்டிப்பாக எனக்குக் காட்சி அளித்து, என்னை கடைத்தேற்றுவார். என்னை ஏற்றுக் கொள்வார். அவருடன் நான் ஐக்கியமாகும் பெரும்பேறு எனக்குக் கிடைக்கும் என்றெல்லாம் பூரித்து இருந்தேன்.

மன்னார்தாசனுக்கு இதைக் கேட்கக் கேட்க வேதனையாக இருந்தது. அமைச்சருக்கோ அவள் தன்னிலை மறந்து உளறுகிறாள் என்று நினைத்தார். மதுரவாணி தெர்டர்ந்து பேச ஆரம்பித்தாள்.

“இன்று காலையில் எழுந்ததில் இருந்தே எனக்கு ஆண்டவன் நினைப்புதான். இன்று மட்டுமல்ல. என்றுமே அல்லும் பகலும் ஒவ்வொரு விநாடியும் அவர் நினைப்புதான். ஆனால், இறைவனுக்குத்தான் என்னைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லையே தந்தையே!”

மதுரவாணி சற்று ஆயாசம் அடைய, அருகில் இருந்த அவள் தாய் அவள் வாயில் தேன் கலந்த பழச்சாற்றினை குவளையில் எடுத்து அவள் அதரங்களில் வைத்துப் புகட்டினாள். மதுரவாணி மீண்டும் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

சந்திரவதனா

“இன்று காலையில் உய்யான வனத்திற்கு எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் சென்றேன் தெரியுமா? கடவுள் என்னைக் கைவிட மாட்டார். கண்டிப்பாக என் முன் நேரில் காட்சி அளித்து என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவார் என்று எண்ணிக் களித்து இருந்தேன்.”

“அறியாப் பெண்ணாக இருக்கிறாயே மதுரவாணி! கடவுள் நம்மைப் போன்றவர்கள் கண்ணில் காட்சி தருவதற்கு நிறையத் தவம் செய்ய வேண்டுமே!” என்றாள் நாகாம்பாள்.

“ஆண்டாளுக்கு மட்டும் காட்சி அளித்திருக்கிறாரே?”

“ஆண்டாள் அவதாரம்! நாம் மனிதர்கள்.”

“இருப்பினும் தவத்தினால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்று நீங்கள்தானே எனக்கு அடிக்கடி கூறி இருக்கிறீர்கள் தந்தையே! அதனால்தான் நானும் தவம் செய்தேன். என் உள்ளத்தில் குடிகொண்டு இருக்கும் ஆண்டவனை நினைத்து! என் இதய அரண்மனையில் கோலோச்சும் மன்னனை நினைத்து மாதவம் புரிந்தேன்” என்றவாறு மன்னார்தாசனைப் பார்த்தாள்.

சற்று நேரம் அங்கு மௌனம் நிலவியது. மதுரவாணி மறுபடியும் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“உய்யான வனத்தில் என் கைகள் மலர்களைக் கொய்ததே தவிர, மனம் எல்லாம் இறைவனையே நாடி அவர் வரவை எண்ணிப் பூஜித்துக் கொண்டிருந்தது தந்தையே! நேரம் ஆயிற்றே தவிர அவர் என் முன் காட்சி அளிக்கவில்லை. என்னை உதாசீனப்படுத்திவிட்டாரே என்று வேதனையாக இருந்தது. அந்தத் துன்பத்தில்தான் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். மலரைச் சரமாக்க மனம் இல்லை. அதனால்தான் அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு அடுப்படிக்கு வந்தேன்.”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மீண்டும் அவள் கிறக்கம் அடைய அவள் வாயில் பழச்சாறு ஊட்டப்பட்டது.

இறைவன் ஏன் வரவில்லை என்று அதையே மனம் சுற்றுச்சுற்றி வந்தது. ஆழ்க்த மால்யதாவில் கண்ணன் தன்னை உதாசீனப்படுத்தி விடுவானோ என்று கோதை வருத்தத்துடன் பாடிய பாடலை எடுத்துப் படிக்க நினைத்தேன். அதனால் கோமளவல்லியிடம் சொல்லி அதனை எடுத்துவரச் சொன்னேன். அதனை நினைத்தவாறு சாதத்தினை நான் கிளறும்பொழுது காலடிச் சீலை தீப்பற்றியது எனக்குத் தெரியவில்லை. தீப்பற்றி நீண்ட நேரம் கழித்து அதனை உணர்ந்த எனக்கு வேறு எண்ணம் உதித்தது தந்தையே!”

“என்ன எண்ணம் மகளே?”

“என் மனதில் குடிகொண்டுள்ள இறைவனே என்னை இன்று உதாசீனப்படுத்திய பிறகு இந்த உலகில் நான் இருந்துதான் என்ன பலன்? தீப்பற்றட்டும். என் உடல் கருகட்டும். அதன் பிறகாவது என் உயிர் ஆண்டவனுடன் ஐக்கியமாகாதா என்று மகிழ்ச்சியாக நினைத்தேன். அதுவும் நடக்காமல் போய்விட்டது. என்னைப் போன்ற அபாக்கியவதி இந்த உலகில் யாரும் இல்லை” என்ற மதுரவாணியின் கண்களில் கண்ணீர் ஒழுகியது.

“ஐயோ! அப்படிச் சொல்லாதே மகளே!” என்று அவள் தாய் அழ அமைச்சரின் கண்களும் குளமாயின.

இதன்பிறகுதான் மன்னார்தாசன் பேச ஆரம்பித்தான்.

18

அமைச்சரின் மகள் மதுரவாணி தீக்காயத்துடன் படுத்துக் கிடக்கும் கோலத்தினையும், அவளருகே சூழ்ந்திருந்த மற்றவர்கள் கண் கலங்கி நிற்கும் சோகத்தினையும் பார்த்து மனங்கலங்கி இருந்த இளவரசன் மன்னார்தாசன் இப்பொழுது மதுரவாணியின் பேச்சைக் கேட்டபிறகு எல்லையற்ற வேதனைக்கு ஆளானான்.

மதுரவாணி தன்மீது இந்த அளவுக்குக் காதல் கொண்டிருப்பாள் என்று அவன் கொஞ்சம்கூட நினைத்துப் பார்த்த தில்லை. எவ்வளவு புத்திசாலிப் பெண்! இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் கூட எத்தனை சாமர்த்தியமாக எனக்கு மட்டும் புரிந்து கொள்ளும்படியாகப் பேசுகிறாள்!

இப்படிப்பட்ட பெண்ணின் மனதை இன்னமும் நோகடிக்க நான் விரும்பவில்லை. இவளுடைய காதலை நான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

இத்தகைய தீர்மானத்திற்கு வந்த மன்னார்தாசன், மதுரவாணியைப் பார்த்துப் பரிவுடன் பேச ஆரம்பித்தான்.

“விரக்தியாகப் பேசாதே மதுரவாணி. ஆண்டவன் கருணை நிறைந்தவன். உன் உயிருக்கு எந்தவித ஆபத்தும் நேராமல் காத்ந்ருளியதற்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“ஹும்! நான் உயிர் பிழைத்து என்ன பலன்? எவ்வளவோ மன்றாடி என் மனதில் உள்ள ஆசையை வெளியிட்ட பிறகும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் என்னை உதாசீனம் செய்துவிட்டாரே! இனி நான் உயிர் வாழ்ந்து என்ன பிரயோஜனம்?”

“நீ அவசரப்பட்டு விட்டாய் மதுரவாணி! ஆண்டவன் உன்னை உதாசீனப்படுத்தி இருக்கமாட்டார்.”

“வெள்ளிக்கிழமை எனக்குக் காட்சி அளித்து என்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று மன்றாடி நான் வேண்டிக் கொண்ட பிறகும் அவர் பேசாமல் போனதற்கு வேறு என்ன பெயர் இளவரசே?”

“உனது பக்தியின் தீவிரத்தினை அவர் உணர்ந்து கொள்ளாது இருந்திருக்கலாம்.”

“அதனால்தான் என் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டாவது என் பக்தியின் தீவிரத்தினை அவருக்கு உணர்த்தி அவரோடு இரண்டறக் கலக்கலாம் என்று நினைத்தேன். அதுவும் முடியாமல் போய்விட்டது.

இவ்வளவு நேரம் அமைதியாக இருந்த அமைச்சர் தனது மகளின் தலையைப் பரிவுடன் தடவியவாறு பேச ஆரம்பித்தார்.

“அப்படி சொல்லாதே மகளே! ஆண்டாளின் கதை உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படிப்பட்ட ஆண்டாளே இறைவன் தன்னை உதாசீனப்படுத்தி விடுவானோ என்று கவலையுடன் பாடியதாக ஆமுத்தமால்யதாவில் சில பாடல்கள் இருக்கின்றன.”

“ஆம், தந்தையே! அதனைப் படித்துப் பார்ப்பதற்காகத்தான் சமையல் செய்யும்பொழுது கோமளவல்லியிடம் சொல்லி எடுத்து வரச் சொன்னேன். என்மேல் தீப்பட்டதைப் பார்த்துப் பயந்து அவள் கை தவறி அந்த ஓலைச்

சந்திரவதனா

சுவடியினைத் தீயில் போட்டுவிட்டாள். அது முற்றிலுமாக எரிந்துவிட்டது.

“ஆண்டாள் அவதாரம். கண்ணனை மணப்பதற்காகவே இந்த மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்தவள். அப்படிப்பட்ட கோதை நாச்சியாரையே இறைவன் சோதனைக்கு ஆளாக்கியபொழுது நீ எம்மாத்திரம் மகளே!”

“இருப்பினும் முடிவில் ஆண்டவன் அவளை முற்றிலுமாக ஆட்கொண்டு விட்டாரே! என்னை உதாசீனம் அல்லவா படுத்திவிட்டார்.”

“உன்னை அவர் எங்கே உதாசீனப்படுத்தினார்? நீதான் அவசரப்பட்டு, உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் அளவுக்குப் போய்விட்டாய்” என்றான் மன்னர்தாசன்.

“ஆண்டவனுடன் நேரில் நான் பேசியதை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். வெள்ளிக்கிழமை உய்யான வனத்தில் நான் மலர் கொய்யும்பொழுது அவர் என்முன் வந்து காட்சி அளித்தாலே போதும். என்னுடன் அவர் பேசக்கூட வேண்டியதில்லை என்று நான் எவ்வளவு மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டேன் தெரியுமா? அதன்பிறகும் அவர் வரவில்லை என்றால் என்னை அவர் உதாசீனப்படுத்திவிட்டார். என் பக்தியை ஏற்க மறுக்கிறார். அவருடன் நான் இணைந்து ஐக்கியமடைய அவர் விரும்பவில்லை என்றுதானே அர்த்தம்?”

“இதற்கு முன்னர் உனது பக்தியைப் பற்றி ஆண்டவன் என்ன நினைத்திருந்தாரோ ஆனால் இனி நிச்சயம் உனது பக்தியின் மேன்மையை அவர் புரிந்து கொண்டிருப்பார். இப்படிப்பட்ட தீவிர அன்பு கொண்ட ஒரு பக்தையின் உள்ளத்தைத் துன்புறுத்தி விட்டோமே என்று நிச்சயம் உணர்ந்திருப்பார்.”

இதைக் கேட்ட மதுரவாணியின் முகம் ஆனந்தத்தில் மலர ஆரம்பித்தது.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“நிஜமாகவா சொல்கிறீர்கள் இளவரசே! ஆண்டவன் எனது பக்தியைப் புரிந்து கொண்டுவிட்டார் என்பது நிச்சயமா?”

“நிச்சயமாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பார். அதனால் தான் உன்னை உயிர் பிழைக்க வைத்திருக்கிறார்.”

“என் பக்தியை அவர் உணர்ந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்வாரா? இந்த ஏழைக்கு அருள் பாலிப்பாரா?”

“கண்டிப்பாக உன்னை ஏற்றுக் கொள்வார். கவலைப்படாதே.

“அதை நான் எப்படி உறுதி செய்வது இளவரசே? என்னை ஆறுதலடையச் செய்வதற்காக நீங்கள் இப்படி பேசுகிறீர்கள். இறைவன் என்னைப் புரிந்து கொண்டார். என்னை கூடிய சீக்கிரமே ஏற்றுக் கொள்வார் என்பதை எதன்மூலம் தெரிந்து கொள்வது?”

“கூடிய சீக்கிரமே தெரிந்து கொள்வாய் மதுரவாணி! அதுவரை மனதில் எந்தவிதக் குழப்பத்திற்கும் கவலைக்கும் இடம் கொடாதே!”

இதைக் கேட்டவுடன் மதுரவாணி மகிழ்ச்சி பிரவாகத்தில் சற்று கண்களை மூடினாள். அவள் தாய் பரிவுடன் அவளைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

மன்னார்தாசன் எழுந்து நின்று, அமைச்சரிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

“நான் சென்று வருகிறேன் அமைச்சரே! மதுரவாணிக்கு எந்தக் குறையும் நேரிடாமல் பிழைத்து எழுவதற்கு இறைவனை வேண்டிக் கொள்கிறேன். தாங்களுக்கு எந்த உதவி தேவைப்பட்டாலும் உடனே நிறைவேற்றித்தரக் காத்து இருக்கிறேன்.

“நன்றி இளவரசே! ஜூர வேகத்தில் மதுரவாணி தன்னை மறந்து புலம்பியதற்கேற்ற வகையில் ஆறுதலாகத் தாங்கள் பேசியது எனக்கு மிகவும் தேறுதலைத் தந்தது.”

சந்திரவதனா

“மதுரவாணியின் நெருங்கிய தோழியான எனது தங்கை சந்திரவதனா இவளது நிலையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டால் துடித்துப் போய்விடுவாள். மதுரவாணிக்கும் அவளுடன் பேசுவது சற்று ஆறுதலைத் தரும். நான் இப்பொழுதே சென்று சந்திரவதனாவிடம் சொல்லி நாளைக் காலை முதல் ஜாமத்தில் இங்கு வரச் சொல்கிறேன்.

“நல்லது இளவரசே! தங்களது நற்பண்புக்கு எனது நன்றி.”

“நன்றி என்ற பெரிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி என்னைச் சிறுமைப்படுத்தாதீர்கள் அய்யனே! நான் சென்று வருகிறேன். மதுரவாணி!”

மதுரவாணி மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள்.

“ஆயாசமாக இருக்கிறதா மதுரவாணி?” என்றான்.

“இல்லை, இறைவன் எப்படி எனக்கு வழிகாட்டப் போகிறார்? எப்பொழுது தெரியப்படுத்துவார் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

“கவலைப்படாதே! நாளை இந்த நேரத்திற்குள் உன் மனக்கவலை தீர்ந்துவிட உன் மனதில் குடிகொண்டுள்ள இறைவன் வழி வகுப்பார். நான் சென்று வருகிறேன்.”

மதுரவாணி மகிழ்ச்சியுடன் தலையாட்டினாள்.

வாசலை நோக்கி நடந்த மன்னார்தாசன் எதையோ சிந்தித்தவனாய் மறுபடியும் மதுரவாணியின் அருகே வந்தான்.

“ஆமுத்தமால்யதா கைதவறி அடுப்பில் விழுந்து எரிந்து விட்டதே என்று மனம் கலங்காதே மதுரவாணி! நாளைக் காலை சந்திரவதனா உன்னைப் பார்க்க வரும் பொழுது என்னிடமுள்ள பிரதி ஒன்றைக் கொடுத்துவிடுகி

றேன். அதனை நீயே வைத்துக் கொள். திருப்பித் தரவேண்டாம்.

“நன்றி இளவரசே!”

“நீ ஏற்கனவே படித்ததுதான் என்றாலும் திரும்பவும் சொல்கிறேன். அமைச்சருக்கும், தெரியாததல்ல, ஆழக்த மால்யதாவில் பஞ்சமாஸ்வாசமு எனப்படும் ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில் தான் ஆண்டாளின் திரு அவதாரம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதில் கிட்டத்தட்ட. நாற்பதாவது பாடலில் இருந்து கோதை இறைவனை எண்ணிப் புலம்பும் இடம் வருகிறது. அவற்றைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துப் பார். அதற்குள் இறைவன் உனக்கு வழிகாட்டுவார்” என்றவாறு கூர்ந்து பார்த்தான்.

மதுரவாணி அவன் சொன்னதன் குறிப்பை உணர்ந்து தலையாட்டினாள். மறுபடியும் கண்களை மூடித் கொண்டாள்.

‘மன்னார்தாசன் அனைவரிடமிருந்தும் விடைபெற்றுக் கொண்டு அந்தப்புரம் நோக்கிக் கிளம்பினான்.

மறுநாள் காலையிலேயே இளவரசி சந்திரவதனா பதறிப் போய் ஓடோடி வந்து தனது தோழியைப் பார்த்துக் கண் கலங்கினாள்.

“என்ன பெண்ணடி நீ? சமையல் செய்யும்பொழுது உனக்கு எதற்கு இலக்கியம் பற்றிய நினைப்பு? கோமள வல்லி மட்டும் சரியான சமயத்தில் பார்த்திராவிட்டால் என் உயிருக்குயிரான தோழியை நான் இழந்திருப்பேனே!” என்றாள் இளவரசி.

“என் உயிர் போனால் என்ன? உன் மனக்கவலை தீர்க்க முத்தாக ஒரு மருந்து இருக்கிறதே?”

இதைப் புரிந்த இளவரசி சற்று நாணமுற்று, மற்றவர் அறியாது மதுரவாணியைக் கிள்ளினாள்.

சந்திரவதனா

“இப்படி எல்லாம் பேசாதே! உனக்கு ஓர் ஆபத்து ஏற்பட்டால் என் மனம் எவ்வளவு கலங்கும் என்பதை நீ அறியமாட்டாய்!”

“சரி. உன் அண்ணன் ஆமுக்கதமால்யதா பிரதி ஒன்றினை உன்னிடம் கொடுத்து விடுவதாகச் சொன்னாரே, கொடுத்தாரே?”

“உம். கொடுத்தார். உன்னை மாதிரித்தான். என் தமையனும் எந்த நேரமும் இலக்கியம் பற்றிய பைத்தியம். பத்திரமாக இதனை மதுரவாணியிடம் கொடுத்துவிடு என்று நூறு முறையாவது சொல்லி இருப்பார்” என்றவாறு கொடுத்தாள்.

மதுரவாணி அதனை வாங்கித் தன் தலையணை அருகே பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டாள்.

இளவரசி அவளுடன் ஆறுதலாகச் சற்று நேரம் பேசி விட்டுச் சென்ற பிறகு, மற்றவர்கள் அருகில் இல்லாத நேரத்தில் ஓலைச்சுவடியைப் பார்த்தாள்.

அதன் ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில் நாற்பதாவது பாடல் இருக்கும் ஓலையைத் தொடர்ந்து மற்றோர் ஓலை புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. நெஞ்சு படபடக்க அதனைப் படித்தாள்.

‘உன்னை முழுக்கப் புரிந்துகொண்டேன் கண்ணே! இனி நீயே என் எதிர்காலத் துணைவி! இந்தப் பெளர்ணமி போனால் என்ன? எதிர்வரும் பெளர்ணமியில் உன் விருப்பப்படியே உய்யான வனத்தில் தனியாக வந்து சந்திக்கிறேன்.’

மதுரவாணிக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தம் பெருக்கெடுத்தது. அந்த ஓலையை மட்டும் தனியாக எடுத்து மறைத்து வைத்தாள். தன் எண்ணம் நிறைவேறிவிட்ட மகிழ்ச்சியில்

காலில்பட்ட தீக்காயம் கூட அவளுக்கு வலிக்கவில்லை. எதிர்வரும் பெளர்ணமி நாளை எண்ணி ஏங்க ஆரம்பித்தாள்.

மதுரை அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தை ஒட்டி அமைந்திருந்த பூங்காவிற்குள், மிக உயரமாக வளர்ந்திருந்த மகிழ்மரத்தில் இருந்து தொங்கவிடப்பட்டிருந்த ஊஞ்சலில் ஒய்யாரமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தாள் முத்துநகை.

ஊஞ்சலைப் போலவே அவள் மனமும் சொக்கநாதனை எண்ணி பொங்கி எழுவதும், பூரிப்பதுமாய் இருந்தது.

அப்பொழுது பின்னால் வந்த ஊஞ்சல் மறுபடி முன்னால் வராமல் அப்படியே அந்தரத்தில் நின்றது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் முத்துநகை.

ஊஞ்சற் பலகையைக் கெட்டியாகப் பிடித்தபடி சொக்கநாதன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“நீங்களா அத்தான்?” என்று மகிழ்ச்சியில் பதற்றமும் ஒரு சேர எழ, ஊஞ்சலில் இருந்து குதித்து இறங்கி நின்றாள்.

சொக்கநாதன் அவளருகே சென்று அவள் இடையைப் பற்றித் தன்னருகே இழுத்து ஊஞ்சலில் உட்கார வைத்துத் தானும் அவளருகே அமர்ந்து ஆட ஆரம்பித்தான்.

முத்துநகைக்கு மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், மற்றொரு பக்கம் வெட்கமாகவும் இருந்தது. சொக்கநாதனின் ஒரு கை ஊஞ்சற் சங்கிலியையும் மற்றொரு கை அவளது இடையையும் அழுத்திப் பிடித்திருந்தது.

“அத்தான் போதும் அந்தப்புரத்திலுள்ளவர்கள் பார்த்துவிட்டால் கேலிக் கூத்தாகிவிடும். நிறுத்துங்கள் அத்தான்.”

சந்திரவதனா

முத்துநகையின் பயத்தைப் பார்த்துச் சிரித்த சொக்க நாதன் ஊஞ்சலின் ஆட்டத்தை நிறுத்தி, அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு இடையை வளைத்துப் பிடித்து அவளுடன் சேர்ந்து இறங்கினான்.

வெட்கத்துடன் விலக முயன்ற அவளை விட்டுவிடாமல் தன்னுடன் பலமாக ஒட்டிக் கொண்டு பக்கத்தில் இருந்த மறைவான ஓர் இடத்திற்குக் கூட்டி வந்து உட்கார வைத்தான். முத்துநகைக்கு எல்லையற்ற வெட்க எழ, தலையைக் குனிந்தவாறு இருந்தாள்.

சொக்கநாதன் அவள் நாடியைப் பிடித்து உயர்த்தி, “முத்துநகை ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை உன்னிடம் சொல்லிவிட்டுப் போவதற்காக வந்தேன்” என்றான்.

“என்ன அத்தான்?”

“நாளைக் காலையே நான் தஞ்சாவூருக்குப் போக முடிவெடுத்து இருக்கிறேன். என் தாயிடம் தென்பகுதிப் பாளையக்காரர்களிடம் வரி வசூல் செரய்யும் முறை பற்றி ஆலோசனை செய்யப் போவதாகச் சொல்லி இருக்கிறேன். அவருக்கு சந்தேகம் வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது உன் பொறுப்பு.

“அதனை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அத்தான். இம்முறை சந்திரவதனாவை நீங்கள் சந்திக்கும்பொழுது நீங்கள் யார் என்பதைத் தெரிவித்து விடுவது நல்லது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

“நானும் அந்த முடிவோடுதான் இருக்கிறேன். அதன் பிறகு சந்திரவதனாவின் காதல் மாறுமா என்பதைப்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

பொறுத்துத்தான் எனது அடுத்தக்கட்ட நடவடிக்கை அமையும்.”

“பக்குவமாக எடுத்துக் கூறுங்கள். எல்லாம் நல்லபடியாக அமையும்.

“முயற்சிக்கிறேன். நான் திரும்பிவர நாட்கள் பல ஆகலாம். அதனால் அதைக்கு ஐயம் எழாமல் பார்த்துக் கொள்.”

“அத்தனை நாட்கள் தங்களைப் பிரிந்து இருப்பதற்கும் எனக்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது அத்தான்.”

“கவலைப்படாதே! சந்திரவதனாவுக்குச் சொன்ன அதே புத்திமதியை உனக்கும் சொல்கிறேன் அதன்படி நடந்தால் என் பிரிவு உனக்குப் பெரிதாகத் தெரியாது.

“என்ன சொன்னீர்கள் அவளிடம்? என்ன புத்திமதி?”

“நான் கொடுத்த முத்தங்களை எண்ணிக் கொண்டிரு. நாட்கள் பறந்துவிடும்” என்றவாறு முத்துநகையை அணைத்து முத்தமிடத் தொடங்கினான்.

தஞ்சாவூர் அரண்மனைக்கு அருகில் அமைந்திருக்கும் ராஜகோபால ஸ்வாமி திருக்கோயிலை நோக்கி, தஞ்சை வாழ் மக்கள் மட்டுமின்றி பக்கத்து ஊர்களிலிருந்தும் பெருந்திரளான மக்கள் கூடி வரத் தொடங்கினர்.

ஐம்பத்தாறு நாட்களாக நடைபெற்று வந்த முறஜெபம் அன்று நிறைவு பெறும் நாள். முறஜெபத்திற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த பந்தலில் பல்லாயிரக்கணக்கான பிராமணர்கள் வேத மந்திரங்களை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

முறஜெபம் முடிந்ததும் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் தனது குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியாரின் பாதாரஷித் தங்களைப் பணிந்து வணங்கினான். பங்கேற்றுக் கொண்ட பிராமணர்களுக்குத் தட்சணை வழங்கப் பெற்றது.

பின்னர் குலகுருவினைத் தக்க மரியாதைகளுடன் ராஜகோபால ஸ்வாமி திருக்கோயிலுக்குள் மன்னன் அழைத்துச் சென்றான். அருகிலேயே அமைச்சரும் சேர்ந்து வந்தார்.

கோயிலுக்குள் ஒரு லட்சம் தீபங்கள் ஏற்றி வைக்கப்பட்டு ஒளிமயமாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சந்நிதானத்திற்குள் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனின் பிரதான மனை

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

வியர்களான காந்திமதி தேவியாரும், ராஜகோபால கஞ்சிகா தேவியாரும் பக்தி பெருக்குடன் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் அருகே இளவரசி சந்திரவதனாவும், மதுரவாணியும் நின்று கொண்டிருந்தனர். மதுரவாணிக்கு காலில் தீப்பற்றிய காயம் முற்றிலும் ஆறிவிட்டிருக்கவில்லை. இருப்பினும் முறஜெபம் நிறைவு நாளன்று நடக்க இருக்கும் பூஜை மிகவும் அரியதான ஒன்று என்பதால் அமைச்சர் அவளை கண்டிப்பாக வரச் சொல்லி இருந்தார்.

மதுரவாணியின் தாய் நாகாம்பாள் மன்னரின் இருதேவியருக்கு அருகில் நின்றிருந்தாள். இந்தப் பெண்களுக்கு எதிரே இளவரசன் மன்னார்தாசனும், தளபதி ரங்கப்பநாயக்கனும் அவனது மைந்தன் அச்சுதப்பனும் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

மன்னனும், அமைச்சரும் மிக்க மரியாதைகளுடன் குலகுருவினைச் சந்நிதிக்குக் கூட்டி வந்தனர். குலகுரு ஸ்வாமி சந்நிதிக்கு எதிரே உள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்தவாறு சந்நிதிக்குள் இருந்த அர்ச்சகர்களுக்கு அனுமதி தர மறுநிடமே லட்சார்ச்சனை தொடங்கியது.

மன்னனும் அமைச்சரும் இளவரசன் அருகே நின்று கொண்டு இறைவனைக் கைகூப்பி வணங்கினர். எதிரே இருந்த பெண்கள் கண்களில் பக்திப் பெருக்கில் நீர் பெருகக் கடவுளைக் கைதொழுதனர்.

மதுரவாணி தன் எதிரே நிற்கும் இளவரசன் மன்னார்தாசனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி இறைவனை வேண்ட ஆரம்பித்தாள்.

‘என் எண்ணப்படி இளவரசனை என் காதலை ஏற்றுக் கொள்ள வைத்ததற்கு என்றென்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் ஸ்வாமி! வரப்போகும் பெளர்ணமி அன்று நானும்

சந்திரவதனா

அவரும் தனிமையில் சந்தித்து மகிழும்பொழுது எந்தவித இடைஞ்சலும் ஏற்படாமல் காத்தருள்வாய்! எங்கள் இருவரது திருமணமும் அதேபோன்று சுகமாக சுபமாக நடக்கத் திருவருள் புரிய வேண்டும் ஸ்வாமி!’

அதேநேரம் அவளருகில் நின்று கொண்டிருந்த இளவரசி சந்திரவதனாவோ முத்துவை எண்ணி உருகிப் பிரார்த்தித்தாள்.

‘பத்து நாட்களில் வந்துவிடுவேன் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றவர் இரண்டு மாதங்கள் கடந்தும் வரவில்லையே ஸ்வாமி! அவரைப் பற்றிய எந்தத் தகவலும் எனக்குத் தெரியவில்லையே. என் எண்ணப்படியே எனக்கு ஏற்றவராக அழகிலும் அறிவிலும் வீரத்திலும், விவேகத்திலும் இணையவற்றவராக இருக்கும் முத்துவை எனக்கு மணாளனாகக் காட்டிய பின்னர் என் மனதை இப்படித் தவிக்க விடுவது தர்மமா ஸ்வாமி? கூடிய சீக்கிரமே அவரை என்னிடம் அழைத்துவர அருள்புரிய வேண்டும். எங்களது திருமணம் என் தந்தையின் சம்மதத்துடன் சிறப்பாக நடைபெற உன் கருணை வேண்டும்.

இவர்கள் எதிரில் இருந்த மன்னார்தாசனின் மனமோ வேறு வகையில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. அழகே உருவமாய் வந்து நிற்கும் மதுரவாணியை கூர்ந்து பார்த்தான்.

‘எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள்! இத்தகைய அழகான பெண்ணின் காதலை அடைய நான் மிகவும் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். இவளுடன் இணைந்து காதல் மொழி பேசும் நாள் சீக்கிரம் வாராதோ என்றிருக்கிறது. பாவம்! இவள் மனதை எவ்வளவு தூரம் வேதனைப்படுத்தி விட்டேன். வரும் பெளர்ணமி நாளன்று தனிமையில் இவளைச் சந்திக்கும்பொழுது, அவள் மனம் ஆறுதலடையும் வகையில் பேச வேண்டும்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மன்னார்தாசன் சுவாமிக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் லட்சார்ச்சனையை லட்சியம் செய்யாமல் தன் எதிரே நின்று கொண்டிருக்கும் அமைச்சர் மகளின் அழகில் லயித்துப் போய் அடிக்கடி அவள்மீது தனது பார்வையை வீசிக் கொண்டிருந்தான்.

லட்சார்ச்சனை நீண்ட நேரம் நடைபெறும் என்பதால் சந்திதியில் நின்று கொண்டிருந்த அனைவரும் உட்கார்ந்தே இறைவனை தரிசிக்கலாம் என்று குலகுரு உத்தரவு தர மன்னனும் மற்றவர்களும் உட்கார்ந்தபடி வழிபடத் தொடங்கினர்.

உட்கார்ந்த பின்னர் தளபதி அருகே இருந்த அச்சுதப் பன் எதிரே இருக்கும் இளவரசி சந்திரவதனா மீது தனது ஏக்கப் பார்வையை வீச ஆரம்பித்தான். அன்று அந்தப்புரத்தில் அடைந்த அவமானத்திற்குப் பிறகு தளபதியும், அவர் மகனும் மன்னரின் பார்வையில் அடிக்கடி விழாமல் இருந்தாலும், மன்னன் அதற்குப் பிறகு பழையவற்றைப் பெருந்தன்மையோடு மறந்து, மன்னித்து விட்டிருந்தான்.

அதற்குப் பிறகு அச்சுதப்பன் இப்பொழுதுதான் இளவரசியை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதால் மறுபடியும் சபலம் எழ அவள் மீதே தனது பார்வையை உழுது கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் இளவரசிக்கோ எண்ணம் முழுவதும் தன் காதலன் மீது சென்று கொண்டிருந்ததால் கைகள் தொழுதபடி இருக்க மனம் காதலன் வரவை எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இளவரசன் கண்களோ அடிக்கடி மதுரவாணியின் அழகின் மீதே பாய்ந்து பாய்ந்து திரும்பியது. சிலசமயம் நீண்ட நேரம் அவள் முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்தவாறு இருப்பான்.

சந்திரவதனா

ஆனால் மதுரவாணியோ அந்த இடத்திற்கு வந்தது முதல் ஒரு தடவை கூட இளவரசன் முகத்தை ஏறிட்டுக் கூடப் பார்க்கவில்லை. இறைவனைத் தொழும்போது ஓரக்கண்ணால் மன்னார்தாசனைப் பார்த்ததோடு சரி. அதன் பிறகு தற்செயலாகக் கூட அவள் மன்னார்தாசன் இருக்கும் பக்கம் தன் பார்வையைச் செலுத்தவில்லை.

இளவரசன் பார்வை அடிக்கடி தன்மீது படிவதை அவள் உணர்ந்தாலும் மறந்தும்கூட அவள் அவனைப் பார்க்கவில்லை. இத்தனை பேர் சூழ்ந்து இருக்கும் இடத்தில் தான் இளவரசனை மட்டும் ஏறிட்டுப் பார்த்தால் அது மற்றவர்கள் மனதில் ஒரு சிறிய சந்தேக விதையை விதைத்து விட்டால்கூட, அது எதிர்காலத்தில் எத்தனை பேராபத்தாக விளையும் என்று புரிந்துதான் மிகவும் கவனமாக நடந்து கொண்டாள்.

அதிலும் தன் தந்தைக்குச் சிறிய ஐயம் விளைந்தாலும் போதும். அத்தோடு தன் உயிருக்கே ஆபத்து என்று உணர்ந்தவள். அதேசமயம் மன்னார்தாசனின் பார்வை அடிக்கடி தன்மீது படர்வது ஒரு பக்கம் ஆனந்தமாக இருந்தாலும் மற்றொரு பக்கம் பயமாக இருந்தது.

‘என்ன இப்படிப் பார்க்கிறார்! இந்த ஆண்களே இப்படித்தான் போலும்! முதலில் முறைப்பாக நடந்து கொள்வார்கள். பிறகு காதல் எழுந்துவிட்டால் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலை எதுவுமே அவர்களுக்குத் தெரியாது! இளவரசே! என்னை அப்படிப் பார்க்காதீர்கள்! ஐயோ! ஏன் இப்படி முறைத்து முறைத்துப் பார்க்கிறீர்கள்? உங்களிடம் எப்படி இதை உணர்த்துவது?’

அவள் மனம் புலம்பினாலும் இளவரசன் பக்கம் மட்டும் அவள் பார்வை செல்லவே இல்லை.

மன்னார்தாசனோ அவள் உள்ளத்தின் புலம்பல்களை அறியாது அடிக்கடி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

தான். இதனை அருகில் இருந்த தளபதி ரங்கப்ப நாயக்கன் கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

மன்னார்தாசனின் பார்வை அடிக்கடி மதுரவாணியின் மீதே ஓட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் தளபதியின் இதழ்களில் கபடமான புன்னகை எழுந்தது. மெதுவாகத் தலைசாய்த்து மன்னார்தாசனின் காதுகளில் கிசுகிசுத்தான்.

“என்ன மருமகனே, கருவறைக்குள் இருக்கும் இறைவனைப் பார்க்காமல் உனது கண்கள் அலைமோதுகிறதே?”

இதைக் கேட்டவுடன் மன்னார்தாசன் சுதாரித்து “அப்படி ஒன்றும் இல்லையே” என்றவாறு சுவாமியைப் பார்த்து கை தொழுது கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

சற்று நேரம் கழித்துக் கண்களைத் திறந்ததும், தளபதி மறுபடியும் அவன் காதுகளில் கிசுகிசுத்தான்.

“இன்றைக்கு அமைச்சர் மகள் மதுரவாணி மிக அற்புதமாக அலங்காரம் பண்ணி இருக்கிறாள் பார்த்தாயா! ரொம்பவும் அழகாக இருக்கிறாள் இல்லையா?”

மன்னார்தாசனுக்கு உடனே கோபம் எழு “மாமா, என்ன பேச்சு இது? வயதிற்குத் தக்கபடி நடந்து கொள்ளுங்கள்” என்றான் எரிச்சலுடன்.

தளபதி தலையைக் குனிந்து கொண்டான். மன்னார்தாசன் அடுத்த சில நிமிடங்களில் அங்கு இருந்து எழுந்து செல்ல ஆரம்பித்தான்.

லட்சார்ச்சனை நடுவே தனது மைந்தன் எழுந்துச் செல்வதைக் கவனித்த மன்னனுக்கு மகன் மீது கோபமும், வருத்தமும் எழுந்தாலும், அந்த இடத்தில் எதுவும் சொல்ல முடியாமல் இறைவன் மீதே தனது பாரத்தைப் போட்டுக் கொண்டான்.

சந்திரவதனா

மதுரவாணிக்கு ஒரு பக்கம் ஏமாற்றமாக இருந்தாலும், மற்றொரு பக்கம் நிம்மதியாக இருந்தது. தன் எதிரே உட்கார்ந்தபடி என்னையே முறைத்து முறைத்துப் பார்த்து மற்றவர்கள் மனதில் சந்தேகத்தைக் கிளப்புவதைவிட அவர் இங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்றது ஒரு வகையில் நல்லதுதான் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

சந்நிதியைவிட்டு வெளியே வந்த மன்னார்தாசன் அர்த்த மண்டபத்தில் இருந்த தனது நண்பன் அக்கிராஜுவையும் அழைத்துக் கொண்டு கோயில் வாசலை நோக்கி நடந்தான்.

“என்ன மன்னார்தாசா லட்சார்ச்சனை முழுக்க இருந்துப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லையா?” என்றான் அக்கிராஜு.

மன்னார்தாசன் சந்நிதிக்குள் நடந்தவற்றை அவனிடம் சொல்லிவிட்டு, “இதற்காகத்தான் ஆரம்பத்தில் என்னுடைய காதலை அடக்கி வைத்திருந்தேன் ராஜு. இப்பொழுது பார். எவ்வளவு முட்டாள்தனமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று! இந்த விஷயத்தில் பெண்கள் புத்திசாலிகள்! மதுரவாணி என்னை ஒருமுறைகூடப் பார்க்கவில்லை. அது எனக்குக் கோபமாகக்கூட இருந்தது. தளபதி என்னைச் சீண்டிய பிறகுதான் எனக்குப் புத்தி வந்தது. இனியும் அங்கு இருந்தால் மறுபடியும் என் மனம் அலைபாயும். என்னை அறியாமல் என் கண்கள் அவள்மீது பரவும். தளபதியின் சந்தேகம் உறுதியாகும். இதெல்லாம் வேண்டாம் என்று முடிவு செய்துதான் வெளியேறிவிட்டேன்” என்றான்.

“நல்ல முடிவுதான். சரி. பெளர்ணமி அன்று காலை யில் நீ ஒத்துக் கொண்டபடி மதுரவாணியை பார்த்துப் பேசப் போகிறாயா இல்லை மறுபடியும் உன் மனம் மாறிவிட்டதா?”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“இல்லை ராஜா! இனியும் என் காதலை மறைத்துப் பயனில்லை. ஏற்கனவே அவளுக்குத் தெரியப்படுத்தி விட்டேன். வருவது வரட்டும் என்று துணிந்துவிட்டேன். என் மனமும் அவளை எண்ணி ஏங்க ஆரம்பித்துவிட்டது ராஜா! கண்டிப்பாக அவளுடன் தனிமையில் பேச வேண்டும் என்று என் உள்ளம் ஆசைப்படுகிறது.

மன்னார்தாசன் பெருமூச்சுவிட, அக்கிராஜா அவன் தோளை ஆறுதலுடன் தட்டிக் கொடுத்தான்.

கோ யிலுக்குள் லட்சார்ச்சனை முடிந்து அனைவரும் உருகி வழிபட, குலகுரு மன்னனுக்கு ஆசி வழங்கினார்.

“விஜயராகவா! முறஜெபம் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று முடிந்தது. ஐம்பத்தாறு நாட்கள் மிக அற்புதமாக எந்தவித இடையூறும் இன்றி வேதங்கள் இனிதே முழங்கப்பட்டதை இறைவன் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டான். அதனால் இன்று லட்ச தீபங்களின் ஒளியில் லட்சார்ச்சனை இத்தனை சிறப்பாக அமைந்துவிட்டது. இனி உனக்கு ஒரு குறையும் வராது.

மன்னன் குலகுருவின் காலடியில் விழுந்து பணிவுடன் வணங்கினான். குலகுரு ஆசீர்வதிக்கத் தொடங்கினார்.

* ‘பிரஹஸ்பதியே! அதோ அங்கிருக்கும் யமனுடைய உலகில் இருந்தும் சூழ்ச்சிகரமான திட்டங்களில் இருந்தும் எம்மை விடுதலை செய். அதன் பின்னர் கடவுளரின் வைத்தியர்களான அஸ்வினிகள் எங்களிடமிருந்து சாவை விரட்டியடிக்கும்படியாக, அக்னியே அருள்புரிவாய்’

சந்திரவதனா

என்ற பொருள்படும்படியான அதர்வண மந்திரத்தை உச்சரித்தார்.

“எழுந்திரு விஜயராகவா. துலா புருஷதானம் நடப்பதற்கு முன்பான முறஜெபமும், லட்சதீபங்களுடன் லட்சார்ச்சனையும் இன்றுடன் முடிந்துவிட்டது.

“துலாபுருஷதானம் என்று நடைபெற வேண்டும் ஸ்வாமி?” பணிந்து கேட்டான் மன்னன்.

“துலாபுருஷதானம் சடங்குகள் மொத்தம் எட்டு நாட்கள் நடைபெற வேண்டும். எட்டாவது நாளன்று தான் துலாபாரம் செய்ய முடியும். அதற்கான சடங்குகள் நாளை முதல் துவங்க இருக்கின்றன. காலையில் தயாராக இரு.

“உத்தரவு ஸ்வாமி.

இறைவனையும், குலகுருவையும் தொழுத பின்னர் மன்னன் தன் மனைவியரோடும், இளவரசி சந்திரவதனாவோடும் கோயிலுக்கு வெளியே வந்து அங்கு கூடியிருக்கும் மக்களுக்குக் காட்சி அளித்தான்.

மக்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் அந்த இடத்தையே கலகலக்கச் செய்தது.

இளவரசியின் கண்களோ அந்தக் கூட்டத்தில் தனது காதலன் இருக்கின்றானா என்று அலைபாயத் தொடங்கியது.

‘அவருக்கு என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லையே! ஒருவேளை இந்தக் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக இருக்கிறாரா? என்னைச் சந்திக்க முடியாமல் ஏங்கித் தவிக்கிறாரா? எத்தனை காவல் இருந்தாலும், அத்தனையையும் சிதறடிக்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

கும் ஆற்றல் பெற்றவராயிற்றே! இன்னும் ஏன் வரவில்லை?’

சந்திரவதனா ஏக்கத்துடன் தன் பெற்றோர்களுடன் ரதத்தில் ஏறி அந்தப்புரம் சென்றாள்.

மறுநாள் காலை துலாபுருஷதானத்திற்கான ஆரம்பச் சடங்குகள் துவங்க ஆரம்பித்தன. சரியாக அன்றுதான் சொக்கநாதனும் இளவரசியைச் சந்திப்பதற்காக மதுரையை விட்டு கிளம்பி, தன் நண்பனுடன் தஞ்சையை நோக்கி பயணப்பட ஆரம்பித்தான்.

★ "When, O Brihaspathi, thou didst liberate (us) from existence in yonder world of Yama, (and) from hostile schemes, then did the Aswins, the physicians of goods, with might sweep death from us, O Agni!" - Hymns of the Atharvanaveda
Translated by Mourice Bloom, field - page no.52.

தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் இந்தத் தரணியே வியக்கும் விதத்தில் துலாபுருஷதானம் செய்வதற்கான முதல்நாள் சடங்கு துவங்கும் நாளான அன்று அதிகாலையில் இருந்தே அந்தப்புரம் கலகலப்பாக இயங்கத் தொடங்கியது.

எட்டு நாட்கள் நடக்க இருக்கும் சடங்குகளில் ஒவ்வொரு நாளும் அரசன் செய்ய வேண்டிய முறைகள் பற்றிக் குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் ஏற்கனவே விவரமாகச் சொல்லி இருந்ததால், அதில் ஓர் அணுகூடப் பிசகாமல் அத்தனையும் அமைச்சரின் மேற்பார்வையில் நடந்து கொண்டிருந்தன.

சூரியன் உதிப்பதற்கு ஒரு ஜாமத்திற்கு முன்பே துயில் எழுந்த மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் முதலில் காலைக் கடன் முடித்ததுமே, தயாராக இருந்த நாவிதரை அழைத்தான். கன்னமா இல்லை கண்ணாடியா என்று வழுவழுக்கும்படியாக முகச் சவரம் செய்யப்பட்டது.

காவிரியின் புனித நீரில் குளித்து முடித்தவுடன் தயாராக இருந்தது புத்தம் புதிய ஆடைகள். தறியில் இருந்து முதல்நாள் முற்றுப் பெற்றவை அந்த ஆடைகள். சலவை செய்து வெண்ணிறம் ஆக்கப் பெறாமல், மங்கிய மஞ்சள்

நிறத்தில், புத்திளம் வாசனை வீசும் அந்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டபின் ராஜ கோபால ஸ்வாமி கோயிலுக்குச் சகல பரிவாரத்துடன் வந்து சேர்ந்தான்.

அங்கு குலகுரு தயாராகக் காத்து இருந்தார். அவரது கட்டளைப்படி கோயிலுக்குள் சென்றான். விசேஷமான பூஜைகளும், அபிஷேக, ஆராதனைகளும் நடைபெற்றன. பின்னர் கடவுளை வழிபட்டு, அர்ச்சகர்களுக்குத் தாராளமாக தட்சணை வழங்கி முடித்த பிறகு, சந்நிதிக்கு எதிரே உள்ள மண்டபத்திற்கு மன்னனை அழைத்து வந்தார்கள்.

துலாபுருஷதானத்திற்காக அந்த மண்டபம் சிறப்பான முறையில் தயார் செய்யப்பட்டிருந்தது. குலகுரு அதன் மையப் பகுதியில் அமர்ந்திருந்தார்.

இறைவனை வழிபட்டு வந்த மன்னனைத் தனக்கு எதிரில் அமரச் சொன்னார் குலகுரு. பக்தி சிரத்தையுடன் கரங்கள் கூப்பிய நிலையில் உட்கார்ந்தான் மன்னன்.

குலகுருவான குமாரதாத்தாச்சாரியரே துலா புருஷதானம் செய்யும் சடங்கின் தலைமை குருக்களாக இருந்தபடியால் அவரது பூஜைக்கேற்ற வகையில் அந்த மண்டபத்தில் சகல ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன.

குலகுருவுக்கு எதிரே தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பத்துத் திருவுருவங்கள் அலங்காரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை விஷ்ணு, சிவன், விநாயகர் மற்றும் ஏழு மாத்ரிகள் என்று அழைக்கப்பெறும் சப்த மாதாக்கள்!

இந்தப் பத்துக் கடவுளரது திருவுருவங்களுக்கும் குமார தாத்தாச்சாரியாரால் சிறப்பான முறையில் பூஜைகள் நடத்தி வைக்கப்பட்டன. மன்னன் அவற்றிற்கு முன் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான்.

இந்த நிகழ்ச்சிகளின் ஆரம்பத்தில் கலந்துகொண்ட இளவரசன் மன்னார்தாசன், பிறகு சலிப்புற்றுத் தனது

சந்திரவதனா

நண்பன் அக்கிராஜுவை அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

மன்னன் இதனை ஓரக்கண்ணால் கவனித்து மனம் நொந்து இறைவனை வேண்ட ஆரம்பித்தான். அமைச்சர் இதனைப் பார்த்தும் பார்க்காதது போன்று இருந்து கொண்டார்.

பத்துப் பிரதிமைகளுக்கான பூஜை நடைபெற்று முடிந்து பின்னர் அடுத்த சடங்கு துவங்கியது.

பன்னிரண்டு பிராமணர்களுக்கு சிறப்பான முறையில் உணவளித்து, திருப்திகரமான வகையில் அவர்களுக்குத் தட்சணை வழங்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு அம்மண்டபத்தில் ஆச்சாரமாக இருக்கை அளித்து உட்கார வைக்கப்பட்டனர்.

அவர்கள் முன்பு சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான் மன்னன். பின்னர் எழுந்து மிகவும் பணிவாகக் கைகட்டி, வாய் புதைத்து குலகுரு சொன்னபடி அவர்களைப் பார்த்து சமஸ்கிருதத்தில் கேட்டான்.

“அஹம் துலாபுருஷதானம் கர்த்தாம் இச்சாமி” (நான் துலாபுருஷதானம் செய்வதற்கு ஆசைப்படுகிறேன்)

இதற்குப் பதிலாக அந்தப் பன்னிரு பிராமணர்களும் ‘அப்படியே செய்யுங்கள்’ என்று பொருள்படும்படியான சமஸ்கிருத வார்த்தையான ‘க்ரியதாம்’ என்பதை ஒட்டு மொத்தமாக அத்தனை பேரும் சொல்லி ஆசி வழங்கினர்.

அதன்பிறகு மன்னன் பத்துக் கடவுளரின் திருவுருவங்களுக்கும் மறுபடியும் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கிய பின்னர், குருவின் கட்டளைப்படி அவரைப் பின் தொடர்ந்து சந்நிதிக்கு மிக அருகில் உள்ள அடுத்த மண்டபத்திற்குள் சென்றான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அங்குதான் ரித்விக்குகள் என்று சொல்லப்படும் துலா புருஷதானச் சடங்குகளை நடத்தி வைக்கும் சாஸ்திரிகளை நியமிக்கும் சடங்கான 'குருவரண' என்னும் மிக முக்கியமான சடங்கு நடைபெற ஆரம்பித்தது.

குலகுரு மன்னனைப் பார்த்து விவரமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அருகில் இருந்த அமைச்சரும் பணிவோடு அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

"விஜயராகவா, நீ செய்யப்போகும் துலாபுருஷ தானத்தின் மிக முக்கியமான சடங்குதான் இப்பொழுது நடைபெற இருக்கிறது. இதன் பெயர் 'குருவரண' இதன் பொருள் உனது அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதருக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்" என்றவாறு அமைச்சரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார் குலகுரு.

அமைச்சர் உடனே பணிவுடன், "அறிவேன் ஸ்வாமி. துலாபுருஷதானம் சடங்குகளைச் செவ்வனே செய்து வைக்க இருக்கும் ரித்விக் எனப்படும் சாஸ்திரிகளை நியமிக்கும் சடங்குதானே குருவரண?" என்றார்.

"சரியாகச் சொன்னீர்கள். அப்படி நியமிக்கப்பெறும் ரித்விக்குகள் மொத்தம் இருபத்தேழு பேர். இவர்கள் யார் யார் என்ற விவரம் தெரியுமா?"

"அந்த அளவுக்கு எனக்கு ஞானம் இல்லை ஸ்வாமி" என்றார் அமைச்சர்.

அவருக்கு அது ஓரளவு தெரிந்திருந்தாலும், மிகப் பெரிய மகான் முன்னிலையில் தான் எல்லாமே தெரிந்து கொண்டது மாதிரிக் காட்டிக் கொள்வது பண்பான செயல் அல்ல என்பதால் அமைச்சர் தன்னடக்கத்துடன் சொன்னார்.

"சரி. நானே சொல்கிறேன். விஜயராகவா நன்றாகக் கேட்டுக் கொள். இருபத்தேழு ரித்விக்குகள் யார் யார்

சந்திரவதனா.

என்று விவரமாகச் சொல்கிறேன். ஆச்சாரியர் ஒருவர். இவர்தான் அனைத்து ரித்விக்குகளுக்கும் தலைமையானவர். அடுத்து ஒரு பிராமணர், சதஸ்யர் எனப்படும் ஒருவர். எட்டு ரித்விக்குகள். வேத மந்திரங்களைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் ஜாபகர்கள் எண்மர். புராணங்களைப் படிக்க இருக்கும் பாதகர்கள் எண்மர். ஆக மொத்தம் இருபத்தேழு பேர். சரியாக இருக்கிறதா?"

"சரியாக இருக்கிறது ஸ்வாமி" என்றான் மன்னன்.

"இதில் ஆச்சாரியர் என்பவர் தலைமைப் பொறுப்பேற்று நடைபெற இருக்கும் யாகத்தில் 'அத்வர்யு' எனப்படும் ஸ்தானத்தில் அமர இருப்பவர். அந்தப் பொறுப்பினை யாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம்."

"தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்" என்று இருகரங்கூப்பிப் பணிவாகச் சொன்னான் மன்னன்.

"மீதியுள்ள இருபத்தாறு ரித்விக் பிராமணர்களும் இதோ இருக்கின்றனர். இவர்களது ஆசிகளை நீ பெற வேண்டும்" என்றவாறு தாத்தாச்சாரியார் அவர்களை மன்னனுக்கு ஒவ்வொருவராக அறிமுகப்படுத்த அவர்கள் அனைவரையும் தனித்தனியாகப் பணிந்து வணங்கி ஆசி பெற்றான் மன்னன்.

தொடர்ந்து அவர்களை நியமிக்கும் சடங்குகள் நடைபெறத் தொடங்கின.

சாஸ்திரோக்தமான இந்தச் சடங்குகள் முழுவதும் முற்றுப் பெற்றவுடன் மன்னன் தனது அந்தப்புரத்திற்குத் திரும்பினான்.

அன்று இரவு சில சிறிய சடங்குகள் மட்டும் குருவின் முன்னிலையில் நடத்தி வைக்கப்பட்டன. அவற்றின் இறுதியாக முளைப்பாரிக்கான விதை நடும் சடங்கு நிகழ்த்தப்பட்டது.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனே தனது கையால் வெள்ளியினால் செய்யப்பட்ட புத்தம் புதிய பூக்குவளை ஒன்றை எடுத்து அதனுள் மண்ணை நிரப்பினான். பின்னர் தன் கையால் ஒன்பது வகையான தானியங்களை எடுத்து அம்மண்ணில் நட்டான். ஒவ்வொரு தானியத்தையும் தனித் தனியாக எடுத்து விண்ணைப் பார்த்துப் பிரார்த்தித்து, பிறகு தன் கண்ணில் ஒத்திக் கொண்டு அதன்பிறகே அதனை மண்ணில் நட்டான்.

இறுதியாகப் பசும்பாலில் பசுஞ்சாணத்தைக் கரைத்து அந்தப் பூக்குவளையில் ஊற்றி வணங்கினான்.

துலாபுருஷதானத்திற்கான முதல்நாள் சடங்குகள் இத் துடன் இனிதே நிறைவேறின.

இரண்டாம் நாளின் அதிகாலையிலேயே குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் தமது சீடர்களுடன் அந்தப்புரம் வந்து சேர்ந்தார். மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் அதற்குள் ளாகவே தனது காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு அவரது வரவிற்காகத் தயாராகக் காத்துக் கிடந்தான்.

முதல்நாள் இரவு ஒரு பாத்திரத்தில் நீரும் நான்கு வகையான மரப்பட்டைகளையும் போட்டு நன்றாகக் கொதித்து வடிகட்டிய சிவந்த நிறமாக மாறி இருந்த தண்ணீரை ஒரு வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் எடுத்து வைத்திருந்தனர்.

குலகுரு அதற்குச் சில பூஜை புனஸ்காரங்கள் செய்து முடித்தபின்னர் மன்னனை அருகில் அழைத்தார். அந்தப் பாத்திரத்தில் இருந்த சிவந்த நீரை எடுத்து மன்னனின் அங்கம் முழுவதும் தேய்த்துவிட்டார்.

பிறகு மன்னனை அழைத்துக் கொண்டு ராஜகோபால ஸ்வாமி கோயிலுக்குச் சென்று, சந்நிதிக்கு எதிரே உள்ள மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த தங்கத் திருமேனிக ளான பத்துக் கடவுளார்க்கும் பூஜை செய்யப்பட்டது. அத்து டன் இரண்டாம் நாள் பூஜை முடிவுற்றது.

சந்திரவதனா

தொடர்ந்து மூன்றாம் நாள், நான்காம் நாள், ஐந்தாம் நாள் பூஜைகளும் இதே முறையில் எந்த வேறுபாடுகளும் இன்றி இனிதே நடைபெற்றன.

ஆறாம் நாள் காலையில் ராஜகோபால ஸ்வாமி கோயிலின் பிராகாரத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டு இருந்த துலா மண்டபத்தில் விசேஷ பூஜைகள் நடைபெறத் தொடங்கின.

சரியாக அதே சமயத்தில் சொக்கநாதனும் அவனது நண்பனும் தஞ்சாவூருக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஊர் முழுவதும் விழாக் கோலம் பூண்டிருப்பதையும், வீதியெங்கும் விதவிதமான தோரணங்கள் தொங்கவிடப் பட்டிருப்பதையும் பார்த்து முதலில் வியப்புற்று பிறகு குழம்பினான் சொக்கநாதன்.

இப்பொழுது மத சம்பந்தமான எந்த விழாவும் வரக்கூடிய நாட்கள் இல்லையே! ஒவ்வொரு வீதியிலும் தோரணங்கள் தொங்கவிடப் பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும் பொழுது, இது மன்னன் சம்பந்தப்பட்ட மங்களகரமான நிகழ்ச்சியாக இருக்குமோ என்ற சிந்தனை அவனுக்குள் ஏற்பட்டது.

அடுத்த விநாடியே அவனுக்கு திகிலும் எழுந்தது. மன்னன் சம்பந்தப்பட்ட மங்களகரமான நிகழ்ச்சி என்றால் ஒருவேளை இளவரசி சந்திரவதனாவின் திருமண விஷயமாக இருக்குமோ?

இந்தப் பயத்தில் வீதியில் தங்கள் எதிரே நடந்துவந்து கொண்டிருந்த ஒருவனை நிறுத்திக் கேட்டான் சொக்கநாதன்.

“ஐயா, இந்த ஊரில் ஏதாவது விசேஷமா? எல்லா வீதிகளும் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே!”

அவன் இதற்கு உடனே பதில் கூறாது சொக்கநாதனை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு “தங்களைப் பார்த்தால் வெளியூர்க்காரர் போல் தோன்றுகிறது. அதனால்தான் கடந்த ஐந்து நாட்களாக நடந்துவரும் கோலாகலமான நிகழ்ச்சிகள் பற்றித் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.” என்றான்.

“ஐந்து நாட்களாக நடக்கின்றனவா? அப்படி என்ன விசேஷம்” என்றான் வெங்கடகிருஷ்ணன்.

“எங்கள் மன்னர் துலாபுருஷதானம் செய்யப் போகிறார். அதற்கான ஆரம்பச் சடங்குகள்தான் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றன. ஆறாம் நாளான இன்றுதான் ராஜகோபாலஸ்வாமி கோயிலுக்குள் இருக்கும் பிராகாரத்தில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ள துலா மண்டபத்தில் பூஜைகள் நடக்க இருக்கின்றன. மன்னர் இப்பொழுதுதான் அரண்மனையில் இருந்து கிளம்பி விட்டதாகச் சொன்னார்கள். நீங்களும் சென்று பாருங்கள். வாழ்நாளில் ஒருமுறைதான் இப்படி ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

சொன்னவன் போன பின்னர் சிறிது நேரம் யோசித்த வாறு இருந்தான் சொக்கநாதன். இவ்வளவு முக்கியமான விழா நடைபெறுவது பற்றி முன்னமே தெரியாமல் போய் விட்டதே! இன்று கோயிலுக்குள் நடைபெறும் சடங்குகளைக் காண இளவரசியும் வரலாம். முதலில் அங்கு சென்று பார்க்கலாம்.

இந்த எண்ணத்துடன் சொக்கநாதன் தனது நண்பனை அழைத்துக் கொண்டு ராஜகோபால ஸ்வாமி கோயிலை நோக்கி விரையத் தொடங்கினான்.

கோயிலுக்குள் ஓரளவு கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. தென்கிழக்கு மூலையில் கட்டப்பட்டிருந்த துலா மண்டபத்தருகே வந்தனர்.

சந்திரவதனா

நாற்பத்தைந்து அடி நீளத்திலும் நாற்பதடி அகலத்திலும் புத்தம் புதிதாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்தது அந்தத் துலா மண்டபம். உள் விதானத்தில் மரவேலைப் பாடுகள் எழிலுற அமைக்கப்பட்டு இருந்தன. மண்டபத்தைச் சுற்றித் தென்னை ஒலைகளால் பந்தல் இடப்பட்டிருந்தது..

துலா மண்டபத்தின் நடுவில் இருபத்திரண்டு அடி நீளத்திலும், பதினைந்து அடி அகலத்திலும், ஓர் அடி உயரத்திலும் வழவழப்பான கல்மேடை ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த மேடையின்மீது இருந்துதான் மன்னன் துலாபுருஷதானம் செய்ய வேண்டும்.

சொக்கநாதன் அங்கு வந்து சேர்ந்தபொழுது அங்கு மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன், இளவரசன் மன்னார்தாசன், அமைச்சர், தளபதி இவர்களுடன் குல்குரு குமார தாத்தாச்சாரியாரும் மற்றும் சில சாஸ்திரிகளும் மண்டபத்தினுள் உட்கார்ந்திருந்தனர். ஓமகுண்டம் வளர்க்கப்பட்டு பூஜைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

தொடர்ந்து நடந்த நிகழ்ச்சிகளில் சொக்கநாதனுக்கும், விஜயராகவ நாயக்கனுக்கும் நேரடியான மோதலே ஏற்படத் தொடங்கியது.

தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் நடத்த இருக்கும் துலாபுருஷதானச் சடங்குகளின் தொடர்ச்சியான ஆறாம் நாள் சடங்குகள் தஞ்சை ராஜ கோபால் ஸ்வாமி திருக்கோயில் பிராகாரத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்த துலா மண்டபத்திற்குள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

சொக்கநாதனும், அவனது நண்பன் வெங்கடகிருஷ்ணனும் கூட்டத்தினரிடையே புகுந்து துலா மண்டபத்தினருகே வந்து சேரும்பொழுது அங்கு பூஜைகள் சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தன.

துலா மண்டபத்திற்குள் கட்டப்பட்டிருந்த மேடையின் நடுவில் ஓம குண்டம் ஒன்று வளர்க்கப்பட்டு, அதனருகே குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் மந்திரங்களை ஒதியவாறு எரியும் தீயில் நெய் வார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு எதிரே தஞ்சை மன்னன் பக்தி சிரத்தையுடன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

மன்னனுக்குப் பின்பக்கத்தில் இளவரசன் மன்னார் தாசனும், அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரும் அமர்ந்திருக்க, அவர்களுக்குச் சற்றுத் தள்ளி நின்றவாறு நாலாபுறமும் உள்ள வீரர்கள் கூட்டத்தினரைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கி

சந்திரவதனா

றார்களா என்று கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான் தளபதி ரங்கப்ப நாயக்கன்.

மன்னார்தாசனுக்கு இதில் கலந்துகொள்ள விருப்பமே இல்லை. எனினும் இன்று நடக்க இருப்பது முக்கியமான சடங்கு. அதனால் மன்னனுடன் இளவரசனும் சேர்ந்து பங்கு பெறுவது நல்லது என்று குலகுரு சொல்லி இருந்ததால், மன்னன் கட்டாயத்தின் பேரில் மகனை இருக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தி இருந்தான்.

புத்தம் புதிதாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்த துலா மண்டபத்தினைப் புனிதமாக்கும் சடங்குகள் செவ்வனே செய்து முடிக்கப்பட்டன. குலகுரு மண்டபத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் புனித நீர் தெளித்தார்.

தொடர்ந்து வாஸ்து பலி என்னும் பூஜை நடைபெறத் தொடங்கியது.

சொக்கநாதனும், வெங்கடகிருஷ்ணனும் கூட்டத்தில் முண்டியடித்துத் துலா மண்டபத்திற்கு வெகு அருகில் வந்து நின்று கொண்டிருந்தனர். மன்னனின் பார்வையும், தளபதியின் பார்வையும் சில சமயம் இவர்கள் மீது தற்செயலாக விழுந்த போதிலும், இவர்களை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு மாறுவேடம் புனைந்திருந்தனர்.

சொக்கநாதன் எதிர்பார்த்து வந்ததற்கு மாறாக இளவரசி அங்கு இல்லாதது அவனுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது. அதுவுமின்றி அரண்மனைப் பெண்டிர் யாருமே இல்லாததால் இனி இங்கு இருப்பதில் பயனில்லை. அந்தப்புரத்தில் நுழைவதற்கு வேறு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம் என்ற நினைப்பில் அங்கிருந்து அகல சொக்கநாதன் நினைத்தபொழுது, குமார தாத்தாச்சாரியார் வாஸ்து பலி பூஜையினை முடிக்கும் தறுவாயில் இருந்தார்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

புனித நீரை மாவிலையில் எடுத்து ஒவ்வொரு திசையிலும் நின்று அதர்வண வேத மந்திரங்களை உரத்த குரலில் உச்சரித்தவாறு தெளிக்கத் தொடங்கினார். பின்னர் மன்னனை ஆசீர்வதித்துவிட்டு மன்னார்தாசனைத் தன்னருகில் அழைத்தார்.

“மன்னார்தாசா இப்பொழுது நடந்த இந்த முக்கியமான சடங்கின் மேன்மையையும், வேத மந்திரங்களின் சிறப்பையும் நீ புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் உன்னையும் இங்கு இருக்குமாறு விஜயராகவனிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.”

மன்னார்தாசன் மவுனமாகவும் பணிவாகவும் நின்று கொண்டு இருந்தான்.

“இப்பொழுது நடந்த இந்தப் பூஜை இம்மண்டபத்தைப் புனிதமாக்குவதற்காக! நாளை மறுநாள் நடக்க இருக்கும் துலாபுருஷ தானம் எந்தக் குறையும் இன்றி சீரும் சிறப்புமாக நடக்க இதனைச் சுத்தப்படுத்துவதற்கான பூஜை.”

மன்னார்தாசன் கவனமாகக் கேட்டபடி நின்றான்.

“இப்பொழுது நான் உச்சரித்த அதர்வண வேதமந்திரங்களுக்கு உரிய விளக்கம் என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது ஸ்வாமி!”

*“சொல்கிறேன். கேட்டுக் கொள். ‘மனிதர்களின் தலைவனான ருத்ரனும், இந்திரனும் சதான வாசு போன்ற பெண் பூதங்களை விரட்டியடிக்கட்டும். இந்த இடத்தின் அடித்தளத்தில் வீற்றிருக்கும் மற்றவற்றை இந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத்தைக் கொண்டு ஜெயிக்கட்டும் என்பது நான் கூறிய நான்காம் ஸ்லோகத்தின் பொருள். புரிகிறதா?”

சந்திரவதனா

“இந்த மந்திரம் இப்பொழுது எதற்கு என்பதுதான் புரியவில்லை.”

“சொல்கிறேன். இளைஞனே நீ இதைப்பற்றி நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம். புத்தம் புதிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ள எந்தக் கட்டிடத்திலும் சில துர்தேவதைகள் குடிகொண்டிருப்பது வழக்கம். இந்தத் துலா மண்டபம் இப்பொழுதுதான் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருப்பதால், இதில் குடி கொண்டுள்ள துர்தேவதைகள், பேய், பிசாசு, பூதங்கள் இவற்றை விரட்டி அடித்தால்தான் இந்த இடமே புனிதமாகும். அதன்பிறகுதான் இதற்குள் எந்தக் காரியமுமே செய்ய முடியும். அப்படிப்பட்ட கெட்ட சக்திகளை விரட்டுவதற்காகத்தான் வாஸ்து பலி செய்யப்படுகிறது. நான் இப்பொழுது உச்சரித்த அதர்வண வேதமந்திரங்கள் இதில் குடிகொண்டிருந்த அத்தனை துர்தேவதைகளையும் விரட்டி அடித்திருக்கும். இப்பொழுது நன்றாகப் புரிந்ததா மகனே?”

இதைக் கேட்டவுடன் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் விண்ணைப் பார்த்துக் கை உயர்த்திக் கும்பிட்டு “மந்திரங்களின் மகிமையே மகிமைதான்” என்றான்.

மன்னார்தாசனோ லேசாகப் புன்னகை செய்தவாறு “எனக்கு ஒன்று மட்டும் புரியவில்லை ஸ்வாமி” என்றான்.

“என்ன புரியவில்லை?” என்றார் குலகுரு.

“இந்தத் துலா மண்டபத்தில் சற்றுமுன்னர் நீங்கள் அதர்வண வேத மந்திரங்களை உச்சரித்து வாஸ்து பலி பூஜை செய்வதற்கு முன்புவரை இங்கே துர்தேவதைகள் குடிகொண்டிருந்தது உண்மையா?”

“உண்மைதான். அதில் என்ன உனக்குச் சந்தேகம்?”

“இந்தத் துலா மண்டபம் கட்டப்பட்டுள்ள இடமோ கோயில் பிராகாரத்தில். ராஜகோபால ஸ்வாமி சந்நிதிக்கு மிக அருகில் அமைந்திருக்கிறது. இந்த இடத்தில் மண்டபம் கட்டப்பட்டவுடன் துர்தேவதைகள், பேய், பிசாசு, பூதங்கள் வந்து குடியேறி இருந்தால் கோயிலுக்குள் இருக்கும் ஸ்வாமி என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்? அவரது கோயிலுக்குள் புகுந்த கெட்ட சக்திகளை அந்தக் கட்டவுளாலே தடுக்க முடியவில்லையா? இல்லை, அந்தத் துர்தேவதைகள் இறைவனைவிட அதிக சக்தி படைத்தவையா? இறைவனாலேயே தடுக்க முடியாத இந்தத் துர்தேவதைகள் நீங்கள் உச்சரித்த அதர்வண வேத மந்திரங்களைக் கேட்ட மாத்திரம் ஓடிவிட்டது என்றால், இறைவனைவிட வேதமந்திரங்களுக்கு அதிக சக்தி இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்?”

இந்த வாதங்களைக் கேட்டவுடன் வெளியே கிளம்ப நினைத்த சொக்கநாதன் அவசரமாக நின்று கவனிக்கத் தொடங்கினான். விஜயராகவ நாயக்கனின் மைந்தன் வித்தியாசமானவனாக இருக்கிறானே என்று வியப்பு அவனை ஆட்கொண்டது.

அதேநேரம் தளபதியின் மனமோ மகிழ்ச்சியில் திளைக்க, அமைச்சர் மன்னார்தாசனை வெறுப்புடன் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

“மன்னார்தாசா, என்ன இது துடுக்குத்தனமான பேச்சு!” என்று கண்டித்த மன்னனைப் பார்த்துக் கையுயர்த்தித் தடுத்தார் குலகுரு.

“மைந்தன் மீது கோபம் கொள்ளாதே விஜயராகவா! அவன் குழந்தை! இன்னும் விவரம் புரியாத வயது! புரிய வைப்பதுதானே நமது கடமை!”

இதைக் கேட்டு மன்னன் கோபத்தை அடக்க, குலகுரு இளவரசனைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சந்திரவதனா

“மன்னார்தாசா, இறைவினைவிட உயர்ந்த சக்திகள் எதுவுமே இல்லை. அவன் பரப்பிரும்மம்! இங்கு குடியேறியுள்ள துர்தேவதைகளை விரட்ட நாம் என்ன முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் அளித்த பிச்சைதான் வேத மந்திரங்கள்! அவனது சக்தியின் சிறு துளிதான் இந்த மந்திரங்கள்! இந்த மந்திரங்களையும் நாம் முறையாகப் பயன்படுத்துகிறோமா என்பதையும் ஆண்டவன் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறான். இப்பொழுது நான் உச்சரித்த வேத மந்திரங்கள் கூட என்ன சொல்கிறது? நிஸ்ஸாலா, சண்டா, தனவாக, மகுண்டி, திசானா, தாஸ்யு போன்ற துர்தேவதைகளையும் அவற்றின் பெண் மக்களையும் இப்புதிய கட்டிடத்தில் இருந்து விரட்டுவதற்காக ருத்ரன், இந்திரன் போன்ற கடவுள்களைத்தான் அழைக்கிறதே ஒழிய தானாக விரட்ட முற்படவில்லையே!”

“இருப்பினும் கோயிலுக்குள் கட்டப்பட்ட கட்டிடத்தில் கெட்ட சக்திகள் குடியேறும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

“கோயிலுக்குள் மட்டுமில்லை குழந்தாய், இவ்வுலகில் புதிதாகக் கட்டப்படும் எந்த ஒரு கட்டிடத்திலும் வீடாக இருந்தாலும் சரி, மாளிகையாக இருந்தாலும் சரி. இதற்கென்றே இருக்கும் சில துர்தேவதைகள் குடியேறுவதுண்டு. உதாரணமாக ஒரு கட்டிடத்தில் மரவேலைப்பாடுகள் செய்வதுண்டு. அந்த மரங்கள் மலையிலுள்ள அடர்ந்த காடுகளில் வளர்ந்திருக்கலாம். அத்தகைய மரங்களில் துர்தேவதைகள் குடிகொண்டு இருக்கும். அந்த மரங்களை நமது கட்டிடத்தில் சாளரமாகவோ, கதவாகவோ, உத்திரமாகவோ வைக்கும்பொழுது அந்த துர்தேவதைகள் அதற்குள் அப்படியே வாசம் செய்து கொண்டிருக்கும். அவற்றை விரட்டி அடிப்பதற்காகத்தான் வாஸ்து பூஜை செய்கிறார்கள்.”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“மறுத்துப் பேசுவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும் ஸ்வாமி! மிக உயரமான மலைகளில் வளர்ந்த மரங்களில் துர்தேவதைகள் வசிப்பதாக ஒரு பேச்சுக்கு வைத்துக் கொண்டாலும்கூட, அந்த மரங்களை வெட்டுபவர்களை அது ஒன்றும் செய்வதில்லை. பின்னர் பல்வேறு வாணிபர்களின் கைமாறி பல்வேறு ஊர்களையும் கடக்கிறது. அப்பொழுதும் அந்தத் துர்சக்திகள் யாரையும் எதுவும் செய்வதில்லை. பின்னர் கட்டிட வேலைக்காக வாங்கப்பட்டுத் தச்சர்களின் ஆயுதங்களினால் சின்னாபின்னப்படுகின்றன அந்த மரங்கள். அப்பொழுதுகூட அந்த மரத்திற்குள் குடியிருக்கும் கெட்ட சக்திகள் அவர்களை ஒன்றும் செய்வதில்லை. இத்தனையையும் கடந்து வீடு கட்டிக் குடியேறுபவனுக்கு மட்டும் இந்தத் துர்தேவதைகள் கேடு விளைவிக்கும் என்பதை என்னால் நம்பமுடியவில்லை. இது மூடத் தனமாகத் தெரிகிறது. முட்டாள்தனமாகத் தெரிகிறது.”

“பலே! அற்புதமான பேச்சு!” என்று சப்தமாகச் சொன்னான் சொக்கநாதன்.

உடனே அனைவரின் கண்களும் சொக்கநாதன் மீது பதிந்தன. மன்னனின் கோபம் எல்லை மீறத் தொடங்கியது.

“மன்னார்தாசா உனக்குத்தான் புத்தி அடியோடு கெட்டுப் போய் இருக்கிறது. எல்லை மீறி வார்த்தைகளை வெளியிடும் நீ இனியும் இந்த இடத்தில் இருக்கவே கூடாது. முதலில் வெளியேறு” என்று கோபமாகச் சொன்னான் மன்னன்.

“இளவரசர் கேட்டதில் எந்தத் தவறும் தென்படவில்லை. அதற்குரிய பதிவை அளிப்பதை விடுத்து அவரை வெளியே பேர்கச் சொல்வதில் எந்த நியாயமும் இல்லை” என்றான் சொக்கநாதன்.

சந்திரவதனா

மன்னன் இப்பொழுது சொக்கநாதனை கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தான்.

“யாரடா நீ அதிகப்பிரசங்கி?” என்று கோபம் கொப்ப ளிக்கச் சொக்கநாதனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நான் யார் என்பது இப்பொழுது முக்கியமல்ல மன்னா! இளவரசர் கேட்ட ஒவ்வொரு கேள்வியும் நியாயமானவை! அதற்குத் தங்களது குலகுரு பதில் சொல்ல வேண்டியது கடமை! அதை விடுத்துத் தங்கள் மைந்தரை வெளியேறச் சொல்வதில் நியாயமே இல்லை”

இதைக் கேட்டதும் மன்னனின் கோபம் எல்லை மீறியது.

“ரங்கப்பா தராதரம் தெரியாமல் பேசும் இந்தத் தறுதலையின் நாலைத் துண்டிக்கச் சொல்” என்று கர்ஜித் தான்.

மறுவிநாடியே நாலைந்து வீரர்கள் சொக்கநாதனை வளைத்துப் பிடித்தார்கள். அருகில் இருந்த வெங்கடகிருஷ்ணன் தனது வாளின் மீது அவசரமாகக் கை வைத்த வேளையில் குலகுரு மன்னனைப் பார்த்துப் பதட்டமாகப் பேச ஆரம்பித்தார்.

“விஜயராகவா நல்ல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அநாவசிய இரத்தச் சேதம் ஏற்படுவது நல்லதல்ல. அவனை விடுவிக்கச் சொல்.”

மறுநிமிடம் மன்னன் சைகை செய்ய, சொக்கநாதனைப் பிடித்திருந்த வீரர்கள் உடனே விலகினர்.

“இந்தப் பதர்கள் இங்கு என் கண்முன் நிற்கக் கூடாது. இங்கிருந்து வெளியேற்றுங்கள்” என்றான் மன்னன்.

மறுபடியும் வீரர்கள் சொக்கநாதனை நெருங்கிய பொழுது, சொக்கநாதன் அவர்களைப் பார்த்து ‘தொடாதீர்கள்’ என்று சைகை செய்தவாறு அந்த இடத்தைவிட்டு

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

வெளியேற ஆரம்பித்தான். வெங்கடகிருருஷ்ணனும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

குலகுரு பின்னர் மன்னார்தாசனைப் பார்த்து பரிவுடன் “குழந்தாய்! உன் வயதிற்கும் அனுபவத்திற்கும் நீ கேட்ட கேள்விகள் நியாயமானவையாகத்தான் தெரியும். உனக்குத் தெளிவாக விளக்குவதற்கு இது சரியான சமயமும் இல்லை. தகுந்த இடமும் இல்லை. இந்தத் துலாபுருஷ தானச் சடங்குகள் சிறப்பாக முடிந்தபிறகு எனது குடிலுக்கு வா. நான் உனது அத்தனை ஐயங்களையும் போக்குகிறேன்” என்றார்.

மன்னார்தாசனோ அவற்றைக் காதில் வாங்காதவன் போல் அந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறினான். மன்னன் கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தபடி நிற்க, குலகுரு அவனைச் சாந்தப்படுத்தி பூஜையை மறுபடியும் தொடங்கினார்.

கோயிலை விட்டு வெளியே வந்த மன்னார்தாசன் அவசரமாக நாலாபக்கமும் கண்களை ஓட்டினான்.

தனக்கு முன்னர் வெளியேறிய சொக்கநாதனும், அவனது நண்பனும் சற்றுத் தூரத்தில் போய்க் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. வேகமாக அவர்களை நோக்கிச் சென்றான்.

“நண்பர்களே சற்று நில்லுங்கள்” என்று கத்தினான்.

சொக்கநாதன் திரும்பிப் பார்த்து நிற்க, மன்னார்தாசன் அவர்கள் அருகே வந்து, “சற்று முன் எனக்காக மன்னன் டமே துணிச்சலாக வாதாடியதற்கு நன்றி சொல்லத்தான் ஓடிவந்தேன். தங்களைப் போன்ற தெளிந்த சிந்தனை உடையவர்களாக எல்லோரும் இருந்து விட்டால் நம் நாடு சிறப்பாக முன்னேற்றம் காணும். நீங்கள் யார் என்று தெரிந்து கொள்ளலாமா?” என்றான்.

சந்திரவதனா

“நாங்கள் மலையாள தேசத்திலிருந்து வந்த சாதாரணக் குடிமக்கள். நாடு காண்பதற்காக வந்தோம்.

“யாராக இருந்தாலும் தங்களை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. என்னுடன் வந்து சிலகாலம் தங்கி இருந்துவிட்டுச் செல்லலாமே.

“மன்னிக்க வேண்டும் இளவரசே! நாங்கள் இங்கு வந்து பல நாட்கள் கடந்துவிட்டன. இப்பொழுது நாங்கள் காஞ்சிபுரத்தை நோக்கிப் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

இளவரசன் முகத்தில் ஏமாற்றம் தெரிய, “தாங்கள் திரும்பி வரும் சமயம் அவசியம் என்னுடன் வந்து தங்கவேண்டும் நண்பரே” என்றான்.

சொக்கநாதன் தலையாட்டியவாறு விடைபெற்றான். அன்று இரவே அவன் ஒரு பேராபத்தில் சிக்கிக் கொள்ள நேரிட்டது.

★ “May (Rudra) the lord of beings, and Indira, drive forth from here the Sadanvas; those that are seated on the foundation of the house Indira shall overcome with his thunderbolt!” - Hymns of the Atharvanaveda - Translated by Mourice Bloom field - Edited by F.Max Muller - page no.66.

நள்ளிரவு வேளை! தஞ்சை நகரம் முழுதும் ஆழ்ந்த துயிலில் மூழ்கிக் கிடந்தது.

அரண்மனை வளாகமும் அருகில் உள்ள அந்தப்புரமும் அந்தகாரமான இருளில் குளித்துக் கொண்டு இருந்தாலும், ஆங்காங்கே தீப்பந்தங்களின் ஒளி மங்கலமான வெளிச்சத்தை வீசிக் கொண்டு இருந்தது. இரவுப் பிராணிகளின் விதவிதமான ஒலிகள் நிசப்தத்தைச் சற்றுக் குறைத்துக் கொண்டிருந்தன.

அந்தப்புரத்தைச் சுற்றி அமைந்திருந்த மதிற்சுவரின் அருகாக சொக்கநாதனும், வெங்கடகிருஷ்ணனும் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்து கொண்டு இருந்தனர். இருவரது தோளின் ஒரு பக்கத்தில் கயிற்றுச் சுருளும், மற்றொரு பக்கத்தில் உடும்பு வைத்திருக்கும் பையும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

காரிருள் படிந்திருந்த ஒரு புதரின் அடியில் இருவரும் பதுங்கியவாறு மதிற்சுவரைச் சுற்றி வரும் காலர்களின் நடவடிக்கைகளை உற்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“காவலர்களின் சுறுசுறுப்புச் சற்றுக் குறைந்து வருகிறது. இன்னும் இரண்டு நாழிகைகளில் அவர்கள் நடமாட்டம் குறைந்துவிடும். அதுவரை பொறுத்து இருப்போம்” என்று கிசுகிசுத்தான் சொக்கநாதன்.

சந்திரவதனா

“இவ்வளவு சிரமம் எதற்கு? இன்று காலையில் மன்னார்தாசன் நம்மை வலிய வந்து அழைத்துத் தன்னுடன் தங்கி இருக்குமாறு வற்புறுத்தினானே. அப்படிச் செய்திருந்தால் இளவரசியை நீ சந்திப்பதற்கு இதைவிட எளிதான வழி கிட்டி இருக்குமே” என்றான் வெங்கடகிருஷ்ணன்.

“நீ நினைப்பது தவறு கிருஷ்ணா! விஜயராகவ நாயகன் கடவுளுக்குச் சமமாக நினைக்கும் அவனது குலகுருவிடம் எத்தனை பேர் மத்தியில் மன்னார்தாசன் துணிச்சலுடன் கேள்வி கேட்டதைப் பார்த்தாயல்லவா! மன்னார்தாசன் மிகவும் புத்திசாலி. அவனை ஏமாற்றுவது அவ்வளவு சுலபமாக இருக்காது. அச்சுதப்பன் போன்ற அடிமுட்டாளாக அவனை நாம் நினைக்க முடியாது என்று காலையிலேயே நான் தெரிந்து கொண்டேன்.”

“நீ சொல்வதும் ஒருவகையில் உண்மைதான்.

“இன்று எப்படியும் சந்திரவதனாவைச் சந்தித்து நான் யார் என்ற விபரத்தை அவளிடம் கூறிவிடலாம் என்று இருக்கிறேன். அதன் பிறகும் என்மீது அவளுக்கு இருக்கும் காதல் மாறாமல் இருக்குமானால், அவள் தந்தையிடமே நேரடியாகப் பெண் கேட்க வேண்டியதுதான். அதற்குப் பிறகு இப்படி ஒளிந்து, மறைந்து சிரமப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் போய்விடும்.

“எல்லாம் நீ நினைப்பதுபோல் சுலமாக நடக்க வேண்டும் என்றுதான் நானும் ஆசைப்படுகிறேன்.”

நேரம் சற்றுக் கடந்ததும் சொக்கநாதன் எதிர்பார்த்தது போலவே, இரவுக் காவலர்களின் நடமாட்டம் மதிற்சுவரருகே இவர்கள் பதுங்கி இருந்த பக்கம் குறையத் தொடங்கியது.

காவலர்கள் மறுபடியும் அந்த இடத்தருகே வருவதற்குக் குறைந்தது இரண்டு நாழிகைகள் ஆகலாம் என்று

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

நிச்சயப்படுத்திக் கொண்ட அவர்கள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கினார்கள்.

மதிற்சுவரின் மீது கயிறு வீசி முதலில் சொக்கநாதன் ஏறிச் சுவர் உச்சி மீது படுத்தவாறு அந்தப்புரம் முழுக்க விழிகளை ஓட்டிச் பார்த்தான். அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே அந்தப்புரத்தின் ஒரு சில இடங்களைத் தவிர மற்ற இடங்கள் முழுவதும் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தன. எந்தவித நடமாட்டமும் தென்படவில்லை.

பின்னர் சொக்கநாதன் சைகை காட்டக் கீழே நின்றிருந்த வெங்கடகிருஷ்ணனும் மதிற்சுவரின் மீது ஏறினான். கிருஷ்ணன் ஏறி வந்ததும், கயிற்றைச் சுருட்டி மறுபக்கமாகத் தொங்கவிட்டு அதன் வழியாகக் கீழே இறங்கினார்.

இருவரும் தரையில் இறங்கி நின்ற மறுவிநாடியே அவர்கள் மீது வலை ஒன்று வீசப்பட்டது. அருகில் இருந்த புதர் மறைவில் இருந்து ஏழெட்டு வீரர்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

ஓடிவந்த தஞ்சை வீரர்கள் முதலில் வலையை அப்புறப்படுத்திச் சொக்கநாதனையும், வெங்கடகிருஷ்ணனையும் நகர முடியாதபடி இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அவர்கள் தோளில் மாட்டி இருந்த கயிற்றுச் சுருளும், உடம்பு வைத்திருந்த பையும் அகற்றப்பட்டது. ஒரு வீரன் தீப்பந்தத்தினைக் கொளுத்தி அவர்கள் முகத்திற்கு நேராக நீட்டிப் பிடித்தான்.

மறுவிநாடி அந்த வீரர்களின் தலைவனாக நின்றிருந்த வனின் குரலைக் கேட்டதும் சொக்கநாதன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

“என்ன நண்பரே, காஞ்சிபுரத்திற்குச் செல்வதற்கு இப்படி ஒரு குறுக்குவழி இருக்கிறது என்று எனக்கு இத்தனை காலமும் தெரியாமல் போய்விட்டதே!” என்று

சந்திரவதனா

நக்கலாகக் கேட்டபடி நின்ற அந்தக் குரலுக்குரியவன் இளவரசன் மன்னார்தாசன்தான்.

மன்னார்தாசனை அந்த இடத்தில் அந்த நேரத்தில் சொக்கநாதன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“என்ன திகைத்துப் போய் நிற்கிறீர் நண்பரே? காலை யில் நீங்கள் என் தந்தையிடம் துணிச்சலாக வாதாடியதைப் பார்த்து நிறைய மகிழ்ச்சியுற்று என்னுடன் தங்க வருமாறு வருந்தி அழைத்தும், நீங்கள் பிடிவாதமாக மறுத்தது எனக்கு லேசான ஐயத்தை உங்கள் மீது ஏற்படுத்தியது. உடனே சில வீரர்களை அழைத்து தங்கள் இருவரின் நடவடிக்கைகளை அறிந்து வரச் சொன்னேன். நீங்கள் காஞ்சிபுரம் செல்லும் சாலையில் செல்லாது வேறு பக்கமாகச் சென்றதாக எனக்குச் சொன்னார்கள். என் சந்தேகம் வலுப்பெறத் தொடங்கியது.

சொக்கநாதன் மவுனமாக அவனையே பார்த்தவாறு இருந்தான்.

“எங்கள் நாட்டில் சமீபத்தில் நடந்த குழப்பங்களில் எல்லாம் இரண்டு ஆண்கள் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கும் ஒற்றுமை என்னைக் குழப்பிக் கொண்டு இருந்தது. நீங்களும் இருவர். எனது சந்தேகம் சரியாக இருந்தால், இன்று இரவு அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். அதிலும் முக்கியமாகப் பெண்கள் தங்கி இருக்கும் இந்தப் பகுதியில்தான் நுழைவீர்கள் என்று நிச்சயித்து இந்த இடத்தில் நான் காவலே இல்லாததுபோல் உருவாக்கி வெளிச்சமே ஏற்படுத்தாமல் மறைந்திருந்தோம். நான் நினைத்தபடியே வந்து மாட்டிக் கொண்டீர்கள். யார் நீங்கள்?”

சொக்கநாதன் அதற்குப் பதிலே சொல்லாது தலை குனிந்தான்.

“நீங்கள் யாராக இருந்தாலும் நிச்சயம் திருடர்கள் இல்லை என்று மாத்திரம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். சென்ற தடவை நீங்கள் இங்கு நுழைந்து மிகச் சாமர்த்தியமாக எங்களது தளபதியையும், அவர் மைந்தரையும் ஏமாற்றி விட்டுத் தப்பிச் சென்றதைக் கேட்டவுடனே நீங்கள் திருடர்களாக இருக்க முடியாது என்று நிச்சயம் செய்தேன். அதேபோன்று அன்று அந்தப்புரத்திலோ, இல்லை அருகில் உள்ள மற்ற இடங்களிலோ எந்தப் பொருளும் திருட்டுப் போகவில்லை என்ற செய்தியும் என் எண்ணத்தை உறுதி செய்தது.

சொக்கநாதனுக்கு இதைக் கேட்கக் கேட்க, மன்னார் தாசன் புத்திசாலி மட்டுமல்ல, விவேகமாகவும் செயல்படுவதில் வல்லவன் என்று புரிந்து கொண்டான். இப்படிப் பட்ட இக்கட்டான நிலையில் இவனிடம் இருந்து தப்புவதும் சுலபமல்ல என்று அவனுக்குப் புரிந்தது. இருப்பினும் தப்பும் வழி பற்றி ஆராயத் தொடங்கியது அவன் மனம்.

“என்ன நண்பரே, வாயடைத்துப் போய் நிற்கிறீர்? நீங்கள் இப்படித் திகைத்துப் போய் நிற்பதில் இருந்தே நான் சொன்னது அத்தனையும் உண்மை என்று உறுதியாகி விட்டது. சரி, நீங்கள் திருட வரவில்லை. பணம் காசு உங்களுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. செல்வங்களை நாடி நீங்கள் அந்தப்புரத்திற்கு வரவில்லை. பிறகு என்ன நோக்கத்திற்காக இங்கு இந்த நேரத்தில் மறைந்து மறைந்து திருடரைப் போல் நுழைய வேண்டும்?”

சொக்கநாதன் இதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை.

“உங்கள் வாயிலிருந்து உண்மை வராது. அதையும் நானே சொல்லட்டுமா? நீங்கள் வந்த நோக்கம் பொண்ணோ பொருளோ அல்ல! பெண்! இந்த அந்தப்புரத்தில் குடியிருக்கும் ஓர் அழகான பெண்! சரிதானே?”

சந்திரவதனா

இதைக் கேட்டதும் சொக்கநாதன் திகைப்பு அளவிட முடியாதபடி ஆகிப்போனது. மன்னார்தாசனிடம் இவ்வளவு புத்திசாலித்தனத்தை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நீங்கள் வந்த நோக்கம் பெண்ணிற்காக என்பது மட்டும் நன்றாகப் புரிகிறது. உங்களை அந்தப் பெண்ணும் காதலிக்கிறாள் என்பதும் தெரிகிறது. அப்படி இல்லாவிட்டால், அந்தப் பெண் மூலமாக எப்பொழுதோ உங்களைப் பற்றிய தகவல்கள் எங்களுக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும். தளபதியை நீங்கள் சாமர்த்தியமாகச் சிக்க வைத்து நடத்திய களேபரத்தனற்கூட எந்தப் பெண்ணிடம் இருந்தும் எந்தப் புகாரும் வரவில்லை. இதிலிருந்து அந்தப் பெண் உங்கள் மீது தீவிரமான காதல் கொண்டு இருக்கிறாள் என்று உறுதியாகத் தெரிகிறது. என்ன நான் சொன்னது சரிதானே?”

சொக்கநாதன் இதழ்களில் லேசான புன்னகைதான் பதிலாக எழுந்தது.

“உங்களை நேரில் பார்ப்பதற்கு முன்பே, அந்தப்புரத்தில் நடந்தவற்றைக் கேள்விப்பட்டுத் தங்களது புத்திசாலித்தனத்தை எண்ணி வியந்திருக்கிறேன். இன்று காலை தங்களது துணிச்சலைப் பார்த்துப் பூரிப்படைந்தேன். இவ்வளவு புத்திசாலித்தனமும், துணிச்சலும் நிறைந்த நீங்கள் யார்? நிச்சயம் இந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் நீங்கள்?”

சொக்கநாதன் பதிலே பேசாமல் நின்றான்.

“இன்று காலையில் எனக்காகப் பரிந்து கொண்டு என் தந்தையிடம் பேசிய காரணத்திற்காக உங்களை விட்டுவிடவும் என்னால் முடியாது. அர்த்தராத்திரியில், அந்தப்புரத்திலுள்ளோர் அசந்து தூங்கும் வேளையில் அரணைத் தாண்

டிக் குதித்து உள்ளே நுழைந்தது எங்கள் நாட்டுச் சட்டப்படி தண்டிக்க வேண்டிய ஒரு குற்றம். இந்த விஷயத்தில் நன்றிக் கடனாக உங்களுக்கு என்னால் பரிந்துரைக்க முடியாது.

மன்னார்தாசன் சற்று நிறுத்திப் புன்னகை ஒன்றை சொக்கநாதன் மீது வீசிவிட்டுத் தொடர்ந்தான்.

“இருப்பினும் உண்மைக் காதலுக்காகச் சட்டத்தை மீறும் செயல் எத்தனையோ நாடுகளில் நடந்திருக்கிறது. அந்த ஒரு காரணத்தை வைத்து என்னால் உங்களுக்குத் தண்டனை கிடைக்காமல் தடுக்க முடியும். இந்த இடத்திலேயே உங்களுக்கு மன்னிப்புக் கூட வழங்க முடியும். அதற்கு முன்னர் எனக்கு ஓர் உண்மை தெரிய வேண்டும்.

சொக்கநாதன் அவனைக் கேள்விகுறியுடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“அந்நிய நாட்டில் இருந்து இவ்வளவுதூரம் உங்களை இழுத்து வரக்கூடிய ஆற்றல் படைத்த அந்தப் பெண் யார் என்று எனக்குத் தெரிய வேண்டும்?”

சொக்கநாதன் மறுபடியும் தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

“சொல்லுங்கள் நண்பரே! வீரமும், விவேகமும், புத்திசாலித்தனமும் கொண்ட உங்கள் காதலைப் பெற்ற அந்தப் பாக்கியசாலி யார் என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள்.”

சொக்கநாதன் பதில் பேசாது, பக்கத்தில் இருக்கும் தனது நண்பனை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான். அதே போன்று வெங்கடகிருஷ்ணனின் பார்வையும் சொக்கநாதன் மீது படிந்தது.

“என் வார்த்தைகள் மீது நம்பிக்கை இல்லையா நண்பரே? அந்தப் பெண் யார் என்பதைச் சொல்லிவிட்டால்

சந்திரவதனா

உங்களுக்கு, இந்த இடத்தில் மன்னிப்பு வழங்குவது மட்டுமல்ல. உங்கள் காதலைச் சேர்த்து விடுவதற்கும் நான் உதவி புரிகிறேன். இப்படி மறைந்து வந்து சந்திப்பதை விடுத்து நிரந்தரமாக வாழ்நாள் முழுவதும் இணைந்து இருக்க உங்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைக்க உதவி செய்கிறேன்.”

சொக்கநாதன் அப்பொழுதும் பதில் பேசவில்லை.

“இன்னும் ஏன் இந்தப் பிடிவாதமான மவுனம் நண்பரே? உங்களை இந்தப் பாடுபடுத்திய அந்தப்புரத்து அழகி யார் என்று கூறுவதில் இன்னும் என்ன தயக்கம்?”

“இவ்வளவு தூரம் யூகித்த இளவரசருக்கு இதனையும் யூகிக்க முடியவில்லையா?” என்று முதன்முறையாக வாயைத் திறந்து சற்று இளக்காரமான தொணியில் கேட்டான் சொக்கநாதன்.

“சம்பந்தப்பட்டவரே சிக்கிக் கொண்டபிறகு வெறும் யுகம் எதற்கு? கண்டுபிடிப்பது ஒன்றும் கஷ்டமாக இருக்காது. இருப்பினும் உங்கள் வாயின் மூலம் வருவது இன்னும் சிறப்பல்லவா!”

மன்னார்தாசன் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது சொக்கநாதனும் வெங்கடகிருஷ்ணனும் மறுபடியும் ஓரக்கண்ணால் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். இருவர் கண்களிலும் மின்னல் வேகத்தில் ஒரு சைகை தெரிந்தது.

மறுவிநாடி இருவரும் தங்கள் கைகளை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களை கண் இமைக்கும் நேரத்தில் தூக்கி எறிந்தார்கள்.

அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களின் பிடி ஆரம்பத்தில் மிக இறுக்கமாக இருந்தாலும் சற்று நேரத்தில் தளர ஆரம்பித்து இருந்தது. அதிலும் தங்கள் இளவரசன் இவர்களிடம் சற்றுக் கரிசனம் காட்டிப் பேசுவதைப் பார்த்து அந்த வீரர்கள் சற்றுக் கவனக்குறைவாக வேறு இருந்தனர். அதைவிட ஒரே நேரத்தில் தங்களை இறுகப் பிடிக்கும் நால்வரைத் தூக்கி எறியும் கலையில் சிறப்பாகப் பயிற்சி பெற்ற இருவருக்கும் அந்த வீரர்களைத் தூக்கி எறிந்ததில் அவ்வளவு சிரமம் இருக்கவில்லை.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்து இளவரசன் சுதாரிப்பதற்குள் அவர்கள் இருவரும் புயலைப்போல் செயல்பட ஆரம்பித்தார்கள். தங்களது தலைப்பாகையின் ஒரு நுனியைக் கண்கள் மறைப்பது போல் இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு தங்கள் இடுப்பில் இருந்த மிளகாய்ப் பொடியை அவர்கள் அனைவரின் கண்களிலும் தூவினார்கள்.

இளவரசனில் இருந்து அத்தனை பேரும் கண்கள் திறக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட, இருவரும் ஓடிச் சென்று மதிலின் மீது தாவி ஏறினார்கள்.

“மன்னார்தாசா, நீ புத்திசாலி! உன்னை மெச்சுகிறேன்! நான் யார் என்பதையும் இங்கு யாரைச் சந்திக்க வந்தேன் என்பதையும் கூடிய விரைவில் நீ தெரிந்து கொள்வாய்” என்று உரத்த குரலில் சொல்லிவிட்டு சொக்கநாதன் நண்பனுடன் இருளில் மறைந்தான்.

இருவரும் மறைவான ஓர் இடத்திற்கு வந்து பதுங்கிய பொழுது வெங்கடகிருஷ்ணன் கேட்டான். “மன்னார்தாசனைப் பார்த்தால் நல்லவன்போல் தெரிகிறது. நீ உண்மையைச் சொல்லி இருந்தால் உங்களது திருமணத்திற்குக்கூட அவன் உதவி செய்திருப்பானே!”

சந்திரவதனா

“நல்லவனாக இருந்தாலும் நான் அவர்கள் குல எதிரி என்று தெரிந்தால் அவன் மனம் எப்படி மாறும் என்று தெரியாது. அதைவிட, நான் யார் என்பதை இவன்மூலம் சந்திரவதனா அறிவுதைவிட என் வாயால் அவள் தெரிந்து கொள்வதையே நான் விரும்புகிறேன்.”

“சரி. இனி அவளை எப்படிச் சந்திக்கப் போகிறாய்?”

“நாளை யோசிக்கலாம்” என்றான் பெருமூச்சு விட்ட படி.

அதேநேரம் அந்தப்புரத்திற்குள் மன்னார்தாசன் கண்களைக் கழுவித் துடைக்கும்பொழுது அக்கிராஜு கேட்டான்.

“அவர்கள் புத்திசாலிகள் மன்னாரு! சாமர்த்தியம் நிறைந்தவர்கள்! இப்படிக் கடைசியில் நாம் ஏமாறுவோம் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. சரி. இவர்கள் தேடி வந்த பெண் யார் என்று உன்னால் யூகிக்க முடியவில்லையா?”

“ஓரளவு யூகித்து இருக்கிறேன் ராஜு. நாளை அந்தப் பெண்ணிடமே அதனை உறுதி செய்கிறேன்.”

மறுநாள் காலை துலாபுருஷதர்னச் சடங்குகளின் ஏழாம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் தொடங்க ஆரம்பித்தன.

சற்று நேரத்தில் மன்னார்தாசன் தான் சந்தேகப்பட்ட பெண்ணின் இருப்பிடம் தேடிச் செல்லத் தொடங்கினான்.

தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் அன்று அதிகாலையிலேயே துயில் எழுந்து தனது குலகுரு கட்டளையிட்டபடி கடமை தவறாது பின்பற்றத் தொடங்கினான்.

துலாபுருஷதானச் சடங்குகளின் ஏழாம் நாளான அன்றைய தினத்தில் முதல் நாளன்று செய்தது போலவே அத்தனை சடங்குகளையும் அந்தப்புரத்தில் செய்து முடித்த பின்னர் தனது பரிவாரத்துடன் கிளம்பி ராஜகோபாலஸ்வாமி திருக்கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

துலாபுருஷதானம் நடந்து முடியும்வரை இளவரசனுக்கு நிறையப் பொறுப்புகளை தந்திருந்தபடியால் மன்னார்தாசனும் மன்னனை தொடர்ந்து கோயிலுக்குள் வந்து சேர்ந்தான்.

கோயிலுக்குள் மன்னனின் வரவை எதிர்பார்த்து குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியாரும், ரித்விக்குகளாக நியமிக்கப்பட்ட மற்ற இருபத்தாறு பிராமணர்களும் தயாராக காத்திருந்தனர். இவர்களைத் தவிர அமைச்சர் கோயிந்த தீட்சிதரும், தளபதி ரங்கப்ப நாயக்கனும் மற்றும் உயர் அதிகாரிகளும் அங்கு இருந்தனர்.

சந்திரவதனா

மன்னன் கோயிலுக்குள் நுழைந்ததும் குலகுருவின் கட்டளைப்படி ராஜகோபால ஸ்வாமிக்கு விசேஷ ஆராதனைகள் நடைபெறத் தொடங்கின. பூஜைகள் முடிந்ததும் அங்குள்ள அர்ச்சகர்கள் அனைவருக்கும் நிறையத் தட்சணை வழங்கப்பட்டது.

அதன்பின் மன்னன் அனைவருக்கும் முன் செல்ல, அவன் பின்னே குலகுருவும், இருபத்தாறு ரித்விக்குகளும் வர அவர்களுக்கு பின்னே மன்னார்தாசன், கோயிந்த தீட்சிதர், ரங்கப்ப நாயக்கன் மற்றும் அனைத்து பரிவாரங்களும் தொடர்ந்து வர பிராகாரத்திற்குள் கட்டப்பட்டிருந்த துலா மண்டபத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

துலா மண்டபத்தின் நடுவில் அமைந்திருந்த மேடையில் மன்னனை உட்கார வைத்து குலகுரு ஓமகுண்டத்தில் எரியூட்டி விஷ்ணு, சிவன், விநாயகர் திருவுருவங்களுக்கு பூஜைகள் செய்யத் தொடங்கினார்.

பூஜைகள் நடப்பதை மன்னார்தாசனின் கண்கள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாலும் மனம் மட்டும் முதல் நாள் இரவு நடந்த நிகழ்ச்சிகளையே நினைத்து வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அர்த்தராத்திரியில் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்தவனின் அபார்த் துணிச்சலும், புத்திசாலித்தனமும் அவனுக்கு ஒரு வியப்பை அளித்தாலும் தங்களுடைய சிறு தவனக்குறைவு காரணமாக அவனைத் தப்பவிட்டது மனதுக்கு வருத்தத்தையும் தந்தது.

இவன் யார் என்று தெரியவில்லையே! இவன் வாயினாலேயே இவன் மீது காதல் கொண்டிருக்கும் பெண்ணைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றால் அது முடியாமல் போய்விட்டதே. இவனைக் காதலிக்கும் அந்தப் பெண் யார்?

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

நான் நினைப்பது சரியாக இருந்தால் நிச்சயம் அவளாகத்தான் இருக்க முடியும். அவள் அந்த அளவுக்குத் துணிச்சலாக செய்வாள்? சொல்ல முடியாது. காதல் எந்தக் கோழையையும் வீரனாக்கவல்லது.

இவள்தான் என்று எப்படி உறுதிப்படுத்துவது? மனம் திறந்து நிச்சயம் சொல்ல மாட்டாள்? வேறு யார் மூலமாக அதனை அறிவது? அவர்களுக்கு விஷயம் தெரியும் அளவுக்கு நிச்சயம் நடந்து கொள்ள மாட்டாள். எதற்கும் முயன்று பார்த்தால் என்ன?

மன்னார்தாசன் இந்த மாதிரி குழம்பிக் கொண்டிருந்த பொழுது குலகுரு பூஜைகளை முடித்துவிட்டு மன்னனைப் பார்த்து பேசத் தொடங்கினார்.

“விஜயராகவா இன்றைய தினத்தின் முதல்கட்ட பூஜைகள் முடிந்துவிட்டன. இனி நீ அரண்மனைக்குச் செல்லலாம். எனக்கு நிறைய சடங்குகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. மறுபடியும் நீ வரவேண்டிய நேரம் குறித்து தகவல் அனுப்புகிறேன்.

உடனே விஜயராகவன் அவரை பணிந்து வணங்கி அங்கிருந்து கிளம்பி, அரண்மனையை நோக்கி செல்லத் தொடங்கினான். மன்னார்தாசனும் மகிழ்ச்சியுடன் கிளம்பினான்.

மன்னன் அரண்மனை சென்றதும் தான் அந்தப் பெண்ணின் இருப்பிடம் நோக்கிச் செல்ல வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்து பூரிப்படைந்தது அவன் மனம்.

ஆனால் கோயில் வாசலுக்கு வந்ததுமே மன்னன் தனது மைந்தனை அருகில் அழைத்தான்.

“மன்னார்தாசா நீ இங்கேயே இரு. ரங்கப்பா நீயும் இவனும் சேர்ந்து நமது குரு கட்டளையிடும் ஒவ்வொன்

சந்திரவதனா

றையும் செவ்வனே நிறைவேற்றுங்கள். அமைச்சரே நாம் அரண்மனைக்குச் செல்லலாம்'' என்றார்.

மன்னார்தாசனுக்கு ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது. தளபதியுடன் சேர்ந்து மறுபடியும் கோயிலுக்குள் நுழைந்தான்.

குலகுரு துலா மண்டபத்தினை புனிதமாக்கும் சடங்குகளை செய்துக் கொண்டிருந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து துலா மண்டபத்தின் நான்கு வாயில்களுக்கும் நான்கு விதமான தோரணங்கள் கட்டும் பணிகள் நடைபெறத் தொடங்கின.

தளபதி அங்குள்ள வீரர்களுக்கு காவற்பணி உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தவாறு இருக்க, மன்னார்தாசன் மட்டும் குலகுரு செய்யும் சடங்குகளை வெறுமனே பார்த்தவாறு இருந்தான்.

துலா மண்டபத்தின் நான்கு திசைகளிலும் உள்ள நான்கு வாசல்களுக்கும் தோரணம் கட்டுவதற்காக நான்கு விதமான மரங்கள் நடப்பட்டன.

கிழக்க வாசலுக்கு அரசமரக் கம்பங்களும், தெற்குப் பக்கம் இருக்கும் வாயிலுக்கு அத்திமரக் கம்பங்களும், மேற்கு நோக்கி இருக்கும் வாசலுக்கு ஆலமரக் கம்பங்களும், வடதிக்கினைப் பார்த்து இருக்கும் வாசலுக்கு புரசமரத்தின் கம்பங்களும், தோரணங்கள் கட்டுவதற்குரிய கம்பங்களாக சாஸ்திரங்களின் கூற்றுக்கேற்ப தேர்ந்தெடுத்து நடப்பட்டன.

இதன் பின்னர் விஷ்ணு பரமாத்மாவிற்கே உரிய விசேஷச் சின்னங்களை இவற்றில் தெளிவாகப் பொறிக்க ஆரம்பித்தனர். கிழக்குப் பக்கத்தில் சங்கும், தெற்குத் திசையில் கதையும், வடக்குப் புறத்தில் தாமரையும் தெளிவாகப் பொறித்தனர்.

தொடர்ந்து துவஜாரோஹணம் என்று சொல்லப்படும் கொடியேற்றும் சடங்கிற்கான கம்பங்கள் துலா மண்டபத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் நடப்பட்டன. இவற்றிற்கு தலையானதாக வடகிழக்கு மூலையில் உள்ள கம்பம் மிகச் சிறப்பான முறையில் நடப்பட்டது. அதன் பின்னர் அந்தக் கொடிக் கம்பங்கள் அத்தனையையும் புனிதமாக்கும் சடங்குகள் நடைபெற்றன.

இவை முடிந்த பின்னர் நூற்று இருபது கலசங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்த புனித நீரை எடுத்து குலகுரு பக்தி சிரத்தையுடன் துலா மண்டபத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் தெளிக்க ஆரம்பித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து மேடையில் லட்சுமியின் திருவுருவச் சிலையை பிரதிஷ்டை செய்து அதற்குரிய பூஜைகளை செய்யத் தொடங்கினார்.

பூஜைகள் முடிந்ததும் குலகுரு மன்னார்தாசனையும் தளபதியையும் தன்னருகே அழைத்து அடுத்ததாக செய்ய வேண்டிய விஷயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“மன்னார்தாசா, உன் தந்தை உட்கார்ந்து தனது எடைக்கு நிகரான பொன்னைத் தானமாக வழங்க இருக்கும் தராசு இதோ இருக்கிறது. இதனை ஓர் அலங்கார வண்டியில் மக்களின் பார்வையில் படும்படியாக வைத்து இந்நகர் முழுவதும் ஊர்வலமாக கொண்டு வந்து மறுபடியும் என்னிடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்ப்பிக்க வேண்டும்.

இந்த விஷயம் பற்றி முதல் நாளை குலகுரு அவர்களிடம் கூறி இருந்ததால் அதற்குரிய ஏற்பாடுகள் அத்தனையும் ஏற்கனவே தயாராக இருந்தன. இளவரசனும், தளபதியும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கினர்.

துலாபுருஷதானத்திற்காக என்றே விசேஷமாக வடிக் கப்பட்ட அந்த தராசினைப் பக்தியுடன் கோயிலுக்கு

சந்திரவதனா

வெளியே எடுத்து வந்து அங்கு இருந்த அலங்கார வண்டியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடையில் பத்திரமாக வைத்தார்கள். அடுத்த விநாடியே நூற்றுக்கணக்கான வாத்தியங்கள் உச்சஸ்தாயியில் பிளிற ஆரம்பித்தன.

பட்டத்து யானை முன் நடக்க, அலங்காரக் குதிரைகளும், ஒட்டகங்களும் பின்தொடர், நாட்டியக் கலைஞர்கள் முதல் சகல கலைகளிலும் வல்லவர்கள் தங்கள் திறமையை காட்டியபடி வர அவர்களைத் தொடர்ந்து தராக் ஏற்றப்பட்ட அலங்கார வண்டி ஊர்வலமாகத் தஞ்சை நகரின் ஒவ்வொரு தெருக்களிலும் செல்ல ஆரம்பித்தது.

வண்டியை தொடர்ந்து துலாபாரம் முடிந்த பின்னர் அரண்மனையில் நாடகம், கூத்து, இசை நிகழ்ச்சிகள் நடத்துவதற்காக பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருந்த கலைஞர்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களை அருகில் சென்று பார்க்கும் நோக்கில் உள்ளூர் மக்கள் பலர் ஊர்வலத்தின் பின்னே சென்று கொண்டிருந்தனர்.

இந்தக் கும்பலோடு கும்பலாக சொக்கநாதனும், வெங்கடகிருஷ்ணனும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். முதல் நாள் தாங்கள் போட்டிருந்த மாறுவேடத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுவிதமாக வேடம் புனைந்திருந்த போதிலும் ஊர்வலத்தின் முன் வரிசையில் சென்று கொண்டிருக்கும் இளவரசன் கண்ணில் படாதவாறு வந்து கொண்டிருந்தனர்.

சொக்கநாதன் பார்வை நாலாபுறமும் சென்று கொண்டு இருந்தாலும் தீவிர சிந்தனையில் ஈடுபட்டவாறு நண்பனுடன் எதுவுமே பேசாமல் வந்து கொண்டிருந்தான்.

வெங்கடகிருஷ்ணன் மெதுவாக கிசுகிசுத்தான்.

“ஏதாவது வழி கிடைக்குமா பார்! அந்தப்புரத்தில் இனி எந்த நேரமும் நம்மால் நுழைய முடியாதபடி கட்டுக்காவல்கள் பலமாக இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட விழாக் காலத்தில் அரண்மனை மகளிரைத் தனியே சந்திப்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். என்ன செய்யலாம்? நம் நாட்டிற்குப் போய்விட்டு சிறிது காலம் கழித்து வருவோமா?”

“நினைத்ததை நிறைவேற்றாமல் நாடு திரும்ப எனக்கு மனம் வரவில்லையே” என்ற சொக்கநாதன் அதன் பிறகு மவுனமாக சிந்தித்தவாறு வந்தான்.

நீண்ட நேரம் கழித்து அவனுக்குள் ஒரு மின்னல் ஏற்பட்டது.

“ஒரு வழி கிடைத்துவிட்டது” என்றான் மகிழ்ச்சியுடன்.

2 ஊர்வலமாகத் தஞ்சை நகர் முழுக்க வந்த தராசு, மறுபடியும் கோயிலுக்குள் கொண்டு செல்லப்பட்டு, துலா மண்டபத்தின் முன்னே வாத்தியங்களின் மங்கல ஒலியுடன் இறக்கி வைக்கப்பட்டது.

தொடர்ந்து தராசிற்காக ஹோமம் நடத்தப்பட்டது. கலசங்களில் இருந்த புனிதநீரால் குலகுரு தராசினை சுத்தப்படுத்தி முடித்த பின்னர் மங்கல ஒலி விண்ணைப் பிளக்க மேடை மீது தராசு நிறுத்தப்பட்டது.

துலாபுருஷப் பிரதிமை என்று விசேஷமாக ஒரு திருவுருவம் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டிருந்தது. இதனையும் சேர்த்து மொத்தம் தொன்னூற்று மூன்று கடவுளரின் திருவுருவங்கள் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. இவை அனைத்தையும் தராசின் துலாக்கோலில் மெழுகால் ஒட்ட வைக்க வேண்டும்.

சந்திரவதனா

தேன் மெழுகினை எடுத்து இந்தத் திருவுருவங்களைத் துலாக்கோலில் தன் கையால் ஒட்ட வைத்தார் குலகுரு. 'துலா புருஷப் பிரதிமை' எனப்படும் திருவுருவம் மட்டும் தராசின் நடுவில் இருக்கும் முள்ளிற்கு நேர் கீழே தொங்க விடப்பட்டது. தராசிற்கு பக்கத்தில் பட்டுத் துணிகள் போர்த்தப்பட்டு மாலைகள் அணிவிக்கப்பட்ட நீர் நிறைந்த தங்கக் குடங்கள் வைக்கப்பட்டன.

இதன் பின்னர் ரித்விக்குகளில் ஜாபர்களாக நியமிக்கப் பட்டிருந்த எட்டுப் பிராமணர்கள் துலா மண்டபத்தின் நான்கு திசைகளிலும் அமர்ந்து நான்கு வேதங்களையும், பாராயணம் செய்யத் தொடங்கினர். கிழக்குத் திசையில் ரிக் வேதமும், தெற்குத் திசையில் யஜுர் வேதமும், மேற்குத் திசையில் சாமவேதமும், வடக்குத் திசையில் அதர்வண வேதமும் ஜாபர்களால் பாராயணம் செய்யப்பட்டன.

துலா மண்டபத்தினருகே பர்தகர்களாக நியமிக்கப் பட்ட பிராமணர்களான எண்மர் ராமாயணம், மகாபாரதம், பாகவதம் போன்ற புராணங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினர்.

இவற்றைக் கண்காணிக்கவும் குலகுருவிற்கு தேவை யானவற்றை உடனே செய்து முடிக்கவும் இளவரசன் பணிக்கப்பட்டிருந்ததால் அவனால் எங்குமே நகர முடியா மல் போய்விட்டது. அது அவனுக்குள் எரிச்சலை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அன்று இரவு நேரம் கவிழ ஆரம்பித்ததும் மன்னன் சகல மரியாதைகளுடன் துலா மண்டபத்திற்கு அழைத்து வரப் பெற்றான். மன்னனின் முன்னிலையில் குலகுரு தராசிற்கு பூஜை செய்தார். பன்னிரெண்டு பிராமணர்க ளுக்கு சிறப்பான முறையில் உணவு அளிக்கப்பட்டுத் தட்சணை வழங்கப்பட்டது.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அதன் பின்னர் குமார தாத்தாச்சாரியாரும், ஏனைய ரித்விக்குகளும் துலா மண்டபத்தில் ஒருசேர அமர்ந்து மன்னனை முன்னீறுத்தி மற்றொரு பூஜை நடத்தினர். அஷ்டதிக்குப் பாலகர்கள் என்று சொல்லப்படும் இந்தி ரன், யமன், நிருத்தி, வருணன், வாயு, குபேரன் மற்றும் ஈசானன் என்னும் இந்த எட்டுத் திசைகளுக்குரிய கடவுள்களுக்கான விசேஷ பூஜை இது.

இவை தவிர தென்மேற்குத் திசையில் பிரம்மனுக்கும், வடகிழக்குத் திசையில் அனந்தனுக்கும் விசேஷ பூஜை செய்து முடிக்கப்பட்டது.

இறுதியாக மன்னன் அங்குள்ள தெய்வங்கள் அனைத்திற்கும் புஷ்பார்ச்சனை செய்து கடைசியாகத் தராசிற்கும் மலர்களைத் தூவி அர்ச்சித்தான். குலகுரு சொன்னபடி வழிபட்டான்.

துலாபுருஷதானம் ஏழாம் நாள் சடங்குகள் இத்துடன் முடிவுற்றதாக குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் அறிவித்தார். அவரை வணங்கிப் பணிந்து அரண்மனைக்கு திரும்பினான் மன்னன்.

இப்பொழுதாவது முடிந்ததே என்று மகிழ்ச்சியுற்ற மன்னார்தாசன் வேக வேகமாக அந்தப்புரத்திற்குச் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

உணவைக் கூடப் பொருட்படுத்தாது நேரே இளவரசி சந்திரவதனாவின் அறையை நோக்கி நடந்தான். அங்கு அவன் முற்றிலும் எதிர்பாராத காட்சி ஒன்றைக் காண நேரிட்டது.

இரவு கவிழ்ந்து ஒரு முகூர்த்த வேளை முடியும் தறுவாயில் இருந்த போதிலும், தஞ்சையின் அந்தப்புரத்திற்குள் கலகலப்பு ஓயவில்லை.

சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் உணவு அருந்தி முடித்த அந்தப்புரத்து ஆரணங்குகள் அன்று பகலில் நடந்த விஷயங்களையும், இரவில் ஏங்க வைக்கும் நினைப்புகளையும் ஒருவருக்கு ஒருவர் பரிமாறி, ஒருவரை ஒருவர் சீண்டி விளையாடிக் கொண்டு இருந்ததால், அகண்ட மரக்கிளைகளில் வசிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான பறவைகள் அடையப் போகுமுன் கூச்சலிடும் ஓசைகளை ஒத்து அந்தப்புரம் முழுவதும் கலகலப்பாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

இந்தக் கலகலப்புகள், எதிலும் கலந்து கொள்ளாமல், இளவரசி சந்திரவதனா தன்னுடைய அறையில் உள்ள மஞ்சத்தில் தனிமையில் படுத்தவாறு தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

கடந்த சில நாட்களாக அவள் யாருடனும் அதிகம் பேசுவது இல்லை. பெரும்பாலும் தனிமையில் நாட்டம் கொண்டு மற்றவர்களிடம் இருந்து ஒதுங்கி இருந்தாள்.

மனம் முழுக்கத் தன் மனதைக் கவர்ந்த முத்துவின் ஞாபகத்திலேயே ஆழ்ந்து கிடந்து, அவளைப் படாதபாடு

படுத்திச் கொண்டிருந்தது.

பத்து நாட்களில் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றவர் இரண்டு மாதங்களாகியும் வரவில்லை. ஏன் வரவில்லை? அவருக்கு என்ன ஆயிற்று?

எந்தவித ஆபத்தையும் எதிர்கொள்ளும் திறமை வாய்ந்தவர். அவருக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்து சூழ்ந்திருக்கும் என்பதை மட்டும் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது. பிறகு ஏன் வரவில்லை?

அந்தப்புரத்துக் காவற்பணியினை என் தமையன் மன்னார்தாசன் ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, இங்கு கடுமையான காவல் நிலவுகிறது. அதனால் என்னைச் சந்திக்க முடியாமல் அவர் திணறுகிறாரோ?

அப்படியும் நினைக்க முடியாது. எத்தனைக் கட்டுக் காவல்கள் இருந்தாலும் அத்தனையையும் சமாளிக்கும் வீரநெஞ்சம் கொண்டவர். என் கையாலே அவருக்கு உணவு வழங்க வேண்டும் என்பதற்காக என் தந்தையையே ஏமாற்றும் அளவுக்கு நாடகமாடத் தெரிந்தவர்.

அப்படிப்பட்ட புத்திசாலி இந்தக் காவலுக்காக அஞ்சி என்னைப் பார்க்காமல் இருக்கிறார் என்பதையும் நம்ப முடியவில்லை.

பிறகு ஏன் வரவில்லை?

தனிமையில் இதைப்பற்றிச் சிந்தித்து அவருக்குச் சித்தப் பிரமையே ஏற்பட்டுவிடும்போல தோன்றியது. எந்த நேரமும் அவன் நினைப்பு சதா சர்வ காலமும் அவன் நினைப்பு.

காலையில் கண் விழித்தவுடன் முத்து நினைப்புதான் முதலில் வந்து அவள் மூளையைத் தாக்கும். குளிக்கும் போதும் அவன் நினைப்பு. தோழியருடன் களிக்கும் போதும் அவன் நினைப்பு.

சந்திரவதனா

நின்றால் அவன் நினைவு! நடந்தாலும் அவன் நினைவு! நித்திரையை நித்தமும் கத்தரித்து விடும் காதல் நினைவுகள். எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் பொறுப்பாள் இந்த அவஸ்தையை?

கடைசியாக என்ன சொல்லிவிட்டுப் போனான்?

நான் கொடுத்த முத்தங்களை எண்ணிக் கொண்டிரு. நாட்கள் பறந்துவிடும்.

எண்ணிக் கொண்டும் இருந்தாள். எண்ணத்திலேயே வைத்துக் கொண்டும் இருந்தாள். இருந்தாலும் எத்தனை நாட்கள்? அதுவும் அலுத்துவிட்டது.

நடந்ததெல்லாம் கனவோ, கற்பனையோ என்று மயக் கம்கூட ஏற்படத் தொடங்கியது. தனிமை வெறுப்பாகவும் இருந்தது. பலருடன் இருக்கும்பொழுது தனிமையை நாடி ஏங்கவும் செய்தது.

இதைப்பற்றி யாருடனாவது மனம் விட்டுப் பேசினால் சிறிது ஆறுதல் கிடைக்காதா என்று அவள் மனம் ஏங்கத்தான் செய்தது. பேசுவதற்குப் பயமாகவும் இருந்தது.

இந்த விஷயம் தெரிந்த ஒரே பெண் அமைச்சரின் மகள் மதுரவாணிதான். இளவரசியின் போதாத நேரம் அவளுக்குக் காலில் தீக்காயம் ஏற்பட்டுப் பல நாட்கள் படுக்கையிலேயே கிடக்கிறாள்.

அந்தப்புரத்தைத் தேடி அவளால் வரமுடியாது. இளவரசி அவளைத் தேடிப் போனால்கூட அவர்கள் இருவரும் தனிமையில் பேசுவதற்கான வாய்ப்புக் குறைவாகவே இருக்கிறது.

இப்படி ஓர் இசகுபிசகான அவஸ்தையில் இறுகிப் போய் இருந்தாள் இளவரசி சந்திரவதனா. அதிலும் துலா புருஷதானச் சடங்குகள் துவங்கிய நாளில் இருந்து அவள் படும் மனத்துன்பம் இன்னும் அதிகமாகியது.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அந்தப்புர மகளிர் அனைவரும் பகல் வேளையில் சடங்குகளுக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளை மும்முரமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததால் இளவரசியுடன் பேசுவதற்குக்கூட அவர்களுக்கு நேரம் இல்லை.

அவள் தாயும், தந்தையும், தந்தையின் மற்ற மனைவியரும் சதா நேரமும் துலா புருஷதானம் பற்றியும், அதற்குத் தேவைப்படும் பொருட்கள் பற்றியும், ஆன்மிக மார்க்கங்கள் பற்றியுமே பேசிக் கொண்டிருந்ததால், சந்திரவதனாவுக்கு சற்று நேரத்தில் அலுப்புத் தட்டி, மனம் தன்காதலனை நோக்கிப் பறக்கும், வேதனைப்படும்.

இன்று காலையில் இருந்தே இளவரசி யாருடனும் அதிகமாகப் பேசவில்லை. துலாபுருஷதானச் சடங்குகள், தராசினை அலங்கார ஊர்தியில் ஏற்றி ஊர்வலமாகத் தஞ்சை நகரம் முழுவதும் எடுத்துச் சென்ற கோலாகலமான காட்சி பற்றி அந்தப்புரத்து வனிதைகள் பேசிப் பேசி மாய்ந்தாலும், இளவரசி அதில் கலந்து கொள்ளவில்லை.

மனதிற்குள் ஏக்கமும், வெறுமையும் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கியது. உணவு அருந்தக்கூட மனம் வரவில்லை. இருப்பினும் உணவு அருந்தாமல் கிடந்தால் மற்றவர்களுக்கு ஐயம் தோன்றுமே என்ற நினைப்பில் பெயருக்குக் கொஞ்சமாகச் சாப்பிட்டு விட்டுத் தனது அறைக்குள் வந்து மஞ்சத்தில் சாய்ந்து மனதிற்குள் கவலையை மாட்டிக் கொண்டாள்.

அவர் ஏன் இன்னும் வரவில்லை?

தன் காதலன் வராததற்குப் புதுவிதமான காரணத்தினை அவள் மனம் கற்பனை செய்து கொண்டு வேதனைப்படத் தொடங்கியது.

அவருக்கு என்மீது உண்மையிலேயே காதல் இருந்திருக்காது. சில ஆண்களுக்கு எப்பொழுதுமே தங்களைப் பற்றி அளவுக்கதிகமான கர்வம் இருப்பதுண்டு என்று

சந்திரவதனா

பலர் சொல்வார்கள். அதைப் போன்று இவருக்கும் தன் அழகைப் பற்றி வீரத்தைப்பற்றிக் கர்வம் கொண்டவராக இருக்கலாம்..

நான் நினைத்தால் எந்தப் பெண்ணையும் சாய்த்துவிடுவேன். என் அழகைக் கண்டு மயங்காத பெண்கள் இந்த உலகில் எவரும் இல்லை என்ற இறுமாப்புக் கொண்டவராக இருக்கலாம்.

நான் முதலில் அவரை வெறுத்துப் பேசியது அவரது கர்வத்தைச் சற்றுத் தகர்த்திருக்கலாம். என்னைக் காதலிக்க வைப்பதை ஒரு சவாலாக நினைத்து அத்தனை சாகசம் புரிந்திருக்கலாம். ஒருவேளை என்னைக் காதலிக்க வைக்கிறேன் என்று தனது நண்பர்களிடம் பந்தயம்கூடக் கட்டி இருக்கலாம்.

முடிவில் நான் காதலிக்கிறேன் என்று சொன்னதும், பாவி மனிதர், என் வாயாலே எப்படி எல்லாம் சொல்ல வைத்தார். அதன்பிறகு தன் லட்சியம் நிறைவேறிவிட்டது என்று மகிழ்ந்து இருக்கலாம்.

இனி இவள் எப்படிப் போனால் என்ன எக்கேடு கெட்டால் என்ன என்று அலட்சியமாக நினைத்து வேறு நாடு தேடிப் போயிருக்கலாம். அங்கு வேறு ஏதாவது ஒரு பெண்ணை தனது வலையில் சிக்க வைக்க ஏதாவது சாகசங்கள் புரிந்து கொண்டு இருக்கலாம்.

இருக்கலாம் என்ன இருக்கலாம். அப்படித்தான் இருக்கும். இத்தனை நாட்கள் வராவிட்டால் வேறு என்ன காரணம் இருக்க முடியும்?

அவர் பெயர்கூட முத்துவாக இருக்காது. அவரைப் பற்றிச் சொன்னது அத்தனையும் பொய்யாகக்கூட இருக்கலாம்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

கடைசியில் இப்படி ஊர் பேர் தெரியாத யாரோ ஒருவனிடம் ஏமாந்து மனதைப் பறிகொடுத்து விட்டோமே என்று அவள் மனம் வேதனைப்பட ஆரம்பித்தது.

அவளையறியாமல் அவள் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் மாலையாக வடிய ஆரம்பித்தது.

சரியாக இதே நேரத்தில்தான் அவளது அண்ணனான இளவரசன் மன்னார்தாசன் அவளது அறைக்குள் நுழைந்தான்.

சந்திரவதனா மஞ்சத்தில் தொய்வாகப் படுத்திருப்பதையும், அவள் முகம் சோகம் கலந்து வாடியிருப்பதையும், அவளது இரு கண்களில் இருந்தும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டு இருப்பதையும் அவள் படுத்திருந்த மஞ்சத்திற்கு நேர் மேலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த சரவிளக்குகளின் ஒளி வெள்ளத்தில் தெளிவாகக் கண்ணுற்றுத் திடுக்கிட்டான் மன்னார்தாசன்.

அவன் முற்றிலும் எதிர்பார்க்காத ஒரு காட்சி இது. எந்த நேரமும் சிரிப்பும், கலகலப்புமாக இருக்கும் தன் தங்கை இப்படி அழுது கொண்டு சோகமாக இருப்பதை அவன் பார்த்ததே இல்லை.

அதிலும் அவன் கற்பனை செய்திருந்த காட்சியும், இப்பொழுது நேருக்கு நேர் பார்க்கும் காட்சியும் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்பில்லாது தெரிந்தது. எனவே பதறிப் போய் அவளை நோக்கி நடந்தான்.

“சந்திரவதனா, உனக்கு என்ன ஆயிற்று? ஏன் இப்படி அழுது கொண்டு இருக்கிறாய்?” என்று கரிசனத்தோடு கேட்டவாறு அவளருகே சென்றான்.

தனது அண்ணனைப் பார்த்ததும் இளவரசி பதறிப் போய் எழுந்து நின்று, தனது கண்களை அவசர அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

சந்திரவதனா

“என்ன நடந்தது சந்திரா? எதற்காக அழுகிறாய்?” என்று அருகில் வந்த அண்ணன் மறுபடியும் கேட்டான்.

சந்திரவதனா உடனே அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.. மன்னார்தாசனுக்கு குழப்பம் எழுந்தது.

“நான் அழுதேனா! ஐயோ அண்ணா! ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்ஹா...” மறுபடியும் சிரித்தாள்.

“சொல்லிவிட்டுச் சிரி” என்றான் எரிச்சலுடன்.

“சற்று முன்னர் நான் உணவருந்திக் கொண்டிருந்த பொழுது, மிளகு ரசம் மிகவும் சுவையாகத் தெரிந்தது. அதனால் அதை மட்டும் ஒரு குவளையில் எடுத்து மிகவும் ரசித்துக் குடித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது என்ன ஆயிற்று தெரியுமா?”

“என்ன ஆயிற்று?”

“நான் சாப்பிடும் தட்டில் சோறு இடுவதற்காக எனது வலது கைப்புறமாகப் பின்பக்கத்தில் வந்த தாதி எதிர் பாராத விதமாக என் கையில் இடித்துவிட்டாள் பலமாக. அதனால் என் கையில் வைத்திருந்த குவளை தடுமாறி, அதில் இருந்த காரமான மிளகு ரசம் அப்படியே எனது இரு கண்களிலும் கொட்டிவிட்டது. அப்போது இருந்து எனது கண்கள் இரண்டும் எரிந்து கொண்டு இருக்கின்றன. கண்ணீராகக் கொட்டுகிறது. அது உங்கள் பார்வைக்கு அழுவது போல் தோன்றியிருக்கும்” என்றாள் மறுபடியும் சிரித்தவாறு.

மன்னார்தாசன் யோசித்தான். இவள் கூறுவது உண்மையா? இல்லை. மிளகு ரசம் கொட்டியது பொய்யா? ஒரு பெண் தனது குடும்பத்தினரிடம் பொய் சொல்கிறாள் என்றால், அவள் காதலின் முதல்படியில் இருக்கிறாள் என்று அர்த்தம், சந்திரவதனா கூற்றை எப்படி எடுத்துக் கொள்வது?

“என்ன அண்ணா, இன்னமும் உனக்கு சந்தேகம் தீரவில்லையா? என் கண்களை நன்றாக உற்றுப் பாருங்கள். மிளகு ரசம் பட்டுக் கண்கள் எப்படிச் சிவந்து கிடக்கின்றன என்று” என்றவாறு அவனருகே வந்து தன் கண்களை நன்றாக விழித்துக் காட்டினாள்.

மன்னார்தாசன் அவளது கண்களை உற்றுப் பார்த்தான். இரண்டு கண்களும் ஓரளவு சிவந்திருந்தன. லேசாக நீர் கோத்துப் போய்க் காணப்பட்டன.

இருந்தாலும் அவன் குழப்பம் தீரவில்லை. கண்களில் மிளகு ரசம் பட்டாலும் சிவக்கும். நீண்ட நேரம் அழுது கொண்டிருந்தாலும் இப்படிச் சிவக்கும். இதில் எது உண்மை என்று தெரியவில்லை.

“அது இருக்கட்டும் அண்ணா! இந்த நேரத்தில் என்னைத் தேடி எனது அறைக்கு வந்திருக்கிறீர்களே, எதற்கு? துலா புருஷ தானச் சடங்குகளில் நான் செய்ய வேண்டிய பணிகள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா?” என்று கேட்டாள் இளவரசி.

“நான் அதற்காக வரவில்லை. நீ பத்திரமாக இருக்கிறாயா என்று பார்த்துவிட்டுப் போக வந்தேன்.”

“என் பாதுகாப்பைப் பற்றி இத்தனை நாட்கள் இல்லாத அக்கறை திடீர் என்று எப்படி இன்று வந்தது?” வியப்புடன் கேட்டாள்.

“அந்தப்புரத்தின் பாதுகாவற் பணியினைத் தந்தை என்னிடம் ஒப்படைத்திருப்பதை மறந்து விட்டாயா? ஏற்கனவே ஒரு திருடன் உன் அறைக்குள் நுழைந்திருக்கிறான். நீ பார்த்து அலறி, அவனை நமது வீரர்கள் விரட்டிக் கடைசியில் அவன் சாமர்த்தியமாகத் தப்பிவிட்டான். அதிலிருந்து உன் பாதுகாப்பில்தான் அதிக கவனம் செலுத்துமாறு தந்தை என்னிடம் கட்டளை இட்டிருக்கிறார்.”

சந்திரவதனா

“தாங்கள் அந்த பொறுப்பினை ஏற்று இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் ஆகப் போகிறது. இத்தனை நாட்களாகத் தாங்கள் இந்த நேரத்தில் என்னைத் தேடி வந்து இப்படிக்கேட்டதில்லை. இன்று திடீர் என்று கேட்டதும் எனக்கு வியப்பாகிவிட்டது.

“அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது சந்திரா?”

“என்ன காரணம்?”

“என் கண்களைக் கூர்ந்து பார் காரணம் புரியும்.

இளவரசி அவனது கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு “கண்கள், இரண்டும் லேசாகச் சிவந்திருக்கின்றன. நேற்று இரவு முழுக்கத் தூங்காமல் இருந்து காவல் புரிந்தீர்களா? இல்லை. எனது பாதுகாப்பை நினைத்து அழுது கொண்டிருந்தீர்களா?” என்றவாறு சிரித்தாள்.

“உன் கண்கள் சிவந்துகிடப்பதற்கு மிளகு ரசம் காரணம். என் கண்கள் இப்படிச் சிவந்ததற்குக் காரமான மிளகாய்ப் பொடிதான் காரணம்.

“மிளகாய்ப் பொடி கண்களில் பட்டுவிட்டதா? எப்படி? சமையலறைக்குச் சென்று ஏதாவது சோதனை செய்தீர்களா?”

“இல்லை. நேற்று இரவு ஒரு திருடன் என் கண்களில் மிளகாய்ப் பொடியினைத் தூவிவிட்டான்.”

“என்ன திருடனா? நேற்று இரவா?” திகைத்துப் போய்க் கேட்டாள்.

“ஒரு திருடன் இல்லை சந்திரா. இரண்டு பேர். மிகவும் சாமர்த்தியமான திருடர்கள், அந்தப்புரத்து மதிற்சு

வர் மீது ஏறிக் குதித்த அவர்கள் இருவரையும் வலைவீசிப் பிடித்துவிட்டோம்.

இதைக் கேட்டதும் இளவரசியின் இதயம் ஒருகணம் செயல்பட மறந்தது. இரண்டு திருடர்கள். ஒருவேளை முத்துவும் அவரது நண்பர் முருகனாகவும் இருக்குமோ?

“பிடித்து விட்டீர்களா அவர்களை? இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் பெயர் என்னவென்று கேட்டீர்களா?” மிகுந்த பரபரப்புடன் கேட்டான்.

“இல்லை. அதற்குள் அவர்கள் எங்கள் கண்களில் மிளகாய் பொடியைத் தூவிவிட்டுத் தப்பித்து விட்டார்கள். இவ்வளவு புத்திசாலித்தனமான திருடர்களை என் வாழ் நாளில் நான் பார்த்தது இல்லை.

இதைக் கேட்டவுடன் இளவரசிக்கு நிம்மதிப் பெருமூச்சு ஒன்று எழுந்தது. நிச்சயம் அவரேதான். என்னை மறக்கவில்லை. என்னைத் தேடித்தான் வந்திருக்கிறார். நல்லவேளை தப்பித்தார்கள்.

அவள் முகத்தில் தெரிந்த மகிழ்ச்சியையும் அவள் விட்ட நிம்மதிப் பெருமூச்சினையும் கூர்ந்து கவனித்தான் இளவரசன்.

தொடர்ந்து அவன் கேட்ட கேள்விகள் சந்திரவதனா விற்குத் திகில் ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது.

25

௨ ளவரசன் மன்னார்தாசன் தன்னுடைய
தங்கையான இளவரசி சந்திரவதனாவின் முக
மாற்றங்களை உற்றுக் கவனிக்கத்
தொடங்கினான்.

அந்தப்புரத்தில் நுழைந்த திருடர்களைத் தனது வீரர்
கள் வலைவீசிப் பிடித்ததைக் கேட்டதும் அவள் முகத்தில்
தெரிந்த அச்சமும், அவர்கள் அதன்பின்னர் சாமர்த்திய
மாகத் தப்பவிட்டார்கள் என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்ட
தும், அவளது வதனத்தில் தோன்றிய நிம்மதி களையும்
மன்னார்தாசனுக்கு வியப்பளிக்கவில்லை.

தன் ஐயங்களின் ஆரம்பத் திரை ஒன்று விலக்கப்பட்
டது போன்ற உணர்வு அவனுக்குள் ஏற்பட்டது.
தொடர்ந்து தனது வார்த்தைகளைச் சாமர்த்தியமாகப் பிர
யோகிக்கத் தொடங்கினான்.

“எவ்வளவு புத்திக்கூர்மை கொண்டவர்கள் என்று
பார்த்தாயா? வியக்கத்தக்க வீரமும் விவேகம் நிறைந்த
அறிவும், விரைந்து செயல்படும் திறமும் கொண்ட திருடர்
களைப்பற்றி நான் இதுவரை எந்த நாட்டிலும் கேள்விப்
பட்டதில்லை.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“உண்மைதான் அண்ணா! அவர்கள் பார்ப்பதற்கு எப்படி இருந்தனர்? அவர்கள் பெயர் என்னவென்று அறிந்து கொண்டார்களா?” என்று பரபரப்பாகக் கேட்டாள்.

தனது தங்கைக்கு திருடர்களின் பெயரைத் தெரிந்துக் கொள்வதற்குத் தென்படும் ஆர்வமும் பரபரப்பும் மன்னார்தாசனுக்கு மனதிற்குள் சிரிப்பை வரவழைத்தது.

“இருட்டில் அவர்களைச் சரியாகக் கவனிக்க நினைப்பதற்குள், தப்பிவிட்டார்கள் தாடி, மீசை வைத்திருந்தனர். அது நிச்சயம் பொய் வேஷமாக இருக்கலாம். அவர்கள் பெயரை இந்த நிலையில் எப்படித் தெரிந்து கொள்ள முடியும் சந்திரா? அப்படியே அவர்கள் வாய்மூலம் தெரிந்து இருந்தால்கூட, அதுவும் அவர்கள் போட்டுள்ள வேஷம் போல் பொய்யாகக் கூட இருக்கலாம். அந்தத் திருடர்கள் பெயரைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு உனக்கு எதற்கு இவ்வளவு ஆர்வம்? அப்படிப்பட்ட திருடர்களின் பெயர்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாயா?”

“இல்லை... இல்லை... நான் எதற்கு... நிறையத் தடுமாறிய சந்திரவதனா, “இங்குள்ள அந்தப்புரத்துப் பெண்களில் பலருடைய பெயரே எனக்குத் தெரியாது. திருடர்கள் பெயர் எப்படி எனக்குத் தெரிந்து இருக்க முடியும்? வெறும் ஆர்வத்தில் கேட்டேன்” என்று சமாளித்தாள்.

“சந்திரா, உன்னிடம் நீண்ட நாட்களாகவே ஒரு விஷயம் பற்றிக் கேட்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். சரியான சமயம் இதுவரை கிட்டவில்லை.”

“என்ன விஷயம் அண்ணா?”

“சில மாதங்களுக்கு முன் நள்ளிரவில் ஒரு திருடன் உனது அறையில் புகுந்தான் அல்லவா?”

சந்திரவதனா

“ஆ... ஆமாம். அதற்கென்ன?” மறுபடியும் தடுமாறினாள்.

“நீதான் அவனைப் பார்த்து இங்குள்ள வீரர்களைக் குரல் எழுப்பி வரவழைத்தது என்று கேள்விப்பட்டேன். அன்று என்ன நடந்தது? விவரமாகச் சொல்.

சந்திரவதனா எச்சிலை விழுங்கியவாறு, “அன்று... அது வந்து.. நள்ளிரவு இருக்கும். நல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தேன். அப்பொழுது ஏதோ சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கென்று விழித்துப் பார்த்தேன். யாரோ சாளரத்தின் வழியாகக் குதித்து இறங்குவதுபோல தெரிந்தது. நான் உடனே பயந்து வேகமாக ஓடிக் கதவைத் திறந்து ‘ஆபத்து ஆபத்து’ என்று அலறினேன். உடனே நமது வீரர்கள் ஓடி வந்தார்கள். அவர்களுடன் சண்டையிட்டவாறே அந்தத் திருடன் சாளரத்தின் வழியாகக் குதித்து இறங்கிவிட்டான். அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும்” என்றாள்.

அடுத்து அவள் அண்ணன் தொடுத்த வினா அவளை மறுபடியும் தடுமாற வைத்தது.

“கடுமையான தூக்கத்தில் இருந்த நீ கண்விழிக்கும் பொழுது சாளரத்தின் அருகே குதித்த அந்தத் திருடன், படுக்கையில் இருந்து நீ எழுந்து கதவருகே பயந்து ஓடி பிறகு கதவைத் திறந்து வீரர்களை வரவழைக்கக் குரல் எழுப்பி அதன்பிறகு கீழ் மாடியில் இருந்து அவர்கள் ஓடோடி வந்து உன் அறைக்குள் நுழையும்வரை அந்தத் திருடன் அதே இடத்திலா நின்று கொண்டிருந்தான்? வியப்பாக இருக்கிறதே?”

“அது... அதை... நான் கவனிக்கவில்லை...”

“படுக்கையில் இருந்து பயந்து ஓடும்பொழுது உன்னை அவன் ஒன்றும் செய்யவில்லையா? ‘ஆபத்து’ என்று நீ குரல் எழுப்பி வீரர்களை அழைப்பதைப் பார்த்த பிறகும் அவன் உன்னைத் தடுக்க முயற்சிக்கவில்லையா?

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

பைத்தியம்போல அதே இடத்திலா அவன் நின்று கொண்டிருந்தான்?''

''அவன் என்ன செய்கிறான் என்று கவனிக்கும் மன நிலையா அப்பொழுது எனக்கு இருந்திருக்கும்? ஒரு வேளை நான் எழுந்து ஓடுவதைப் பார்த்தவுடன் அந்தத் திருடன் எங்காவது பதுங்க முயற்சித்திருக்கலாம்? என்னை அவன் தடுக்க முயற்சிப்பதற்குள் நான் ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்திருக்கலாம்! அவன் சாளரத்தின் வழியாகத் தப்பிக்க நினைக்கும் சமயத்தில் நமது வீரர்கள் ஓடி வந்திருக்கலாம். சின்னப் பெண்ணான எனக்கு இதை எல்லாம் சிந்திக்க எப்படி முயும் அண்ணா?''

நீயா சின்னப் பெண்? அந்தத் திருடனைவிட நீ சாமர்த்தியசாலியாக இருக்கிறாய் சந்திரா என்று அவன் மனம் எடை போட்டது.

''உண்மைதான். அறியாத வயசு! அப்பாவியான உனக்கு எப்படி அதெல்லாம் தோன்றும். சரி, அவன் முகத்தையாவது நீ நன்றாகப் பார்த்தாயா?''

''இல்லையே அண்ணா! அர்த்த ராத்திரி... அரை குறை இருட்டு... தூக்கச் சடவு... திகில் வேறு. அவன் முகம் எப்படி இருந்தது என்றே நான் கவனிக்கவில்லை அண்ணா!''

''பிறகு எப்படி தளவாய் மாட்டிக் கொண்டவுடன் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்தது இவரல்ல என்று உறுதியாகத் தந்தையிடம் கூறினாய்?''

இளவரசி கொஞ்சம் தடுமாறி, ''அது... வந்து... உருவத்தில் வித்தியாசம் புலப்பட்டது.... எப்படி என்று சரியாக இப்பொழுது என்னால் சொல்ல முடியவில்லை... அன்றைக்கே கேட்டிருந்தால் ஒருவேளை சொல்லி இருப்பேனோ என்னவோ?'' என்றாள்.

சந்திரவதனா

“எப்படி இருந்தாலும் அவன் மிகவும் சாமர்த்தியமான திருடன்! தளவாயை மிகப் பிரமாதமாக அச்சுதப்பனிட்டு மாட்டிவிட்ட திறமையைப் பாராட்ட வேண்டும். நேற்று இரவு நுழைந்த திருடனும் திறமையானவனாகத்தான் தோன்றினான். எனக்கென்னவோ இந்த இருவருமே ஒருவராகத்தான் இருப்பாரோ என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது.

“எப்படி அண்ணா...? எப்படி... எதை வைத்துச் சொல்கிறீர்கள்?”

“திருடர்களில் திறமைசாலிகள் குறைவு. அவர்களிலும் வீரம் செறிந்தவர்கள் குறைவு. அப்படி வீரம் நிறைந்தவர்களிலும் விவேகமான அறிவு கொண்டவர்கள் மிகமிகக் குறைவு. அதனால்தான் அப்படி ஓர் ஐயம் எனக்குள் எழுந்தது.

“சரி. அவர்கள் இருவரும் நீங்கள் நினைத்தபடி ஒருவராகவே இருக்கட்டுமே! அடுத்து நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்! தந்தையிடம் சொல்லி அந்தத் திருடர்களைப் பிடிப்பதற்காக வலுவான படை ஒன்றை அந்தப்புரம் முழுக்க நிறுத்தப் போகிறீர்களா?”

“அதற்கு முன்பு அந்தத் திருடர்களைப் பற்றி சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிறேன் சந்திரா.”

இளவரசிக்கு அவன் சொன்னது புரியாமல் குழப்பத்துடன் தமையனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“அவர்கள் திருட நினைக்கும் பொருள் என்னவென்றும் நான் துல்லியமாகத் தெரிந்து கொண்ட பிறகே அடுத்த நடவடிக்கைக்கு இறங்கலாம் என்று முடிவு செய்திருக்கிறேன்.”

“அவர்கள் திருட நினைக்கும் பொருள் வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்? பொன்னும் பொருளும் தான்”

“அவற்றைவிட விலைமதிக்க முடியாத பொருள் ஒன்றைத் திருட வந்துள்ளார்கள்.”

“அப்படி என்ன விலைமதிக்க முடியாத பொருள் நமது அந்தப்புரத்தில் இருக்கிறது அண்ணா?”

“இருக்கிறது. ஆனால் அதையும் அவர்கள் இதற்கு முன்னரே திருடிவிட்டார்கள் என்றும் நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

“நீங்கள் சொல்வது ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லை. ஏற்கனவே திருடிவிட்டார்கள் என்றால் திரும்பவும் எதற்காக இங்கு வருகிறார்கள்? பொன், வைரம் இவற்றை விட விலைமதிக்க முடியாத பொருள் வேறு என்ன இருக்கிறது?”

“ஒரு பெண்ணின் இதயம்.

இதைக் கேட்டவுடன் சந்திரவதனாவுக்குத் தன்னுடைய இதயமே அதிர்ச்சியில் துடிக்க மறந்ததுபோல் உணர்ந்தாள். அவசர, அவசரமாகத் தனது முகபாவங்களை மாற்றிக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் சொல்வது கொஞ்சம்கூட எனக்குப் புரியவில்லை. திருடர்கள் என்கிறீர்கள். பிறகு இல்லை என்கிறீர்கள், விலை மதிக்க முடியாத பொருள் பெண்ணின் இதயமா? சுத்தமாகப் புரியவில்லை.

மன்னார்தாசன் இதைக் கேட்டுக் கேலியாகச் சிரித்த படி “உனக்குப் புரியாது சந்திரா. ஏனென்றால் நீ விவரம் அறியாதவள். அப்பாவிப் பெண். என் தங்கை அல்லவா. உனக்குப் புரியவே புரியாது. இருந்தாலும் புரியும்படியாகச் சொல்கிறேன் கேள். அந்தப்புரத்தில் உள்ள ஓர் அழகான பெண்ணை அந்தத் திருடர்களில் ஒருவன் காதலிக்கிறான். அவளும் அவனை மனமார விரும்புகிறாள். அதனால் அவளைப் பார்ப்பதற்காக பார்த்துக் காதல் மொழி

சந்திரவதனா

பகர்வதற்காக, பக்கத்தில் நின்று கொஞ்சி விளையாடுவதற்காகத் தேடி வந்து இருக்கிறான் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. இப்பொழுதாவது உனக்குப் புரிகிறதா?" என்றான்.

சந்திரவதனாவுக்கு திகைப்பு மறைந்து பயம் ஆட்கொள்ள ஆரம்பித்தது. இதயம் லேசாக நடுங்கியது. அண்ணன் அத்தனையும் கண்டுபிடித்து விட்டானோ என்று அச்சம் எழுந்தது:

"என்ன சந்திரா, திகைத்துப் போய் நிற்கிறாய்?"

சந்திரவதனா உடனே சமாளித்து, "திகைப்பாய்தான் இருக்கிறது அண்ணா! திருடனைக் காதலிக்கும் துணிச்சல் மிகுந்த பெண் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று அச்சம் எழுந்தது.

"சரிதான்போ. அதை உன்னிடம் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று நானே வந்தேன்.

"எ... என்னிடமா?.... எனக்கு... எப்படித் தெரியும்?"

"அந்தப்புரத்தில் உன்னுடைய நெருங்கிய தோழிகளோ, தோழிகளுக்குத் தோழிகளோ இல்லை பணிப் பெண்களோ காதலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று நீ கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். அப்படி யாராவது இருந்தால் சொல்.

"அப்படி யாரும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இல்லை. காதல் பற்றிப் பேசும் பாங்கியர் பக்கத்தில் கூட நான் செல்வதில்லை. அதனால் எனக்கு எதுவும் தெரியாது.

"உண்மைதான். நீ எவ்வளவு நல்ல பெண். உலகம் அறியாத சின்னஞ்சிறு பெண். உனக்கு எப்படி இதெல்

லாம் தெரியும் என்று நானும் நினைத்தேன். இருந்தாலும் உன்னிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிடலாம் என்றுதான் வந்தேன்.”

“அண்ணா, எனக்கு ஓர் ஐயம். அந்தத் திருடன் தன்னுடைய காதலியைப் பார்க்க வந்தான் என்றே வைத்துக் கொண்டால்கூட, அன்று இரவு என்னுடைய அறைக்குள் ஏன் அவன் நுழைய வேண்டும்?”

“அதுதான் எனக்கும் குழப்பமாக இருக்கிறது. ஒரு வேளை தன் காதலியின் அறை என்று தவறாக நினைத்து இருட்டில் இடம் தெரியாது உனது அறைக்குள் நுழைந்திருப்பானோ?”

“நீங்கள் நினைப்பதுபோல் எதுவுமே இருக்காது. அவன் திருடுவதற்காகத்தான் வந்திருப்பான். நீங்கள் வீணாக எதை எதையோ கற்பனை செய்கிறீர்கள்.”

“கற்பனை ஒருவேளை நிஜமாக இருந்தால்? அதனையும் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும் இல்லையா?”

“கற்பனையோ, நிஜமோ, எனக்குத் தெரிந்து நீங்கள் சொல்வது போன்ற பெண்கள் எவரும் நமது அந்தப்புரத்தில் இல்லை.

“ஒருவேளை இனிவரும் நாட்களில் அந்த மாதிரிப் பெண்ணைப் பற்றி நீ தெரிந்து கொள்ள நேரிட்டால் எனக்காக நீ ஒன்று சொல்ல வேண்டும் அந்தப் பெண்ணிடம்.

“என்ன சொல்ல வேண்டும்?”

“அந்தப் பெண் யாராக இருந்தாலும் சரி, அவள் காதலிக்கும் அந்தத் திருடன் எந்த நாட்டானாக எப்படிப் பட்டவனாக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் காதலை மதித்து,

சந்திரவதனா

அவர்கள் திருமணத்திற்கு உதவி செய்ய உன் அண்ணன் தயாராக இருக்கிறான் என்று மட்டும் சொல். போதும்.

சந்திரவதனா யோசித்தாள். அண்ணனிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடுவோமா? முத்துவைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு ஒருவேளை தந்தை சம்மதிக்க வில்லை என்றால், அண்ணன் தனக்காக வாதாடுவாரே!

அண்ணனின் நிர்ப்பந்தத்திற்காகவாவது தந்தை எங்க ளது திருமணத்திற்கு சம்மதம் கூறலாம்.

“அந்தப் பெண் முழு விவரத்தையும் என்னிடம் கூறிவிட வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல. அவள் காதலனையும் என்னிடம் நேரில் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். அடுத்த நாளே அவர்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைக்க நான் தயாராக இருக்கிறேன்.”

“இவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்கிறீர்களே, நமது தந்தை இந்த விஷயத்தைக் கேட்டு ஆத்திரப்பட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?”

“தந்தையைச் சமாதானப்படுத்துவது என் பொறுப்பு. உண்மைக் காதலை நான் மதிக்கிறேன் சந்திரா. அதற்காக நான் எல்லா விதத்திலும் உதவுவதற்காகத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று அந்தப் பெண்ணிற்குத் தெரிந்தால்போதும்.”

இதைக் கேட்டதும் சந்திரவதனாவிற்கு ஆசை துளிர் விட்டது. எல்லா விஷயத்தையும் அண்ணனிடம் சொல்லி விட்டால் என்ன?

“என்ன சந்திரா தீவிர யோசனையில் இருக்கிறாய்? அந்தப் பெண் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா? சீக்கிரம் சொல்” என்ற மன்னார்தாசனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் சந்திரவதனா.

தஞ்சை நகரின் எல்லையைவிட்டுச் சற்று ஒதுங்கி இருந்த மைதானம் போன்ற பரந்த வெளியில் வரிசையாகப் பலவிதமான கூடாரங்கள் புதிதாக அமைக்கப்பட்டு இருந்தன.

இரவின் இரண்டாம் ஜாமம் முடியும் தறுவாயில் இருந்த போதிலும், அங்குள்ள கூடாரங்களில் இருந்த மனிதர்கள் கலகலப்பாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அதில் இருந்த கூடாரம் ஒன்றில் சொக்கநாதன் ஒரு கூட்டத்தினருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் வெங்கடகிருஷ்ணன்.

பிறகு சொக்கநாதன் அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவனிடம் ஒரு சிறிய, பொற்காசுகள் அடங்கிய மூட்டை ஒன்றைக் கொடுத்தான். அவன் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் கூட்டத்தினரைப் பார்த்து தலையசைத்தான்.

அந்தக் கூட்டத்தினர் சொக்கநாதனுக்கும், வெங்கடகிருஷ்ணனுக்கும் படுக்கத் தனி இடம் ஒன்று ஒதுக்கித் தந்தனர்.

மற்றவர்கள் தூங்கியதும் வெங்கடகிருஷ்ணன், சொக்கநாதனிடம் காதருகே கிசுகிசுத்தான்.

“நாளை அந்தப்புரத்தில் நுழைவது உறுதியாகிவிட்டது. அதன்பிறகு இளவரசியை எப்படிச் சந்திக்கப் போகிறாய்?”

இதற்குப் பதிலாகச் சொக்கநாதன் சொன்ன விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டவுடன், எத்தகைய ஆபத்தை நோக்கிச் சொக்கநாதன் நாளை செல்ல இருக்கிறான் என்று வெங்கடகிருஷ்ணனுக்கு ஒரு பக்கம் திகிலாக இருந்தது.

அந்தப்புரத்தில் அகாலவேளையில் நுழைந்த திருடன் மீது காதல் கொண்டுள்ள அந்தப் பெண் யார் என்று கேட்ட தன்னுடைய அண்ணன் மன்னார்தாசனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் சந்திரவதனா.

அந்தப் பெண் நான்தான் அண்ணா. அவரும் திருடரல்லர். என்னைப் பார்ப்பதற்காக வந்த அசகாய சூரர். எங்கள் காதலை நீதான் நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று நடந்தது அத்தனையையும் ஆரம்பத்தில் இருந்தே அண்ணனிடம் கூறிவிடலாமா என்று நினைத்தாள் இளவரசி.

அதேசமயம் இன்னொரு நினைப்பு எழுந்து அவளுக்குள் பயமும் தோன்றியது.

அண்ணன் ஒருவேளை இப்படி நாடகமாடி என்வாய்மூலம் தெரிந்து கொண்டு அவரைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்துவிட்டால்? என்னிடமிருந்து உண்மையை வரவழைப்பதற்காக இப்படி இனிக்க இனிக்கப் பேசுகிறாரோ?

அப்படியே இல்லாவிட்டாலும் அந்தப்புரத்தில் உள்ள யாரோ ஒரு பணிப்பெண்ணோ இல்லை என் பாங்கியருள் ஒருத்தியோ காதல் கொண்டிருக்கலாம். அதனை நிறைவேற்றிவிடலாம் என்று அண்ணன் எளிதாக எண்ணி இருக்கலாம்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

தன்னுடைய தங்கை, தரணியாளும் மன்னனின் மக ளான மங்கை, இந்நாட்டின் இளவரசி ஊர் பேர் தெரியாத யாரோ ஒருவனுடன் அந்தப்புரத்தில் எவரும் அறியாமல் காதலில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள் என்று தெரிந்தால் அண்ண னின் உறுதி உடனே காற்றில் பறந்துவிடலாம். எல்லை யற்ற கோபம் என்மீது ஏற்படலாம்.

தந்தை என் காதலுக்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கும் நிலை யில் இருந்தால்கூட அண்ணனின் போதனை அவர் மனதை யும் மாற்றலாம். ஆற்றொணாத் துயர் எனக்கும் முத்துவுக் கும் ஏற்படலாம்.

வேண்டாம். அவசரப்பட்டு இப்பொழுது அண்ணனி டம் எதையுமே சொல்லிவிட வேண்டாம். நேற்று இவர்கள் கண்களில் மிளகாய்ப் பொடியினைத் தூவிவிட்டு ஓடியது முத்துவும் அவர் நண்பரும்தானா என்று உறுதியாகத் தெரியவில்லை.

அவராக இருந்தால் நிச்சயம் என்னை எப்படியாவது சந்தித்துவிடுவார். முதலில் அவரிடம் பேசிவிட்டு அதற் குப் பிறகு முடிவு எடுப்பதுதான் நல்லது.

“என்ன சந்திரா, நீண்ட நேரமாக யோசித்துக் கொண் டிருக்கிறாயே? அந்தப் பெண் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா? இல்லை யார் மீதாவது உனக்குச் சந்தேகம் இருக்கிறதா?” திரும்பவும் கேட்டான் அண்ணன்.

“இல்லை... இல்லை... எனக்கு எதுவும் தெரியாது... காதலிக்காக மதிலேறிக் குதித்து, இத்தனை ஆபத்துக்க ளைச் சந்திக்கும் ஆண்களைப் பற்றி இலக்கியங்களில் எங்காவது படித்திருக்கிறோமா என்று யோசித்துக் கொண் டிருந்தேன். நடைமுறையில் இதுவரை நான் கேள்விப்பட்ட துகூடக் கிடையாது. ஒருவேளை இலக்கியங்களில் ஏதா வது இருக்குமோ என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தேன்.”

சந்திரவதனா

“இலக்கியங்களில் என்று நீ சொன்னவுடன் எனக்குக் காதா சப்த சதியில் நான் படித்த ஒரு பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது.”

“காதா சப்த சதியா? அது என்ன இலக்கியம்?”

“காதா சப்த சதி என்பது பிராகிருத மொழியில் அமைந்த ஒரு இலக்கிய நூல். மிகப் பழைமையானது. தமிழ் மொழியில் அகநானூறு, புறநானூறு போன்று பல்வேறு புலவர்களால் பாடப் பெற்ற எழுநூறு பாடல்களைக் கொண்ட அற்புதமான இலக்கியம்.”

“அதில் மதிலேறிக் குதிக்கும் ஆண்களைப் பற்றி வருகிறதா?”

“அந்த மாதிரி வரவில்லை. ஆனால் காதல் கொண்ட பெண்ணின் நிலையைப் பற்றி ஓர் அற்புதமான பாடல் ஒன்று இச்சமயத்தில் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. ஐயசேனன் எழுதிய அந்தப் பாடலின் கருத்து இந்தச் சூழ்நிலைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“என்ன பாடல் அது? விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள் அண்ணா.”

* “காதல் வயப்பட்ட பெண் ஒருத்தி புல்லால் வேய்ந்த கூரை வீட்டில் தனிமையில் இருக்கிறாள். அவள் காதலன் அவளை விட்டுப் பிரிந்து சென்று இருக்கிறான். அவன் திரும்பவும் அவளைத் தேடி வந்து சந்திக்கும் நாளைச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறான். அந்த நாளை அவள் சுவரில் எழுதி வைத்திருந்து இருக்கிறாள். ஒருநாள் காற்றும், மழையும் கனமாக அடிக்கிறது. பலத்த காற்றில் வீட்டின் கூரையில் ஒரு பகுதி பிய்ந்துவிட்டது. அதன் வழியாக மழை நீர் சுவரில் வடிகிறது. அந்த மழைத் தண்ணீர், சுவரில் எழுதி வைத்திருந்த தனது காதலன் வரும் நாளை எங்கே அழித்துவிடுமோ என்று பயந்த அந்தப்

பெண், தனது கையால் மழைநீர் அதன்மீது படாதவாறு தடுத்துக் கொண்டே நின்றாளாம். அற்புதமாக இருக்கிற தல்லவா இந்தக் கவிதை.”

சந்திரவதனாவிற்கு இதைக் கேட்டதும் தன்னுடைய நிலையை ஒத்த ஒரு பெண்ணின் மனநிலையைச் சித்திரிப்பது போல் இருந்தது. மன்னார்தாசன் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“தமிழில்கூட இந்த மாதிரிக் கவிதைகளைப் படித்திருக்கிறேன் சந்திரா. திருக்குறளில் கூட இதை ஒத்த ஒரு குறள் உண்டு.

“வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும் அவர்சென்ற நாளொற்றித் தேய்ந்த விரல்.

அதாவது தன் காதலனைப் பிரிந்த ஒரு பெண் அவன் வரும் வழியைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்களில் ஒளி இழந்து அழகு கெட்டது மட்டுமின்றி அவன் கடைசியாகத் தன்னைச் சந்தித்துவிட்டுச் சென்ற நாளை எழுதி, அதனைத் தொட்டுத் தொட்டு விரல் தேய்ந்துவிட்டதாம். இதே போலத் ‘திணைமாலை நூற்றைம்பது’ என்ற நூலில்கூட

‘வாள் இழந்த கண்தோள்
வனப்பிழந்த மெல்லிரலும்
நாள் இழந்த எண்மிக்கு நைந்து’

என்று வருகிறது. இதனைப் பார்க்கும்பொழுது காதலனைப் பிரிந்து தவிக்கும் காதலியர் நிலைமை எந்த நாட்டிலும் கவலைக்கு இடமாகத்தான் இருக்கிறபோல் தோன்றுகிறது இல்லையா?”

சந்திரவதனாவிற்கு தன்னுடைய நிலைமையும் அப்படித்தானே இருந்து வருகிறது என்று தோன்றியது. முத்து தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற நாளை நினைத்தும், இனி அவர் வந்து சந்திக்கும் நாளை எண்ணி ஏங்கியும், தலித்தும்

சந்திரவதனா

கடத்திய நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தது. இதெல்லாம் எதற்கு இப்பொழுது சொல்கிறார்?

“நீங்கள் சொன்ன கவிதைகள் நன்றாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் இப்பொழுது நடந்த சம்பவங்களுக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்றுதான் புரியவில்லை. மதில் ஏறிக் குதித்த ஆடவர் பற்றி நான் கேட்டால் பிரிவில் வாடும் பெண்ணைப் பற்றியக் கவிதைகளையல்லவா கூறிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் அண்ணா!”

“சம்பந்தம் இருக்கிறது சந்திரா. நமது அந்தப்புரத்தில் நுழைந்த அந்தத் திருடனின் காதலிகூட அவன் எப்பொழுது வருவானோ என்று ஏங்கி ஏங்கி இதே மாதிரித் தவித்துக் கொண்டிருக்கலாம் இல்லையா? அதனால்தான் சொல்கிறேன். இனி இதுபோல் நீ தவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என் அண்ணனிடம் முழு விவரத்தையும் கூறிவிட்டால் உங்கள் இருவரின் திருமணமும் எளிதாக முடிந்துவிடும் என்று நீ அந்தப் பெண்ணிடம் சொல்லி விட்டால் போதும்.

“எனக்குத்தான் அப்படிப்பட்ட பெண் யார் என்று தெரியாது என்று பலமுறை சொல்லிவிட்டேனே அண்ணா. அதிலும் காதல் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டாலே எனக்குப் பிடிக்கமாட்டேன் என்கிறது. என்னிடம் வந்து யாராவது தங்கள் காதல் ரகசியத்தைக் கூறுவார்களா?”

“பாவம் ஒன்றும் அறியாத பெண். உலகம் புரியாத வயது. உனக்கு எப்படி இதெல்லாம் தெரியும்? உன்னிடம் நான் கேட்டிருக்கக் கூடாதுதான்.”

மன்னார்தாசன் சற்று நேரம் மவுனமாக அவளையே கூர்ந்து பார்த்தான். சந்திரவதனா நெஞ்சில் எழுந்த பயத்தை மறைத்தவாறு தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

சந்திரா உன்னை இன்னமும் சிறுபெண் என்று நினைத்தது என் தவறுதான். அடேயப்பா! எப்படிச் சமாளிக்கிறாய்!

காதல் வயப்பட்டு விட்டாலே பெண்களுக்குப் பொய் சொல்வதில் வலிமையும், திறமையும் வந்துவிடும் போல் இருக்கிறது. இதுபோன்று தானே மதுரவாணியும் தன் பெற்றோரிடம் சாமர்த்தியமாக மறைத்தாள்.

இருக்கட்டும், இவளிடம் இதற்குமேல் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம். நான் இவளைச் சந்தேகப்படுவது இவளுக்குத் தெரியக் கூடாது. கூடிய சீக்கிரம் கையும் களவுமாகப் பிடிக்கிறேன்.

“சரி சந்திரா, நான் குழம்பியது மட்டுமின்றி உன்னையும் சேர்த்துக் குழப்பிவிட்டேன். நீ சொல்வது போன்று அந்தத் திருடன் பொன்னைத் திருடுவதற்காகத்தான் வந்திருக்கலாம். நானும் சிறிது அதிகமாகவே கற்பனை செய்து விட்டேன். நேரமாகிவிட்டது. பாவம் ஏற்கனவே உன் கண்கள் சிவந்து கிடக்கின்றன. சீக்கிரம் தூங்கு. நான் வரட்டுமா?”

மன்னார்தாசன் விடைபெற்றுச் சென்றவுடன் சந்திரவதனா நிம்மதிப் பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டவாறு மஞ்சத்தில் சாய்ந்தாள்.

மறுநாள் காலை விடியும்பொழுது தஞ்சாவூர் கோலாகலமாகக் காட்சி அளித்தது. வீதி எங்கணும் விழாக்கோலம்.

மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் செய்ய இருக்கும் துலாபுருஷ தானச் சடங்குகளின் எட்டாம் நாள். இன்று தான் துலாபுருஷதானத்தின் இறுதிச் சடங்கு நடக்க இருக்கிறது. என்பதால் மக்கள் அதனைக்காண விழைந்து ராஜகோபால சுவாமி திருக்கோயிலை நோக்கி கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

அன்று அதிகாலையிலேயே குலகுரு குமாரதாத்தாச் சாரியார் துலா மண்டபத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தராசின் மையப் பகுதியில் முள்ளிற்கு நேர் கீழ் தொங்கிக்

சந்திரவத்னா

கொண்டிருக்கும் துலாபுருஷப் பிரதிமைக்கு விசேஷ பூஜை செய்து முடித்தார்.

அதன் பிறகு மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனை ராஜ கோபால சுவாமி கோயிலுக்கு அழைத்துவர உத்தரவிட்டார். மன்னன் கோயிலுக்குள் நுழைந்து அங்கேயே குளித்தான். அதன்பிறகு சாஸ்திரோக்த முறையில் குலகுருவின் சொற்படி ஆடைகளை அணிந்து கொண்டான்.

சுவாமி சந்நிதிக்குச் சென்று வழிபட ஆரம்பித்தான். அன்று நடந்த விசேஷ பூஜைகளும், அபிஷேகங்களும் மிக அற்புதமாகப் பரவசமூட்டும் முறையில் அமைந்திருந்தன. பூஜைகள் முடிந்ததும் வேண்டிய மட்டும் காணிக்கைகள் வழங்கினான்.

அதன்பிறகு அவனைச் சகல மரியாதைகளுடன் துலா மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தார்கள். மன்னனைத் தொடர்ந்து அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரும், தளவாய் ரங்கப்ப நாயக்கனும் வர, அவர்கள் அருகே மன்னார்தாசனும், தளபதியின் மைந்தன் அச்சுதப்பனும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

துலா மண்டபத்திற்குள் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் வந்து சேர்ந்ததும், குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் அவனைத் தென்கிழக்கு மூலையில் உட்கார வைத்தார். தங்கக் கலசம் ஒன்றில் வைக்கப்பட்டிருந்த புண்ணியாஹ தீர்த்தத்தினைக் குலகுரு தன் கையால் எடுத்து மந்திரங்களைச் செபித்தபடி மன்னன் மீது தெளித்தார்.

பிறகு மன்னனை பக்கத்தில் இருந்த ஓர் அறைக்குள் கூட்டிச் சென்றார். அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளியினால் செய்யப்பட்ட பூக்குவளைகளில் மன்னன் தன் கைகளால் நவதானியங்களை எடுத்து பக்திபூர்வமாக நட் டான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அதனைத் தொடர்ந்து குலகுரு அந்த இடத்தில் வைக் கப்பட்டிருந்த ஒன்பது கலசங்களில் இருந்த புண்ணிய தீர்த்தத்தினை எடுத்து மன்னன் மீது தெளித்து மந்திரங் களை ஒதினார்.

துலாபுருஷதானத்தின் முதற்கட்டச் சடங்குகள் முடிவு பெற்றதாகக் குலகுரு சொல்லி மன்னனை அந்தப்புரத்திற் குச் செல்ல அனுமதித்தார். மற்றவர்கள் அனைவரும் கோயிலுக்குள் இருந்தனர்.

அந்தப்புரத்திற்குள் சென்ற மன்னன் தன்னுடைய ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு ஓர் அரசனுக்குரிய சகல ஆடை, அணிகளைப் பூண ஆரம்பித்தான். இதற்காகவே தயாரிக்கப்பட்டிருந்த மிகச் சிறப்பான ஆடைகள் அவ னுக்கு மிகுந்த கம்பீரத்தை நல்கின. விதவிதமான நகை, வைர ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டான்.

பின்னர் தனது மனைவியருடன், தனது அருமை மகள் சந்திரவதனா பின் தொடர திரும்பவும் கோயிலுக்குள் சகல மரியாதைகளுடன் வாத்தியங்களின் மங்கல ஒலிகளுடன் அழைத்து வரப்பட்டான். துலாபாரத்திற்கான முகூர்த்த வேளையில் சரியாகத் துலா மண்டபத்தினுள் அவன் மட்டும் நுழைய, அந்தப்புர மகளிர் அவர்களுக்கென்று அமைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தில் அமர்ந்தனர்.

இன்று மதுரவாணி வராதது மன்னார்தாசனுக்கு லேசான ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. மதுரவாணிக்கு விருப்பம் இருந்தாலும் அவள் தந்தை அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டதால் அவளால் வர இயலவில்லை.

குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் மன்னனின் வலது கையில் அவனது உடைவாளையும், இடது கையில் கருஞ் சிறுத்தைத் தோலால் செய்யப்பட்ட கேடயத்தினையும்.

சந்திரவதனா

சிறிய குறுவாள் ஒன்றையும் பிடித்துக் கொள்ளச் சொல்லிக் கோயிலுக்குள் கூட்டிச் சென்றார்.

கோயிலின் கொடிக் கம்பத்தின் அருகே ஆண் யானை ஒன்றை மன்னன் கோயிலுக்கு அர்ப்பணித்தான். பின்னர் கோயிலின் உட்பகுதியில் சென்று பட்டாடைகள், தங்கக் காசுகள், ஆபரணங்கள் மற்றும் விலையுயர்ந்த பொருட்களைக் காணிக்கையாக வழங்கினான். இவற்றை முடித்து மறுபடியும் துலா மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தான்.

குலகுருவின் கட்டளைப்படி துலா மண்டபத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தராசினை மும்முறை பக்தி சிரத்தையுடன் இரு கரமும் கூப்பியவாறு சுற்றி வந்தான். பின்னர் குலகுருவின் கால்களில் விழுந்து பணிந்தான்.

அதைப் போன்று மற்ற சமஸ்திரிகளிடமும், வயது முதிர்ந்த தனது உறவினர்களிடமும் பணிந்து ஆசி பெற்றான்.

அதன்பின்னர் குலகுரு கையசைக்க அங்கிருந்த அனைத்து வாத்தியங்களும் உச்சஸ்தாயியில் பிளிற ஆரம் பித்தன.

தராசின் மேற்குத் திசையில் உள்ள தட்டில் பலா மரத்தில் செய்யப்பட்ட வட்ட வடிவமான மரப்பலகை ஒன்று வைக்கப்பட்டு, அதன்மீது பட்டுத் துணி ஒன்று போர்த்தப்பட்டிருந்தது. அதன்மீது மன்னன் ஏறி உட்கார்ந்தான்.

அவன் கையில் இருந்த வாளும், கேடயமும் அவன் மடிமீது வைக்கப்பட்டன. மன்னனின் வலது கையில் யமனின் திருவுருவம் இடது கையில் சூரியனின் திருவுருவம் கொடுக்கப்பட்டன. கிழக்குத் திசை நோக்கி மன்னன்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அமர்ந்தவாறு இத்திருவுவங்களைத் தனது கைகளில் பக்தி சிரத்தையுடன் ஏந்திக் கொண்டு, குலகுரு கூறிய மந்திரங்களைத் திருப்பிச் சொன்னான்.

தராசின் மற்றொரு தட்டான கிழக்குத் திசையில் உள்ள தட்டின்மீது துலாபுருஷதானத்திற்காகச் செய்யப் பட்ட பொற்காசுகள் குவிக்கப்பட்டன.

தராசின் இரு தட்டுகளும் சமமாக வந்து, அதன் பிறகு மன்னன் இருந்த தட்டு உயர்ந்து, தங்கக் காசுகள் குவிக்கப் பட்ட தட்டு தாழ்ந்து, தரையைத் தொடும்வரை காசுகளைக் கொட்டிக் கொண்டு இருந்தனர். அந்தத் தட்டு தரையைத் தொட்டதும் வாத்தியங்களின் அலறலும் 'அரஹர மகாதேவ' என்று மக்களின் அலறலிலும் விண்ணைப் பிளந்தன.

சரியாக அந்தச் சமயத்தில் சொக்கநாதன் கூட்டத்தை முண்டிக்கொண்டு முன்னால் வந்தான்.

★ காதா சப்த சதி தமிழாக்கம் பன்மொழிப் புலவர் மு.கு.ஐகந்நாத ராஜா - பக்கம் 117-118.

தஞ்சை ராஜகோபாலசுவாமி திருக்கோயிலுக்குள்
 ளும் வெளியேயும் ஏராளமான மக்கள் கூட்டம்
 திரண்டு நின்று தங்கள் மன்னர் நடத்திக் கொண்டிருக்கும்
 துலாபுருஷதானச் சடங்குகளைக் கண்டு களித்துக்
 கொண்டிருந்தது.

இவர்களிடையே கஷ்டப்பட்டுப் புகுந்து தன் நண்பன்
 வெங்கடகிருஷ்ணன் பின் தொடர், கோயில் பிராகாரத்திற்
 குள் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்த துலா மண்டபத்தருகே
 முண்டியடித்து முன் வரிசைக்கு வந்து சேர்ந்தான் சொக்க
 நாதன்.

துலாபார நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் அவன் கண்களைக்
 கவரவில்லை. தன் ஆசைக்குரிய காதலி சந்திரவதனா எங்கு
 இருக்கிறாள் என்றுதான் அவன் கண்களும் மனமும் ஒரு
 சேர அலைந்து தவித்தன.

துலா மண்டபத்தின் அருகே, அங்கு நடக்கும் நிகழ்ச்சி
 களைக் கண்டுகளிக்கும் வண்ணம் அந்தப்புர மகளிர்களுக்
 காக என்று பிரத்யேகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த பந்தலில்,
 தனது தாய், சிற்றன்னையர்கள், அந்தப்புரத்து ஆரணங்கு
 கள் சூழ்ந்திருக்க, அழகு மயிலாய் அமர்ந்திருந்த காட்சி
 சொக்கநாதனின் பார்வையில் ஒரு வழியாய்ப் பட்டுவிட்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

டது. மறுகணம் அவன் கண்களும், மனமும் மகிழ்ச்சியில் மிதந்தன.

தாரகைக் கூட்டத்தின் நடுவே தங்க நிலவைப்போல அவள் அழகு எடுப்பாக மிளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. இந்த அழகுக்காகத்தானே நான் இத்தனை அவஸ்தைப்பட வேண்டி இருக்கிறது. இவளை அடையும் நாள் எப்பொழுது வரப்போகிறதோ என்று மனதிற்குள் ஏக்கமாகவும் இருக்கிறது.

சந்திரவதனாவின் பார்வை முழுவதும் தன் தந்தை செய்து கொண்டிருக்கும் சடங்குகள் மீதே நிலைத்து இருந்தது. தன் பக்கம் பார்க்க மாட்டாளா என்று அவனுக்குள் ஏக்கம் இருந்தாலும், இந்த மாறுவேடத்தில் என்னை அடையாளம் கண்டுகொள்வாளா என்ற ஐயமும் ஏற்பட்டது.

தன் பக்கம் லேசாகப் பார்த்தால்கூட ஏதாவது சைகை செய்யலாம் என்று அவன் நினைத்தான். அவளோ துலா மண்டபத்தைத் தவிர வேறு பக்கமே பார்க்காமல் இருந்தாள்.

அந்தப்புர மகளிருக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த பந்தலின் அருகில் கூட எவரும் செல்ல முடியாதபடி பாதுகாப்பு மிகவும் பலமாக இருந்தது. இந்த நிலையில் சந்திரவதனாவைப் பார்ப்பதோ, யாரும் அறியாமல் ரகசியமாகச் சைகை செய்வதோ, ஏதாவது சாகசம் செய்து அவளை நெருங்குவதோ முடியாத செயலாக அவனுக்குள் தோன்றியது.

சொக்கநாதனுக்குள் ஓடிய எண்ண ஓட்டங்களை அறிந்த வெங்கடகிருஷ்ணன் அவன் காதோடு நெருங்கிக் கேட்டான்.

“எந்த வகையிலும் இளவரசிக்குச் சேதி சொல்ல முடியாதுபோல் இருக்கிறதே! இனி என்ன செய்யலாம்? வேறு ஏதாவது வழிபுலப்படுகிறதா?”

சந்திரவதனா

“ஒன்றும் புலப்படவில்லை. இன்று இரவு நம் திட்டப்படி நடந்தால் வழி கிடைக்கும்.”

“அதுவரை இங்கு எதற்கு இருக்க வேண்டும்? கூடா ரத்திற்குச் செல்லலாமா? நம் வேலைகள் இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லையே!”

“அதற்கு முன் ஒரு சின்ன வேலை இருக்கிறது. அது முடிந்தவுடன் கிளம்பிவிடலாம்.

“என்ன வேலை?”

“அதோ பார் தளவாயின் மைந்தன் அச்சுதப்பன் செய்யும் அட்டகாசத்தை!”

சொக்கநாதன் கண்களால் காட்டிய இடத்தில் ஏறிட்டுப் பார்த்தான் வெங்கடகிருஷ்ணன். அந்தப்புர மகளிருக்காகக் கூட்டப்பட்டிருந்த பந்தலருகே அச்சுதப்பன் நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு அங்கும் இங்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

அங்கிருக்கும் இளம் பெண்களுக்குப் பானகம் எடுத்துத் தனது கரங்களால் கொடுத்தவாறு, தேவையில்லாமல் அவர்களிடம் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு மூன்று தடவை இளவரசி சந்திரவதனாவிடம் சென்று ‘பானகம் வேண்டுமா’ என்று கேட்க அவள் அவனைச் சுட்டெரிப்பது போல் பார்த்துக் கடுமையாகப் பேச, அவளிடம் இருந்து மட்டும் அவன் விலகினாலும், மற்றைய இளம் பெண்களிடம் பல்லிளித்துப் பேசுவதும், பானகக் குவளையை அவர்கள் கையில் உரசியபடி தருவதும் என்று பவிசு காட்டிக் கொண்டு இருந்தான்.

“அச்சுதப்பன் வழக்கம்போல பெண்கள் பக்கம் அலைகிறான். அதற்கென்ன?” என்றான் வெங்கடகிருஷ்ணன்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“அவனை ஒரு வழி பண்ணிவிட்டு, உடனே இங்கிருந்து கிளம்பிவிடலாம்” என்றான் சொக்கநாதன்.

“என்ன பண்ணவேண்டும்?”

சொக்கநாதன் அவன் காதுகளில் கிசுகிசுக்க வெங்கடகிருஷ்ணன் தலையாட்டியவாறு நகர்ந்தான்.

அந்தப்புர மகளிர் அமர்ந்திருக்கும் பந்தலுக்கும், அவர்களுக்காக பானகம் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்கும் இடையே சிறிது தூரம் இருந்தது. சொக்கநாதன் நீண்ட கழி ஒன்றை கையில் ஏந்தியவாறு, பந்தலுக்கு அருகாக இருந்த மக்கள் கூட்டத்தின் முனையில் நின்று கொண்டான்.

அங்கிருந்து சற்று தூரம் வெற்றிடம். அதன்பிறகு பந்தல். வெங்கடகிருஷ்ணன் பானகம் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தருகே வரவும் அச்சுதப்பன் அங்கு வரவும் சரியாக இருந்தது.

அச்சுதப்பன் பந்தாவாக, நெஞ்சை நிமிர்த்தியவாறு அடேயப்பா! அச்சுதப்பர் மாதிரி ஆணழகர் இந்த நாட்டிலேயே இல்லை. அவரைப் பார்த்து அந்தப்புரத்து மகளிர் அத்தனை பேரும் அல்லவா ஆசைப்படுகிறார்கள்’ என்று மக்கள் கூட்டம் நினைக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பெருமையுடன் பானகக் குவளைகளைக் கொண்டு வந்தான்.

தனது இரு கரங்களிலும் இரண்டு குவளைகளை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றில் பானகத்தைத் தன் கையால் நிரப்பி முடிக்கும்பொழுது வெங்கடகிருஷ்ணன் அவனருகே வந்து அவசரமாகச் சொன்னான்.

“தளபதி ஐயா, இளவரசியாருக்குப் பானகம் வேண்டுமாம். உங்களை சீக்கிரமாக வரச் சொல்கிறார்கள்.”

சந்திரவதனா

இதைக் கேட்டவுடன் இதனைச் சொன்னது யார், இளவரசிக்கு உண்மையிலேயே வேண்டும் என்று கேட்டார்களா என்று எதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளாது அச்சுதப்பன் அளவுக்கு மீறிய மகிழ்ச்சியில் பானகக் குவளைகளை ஏந்தியவாறு பந்தலை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினான்.

அச்சுதப்பன் மக்கள் கூட்டத்தின் கடைசிப் பகுதியைக் கடந்து பந்தலை நோக்கி ஓடிய அதேநேரத்தில், கூட்டத்தின் முனையில் நின்று கொண்டிருந்த சொக்கநாதன், தன்கரத்தில் இருந்த நீண்ட கழியை ஓடிவரும் அச்சுதப்பன் கால்களின் இடையில் விட்டு நெம்பினான்.

மறுகணம் அச்சுதப்பன் மடார் என்று அந்தப்புர மகளிர் அனைவரும் பார்க்கும்படியாகத் தரையில் குப்புற விழுந்தான். அவன் கரத்தில் இருந்த பானகக் குவளைகள் இரண்டும் தெறித்து ஓடி பந்தலருகே உருண்டு சென்றன. இதனைப் பார்த்த அந்தப்புர மகளிர் அனைவரும், இளவரசி உட்பட 'கொல்' என்று சிரித்தனர்.

அவசரமாக எழுந்த அச்சுதப்பன், தன் ஆடைகளில் படிந்து கிடந்த தூசியை அவசர அவசரமாகத் தட்டியபடி அவமானம் பிடுங்கித் தள்ள; ஆத்திரத்துடன் மக்கள் கூட்டத்தை முறைத்தான்.

“என் கால்களுக்கு இடையில் கழியை நுழைத்த பதர் யாரடா?”

ஒருவரும் பதில் சொல்லாமல் பயத்துடன் நின்றனர். அச்சுதப்பன் விழுந்த மறுவிநாடியே சொக்கநாதனும், வெங்கடகிருஷ்ணனும் அந்த இடத்தைவிட்டே அகன்று விட்டதை யார்தான் அறிவார்?

அச்சுதப்பன் அவமானம் தாளாமல் அந்தப்புர மகளிர் கண்ணில் படாத தூரத்தில் போய் நின்று கொண்டான்.

இந்த நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் துலா மண்டபத்தில் இருப் போர் கண்களில் படவில்லை. வாத்தியங்களின் ஒலியும், துலாமண்டபத்தைச் சூழ்ந்திருந்த ரித்விக்குகளின் கூட்ட மும் இதனை மற்றவர்களிடமிருந்து மறைத்து விட்டிருந் தன.

துலாபாரம் இறுதிப் பகுதிக்கு வந்துவிட்டது.

சாஸ்திரப்படியும், குலகுருவின் கட்டளைப்படியும் மன்னனின் எடைக்கு எடை தராசில் பொற்காசுகள் அடங் கிய தட்டு சமமாக இருக்கக் கூடாது. அதனைவிடக் கூடுதலாக பொற்காசுக் குவியல் கொண்ட தட்டுத் தாழ்ந்து, தரையை நன்றாகத் தொடவேண்டும். மன்னன் அமர்ந்த தட்டு தரையை விட்டு உயரமாக நிற்க வேண்டும்.

அதன்படி தராசின் தட்டுகள் நின்றதும் வாத்தியங்க ளின் மங்கல ஒலியும், மக்களின் வாழ்த்து ஒலியும், சாஸ்திரிகளின் மந்திர உச்சாடனமும் சேர்ந்து அந்த இடத் தையே கிடுகிடுக்க வைத்தன.

மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் உயர்ந்த தராசுத் தட்டின் மீது உட்கார்ந்தவாறு இருகரம் கூப்பிக் கண்கள் மூடித் தொழுதான். பின்னர் குலகுரு உத்தரவிட்டதும் தராசில் இருந்து எழுந்து வந்து கிழக்கு முகமாகப் பார்த்துத் தரையில் உட்கார்ந்தான்.

ரித்விக்குகளில் ஒருவர் துலாபாரமாக இருந்த பொற் காசுக் குவியலை அப்படியே அள்ளி ஒரு பெரிய பாத்திரத் தில் வைத்தார். இத்துடன் துலாபுருஷப் பிரதிமையைச் சேர்த்துத் தராசில் பதிக்கப்பட்ட தொன்னூற்று மூன்று தங்கத் திருவுருவங்களும் தராசில் இருந்து எடுக்கப்பட்டு அதே பாத்திரத்தில் போடப்பட்டன. இதனுடன் சந்தன மும், பன்னீரும் எடுத்துக் கொண்டு மேலே மலர்கள் வைக்கப்பட்டன.

சந்திரவதனா

குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் சொல்லியபடி பிரம் மனை நினைத்தபடி மந்திரங்களை உச்சரித்தவாறு மன்னன் பொற்காசுகள் அடங்கிய அந்தப் பாத்திரத்தினை குருவின் காலடியில் வைத்து வணங்கினான்.

என்னுயை எடைக்குச் சமமான இந்தத் துலாபாரத் தினை பிராமணர்களுக்கு வழங்குகிறேன் என்ற பொருள் படும்படியான மந்திரங்களை உச்சரித்தான் மன்னன்.

குலகுரு, மன்னனிடமிருந்து துலாபாரப் பொற்காசுக ளைப் பெற்றவாறு, துலாபுருஷதானத்தில் ஆசீர்வதிக்கப் பெறும் அதர்வண மந்திரங்களை உச்சரிக்கத் தொடங்கி னார்.

*“தங்கம் தீயில் இருந்து பிறப்பது. அழிவற்றது. ஆனால், அதுவோ அழியக்கூடிய மனிதர்களுக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கிறது. இதன் பெருமையை எவன் அறிந்திருக்கி றானோ, அவனே தகுதி படைத்தவன். இதனை அணிந்தி ருப்பவனுக்கு வயோதிகம் என்பதே வராது.

“கதிரவனின் வரத்தினால் அழகான நிறத்தைப் பெற்ற தும், மிகப் பழங்கால மனிதர்களாலும், அவர்களது செறிந்த வாரிசுகளாலும் விரும்பப்பட்டதுமான தங்கத்தின் ஒளிவீச்சு உன்னைச் சுற்றிக் கொண்டு உனக்கு ஒளி உண் டாக்கட்டும். இதனை அணிபவர் நீடுழி வாழக் கடவர்!

“இவை உன்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து உனக்கு ஒளியை யும், சக்தியையும், வலிமையையும் வழங்கட்டும். தங்கத் தின் பிரகாசமான ஒளியினால் மற்ற மனிதர்களிடையே நீ தனித்த பிரகாசம் பெறுவாயாக.

“வருணன் என்னும் மன்னவனால் அறியப்பட்டதும், பிரஹஸ்பதி என்னும் கடவுளால் அறியப்பட்டதும், விருத்ர என்பவனை வதம் செய்த இந்திரனால் அறியப்பட்

டதுமான தங்கம் உனது வாழ்வின் மூலக் கூறாக இருக்கட்
டும். உனது பிரகாசத்திற்கு இதுவே பிறப்பிடமாக இருக்
கட்டும்.

ஆசி வழங்கி, பொற்குவியலைக் குலகுரு பெற்றுக்
கொண்டவுடன் மன்னன் எழுந்து நின்றான். துலா புருஷ
தானம் முற்றுப் பெற்றதாகக் குலகுரு பல்வேறு தெய்வங்க
ளைக் குறித்து மந்திரங்களை உச்சரித்தார்.

துலா மண்டபத்தின் வடமேற்கு மூலையில் வைக்கப்
பட்டிருந்த அவப்ரிஹ கலசத்தில் இருந்து தீர்த்தத்தினை
எடுத்துக் குலகுரு மன்னன் மீது தெளித்து மறுபடியும் ஆசி
வழங்கினார். மறுபடியும் புண்ணியாஹ தீர்த்தம் மன்னன்
மீது தெளிக்கப்பட்டது.

இதன்பிறகு மன்னன் குலகுருவின் காலடியிலும் மற்
றைய ரித்விக்குகளின் காலடியிலும் விழுந்து ஆசிகளைப்
பெற்றுக் கொண்டான்.

இதன்பின்னர் அவனது தேவியர் அனைவரும் குல
குருவின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினர். இளரவரசி
சந்திரவதனாவும் குருவின் கால்களிலும், பின்னர் தந்தை
யின் கால்களிலும் பணிந்து விழுந்து ஆசிகளைப் பெற்றுக்
கொண்டாள்.

பின்னர் மன்னனை மரியாதையுடன் அழைத்துச்
சென்று ராஜகோபால சுவாமி கோயிலுக்குள் நுழைந்தனர்.
மன்னர் தன் தேவியர் புடைசூழ, ஆண்டவனை வணங்கி
னான். இளவரசியும் அருகில் இருந்தாள்.

மன்னார்தாசன் மட்டும் கோயிலுக்குள் அவர்களுடன்
சேர்ந்து வராமல், துலா மண்டபத்தருகே இருந்து கொண்
டான். ஆரம்பத்தில் இருந்தே துலாபுருஷதானச் சடங்குகள்
எதுவுமே அவனுக்குப் பிடிக்காமல் இருந்தது மட்டுமின்றி,

சந்திரவதனா

அதன் இறுதிச் சடங்குகள் அவனுக்கு ஏமாற்றத்தையும், எரிச்சலையும் தந்து கொண்டிருந்தன.

அந்த எரிச்சலில் அவன் சுவாமி சந்நிதிக்குள் செல்லாது வெளியிலேயே நின்று கொண்டான்.

மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் தன் குடும்பத்தினருடன் கடவுளை வழிபட்டு முடித்து, ஆரம்பத்தில் செய்தது போன்று நிறையக் காணிக்கைகளை வழங்கினான்.

கோயிலை விட்டு வெளியேறிக் கொடிக் கம்பத்தினருகே அனைவரும் வந்து சேர்ந்தனர். குலகுரு மன்னனை நிறுத்திப் பேசத் தொடங்கினார்.

“விஜயராகவா, துவஜ ஸ்தம்பத்தின் அருகிருந்து எங்க ளிடம் நீ விடைபெற்றுக் கொண்டு நீ நேரே அரண்மனைக் குச் செல்லலாம். நீ துலாபாரமாக அளித்த பொற்குவியல் பிராமணர்க்கு மட்டும் சொந்தம். இதனைப் பிராமணர்க ளுக்கு எப்படிப் பிரித்துக் கொடுப்பது என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லி இருக்கிறது. அதன்படி இன்றே இவற்றைப் பங்கிட்டு வழங்கவேண்டும். அவற்றை மேற்பார்வையிட உனது மைந்தனும், அமைச்சரும் மட்டும் எங்களுடன் இருந்தால் போதும்.

இதைக் கேட்டவுடன் மன்னன் தனது மைந்தனைத் தன்னருகே அழைத்து உத்தரவிட, மன்னார்தாசன் பணி வாக ஏற்றுக் கொண்டான். குலகுரு மன்னனைப் பார்த்து பேசினார்.

“விஜயராகவா, துலாபுருஷதானப் பொற்காசுகளில் சிலவற்றை நீ ஞாபகார்த்தமாகப் பாதுகாக்க விரும்பி னாலோ அல்லது அவற்றை உனக்கு விருப்பமான பிராம ணர் அல்லாதவர்களுக்குப் பரிசாக அளிக்க விரும்பி

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

னாலோ, தாராளமாகச் சிறிதளவு எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், அந்தப் பொற்காசுகளுக்கு இணையான பணத்தை நீ எங்களிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். ஏனெனில் தங்கம் என்பது பிராமணர்களின் சொத்து. தானம் செய்த பிறகு அவற்றை வேறு காரியங்களுக்காகப் பயன்படுத்தக் கூடாது.”

“அதன்படியே செய்கிறேன் குருவே.”

மன்னன் சென்ற பின்னர் மன்னார்தாசன் மேற்பார்வையில் மற்றைய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன.

சற்று நேரம் கழித்து மன்னார்தாசனுக்கும் மன்னனுக்கும் தீவிரமான வாக்குவாதம் எழுந்தது.

★ துலாபுருஷதானத்திற்கான அதர்வண மந்திரங்கள். *Hymns of Atharva veda Translated by Mourice Bloom field Edited by F.Max Muller - page no. 63 and 668-669.*

து லர்புருஷதானம். சடங்குகள் சிறப்பாக நடந்தேறிய பின்னர் தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் தனது குலகுருவின் காலடியில் தன் எடைக்கும் மிக அதிகமான நிறையுள்ள பொற்காசுகளைச் சமர்ப்பித்தப் பின்னர் தனது அரண்மனைக்குள் ஏகினான்.

குலகுருவின் ஆணைப்படியும், மன்னனின் கட்டளைப்படியும் இளவரசன் மன்னார்தாசனும், அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரும் பொற்காசுகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தானமாக வழங்க இருக்கும் நிகழ்ச்சிகளை மேற்பார்வையிடத் தொடங்கினார்.

குலகுரு குமார தாத்தாச்சாரியார் இருவரையும் தன்னருகில் அழைத்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“இப்பொற்காசுகளை மொத்தம் எண்ணி இவை எத்தனை கழஞ்சுகள் நிறைகொண்டவை என்று சரியாகக் கணக்கிடச் சொல்லுங்கள். அதன்பிறகு இவற்றை எவ்வகையில் பிரிப்பது யார் யாருக்குத் தானமாக வழங்குவது போன்ற விவரங்களை நான் கூறுகிறேன்.”

மறுகணம் அவர்கள் அனைவரின் முன்னிலையில் தங்கக் காசுகள் எண்ணி எடை போடத் தொடங்கினர் அங்கு தயாராக இருந்த பொற்கொல்லர்கள்.

“மொத்தம் இருபத்து இரண்டாயிரத்து தொளாயிரத்து இருபத்து நான்கு கழஞ்சுகள் இருக்கின்றன” என்றார் தலைமைப் பொற்கொல்லர்.

“துலாபாரத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இருபத்து நான்காயிரம் கழஞ்சு எடை கொண்ட பொற்காசுகளில் இவை போக மீதியுள்ள ஆயிரத்து எழுபத்தாறு கழஞ்சுகள் மன்னனால் கோயிலுக்குத் தானமாக அளிக்கப்பட்டுவிட்டன. கணக்கு சரியாக இருக்கிறது” என்றார் அமைச்சர்.

குலகுரு இளவரசனையும், அமைச்சரையும் பார்த்த வாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

* “இந்தப் பொற்காசுகளை நான்கு சரியான பகுதிகளாகப் பிரிக்கவேண்டும். நான்கில் ஒரு பகுதியினை எடுத்து அவற்றை மூன்று சமமான பிரிவாக எடுக்க வேண்டும். அந்த மூன்றில் ஒரு பகுதி ஆச்சார்யரான என் பங்குக்குச் சேர வேண்டியது. அடுத்த ஒரு பகுதி இந்தத் தானத்தில் பங்கு கொண்ட ஒரு பிராமணனுக்கும், சதஸ்யருக்கும், எட்டு ரித்விக்குகளுக்கும் சமமாக அளிக்க வேண்டும். மீதியுள்ள ஒரு பகுதியினை எட்டு பாதகர்களுக்கும், எட்டு ஜாபர்களுக்கும் மட்டுமல்ல அவற்றில் தொன்னூற்று ஒன்பதில் ஒரு பகுதி ஆச்சார்யரான எனக்கும் சேர வேண்டியுள்ளது.”

“ஏற்கனவே மூன்றில் ஒரு பகுதி முழுக்கத் தாங்களே எடுத்துக் கொள்ள இருக்கிறீர்களே?” என்றான் மன்னார் தாசன்.

“அதுபோக, இதிலும் நான் பங்கு பெறவேண்டும் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. இல்லையா அமைச்சரே?” என்றானார் குலகுரு.

“உண்மை, உண்மை” என்றார் அமைச்சர்.

சந்திரவதனா

குலகுரு சொன்னபடி பொற்காசுகள் பிரிக்கப்பட்டு அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

இந்தக் காசுகளில் குலகுருவிற்கு மட்டும் மிகவும் அதிகமான பங்காகக் கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் கழஞ்சுகள் கிடைத்தன.

“மீதியுள்ள இதோ இருக்கும் நான்கில் மூன்று பகுதிப் பொற்காசுகள் அனைத்தும் இந்த நாட்டில் உள்ள அனைத்துப் பிராமணர்களுக்கும் வழங்க வேண்டும். அதற்கான முறைகளைச் சொல்கிறேன். குறித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் குலகுரு.

அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் கண்ணைக்க, அருகில் இருந்த கணக்கன் ஒருவன் எழுத்தாணியும், ஏடுகளை ஏந்தியவாறு குறித்துக் கொள்ளத் தயாராக அருகில் வந்து நின்றான்.

“இங்குள்ள பிராமணர்களில் பழைமை வாய்ந்த குடிகளுக்கு மூன்று கழஞ்சுகள், யக்கும் செய்த பிராமணர்களுக்கு மூன்று கழஞ்சுகள். இவை எதுவும் இல்லாத சாதாரண பிராமணர்களுக்கு இரண்டு கழஞ்சுகள். தெலுங்கு பிராமணர்களுக்கு ஒண்ணரைக் கழஞ்சுகள், கன்னட பிராமணர்களுக்குக் கால் கழஞ்சுகள் மற்றும் இந்நாட்டிலுள்ள அனைத்துப் பிராமணப் பெண்டிருக்கும், பிராமணச் சிறுவர்களுக்கும் அரைக்கால் கழஞ்சு நாணயங்கள் தானமாக அளிக்க வேண்டும். குறித்துக் கொண்டீர்களா?”

“குறித்துக் கொண்டேன் ஸ்வாமி.

“அப்புறம் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். இந்தப் பிராமணர்களில் வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் திறம்பட படித்துத் தேறியவர்களுக்கு முக்கால் கழஞ்சு அதிகமாகத் தரவேண்டும். மன்னன் தன்னுடைய ஞாபகார்த்தத்திற்காகவும், தனக்கு வேண்டிய பிராமணர் அல்லா

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

தவர்களுக்கும் அளிப்பதற்காகக் கிட்டத்தட்ட மூவாயிரம் கழஞ்சு பொற்காசுகள் வேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறான். அதனைப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு அவற்றுக்குச் சமமான பணத்தை அவனிடம் பெற்று அவற்றையும் காசுக்குப் பதிலாகத் தானமாகப் பிராமணர்களுக்கு நான் சொன்ன முறையில் வழங்கவேண்டும்.

“உத்தரவு ஸ்வாமி” என்றார் அமைச்சர்.

“ஸ்வாமி எனக்கு ஒரு சந்தேகம்” என்றான் மன்னார் தாசன்.

“கேள் மகனே”

“துலாபாரப் பொற்காசுகளை வேறு எதற்கும் பயன்படுத்தக் கூடாதா? இங்குள்ள பிராமணர் அல்லாத மற்ற ஏழை எளிய மக்களுக்கு வழங்கலாமா?”

* “கூடவே கூடாது. தானமாக அளிக்கப்பட்ட தங்கம் பிராமணர்களின் சொத்து. அதனை வேறு விதமாகப் பயன்படுத்தினால்கூட அவற்றைச் சமமான பணத்தை பிராமணர்களுக்குத் தரவேண்டும். இது நான் சொல்லவில்லை. சாஸ்திரம் சொல்கிறது.

மன்னார்தாசனுக்கு இது அடியோடு பிடிக்கவே இல்லை. இதுபற்றி அந்த இடத்தில் குமார தாத்தாச்சாரியாரிடம் விவாதிக்கவும் விரும்பவில்லை.

மவுனமாக இருந்து துலாபாரக் காசுகள் முழுவதும் அவரது உத்தரவின்படி பிரித்து எடுத்துக் கொள்ளப்படும் வரை மேற்பார்வை இட்டான். பின்னர் எல்லாச் சடங்குகளும் முடிந்து குலகுரு தனது பரிவாரங்களுடன் தன்னுடைய குடிலுக்குச் சென்றார்.

மன்னார்தாசன் மனதில் எழுந்த ஆத்திரத்தினை அடக்க முடியாமல் நேரே தன்னுடைய தந்தையைத் தேடி அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தான்.

சந்திரவதனா

மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் அந்தப்புரத்தில் உள்ள தனது தனியறையில் மஞ்சத்தில் சாய்ந்தபடி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

குலகுருவின் ஆசியிலும், ஆண்டவனின் அனுக்கிரகத்திலும் தன்னுடைய துலாபுருஷதானச் சடங்குகள் மிகச் சிறப்பாக, எந்தவிதக் குறையும் ஏற்படாமல் இனிதே நடந்து முடிந்தது, அவன் மனதில் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இத்தகைய ஆனந்த நிலையில் இசைப்பாடல் ஒன்றை வாய்க்குள் முனகியவாறு லயித்துக் கிடந்தான் விஜயராகவ நாயக்கன்.

அப்பொழுது மன்னார்தாசன் உள்ளே நுழைந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் மஞ்சத்தில் இருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான் மன்னன்.

“வா, மன்னாரு. நமது குலகுருவின் கட்டளைப்படி துலாபாரக் காசுகள் முற்றிலும் தானமாக வழங்கப்பட்டு விட்டனவா? ஸ்வாமிகள் தனது குடிலுக்குச் சென்று விட்டாரா?” என்றான் மன்னன்.

“எல்லாமே அவர் விருப்பப்படி நடந்து முடிந்துவிட்டது தந்தையே! எந்தக் குறையும் அவருக்கோ, அவருடன் இருந்த ரித்விக்குகளுக்கோ கொஞ்சமும் ஏற்படவில்லை. எனக்குத்தான் சிறிய மனக்குறை ஒன்று ஏற்பட்டுள்ளது. அதனைத் தங்களிடம் தெரிவித்துத் தெளிவு பெற எண்ணியே இங்கு வந்தேன்.”

“உனக்கு மனக்குறையா? என்ன மனக்குறை? எதுவாக இருந்தாலும் சொல். தெளிவுபடுத்துகிறேன்.”

“துலாபுருஷதானச் சடங்குகள் எதற்காகச் செய்யப்பட்டன?”

“நமது நாடு சிறப்புற விளங்கவேண்டும். நமது நாட்டு மக்கள் கவலையற்று வாழவேண்டும். நானும்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

எனது குடும்பத்தினரும் நலம் பெற வேண்டும். ஆட்சி சிறப்புற்று மாட்சி பெற வேண்டும். இப்படி அனைத்து காரணங்களுக்காகத்தான் இந்தச் சடங்குகள்.”

“யாரிடம் இத்தனையையும் வேண்டித் துலாபாரம் செய்தீர்கள்?”

“வேறு யாரிடம் வேண்ட முடியும்? அனைத்தையும் காத்து ரட்சிக்கும் ஆண்டவனிடம்தான்” என்றவாறு விண்ணைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான்.

“நீங்கள் சொன்ன இத்தனை சிறப்புக்களையும் ஆண்டவா நீ எனக்குக் கொடு. அதற்குப் பதிலாக எனது எடைக்கு எடைத் தங்கக் காசுகளை உனக்குத் தருகிறேன் என்றுதானே இதற்கு அர்த்தம்? அப்படியானால் ஆண்டவனிடம் காசு, பணம் இல்லையா? நாம் அளிக்காவிட்டால் அவர் நம்மை ரட்சிக்கமாட்டாரா?”

“சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பேசாதே மன்னாரு! ஆண்டவன் நம்மிடம் எதையுமே கேட்பதில்லை. நம்முடைய பக்தியை அவர் உணர்வதற்காகத்தான் நாமாக இப்படிச் செய்வது நல்லது என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஹேமாத்ரியின் தானகாண்டம் படித்துப்பார்.”

“மனம் ஒன்றிப் பிரார்த்தித்து ஒரு சிறிய இலையை எடுத்துப் போட்டால்கூடப் போதும் என்று சில சமய நூல்கள் கூறுகின்றன.”

“அது சாதாரண மக்களுக்கு! நம்மைப் போன்ற அரசவம்சத்தினர் தங்கத்தினைத் தானமாக வழங்குவதுதான் சிறந்தது.

“சரி. உங்களுடைய விருப்பப்படியோ, குலகுருவின் கட்டளைப்படியோ தங்கத்தைத் தானமாக, துலாபுருஷ தானம் என்ற பெயரில் இன்று வழங்கினீர்கள் இல்லையா? அதாவது ஆண்டவனுக்காக எடைக்கு எடை பொற்காசுகள் வழங்கப்பட்டது அப்படித்தானே?”

சந்திரவதனா

“அதில் என்ன சந்தேகம்? நம்மைப் படைத்த இறைவனுக்கு நான் செலுத்திய காணிக்கைத்தான் அந்தப் பொற்காசுகள்.”

“அப்படியானால் அவை இறைவனுக்குத்தானே சேரும்? நீங்கள் தானமாக அளித்த பொற்காசுகளை கோயிலின் பண்டாரத்தில் அல்லவா சேர்க்க வேண்டும்? அதை விடுத்து அனைத்துத் தங்கக் காசுகளையும்” இங்குள்ள பிராமணர்களுக்கு மட்டும் தானமாகப் பிரித்து வழங்குவது எந்த வகையில் நியாயம்? இதுவும் சாஸ்திரத்தில் இருக்கிறது என்றால், அந்தச் சாஸ்திரங்கள் மீதே எனக்கு நம்பிக்கைக் குறைகிறது.”

மன்னார்தாசனின் இந்தக் கேள்விகளுக்கு எப்படிப் பதில் கூறுவது என்று மன்னன் யோசித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் மன்னரைக் காண்பதற்காக வாயிலில் காத்திருப்பதாக வாயிற் காப்போன் வந்து சொன்னான்.

அவரை உடனே வரச் சொல்லும்படி மன்னன் உத்தரவிட, அடுத்த சில நிமிடங்களில் அமைச்சர் உள்ளே நுழைந்து மன்னனைப் பணிந்து வணங்கினார்.

“வாருங்கள் அமைச்சரே! சரியான சமயத்தில் தான் நீங்கள் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்” என்றான் மன்னன்.

“துலாபுருஷதானப் பொற்காசுகளைக் குமார தாத்தாச் சாரியார் அவர்கள் உத்தரவுப்படி பிராமணர்களுக்குப் பிரித்துத் தானமாக வழங்கிய விவரங்களைத் தங்களிடம் தெரிவித்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன். தாங்களும் இளவரசரும் தனித்து இருந்து பேசும் வேளையில் தடங்கலாக வந்துவிட்டேனோ என்று தயக்கம் இருக்கிறது. வேளை சரியில்லை என்றால் இப்பொழுது போய்விட்டுப் பிறிதொரு சமயம் வரட்டுமா?” என்று பணிவாகக் கேட்டார் அமைச்சர்.

“இல்லை. இல்லை. சரியான சமயத்தில்தான் வந்து சேர்ந்திருக்கிறீர்கள்.”

“துலாபாரக் கணக்குகள்...”

“அவற்றை அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். மன்னார்தாசன் சந்தேகம் ஒன்று கேட்டான். அவற்றிற்கு என்ன பதில் கூறலாம் என்று நான் தவித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்திலே, கடவுளே அனுப்பியது போல் நீங்கள் வந்து விட்டீர்கள். அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு நீங்கள்தான் பொருத்தமான பதிலை அளிக்க முடியும்.”

“இளவரசருக்கு என்ன சந்தேகம்?”

“இன்று துலாபாரமாக நான் அளித்த பொற்காசுகள் ஆண்டவனுக்குத்தானே சேர வேண்டும். அவற்றைக் கோயில் பண்டாரத்தில் சேர்க்காமல், இந்த நாட்டிலுள்ள பிராமணர்களுக்கு மட்டும் தானமாக அளித்தது என்ன நியாயம் என்று கேட்கிறான். இதற்கான பதிலைத் தங்கள் வாயால் தெரிந்து கொள்வதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் இளவரசன் மன்னார் தாசனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

துலாபுருஷதானச் சடங்குகள் முடிந்த பின்னர் ராஜகோபால சுவாமி திருக்கோயிலிலும், அரண்மனையின் முன்னிலையிலும் கூடி இருந்த கூட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறையத் தொடங்கியது.

அந்தப்புரத்தின் பிரதான வாயிலில் நலைந்து மாட்டு வண்டிகள் வரிசையாக நின்று கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வண்டியிலும் ஆண்களும் பெண்களுமாகப் பலர் உட்கார்ந்து இருந்தனர்.

சந்திரவதனா

வண்டி ஓட்டுபவன் ஒவ்வொருவனிடமும் ஓலை ஒன்று இருந்தது. அதனை வாங்கிச் சரிபார்த்து, அந்த வண்டியிலுள்ள மனிதர்களை எண்ணி, அதனையும் ஓலை பார்த்துத் திருப்தி அடைந்த பின்னரே, அந்தப்புரக் காவலர்கள் அந்த வண்டிகளை அந்தப்புரத்திற்குள் அனுமதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஓலையைச் சரிபார்த்து அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைய அனுமதிக்கப்பட்ட ஒன்றில் இருந்து மாறு வேடத்தில் இருந்த சொக்கநாதனும், வெங்கடகிருஷ்ணனும் இறங்கி நின்றனர்.

இளவரசி சந்திரவதனா இருக்கும் உப்பரிகையை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் சொக்கநாதன். இன்று இரவு தனது திட்டம் தடையின்றி நடந்தால், சந்திரவதனாவைச் சந்தித்துவிடலாம் என்று எண்ணமிட்டது அவன் மனம்.

★ தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கன் துலாபுருஷ தானம் செய்திருந்தாலும், அதன் முழு விவரங்கள் கிடைக்க வில்லை. இதுவரை சொல்லப்பட்ட சடங்குகளின் விவரம் கி.பி.1870ஆம் ஆண்டு திருவாங்கூர் மன்னராக இருந்த மகாராஜா ராமவர்மா நடத்திய துலாபுருஷதானச் சடங்குகளை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டது. இதன் முழு விவரங்களுக்குப் பார்க்க - History of Travancore - P.Shungoonny Menon - page no.58 to 72.

"Whenever a present of this gold is made to any person not a Brahman a deposit of its value in money must be made, for the gold being the property of the Brahmans after the danam cannot be appropriate for other purposes' - History of Travancore P.Shungoonny Menon - page no.70.

அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனின் அருகில் அமர்ந்திருந்த இளவரசன் மன்னார்தாசனை ஏறிட்டுப் பார்த்துப் பேசத் தொடங்கினார்.

“ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் மன்னன் துலாபாரமாக அளித்த பொற்காசுகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தானமாக அளித்தது நியாயம்தான் இளவரசே! அதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் இருக்கின்றன.”

“அவை என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளத்தான் ஆசைப்படுகிறேன்.

* “மாணவ தர்ம சாஸ்திரம் என்று சொல்லப்படும் மனு ஸ்மிருதியில் பதினொன்றாவது அத்தியாயத்தின் எண் பத்தைந்தாவது ஸ்லோகத்தில் ‘பிராமணனின் பிறப்பு மிக உயர்ந்தது. அதை ஒன்றை வைத்தே அவன் கடவுளர்களுக்கே கடவுளாக இருக்கிறான். கடவுளர்களின் வணக்கத்திற்கு உரியவனாக இருக்கிறான்’ என்று தெளிவாகச் சொல்லி இருக்கிறது.”

இதைக் கேட்ட மன்னன், மகனைப் பார்த்து “மனுநீதியில் எவ்வளவு தெளிவாகச் சொல்லி இருக்கிறது பார்த்தாயா? மனுநீதியின்படி ஆட்சி நடத்த விழையும் நான்

சந்திரவதனார்

அதன்படி நடப்பதுதானே நல்லது'' என்று கூறிவிட்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான்.

மன்னார்தாசன் தன் தந்தையை எரிச்சலுடன் பார்க்க, அமைச்சர் தொடர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

*''அது மட்டுமில்லை இளவரசே! பிராமணன் என்பவன் அக்னி. அவன் உடலில் பல்வேறுவிதமான அக்னிகள் இருக்கின்றன. அவன் வாயில் ஆஹவானிய அக்னியும், தொப்புளில் தக்ஷிணா அக்னியும், வயிற்றில் கார்ஹபத்ய அக்னியும் இருக்கின்றன என்று வசிஷ்டர் தனது நீதி நூலில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனையே வேதமும் உரைக்கிறது. சதபத பிராமணத்தில் இதனைப் பற்றி வருகிறது. அதனால் பிராமணனுக்குத் தானமாக அளிப்பதன் மூலம் தானம் அளிப்பவன் பாவங்களிலிருந்து பாதுகாப்பு அடைகிறான் என்று வசிஷ்டர் கூறுகிறார். எனவே, ஆண்டவனுக்காகச் செய்யப்பட்ட துலாபாரப் பொற்காசுகளை ஆண்டவர்களுக்குச் சமமான பிராமணர்களுக்குத் தானமாக அளிப்பதுதான் முறை.

''இதன் அடிப்படை மீதே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை அமைச்சரே!''

''அடிப்படை என்றால்?''

''பிறப்பு என்ற ஒரே காரணத்திற்காக பிராமணர்கள் மட்டும் கடவுளுக்குச் சமம் என்பதை பின்னால் ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் எல்லா உயிர்களும் சமம்.

''அப்படிச் சொல்லாதே மன்னாரு! சாஸ்திரங்கள் தவறாகச் சொல்வதில்லை.

''அந்தச் சாஸ்திரங்கள் மீதே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.''

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இதனைக் கேட்டவுடன் மன்னனுக்குக் கோபம் எழ ஆரம்பித்தது. அமைச்சரும் மன்னார்தாசனை வெறுப்புடன் பார்த்தார்.

“காலம் காலமாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக நமக்கு முன்னர் இருந்த நமது மூதாதையர்கள் அனைவரும் சாஸ்திரங்களின் படியே வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள். சாஸ்திரங்கள் சொல்லியபடி ஆட்சி செய்தவர்கள். அவர்கள் என்ன முட்டாள்களா?”

“இப்படிச் சாஸ்திரம் மூடிக் கொண்டு வேற்றுமை கர்ட்டி இருந்தால் சந்தேகம் இல்லாமல் அவர்கள் முட்டாள்கள்தான்.”

மன்னன் ஆந்திரத்துடன் மகனை முறைக்க, மன்னார்தாசன் அதனை சட்டை பண்ணாமலே மேலே சொல்லத் தொடங்கினான்.

“விண்ணில் இருந்து பெய்யும் மழை உயர் பிறப்பாளனுக்கு மட்டும் அதிகமாகப் பெய்வதில்லை. சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் பிறப்பை வைத்து மற்றவர்களை மட்டும் அதிகமாகச் சுடுவதில்லை. தென்றல் அவனை மட்டும் தீண்டாமலா விலகுகிறது? ஒரு மன்னன் மழையைப்போல் அனைத்துக் குடிமக்களிடம் ஒரே மாதிரி அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரிந்த நீதிநூல் கூறுகிறது. பிராமணரிடமும் ஓர் உயிர்தான் இருக்கிறது. மற்றவர்களிடமும் அதேபோன்று ஓர் உயிர்தான் இருக்கிறது. இதில் பேதம் பார்ப்பது என்ன நியாயம்? அதனால்தான் வேமணா எப்படிச் சொல்கிறார் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்கள்” என்றார் அமைச்சர் எரிச்சலை அடக்கிக் கொண்டு.

“நீங்கள் பிராமணருக்கு உணவளித்தால் அது உங்களுக்குப் பலன் அளிக்கக்கூடியது என்கிறீர்கள். நாய்களுக்கு உணவளித்தால் அதில் என்ன தீங்கு இருக்கிறது? அங்கும் இங்கும் ஒரே ஆன்மாதானே உறைந்திருக்கிறது என்கிறார். வேமணாவின் கேள்வியில் என்ன தவறு இருக்கிறது சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

சந்திரவதனா

“வேமணா ஒரு முட்டாள. நீ அதைவிட முட்டாள். எவனோ ஒரு பைத்தியக்காரன் சொன்னதற்காக, காலம் காலமாக அனுஷ்டிக்கப்படும் சாஸ்திர சம்பிரதாயங்கள் தவறு என்று சொல்கிற உன்னை எனது மைந்தன் என்று சொல்லிக் கொள்ளவே வெட்கமாக இருக்கிறது.”

“ஆத்திரப்படாமல் நான் சொல்வதைத் தயவு செய்து சிந்தித்துப் பாருங்கள் தந்தையே! நமது நாட்டில் நான் பார்த்தவரை வேறு எந்தக் குறைகளும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சமீபத்தில் நடத்த வேண்டத்தகாத் சம்பவங்கள் நமது கவனக்குறைவால் ஏற்பட்டவை. இதற்குத் தெய்வ குற்றம்தான் காரணம் என்று நீங்கள் நினைத்தது தவறு.

“நான் நினைக்கவில்லையடா. நமது குலகுருவே சொன்னது.

“குலகுரு என்ன ஆகாயத்தில் ஆண்டவன் அருகில் இருந்து கேட்டு வந்தா சொன்னார்? அவரும் நம்மைப் போல ஒரு மனிதர்தானே. அவர் சொன்னதை அப்படியே நம்பியதும் தவறுதான்.”

மன்னனின் கோபம் எல்லையைத் தொட ஆரம்பித்தன. அவனது கண்கள் சிவக்க ஆரம்பித்தன. மன்னார் தாசன் தொடர்ந்தான்.

அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகத் துலாபுருஷதானம். செய்யுமாறு ஆண்டவன் கேட்கவில்லை.

“அவர் நம் போன்ற நரமனிதரிடம் நேரடியாக எப்படியடா கேட்பார்? ஆண்டவனின் அனுக்கிரகம் பெற்ற நமது குலகுரு போன்ற புண்ணியவான்கள் வாய்மூலம்தான் தெரிவிப்பார்.”

“மறுபடியும் சொல்கிறேன் தந்தையே. குலகுரு என்பவர் ஆண்டவனின் பிரதிநிதியாக இம்மண்ணில் திட

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

ரென்று தோன்றியவர் அல்லர். அவர் வார்த்தைகளை நம்பி மக்களின் வரிப்பணத்தை விரயம் செய்து இவ்வளவு கோலாகலமாக துலாபுருஷதானம் செய்தது மிகப் பெரிய தவறு.

இப்பொழுது மன்னின் கோபம் எல்லையைத் தாண்டத் தொடங்கியது.

“அப்படியேச் செய்தாலும் துலாபாரப் பொற்காசுகளை இந்நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் தானமாக வழங்கினாலேர் இல்லை அவற்றை வைத்து நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் பயன்படும்படியான நல்லதொரு செயலைச் செய்திருந்தால்கூட நல்லது. அதை விடுத்து குற்றிப் பிட்ட ஒரே ஒரு பிரிவினருக்கு மட்டும் அவற்றைத் தானமாக வழங்கியது நாட்டு மக்களுக்குச் செய்த துரோகம். நீங்கள் கடவுளின் பிரதிநிதி என்று கருதும் குலகுருவே இப்பொற்காசுகளில் அதிக பங்கைப் பெற்றவர். கடவுளுக்கே காசு வேண்டாதபொழுது, அவரது அனுக்கிரகம் பெற்றவருக்கு மட்டும் எதற்கு? மக்களிடம் பெற்ற வரிப்பணத்தை வரியே செலுத்தாத வகுப்பினருக்குத் தானமாக வழங்கியது பாவம் இல்லையா?”

மன்னனின் கோபம் அடக்க முடியாத அளவுக்கு உயர்ந்தது. கடவுளையும் கடவுளுக்குச் சமமாக அவன் கருதும் குலகுருவையும் மன்னார்தாசன் தாழ்த்திப் பேசியதும் ரௌத்ரம் பிறக்கத் தொடங்கியது.

“நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் இவ்வளவு சிறப்பாக நான் செய்த துலாபுருஷதானமே முட்டாள்தனம் என்கிறாய்?”

“சந்தேகம் இல்லாமல்! இவ்வளவு பணத்தைக் கண்மூடித்தனமாக விரயம் செய்தது புத்திசாலித்தனம் இல்லை.

சந்திரவதனா

மறுவிநாடி மன்னன் ஆத்திரத்துடன் எழுந்து தனது மகனின் கன்னத்தில் பளீர் என்று அறைந்தான். இதைப் பார்த்து அமைச்சர் அதிர்ச்சியடைந்தாலும், அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகப் பேசிய இளவரசனுக்கு இது வேண்டியது தான் என்று நினைத்தார்.

அடிபட்ட மன்னார்தாசனோ தந்தையைப் பார்த்துச் சிரித்தான். மன்னனின் ஆத்திரம் இதைப் பார்த்ததும் இன்னும் அதிகமாகியது.

“நான் செய்த புண்ணிய காரியத்தை எள்ளி நகையாடியது மட்டுமின்றி என்னையே முட்டாள் என்று கூறுவதற்கு உனக்கு என்ன துணிச்சல்? போன ஜென்மத்தில் நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ உன்னைப் போன்ற ஒரு பாவியை மகனாகப் பெற்றதற்கு?”

“தந்தையே தவறு செய்தாலும் தட்டிக் கேட்க வேண்டியது ஒரு மகனின் கடமை! அரசனாக இருந்தாலும் சரி...”

“இனி ஒரு வார்த்தை பேசினாலும் உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்” என்றவாறு மறுபடியும் தனது மைந்தனை அடிப்பதற்காகக் கை ஓங்கிய மன்னனை அருகில் இருந்த அமைச்சர் பாய்ந்து தடுத்தார்.

“கோபத்தை அடக்குங்கள் மன்னா! அவன் குழந்தை! இன்னமும் உலக அனுபவம் ஏற்படவில்லை.”

மன்னன் கோபம் அடங்கவில்லை. மகனை முறைத்த வாறு, “இனி நீ என் கண் முன்னாலே நிற்காதே! நான் செய்யும் எந்தக் காரியத்திலும் நீ தலையிடாதே! போடா வெளியே!” என்றான்.

“போகிறேன் தந்தையே! அமைதியான நேரத்தில் நான் சொன்ன விஷயங்களை நினைத்துப் பாருங்கள்.”

“பேசாதே! வெளியே போடா நாயே!”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மன்னார்தாசன் தலைகுனிந்தவாறு வெளியேற்றினான். மன்னன் அதன்பிறகும் கோபத்தில் பற்களைக் கடித்தவாறு இருந்தான்.

‘பார்த்தீர்களா அமைச்சரே! எனக்குப் பிள்ளை எப்படி வாய்த்திருக்கிறது என்று! நான் என்ன பாவம் செய்தேன்?’

“வருந்தாதீர்கள் மன்னா! வயதும் அனுபவமும் ஏற ஏற இளவரசரின்குழனம் நிச்சயம் மாறும்.”

அமைச்சர் மன்னனைத் தேற்றினாலும், இளவரசனின் பேச்சு அவருக்கே அவன்மீது எல்லையற்ற வெறுப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

இரவு கவிழத் தொடங்கியதும் தஞ்சை நகரம் முழுவதும் ஒளிமயமாகத் திகழத் தொடங்கியது. தங்கள் மன்னர் துலாபுருஷதானம் செய்த நிகழ்ச்சியினை, தங்கள் வீடுகளில் ஏராளமான விளக்குகளை ஏற்றி மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர் மக்கள்.

அரண்மனையும் அந்தப்புரமும் விதவிதமான தீபங்களின் ஒளியில் பகலைப் போல் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தன. அரண்மனை முகப்பில் வாண வேடிக்கைகள் நடந்தன.

அந்தப்புரத்து மங்கையர் அனைவரும் புத்தாடை புனைந்து மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் நாடக சாலையை நோக்கிச் சென்று கொண்டு இருந்தார்கள். அந்தப்புரத்தின் மையப் பகுதியில் அழகுற அமைந்திருந்த நாடகசாலை வண்ணமயமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அதிக நீள, அகலம் கொண்ட அந்த நாடக சாலையின் மேடையினை ஒட்டி, அரசாங்க உயர் அதிகாரிகள் மட்டும் பார்ப்பதற்கான இடம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் உப்பரிகையில் மன்னனும், அவன் குடும்பத்தினரும், மற்றைய அந்தப்புர மகளிரும் நாடக சாலையில் நடக்கும்

சந்திரவதனா

கலை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகளிக்கும் வண்ணம் பல பிரிவுகளுடன் கூடியதாக ஆசன வசதிகளுடன் அமைக்கப் பட்டிருந்தது.

துலாபுருஷதானம் சிறப்பாக நடந்து முடிந்த மகிழ்ச்சியில் இரவில் ஆடல், பாடல், கூத்து போன்ற கலை நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. அதனைக் காண்பதற்காக அந்தப்புர மகளிர் வந்து அமரத் தொடங்கினர்.

இளவரசன் மன்னார்தாசனும், அவன் நண்பன் அக்கிராஜுவும் நாடகசாலையின் கீழ்ப்பகுதியில் மேடையை விட்டுச் சற்று ஒதுங்கி, ஓரமாக இருந்த ஆசனங்களில் வந்து அமர்ந்தனர். அன்று பகலில் தன் தந்தையுடன் ஏற்பட்ட மோதலினால் ஏற்பட்ட மன உளைச்சலை மறப்பதற்காக மன்னார்தாசன் உப்பரிகையில் தன் பெற்றோருடன் உட்காராது கீழ்ப்பகுதியில் அமர்ந்திருந்தான்.

சற்று நேரத்தில் மன்னன் தனது தேவியர் புடைசூழ, உப்பரிகையில் வந்து அமர்ந்தான். மன்னரின் இடது பக்கம் அவன் மனைவியர் அமர வலப்பக்கம் இளவரசி சந்திரவதனா உட்கார்ந்து கொண்டாள். கீழ்ப்பகுதியில் இருப்பவர்களை உப்பரிகையில் உட்கார்ந்திருப்போர் நன்றாகப் பார்க்க முடியுமே தவிர, கீழ் இருப்பவர்கள் உப்பரிகையில் உள்ளவர்களைப் பார்க்க முடியாதபடி அந்த நாடகசாலை அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

சுற்றிலும் ஏராளமான தீப்பந்தங்கள் ஏற்றப்பட்டு பகலைப் போலக் காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தது. முதலில் ஆடல், பாடல்களும் தொடர்ந்து பொம்மலாட்டமும் நடைபெற்றது;

அது முடிந்த பின்னர் யக்ஷகானம் என்னும் தெலுங்கு நாடகம் நடைபெறத் தொடங்கியது. இசையோடு இணைந்த இந்த நாடகம் அனைவரின் மனதையும் கவரும் படியாக இருந்தது.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அதில் நடிப்பவர்களின் ஒப்பனையும் இசைப்பவர்களின் திறமையும் பார்த்து சந்திரவதனா கருத்தொன்றிப்போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

அந்த நாடகத்தின் சில காட்சிகள் முடிந்து அடுத்த காட்சிகள் நடைபெற ஆரம்பிக்கும்பொழுது அந்த நாடகக் குழுவில் இருந்த ஒரு பெண் உருவம் ஒப்பனை அறையை விட்டுப் பதுங்கிப் பதுங்கி ஓரமாக வந்து எட்டிப் பார்த்தது.

மேடையின் பின்பகுதி இருள் சூழ்ந்திருந்தது. அதற்குச் சற்றுத் தூரத்தில் உப்பரிகைக்குச் செல்லும் படிக்கட்டுகள் இருந்தன. அந்தப் பெண் உருவம் மறைந்து மறைந்து மிகக் கவனமாக அந்தப் படிக்கட்டுகளில் ஏறத் தொடங்கியது.

இதனை நாடக சாலையின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த மன்னார்தாசனின் கண்கள் கவனித்துவிட்டன. யாரோ ஒரு பெண் பதுங்கிப் பதுங்கி உப்பரிகையை நோக்கிச் செல்வது அவனுக்குள் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது.

அக்கிராஜுவிடம் சொல்லிவிட்டு மன்னார்தாசன் அந்தப் பெண் அறியாதவாறு பின் தொடர்ந்தான்.

உப்பரிகையில் ஏறிய அந்தப் பெண் உருவம் அதன் பிறகு ரொம்ப சாதாரணமாக, இயல்பாக நடந்து மன்னன் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தருகே வந்து பார்த்தது. மன்னனின் வலப்புறம் உட்கார்ந்திருந்த இளவரசி சந்திரவதனாவின் அருகே ஆசனம் ஒன்று வெறுமையாக இருந்ததை அறிந்து அந்தப் பெண் அங்கு சென்று உட்கார்ந்தாள்.

சந்திரவதனா

மன்னார்தாசன் இதனைப் பார்த்ததும் ஒரு மறைவிடத் தில் நின்றவாறு அடுத்து அவள் என்ன செய்கிறாள் என்று நோட்டமிடத் தொடங்கினான்.

இளவரசி அருகே அந்தப் பெண் உட்கார்ந்தவாறு சற்று நேரம் நாடகத்தைப் பார்ப்பதுபோல் சுற்றுமுற்றும் கண்களை ஓட்டினாள். அனைவரின் கவனமும் நாடகத் தின் மீதே லயித்து வந்தது.

அதன்பிறகு அந்தப் பெண் இளவரசியின் கையருகே கைவைத்தாள். இளவரசி அதனைக் கண்டு கொள்ள வில்லை. அந்தப்புர மகளிர் யாரோதான் அமர்ந்திருக்கி றாள் என்ற நினைப்பில் அவள் யார் என்று கூட இளவரசி பார்க்க முனையாமல் நாடகத்தில் லயித்து இருந்தாள்.

அந்தப் பெண் இளவரசியின் கரத்தைச் சுரண்டினாள். இளவரசி கண்களை மேடையில் இருந்து எடுக்காமல் “என்ன” என்றாள் சன்னமான குரலில்.

“நாடகம் நன்றாக இருக்கிறதா?” என்றாள் அந்தப் பெண்.

“அற்புதமாக இருக்கிறது” என்றாள் இளவரசி திரும் பாமல்.

அந்தப் பெண் மறுபடியும் சுரண்டினாள். “என்ன?” என்று எரிச்சலுடன் முகத்தைத் திருப்பாமல் கேட்டாள் இளவரசி.

“பாடலும் நன்றாக இருக்கிறதா?” என்று கிசுகிசுப்பா கக் கேட்டாள்.

“எல்லாமே அற்புதமாகத்தான் இருக்கிறது. நடிப்பு, பாடல், உரையாடல், இசை எல்லாமே! தொந்தரவு பண் ணாதே!” என்றாள் எரிச்சலுடன் இளவரசி.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“அப்படியானால் எண்ணி முடித்துவிட்டாயா?”

“எதை எண்ணச் சொல்கிறாய்? இசைக் கருவி களையா?” என்றாள் இளவரசி எரிச்சலுடனும், முகத் தைத் திருப்பாமலும்.

“இல்லை, நான் கொடுத்த முத்தங்களை!”

இதைக் கேட்டவுடன் வேகமாகத் திரும்பி பார்த்த இளவரசி, தன்னருகே உட்கார்ந்திருந்த பெண் யார் என்று தெரிந்ததும் எல்லையற்ற அதிர்ச்சிக்கு ஆளானாள்.

★ 1. By his origin alone a Brahmana is deity even for the goods The Laws of Manu - Translated by G.Buhlar - Edited by F.Max Muller - page No.447

2. From his high birth alone, a Brahman is as object of Veneration even to deities? - Manava Dharma Sastra - or The Institute of Manu - G.C.Houghton, page no.302.

Sacred laws of Aryas as taught in schools Vasistha Translated by George Buhler - Edited by F.Max Muller - page no.138.

“If thou give food to Bramins, they say it will be profitable to thee; if you were to give it do dogs where would be the harm (inferiority)? They say that one soul resides (both here and there) each - Verses of Vemana - Translated by C.P.Brown, page no.201.

ளவரசி சந்திரவதனா ஆரம்பத்தில்
நாடகத்தில் மிகவும் லயித்துப் போய்த்தான் இருந்
தாள்.

யக்ஷகானம் எனும் தெலுங்கு நாடகப் பாணி தஞ்சை
நாயக்க மன்னர்கள் காலத்தில்தான் உருவாக்கப் பட்டிருந்
தது. இசைக் கருவிகளோடு இணைந்து நாடகக் கலைஞர்
கள் பாடுவதும் ஆடுவதும் இத்தோடு நாடகத்தையும்
இழுத்துச் செல்லும் ஒருவித வித்தியாசமான பாணி மக்
களை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது.

அந்தப்புரத்தில் அமைந்துள்ள நாடக சாலையில் நடை
பெற்றுக் கொண்டிருந்த யக்ஷகான நாடகம், மன்னனின்
துலாபுருஷதானத் திருவிழாவிற்கென்று அழைக்கப்பட்டி
ருந்ததாலும், மன்னன் முன்னிலையில் நடக்க வேண்டும்
என்பதாலும், மிக அற்புதமாக அந்தக் கலைஞர்கள் தங்க
ளது திறமையைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்திரவதனாவிற்கு அவர்கள் பாடும் பாட்டும், ஆடும்
கூத்தும் மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டதால் தன்னை
மறந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது வேடுவ வடிவத்தில் கூத்தாடிய ஒருவ
னது உருவமும், முகச்சாயலும் எங்கோ பார்த்தது போன்ற

உணர்வை-அவளுக்கு ஏற்படுத்தினாலும், பாட்டின் இசை அவள் மனதை மயக்கி அதனை மறக்கச் செய்துவிட்டது.

வித்தியாசமான ஆடை அணிகள், சிகை அலங்காரம், கால்களில் பட்டையான அணிகள், அவற்றில் சொருகி இருந்த குறுவாட்கள் என்று அவனது வேடம் புதுமையாக இருந்தாலும் சந்திரவதனா மட்டும் சற்றுக் கூர்ந்து கவனித்து இருந்தால் அது யார் என்று புரிந்திருக்கும்!

அந்த ஆடவனும் அதற்கு மேல் நாடகத்திலும் வரவில்லை. எனவே, இளவரசி அவனை அடியோடு மறந்து விட்டிருந்தாள். தொடர்ந்து வேறு சில நடிகர்கள் மேடையில் வந்து மிகவும் சுவாரஸ்யமான காட்சி ஒன்றைப் பாடி நடித்துக் கொண்டிருந்ததால், தன்னருகே உட்கார்ந்த பெண் யார் என்று ஏறிட்டுப் பார்க்கக்கூட அவள் மனம் நினைக்கவில்லை.

அவள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு எரிச்சலோடு, முகம் திருப்பாமல் வேண்டா வெறுப்பாகப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த இளவரசி, கடைசியாக அவள் கேட்ட கேள்வியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி, அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள்.

அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் மூக்கிற்கு கீழுள்ள பகுதி வரை அவள் போட்டிருந்த முக்காடு மறைத்துக் கொண்டிருந்ததால் இளவரசிக்கு முதலில் யார் என்று சட்டென்று புரியவில்லை.

அவள் கண்களில் தெரிந்த குழப்பத்தை அறிந்த அந்த உருவம், தன் முகத்தில் மூடி இருந்த முக்காட்டை சற்றே விலக்கி, “என்ன சந்திரா, இன்னும் என்னைத் தெரியவில்லையா?” என்றதும் அதிர்ச்சியின் எல்லைக்கே போய்விட்டாள் இளவரசி.

முத்து!

சந்திரவதனா

தன்னை மறந்து கூவ 'நினைத்தவள் அவசர அவசர மாக வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள். இவர் எப்படி இங்கே?

ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் மற்றொரு புறம் பயம் எழுந்தது. எவ்வளவு துணிச்சலாக வந்து என் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்!

உடைதான் பெண்களுக்குரிய பாணியில் அணிந்திருந்தாலும், சொக்கநாதனின் மேல் உதட்டில் கம்பீரமாகக் காட்சி அளிக்கும் மீசை அப்படியேதான் இருந்தது. அதனை மற்றவர்கள் பார்வையில் இருந்து மறைப்பதற்காக அவன் முக்காட்டினை மூக்கருகே நன்றாக இழுத்து விட்டிருந்தான்.

சந்திரவதனா அவனது முகத்தை நன்றாகப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காக அவன் முக்காட்டைச் சற்றே விலக்கிக் காட்டியதும் முதலில் அதிர்ச்சியுற்ற இளவரசி, பிறகு அவசர அவசரமாகத் தன்னுடைய கையாலே அவனது முக்காட்டை இழுத்து மீசை தெரியாமல் மறைந்தாள்.

இந்த மனிதருக்கு என்ன துணிச்சல்! எனது ம்றுகைப் பக்கத்தில் தந்தையும் மற்றவர்களும் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர் என்ற உணர்வே இல்லாதது மாதிரியல்லவா வந்திருக்கிறார்!

தந்தை இவரைப் பார்த்து ஆண் என்று புரிந்து கொண்டால் அடுத்த விநாடி அவன் கதி என்னாகும் என்று நினைத்து அவளது அங்கமெல்லாம் நடுங்கியது.

“ஐயோ...! நீங்களா... தயவு செஞ்சு போயிருங்க... பயத்தில் கிசுகிசுத்தாள். அவள் உடல் முழுவதும் வியர்த்தது.

சொக்கநாதன் அவற்றைக் காதிலேயே வாங்காதவன் போல் அவளது கையை இழுத்துத் தன் மடிமேல் போட்டுக் கொண்டு மெதுவாகத் தடவிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

சந்திரவதனாவுக்கு அவன் வரவும், அவனது நடத்தையும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தாலும் அவற்றை முற்றிலும் பய உணர்ச்சி மறைத்தது. அவசரமாகக் கையை அவனிடமிருந்து இழுத்துக் கொண்டு கிசுகிசுப்பாகச் சொன்னாள்.

“வேண்டாம் முத்து... எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. இந்த இடம் சரியில்லை.. போயிருங்க...”

சொக்கநாதன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“ரொம்பப் பயந்தாயானால், இதே இடத்தில் உன் தந்தை பார்க்கும்படியாக உன் உதடுகளில் முத்தம் கொடுத்து விடுவேன்” என்று அவள் காதருகே கிசுகிசுத்த வாறு அவள் கன்னத்தோடு தனது கன்னத்தைத் தடவினான்.

சந்திரவதனா அவசர அவசரமாகத் தனது முகத்தை அவனிடமிருந்து விலக்கிக் கொண்டு தன் தந்தையும் மற்றவர்களும் உட்கார்ந்திருக்கும் பக்கம் பார்வையை ஓடவிட்டாள். அவர்கள் அனைவருமே நாடகத்தில் ஒன்றிப் போய் மேடையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்திரவதனாவிற்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. முத்துவின் துணிச்சல் பற்றி நன்றாகவே தெரியும். சொன்னபடி செய்தாலும் செய்வார்.

சொக்கநாதனோ மறுபடியும் அவள் கையை இழுத்துத் தன் மடிமேல் போட்டுக் கொண்டு, ஒவ்வொரு விரலாகப் பிடித்துப் பிடித்துத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன சந்திரா, பேசாமல் இருக்கிறாய்? விரலைத் தொட்டவுடன் கிறங்கிப் போய்விட்டாயா?” என்றான் கிண்டலாக.

“கொஞ்ச நேரம் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சும்மா இருங்கள்” என்று எரிச்சலோடு அவனைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுச் சற்று நேரம் நாடகம் பார்ப்பதுபோல் மேடைப் பக்கம் திரும்பி இருந்தாள்.

சந்திரவதனா

பின்னர் தந்தையின் பக்கம் திரும்பி, அவர் காதருகே ஏதோ கிசுகிசுத்தாள். மன்னன் மேடையிலிருந்த கண்களை விலக்காமல் தலையை மட்டும் அசைத்தான்.

மறுவிநாடி சந்திரவதனா எழுந்து, தன்னருகே அமர்ந்திருந்த சொக்கநாதனின் கையை இழுத்து, "வாடி பங்கஜ வல்ல போகலாம்" என்று சற்று உரக்க, அருகில் உட்கார்ந்து இருந்த தந்தை காதுகளில் விழும்படியாகச் சொன்னான்.

சொக்கநாதன் மறு பேச்சுப் பேசாமல் தனது முக்காட்டை மட்டும் நன்றாக இழுத்து விட்டுக் கொண்டு எழுந்து நின்றான்.

இருவரும் வேகமாக அந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறினார்கள். இதனை இருட்டில் மறைந்தவாறு மன்னார்தாசனும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இளவரசி சொக்கநாதனின் கரத்தை இறுகப் பற்றிய படி அவனைத் தன்னுடைய அறைக்கு வேகமாக அழைத்துச் செல்லத் தொடங்கினாள். மன்னார்தாசனும் மறைந்து மறைந்து அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தான்.

"சந்திரா... என்று இடையில் பேச ஆரம்பித்த சொக்கநாதனின் வாயை அவசரமாகப் பொத்திய இளவரசி, "தயவு செய்து எதுவும் பேசாதீர்கள். என்னுடைய அறைக்குள் சென்ற பிறகு விவரமாகப் பேசிக் கொள்ளலாம்" என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லிவிட்டு, அவன் கையைப் பிடித்து இழுக்காத குறையாக ஓட்டமான நடையுடன் செல்ல ஆரம்பித்தாள்.

அதன்பிறகு சொக்கநாதனும் எதுவும் பேசவில்லை. இருவரும் மாடிப்படிகளில் ஏறி, இளவரசி இருக்கும் அறைப்பக்கம் வரும் வரையில் அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி பார்த்துக் கொண்டே சென்றனர்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இளவரசி கதவைத் திறந்து சொக்கநாதனை முதலில் உள்ளே போகச் சொல்லிவிட்டு, வெளிப்பக்கம் முழுவதையும் ஒருமுறை நன்றாகப் பார்த்துவிட்டு, அவசர அவசரமாகக் கதவை அடைத்து இறுக்கமாகத் தாளிட்டாள்.

இத்தனை நிகழ்ச்சிகளையும் மன்னார்தாசன் அவர்கள் அறியாது பின் தொடர்ந்து வந்து கவனித்துக் கொண்டே இருந்தான். 'அவன் மனதில் சந்தேகம் பெருகியது.

யார் அந்தப் பெண்? அவளை இதற்கு முன்னாள் அந்தப்புரத்திற்குள் பார்த்தது மாதிரியும் தெரியவில்லை. ஒருவேளை அந்தப்புரத்தில் இளவரசியின் அந்தரங்கத் தோழியாக இருந்தால்கூட, அவள் அருகில் உட்காரும் பொழுது முகத்தின் முக்கால் பாகம் தெரியாத அளவுக்கு முக்காடு எதற்காகப் போடவேண்டும்?

இருவரும் அவசரமாக எழுந்து சென்ற விதமும், மாடிகளைக் கடக்கும் பொழுது திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்த விதமும், அறைக்குள் அந்தப் பெண்ணைத் தள்ளி விட்டுச் சந்திரவதனா சுற்றுமுற்றும் பார்த்தவாறு கதவடைத்த விதமும் மன்னார்தாசனின் ஐயத்தை மலையளவாகப் பெருக்கியது.

பூட்டிய கதவுகளுக்கருகே ஓசையின்றி வந்து நின்றான். சுற்றிலும் யாரும் இல்லை என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டவாறு, கதவு இடுக்குகளின் வழியாக உள்ளே உற்றுப் பார்த்தான்.

உள்ளுக்குள் மங்கலான ஒளிக்கீற்று மட்டும் தான் தெரிந்ததே தவிர, வேறு எதுவும் தெரியவில்லை. அந்தப் புரத்தில் வசிக்கும் பெண்களின் அந்தரங்கங்களை அந்நியர் எவரும் அறிந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக, அங்குள்ள அறைக்கதவுகளை அவ்வளவு கவனமாகச் செய்திருந்த தச்சர்களைச் சபித்தான்.

சந்திரவதனா

கதவின் மீது தனது காதுகளை பதித்து உற்றுக் கேட்டான். ஊஹும்! பேச்சுக்குரல்கூடச் சரியாகக் கேட்கவில்லை.

இனி என்ன செய்வது என்று சற்று நேரம் யோசித்தான். ஒரு திட்டம் பளிச்சிட வேத வேகமாகப் படிகளில் இறங்கினான்.

நாடக சாலையின் மேடைக்கருகே அமர்ந்திருந்த தனது நண்பன் அக்கிராஜுவை அவசரமாக அழைத்தான். இருவரும் ஒரு மறைவான பகுதியில் ஒதுங்கினர்.

சற்று நேரத்தில் அக்கிராஜு மட்டும் அந்த இடத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். அந்தப்புரத்தின் உப்பரிகையில் இளவரசி சந்திரவதனாவின் அறையின் பின்பகுதிச் சாளரங்கள் கண்ணில் தெரியும்படியான ஒரு மறைவான இடத்தில் வந்து பதுங்கிக் கொண்டான்.

இளவரசியின் அறைக்குள் இருந்து சாளரத்தின் வழியாக எவர் வெளியேறினாலும் அந்த ஆளை மடக்கிப் பிடிக்கத் தயாராக, உருவிய வாளுடன் காத்திருக்கத் தொடங்கினான் அக்கிராஜு!

அதேநேரம் இளவரசன் மன்னார்தாசன் திரும்பவும் மாடிப்படிகளில் ஏறித் தன்னுடைய தங்கையின் அறையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

இதற்குச் சற்று முன்னதாக அறைக்கதவைத் தாளிட்டுத் திரும்பிய இளவரசியைச் சொக்கநாதன் இழுத்துத் தன் மார்போடு அணைத்தான்.

“என் கண்ணே! உன்னைப் பார்த்து எத்தனை நாட்கள் ஆகிவிட்டன!” என்று அவள் காதருகில் சொன்னவாறு கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

இளவரசி கோபத்தோடு அவனை உதறினாள். “பத்து நாட்களில் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு இப்படிப்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

பல மாதங்கள் கழித்து வந்திருக்கிறீர்களே! இத்தனை நாட்கள் என்னை மறந்துவிட்டு எங்கெங்கோ சுற்றிவிட்டு, இன்று வந்து நடிக்கிறீர்களே! என் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்தீர்களா?" என்றவாறு கண்கலங்கச் சிடுசிடுத்தாள்.

சொக்கநாதன் மறுபடியும் அவள் கையைப் பற்றித் தன்னருகே இழுத்து, அவளது கண்களைப் பரிவுடன் துடைத்துவிட்டான்.

"கோபித்துக் கொள்ளாதே கண்ணே! உன்னைவிட என் மனது உன் பிரிவை எண்ணி என்ன பாடுபட்டது என்று உனக்குத் தெரியாது. உன்னை எப்பொழுது சந்திக்கப் போகிறோம் என்று எண்ணி எண்ணி என் மனது நொந்து, உறக்கமின்றித் தவித்தது உனக்குத் தெரியாது."

"இப்படித் தவித்தவர்கள் இத்தனை நாட்கள் எங்கே தான் போயிருந்தீர்கள்! நேர்த்திக்கடன் என்று மறுபடியும் பொய் சொல்லாதீர்கள். இதோ இருக்கும் திருவரங்கம் சென்று திரும்பப் பத்து நாட்களே அதிகம். இத்தனை மாதங்கள் ஆனதற்கு உண்மையான காரணத்தை நீங்கள் சொல்லாத வரை உங்களோடு நான் பேசமாட்டேன்" என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

சொக்கநாதன் அவளது நீண்ட சடை முடியைப் பிடித்துச் சாட்டை போல இழுத்து, அவளது உடலைத் திருப்பி, அவள் சடையால் அவள் மார்பைச் சுற்றித் தன்னருகே இழுத்தான். அவள் வலி தாங்காமல் சற்றே சரிய, அவளை அப்படியே தூக்கி அருகில் இருந்த மஞ்சத்திற்குக் கொண்டு சென்று உட்கார வைத்தான்.

அவளருகே தானும் உட்கார்ந்து, அவள் இடையைத் தன் கரத்தால் சுற்றி வளைத்துத் தன்னருகே ஒட்டிக் கொண்டு மறு கையால் அவள் நாடியைப் பிடித்து உயர்த்தினான்.

சந்திரவதனா

“கோபித்துக் கொள்ளாதே கண்ணே! நேர்த்திக் கடன் என்று சொன்னது பொய்தான்! வேறு சில காரணங்களுக்காக என்னால் வரமுடியாது போய்விட்டது.

“அது என்ன காரணங்கள்?”

“அதனை உனக்கு விரிவாகச் சொல்ல வேண்டும். இந்த இடமும், இந்த நேரமும் இதற்கான தருணம்தானா என்றும் யோசிக்கிறேன். நிதானமாக உன்னிடம் நிறைய பேச வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“நான்கூட உங்களிடம் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பேச வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“என்ன விஷயம் கண்ணே?”

“முதலில் உங்கள் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள். அதன் பிறகு நான் சொல்லுகிறேன்.”

இதற்கு சொக்கநாதன் என்ன பதில் கூறுவது என்று யோசிக்கத் தொடங்கிய அதே நேரத்தில் இளவரசன் மன்னார்தாசன் மாடிப்படியில் ஏறி, பூட்டிக் கிடந்த கதவுகளுக்கருகே வந்து நின்றான்.

கதவு இடுக்கின் வழியாகத் தெரிந்த வெளிச்சத்தைப் பார்த்துவிட்டு, கதவுகளில் காதை வைத்து ஒரு விநாடி உற்று கேட்டான்.

பின்னர் கதவுகளைப் பலமாகத் தட்டத் தொடங்கினான்.

“சந்திரவதனா! கதவைத் திற! உன் அண்ணன் மன்னார்தாசன் வந்திருக்கிறேன். சீக்கிரம் கதவுகளைத் திற!”

அதிகாரமாய் குரல் எழுப்பியவாறு, அந்த இடமே அதிரும்படியாகக் கதவுகளைத் தட்டினான்.

அந்தப்புரமே அதிரும்படியாக அண்ணன் மன்னார்தாசன் கதவுகளைத் தட்டும் ஒலியைக் கேட்டதுமே சந்திரவதனா இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் நடுங்கினாள். உடலும், மனமும் பதறத் தொடங்கின.

சொக்கநாதனும் இதனைக் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்க வில்லை. இளவரசியிடம் தான் யார் என்ற விவரத்தைச் சொல்லிவிடலாம் என்று அவன் நினைத்த வேளையில், மன்னார்தாசன் இப்படி வந்து குறுக்கிட்டது அவன் மனதில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

மன்னார்தாசனின் புத்திசாலித்தனத்தை அவன் சமீபத்தில் முற்றிலுமாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்ததால், இந்த நேரத்தில் இளவரசியின் அறைக்கதவுகளை அவன் அறைந்து குரல் கொடுக்கும் வேகத்தைப் பார்க்கும் பொழுது, மன்னார்தாசன் தங்கள் மீது ஐயமுற்றுப் பின் தொடர்ந்து வந்திருப்பானோ என்று எண்ணினான்.

பக்கத்தில் பதட்டத்துடன் நின்ற இளவரசியைத் தன்னருகே நெருக்கமாக இழுத்து, "சந்திரா இனி நான் இந்த இடத்தில் இருப்பது நல்லதல்ல. உன்னை வேறு இடத்தில் சந்தித்து நீண்ட நேரம் விவரமாகப் பேச நினைக்கிறேன்" என்றான்.

சந்திரவதனா

“ஆமாம் அதுதான் சரி. நீங்கள் சீக்கிரமாகப் பின்பக் கத்து சாளரம் வழியாக இறங்கிச் சென்று விடுங்கள்” பதட்டத்துடன் கூறினாள்.

“சரி. என்று, எங்கே, எப்பொழுது உன்னை சந்திப்பது?”

இளவரசி சற்று யோசித்துவிட்டு, “வரும் பெளர்ணமி அன்று என் தந்தை அமைச்சருடன் கும்பகோணம் செல்ல இருக்கிறார். அன்று காலையில் இங்கிருந்து இரண்டு கல் தொலைவில் இருக்கும் துர்க்கை அம்மன் ஆலயத்திற்கு நான் வருவேன். அங்கு பேசிக் கொள்ளலாம். சீக்கிரம் போய்விடுங்கள்” என்றாள்.

வெளிப்பக்கம் மன்னார்தாசன் பொறுமை இழந்து கதவுகளைப் பலமாகத் தட்டத் தொடங்கினான்.

சொக்கநாதன் அதற்கு மேல் தாமதிக்காமல் சாளரத் திற்கு அருகே வந்து கயிற்றைக் கட்டிக் கீழே இறக்கிவிட்டான்.

உப்பரிகையின் ஆறாவது மாடியின் மூன்றாவது சாளரத்தில் இருந்து கயிறு ஒன்று கீழே தொங்கவிடப்படுவதைத் தரையில் புதர்களிடையே மறைந்தவாறு ஒருவன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது சொக்கநாதனின் கண்களில் படவில்லை.

கயிற்றைத் தொங்கவிட்டவுடன் சொக்கநாதன் வேகமாக இளவரசியின் அருகே ஓடி வந்து அவசர அவசரமாக அவளைத் தன்னோடு அணைத்து முகம் முழுக்க முத்த மழை பொழிந்து முடிவாக உதடுகளில் முத்தமிட்டான்.

“வரும் பெளர்ணமி வரை இந்த முத்தங்களை எண்ணிக் கொண்டிரு கண்ணே! கண்டிப்பாக அன்று வந்து உன்னைச் சந்திக்கிறேன்” என்றான் குறும்பாக.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இளவரசி அவனுக்குப் பதில் சொல்ல வாய் எடுப்பதற்குள் வெளியில் இருந்து மன்னார்தாசனின் குரலும், கதவைத் தட்டும் ஓசையும் காதைப் பிளக்க ஆரம்பித்தன.

‘மற்றதெல்லாம் அப்புறம் பேசிக் கொள்ளலாம். சீக்கிரம் இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்’ என்று பரபரத்தாள்.

சொக்கநாதன் அவள் கன்னத்தைப் பிடித்துக் கிள்ளி விட்டு வேகமாக ஓடிவந்து கயிற்றைப் பிடித்துக் கீழே இறங்கினான்.

சொக்கநாதன் தரையில் இறங்கியதும் புதரருகே மறைந்து இருந்த ஓர் உருவம் அவனருகே நெருங்கியதைக் கவனிக்காமல், சாளரத்தில் கட்டிய கயிற்றை அவிழ்த்து வெளியே எறிந்துவிட்டுக் கதவுகளைத் திறப்பதற்காக வேகமாகத் திரும்பி நடந்தாள்.

இதற்குள் மன்னார்தாசன் பலமாகக் கத்தத் தொடங்கினான்.

‘சந்திரவதனா சீக்கிரம் கதவுகளைத் திறக்கிறாயா இல்லை கதவுகளை உடைக்கட்டுமா?’

இதேநேரம் கதவுகள் அருகே ஓடிவந்த இளவரசி ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு நிதானமாகக் கதவுகளைத் திறந்தாள்.

திறந்தவுடன் மன்னார்தாசன் தனது கண்களை அந்த அறை முழுவதும் சுழலவிட்டான். அறைக்குள் இளவரசியைத் தவிர வேறு யாருமே இருப்பது மாதிரித் தெரியவில்லை.

விசாலமான அந்த அறையில் இருந்த விளக்குகள் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தன. அந்தப் பெண் இவளோடுதானே உள்ளே நுழைந்தாள்? பிறகு எங்கே போயிருப்பாள்?

சந்திரவதனா

சந்திரவதனாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

இளவரசி அப்பொழுதுதான் நல்ல தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து வந்ததுபோல் கண்களைக் கசக்கிவிட்டுக் கொண்டே நீண்ட கொட்டாவி ஒன்றை விட்டாள்.

தனது அண்ணனின் பார்வை முழுவதும் தன்னுடைய அறைக்குள்ளேயே தேடிக் கொண்டிருப்பதை அவள் அறிந்தும் அறியாததுபோல் மறுபடியும் நெடிய கொட்டாவி ஒன்றை வரவழைத்து, மிகவும் சாவகாசமாக அவனை ஏறிட்டுக் கண்களைக் கசக்கியவாறு கேட்கத் தொடங்கினாள்.

“என்ன அண்ணா இந்த நேரத்தில்? நல்ல தூக்கத்தில் இருந்தேன். கலைத்துவிட்டீர்களே!” என்று கொட்டாவி யோடு கலந்து பேசினாள்.

‘அற்புதமாக நடிக்கிறாயே சந்திரா’ என்று மனதிற்குள் நினைத்த மன்னார்தாசன் அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்த படி கேட்டான்.

“எவ்வளவு நேரமாகக் கதவுகளைத் தட்டிக் கொண்டே இருக்கிறேன். இவ்வளவு நேரம் தூங்கிக் கொண்டா இருந்தாய்?”

“நீண்ட நேரமாகவா கதவைத் தட்டினீர்கள்? பொய் சொல்லாதீர்கள்! சற்றுநேரத்திற்கு முன்தான் எனக்குக் கேட்டது.

“சற்று நேரத்திற்கு முன்பா? சரிதான்போ. கிட்டத்தட்டக் கால் நாழிகை நேரமாக என் கைகளே வலிக்கும்படியாகக் கதவுகளைத் தட்டியதுமின்றி, என் குரல்வளையே வெடித்துவிடும்படி குரல் எழுப்பினேன். நீ இப்படிச் சாவகாசமாகக் கதவுகளைத் திறந்தது மட்டுமின்றி, சற்று முன்தான் கேட்டது என்கிறாய்!”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“அப்படியா அண்ணா! நல்ல தூக்கம்! என் மஞ்சத்த ருகே இடி விழுந்தால்கூடக் கேட்டிருக்காது போங்கள். அப்படி ஓர் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தேன். நீங்கள் நீண்ட நேரமாக தட்டிக் கொண்டிருந்தது எனக்குத் தெரியாது. மன்னியுங்கள்.”

“அப்படியே ஆனாலும் இவ்வளவு நேரமா கதவுக ளைத் திறப்பதற்கு? உனக்கு என்னவோ ஆகிவிட்டதோ என்று பயந்து, கதவுகளை உடைக்கலாமா என்று நான் நினைத்த வேளையில் உள்ளுக்குள் காலடி ஓசை கேட்கத் தொடங்கியது. சரி நீ விழித்துவிட்டாய். சீக்கிரம் திறப்பாய் என்று எதிர்பார்த்தால் நீண்ட நேரம் கழித்து திறக்கிறாய்! இவ்வளவு நேரம் என்ன பண்ணிக் கொண்டு இருந்தாய் சந்திரா?”

“நீங்கள் கதவைத் தட்டிய ஓசை என் தூக்கத்தைக் கலைத்ததும் முதலில் கனவு என்றுதான் எண்ணி இருந் தேன். தொடர்ந்து உங்கள் குரலைக் கேட்டதும் பதறிப் போய் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தேன். அதே நேரம் பயமும் வந்தது.

“எதற்குப் பயம்?”

“அன்று ஒருநாள் என் அறையில் கள்வன் ஒருவன் புகுந்தது நினைவுக்கு வந்தது. அதனால் முதலில் எழுந்து விளக்குகளை நன்றாக ஏற்றினேன். பிறகு சாளரம் வரை சென்று பார்த்தேன். மறுபடியும் நீங்கள் கதவைத் தட்டும் ஓசை கேட்டதும், நீங்கள்தான் என்று உறுதி செய்து கொண்டு கதவுகளைத் திறந்தேன். அதனால்தான் அத்தனை நேரம் ஆகிவிட்டது.”

மன்னார்தாசன் அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தா லும், அவனது கண்கள் மட்டும் அறையின் மறுகோடி வரை அலைந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்த இளவரசி,

சந்திரவதனா

“அது இருக்கட்டும் அண்ணா. இந்த நேரத்தில் என்னைத் தேடி வந்திருக்கும் காரணம் என்ன என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?” என்றாள்.

“வாசலில் வைத்தே எல்லா விவரமும் பேச வேண்டுமா? நான் உள்ளே வரலாமா?”

“போங்கள் அண்ணா! உங்களுக்கு எப்பொழுதும் கேலிதான். தங்கையின் அறைக்குள் நுழைய அண்ணனுக்கு எதற்கு அனுமதி தேவை?”

“இல்லை. இவ்வளவு நேரமும் என்னை உள்ளே வாருங்கள் அண்ணா என்று நீ கூப்பிடவில்லையே! அது தான் யோசித்தேன்.”

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். நல்ல தூக்கத்தில் இருந்து திடீர் என்று விழித்தேனா, எதுவுமே புரிய வில்லை. வாருங்கள் அண்ணா!”

இருவரும் அறைக்குள் நுழைந்து, ஆளுக்கோர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தனர். மன்னார்தாசன் பார்வை அறை முழுவதும் பரவலாகப் பாய்ந்தது.

அந்தப் பெண் இங்கே இல்லை! அறைக்குள் இருக்கும் மரச்சாமான்களுக்கு மறைவிலோ அல்லது மஞ்சத்தினடியிலோ பதுங்கி இருப்பாளோ?

“சொல்லுங்கள் அண்ணா! எதற்காக” என்றாள் இளவரசி.

“வேறு ஒன்றுமில்லை சந்திரா! அந்தப்புரம் முழுக்க யக்ஷகான நாடகத்தை ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாடகமோ மிகமிக அற்புதமாக இருக்கிறது. இதனை ரசிக்காமல் பாதியில் கிளம்பிச் சென்றதைப் பார்த்ததும் பதறிப் போய்விட்டேன். உன் உடல் நலத்திற்குத்தான் ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டுவிட்டதோ என்று தெரிந்து போகலாம் என்று ஒடோடி வந்தேன்”

“என் உடல் நலத்திற்கு எந்தவிதக் குறையும் இல்லை அண்ணா! கடந்த சில நாட்களாகத் தந்தையின் துலாபுருஷ தானச் சடங்குகளுக்காக இரவில் அதிக நேரம் கண்விழித்து இருந்தது தூக்கம் பாதித்துக் கண்களைச் சொக்கிக் கொண்டே இருந்தது. நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே தூங்கித் தூங்கி விழ ஆரம்பித்தேன். இனி தாக்குப்பிடிக்க முடியாது என்றுதான் பிறகு பாதியிலேயே எழுந்து வந்துவிட்டேன். ஆமாம், நீங்கள்தான் உப்பரிகையிலேயே இல்லையே, நான் எழுந்து சென்றதை எப்படி கவனித்தீர்கள்?”

“முதலில் கீழே உட்கார்ந்துதான் நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். தந்தையிடம் ஒரு முக்கியமான தகவலைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். திடீர் என்று அது நினைவுக்குவர, தந்தையைத் தேடி உப்பரிகைக்கு வந்தேன். அப்பொழுது நீயும், ஒரு பெண்ணும் அவசரமாக எழுந்து செல்வது தெரிந்தது.”

இளவரசிக்கு இதைக் கேட்டதும் பகீர் என்றிருந்தது. அவசரமாகத் தனது உணர்ச்சிகளை மறைத்துக் கொண்டாள்.

“தந்தையிடம்கூட விவரத்தைச் சொல்லாமல் உன்னைப் பார்க்க ஒடோடி வந்தேன். நீண்ட நேரமாகக் கதவைத் தட்டிய பிறகும் நீ திறக்காததால், உனக்கு என்னவோ ஆகிவிட்டது என்று பயந்து போனேன். கதவை உடைக்கலாமா என்று நான் யோசித்த வேளையில் நல்ல வேளையாக நீயே திறந்துவிட்டாய்!”

“நல்ல அண்ணா போங்கள்! இதற்காகவா இப்படிப் பதட்டம் அடைந்து விட்டீர்கள்! எனக்கு ஒன்றும் இல்லை.

சந்திரவதனா

நல்ல தூக்கம் அவ்வளவுதான்! இப்பொழுது திருப்தி தானே?"

"திருப்தி மட்டுமில்லை சந்திரா, நிம்மதியாகவும் இருக்கிறது. சரி, உன்னுடன் சேர்ந்து வந்தாளே ஒரு பெண் அவள் எங்கே?"

"யார் பங்கஜவல்லியா? அவளுடைய அறை ஐந்தாம் மாடியில் அல்லவா இருக்கிறது! அவள் அப்பொழுதே போய்விட்டாளே!"

"நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்து ஆறாவது மாடி வரை ஏறி உனது அறைக்குள் அவளும் சேர்ந்து நுழைவதைப் பார்த்தேனே!"

இளவரசிக்கு பக் என்றிருந்தாலும் அவசரமாகச் சமா ளித்து, "நல்ல தூக்கத்தில் இருந்த நான் வழியில் எங்காவது விழுந்து விடுவேனோ என்று பயந்து அவள் என்னுடன் வந்து மஞ்சத்தில் என்னைப் படுக்க வைத்துவிட்டு உடனே சென்றுவிட்டாளே! எதிரில் நீங்கள் பார்க்கவில்லையா? நாங்கள் உள்ளே நுழைந்தவுடன் நீங்கள் வந்திருக்க வேண்டியதுதானே! நான் நன்கு தூங்கும்வரை எங்கே சென்றீர்கள்?" என்றாள்.

"அது நீங்கள் இருவரும் இந்த அறைக்குள் நுழைவதைப் பார்த்த நான், தந்தையிடம் தகவல் சொல்ல மறந்தது நினைவுக்கு வந்தது. அதனால் மறுபடியும் கீழே இறங்கிப் போய்ச் சொல்லிவிட்டு உடனே திரும்பி விட்டேன்."

"அந்த நேரத்தில்தான் அவளும் திரும்பிப் போயிருப்பாள். நீங்கள் நுழைவதற்குள் நானும் தூங்கிப்போய்விட்டேன்."

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மன்னார்தாசனுக்குக் குழப்பியது. இவள் சொல்வது உண்மையாக இருக்குமோ? அப்படியானால் அவளை முதலில் அறைக்குள் தள்ளிவிட்டு சந்திரவதனா சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுக் கதவை அடைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லையே?

“சரி, சந்திரா, இப்பொழுது நிம்மதியாக இருக்கிறது. நீ தூங்கு நான் வரட்டுமா?” என்று எழுந்தவன் திடீர் என்று கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு மஞ்சத்தைப் பார்த்தவறு “சந்திரா சீக்கிரம் ஒரு கைவிளக்கை எடுத்து வா” என்றான்.

“எதற்கு அண்ணா?” பயந்தவாறு கேட்டாள்.

“மஞ்சத்தின் அடியில் பாம்பு ஒன்று ஊர்ந்து சென்றது மாதிரி தோன்றியது. சீக்கிரம், சீக்கிரம்.

இளவரசி நிஜமாகவே பதறிப் போய், அருகில் இருந்த கைவிளக்கை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவர, மன்னார்தாசன் அதனை வாங்கிக் கொண்டு வாளை உருவியவாறு பாம்பைத் தேடுவதுபோல் மஞ்சத்தின் கீழ்ப்பகுதி மரச் சாமான்களுக்குப் பின்னால் உள்ள மறைவான இடங்கள் எல்லாவற்றையும் உற்றுப் பார்த்தான்.

சந்திரவதனா முதலில் அண்ணன் சொன்னது நிஜம் என்றுதான் நினைத்தாள். ஆனால் அவன் தேடும் பாணியைப் பார்க்கும்பொழுது அவன் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்று புரிந்து மனதிற்குள் பயம் எழுந்தது.

“என்ன அண்ணா பாம்பு இருக்கிறதா?” என்றாள்.

“இல்லை சந்திரா! இருட்டில் நான் வேறு எதையாவது பார்த்துத் தவறாக நினைத்திருப்பேன். பாவம் உனது தூக்கத்தையும் கலைத்துவிட்டேன். நான் கிளம்புகிறேன்.

சந்திரவதனா

நீ கதவுகளை நன்றாக தாழ்ப்பாள் போட்டுவிட்டுப் படுத்துக் கொள்.”

“நீங்களும் காலாகாலத்தில் போய்த் தூங்குங்கள். தூக்கக் கலக்கத்தில் என்னென்னவோ கற்பனை பண்ணிக் குழம்புகிறீர்கள்.”

மன்னார்தாசன் இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் சிரித்த வாறு வெளியேற, இளவரசி கதவுகளை அடைத்துவிட்டு, நிம்மதிப் பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டவாறு மஞ்சத்தில் வந்து படுத்தாள்.

மன்னார்தாசன் வேகவேகமாக மாடிப்படிகளில் இறங்கி அந்தப்புரத்தின் பின்பக்கப் பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இளவரசியின் அறையின் நேர் கீழுள்ள பகுதிக்கு அவன் வந்து சேர்ந்தபொழுது சற்று முன்னர் இளவரசியுடன் சேர்ந்து சென்ற பெண்ணுருவம், மூச்சுப் பேச்சற்று, கை, கால்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் தரையில் கிடப்பது அவன் பார்வையில் பட்டது.

சொக்கநாதன் தஞ்சை அந்தப்புரப் பகுதியில் அமைந்திருந்த நாடக சாலையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் யக்ஷகான நாடகக் குழுவில் இருந்து பெண் வேடம் தரித்துக் கொண்டு அந்தப்புரத்து உப்பரிகையை நோக்கி செல்வதற்கு முன்பாகத் தனது நண்பன் வெங்கடகிருஷ்ணனிடம் சில உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துச் சென்றிருந்தான்.

அதன்படி வெங்கடகிருஷ்ணன் நாடகசாலையில் இருந்து வெளியேறி, யாரும் அறியாதவாறு அந்தப்புரத்தின் மாடத்தை ஒட்டி இளவரசியின் அறைக்கு நேர்கீழுள்ள பகுதியில் ஒரு புதருக்குள் வந்து பதுங்கிக் கொண்டான்.

சற்று நேரம் கழித்து யாரோ ஓர் உருவம் பதுங்கிப் பதுங்கி அந்த இடத்தை நோக்கி வருவது தெரிந்ததும், வெங்கடகிருஷ்ணன் உஷாராய் மறைந்து கொண்டு அந்த உருவத்தின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

மாடத்தை ஒட்டி வந்த உருவம் இளவரசியின் அறைச் சாளரத்தின் மீது சற்று நேரம் நோட்டமிட்டுவிட்டு பிறகு ஒரு புதரை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது தான் தெரிந்தது

சந்திரவதனா

அந்த உருவம் தஞ்சை இளவரசன் மன்னார்தாசனின் நெருங்கிய நண்பனான அக்கிராஜுதான் என்பது.

அக்கிராஜுவுக்கு இந்நேரம் இந்த இடத்தில் என்ன வேலை? அவன் நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினான் வெங்கடகிருஷ்ணன்.

அக்கிராஜு இளவரசியின் சாளரம் தெரியும்படியாக ஒரு புதருக்குள் மறைந்து கொண்டு சாளரத்தை உற்று நோக்கியவாறு உருவியவாளுடன் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

இவன் எதற்காக இங்கு வந்து மறைந்திருக்கிறான்? மாடத்தையே உற்று நோக்கியவாறு இருப்பதைப் பார்த்தால் சொக்கநாதன் இளவரசியின் அறைக்குள் சென்றிருப்பதை இவன் அறிந்திருப்பானா?

அறிந்திருந்தால் ஆட்களை உஷார்படுத்திச் சொக்கநாதனைப் பிடிப்பதற்கு முயற்சிப்பதை விட்டுவிட்டு எதற்காக இப்படி மறைந்திருந்து கவனிக்கிறான்?

வெங்கடகிருஷ்ணனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அதனால் இளவரசியின் சாளரத்தின் மீது ஒரு கண்ணும், புதருக்குள் மறைந்திருக்கும் அக்கிராஜுவின் மீது மற்றொரு கண்ணும் வைத்தவாறு இருளில் பதுங்கிக் கிடந்தான்.

நீண்ட நேரம் கழித்து இளவரசியின் அறையில் இருந்து சிறு சிலசலப்புக் கேட்கத் தொடங்கியது. இருவரும் கவனமாக உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கினர்.

சாளரத்தில் இருந்து கயிறு வீசப்பட்டுச் சொக்கநாதன் அதன் வழியாகக் கீழே இறங்குவதைப் பார்த்தவுடன் புதருக்குள் இருந்த அக்கிராஜு உருவிய வாளைக் கையில் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு மெதுவாக நகர ஆரம்பித்தான்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இதனைப் பார்த்த வெங்கடகிருஷ்ணன் அவன் அறியாது அவன் பின்னே தொடர்ந்தான். அப்படியே ஒரு கனமான மரக்கட்டை ஒன்றையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

இவை எதையுமே அறியாத சொக்கநாதன் கயிற்றின் வழியாக சரசர என்று இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். சொக்கநாதன் கால்கள் தரையைத் தொட்ட அதே விநாடியில் அக்கிராஜு பாய்ந்து சென்று அவன் நெஞ்சில் வாளைப் பதிக்க முயன்றான்.

மறுவிநாடி அவன் பின்னே தொடர்ந்து வந்த வெங்கடகிருஷ்ணன் கையில் இருந்த மரக்கட்டை அக்கிராஜுவின் தலையில் இடியென இறங்கியது.

அக்கிராஜு சத்தமே எழாமல், சொக்கநாதனின் காலடியில் வேரற்ற மரம்போல் மயக்கமுற்று விழுந்தான்.

சாளரத்தின் கீழிறங்கியவுடன், தன் மார்பில் யாரோ ஒருவன் வாளைப் பதித்ததும், மறுவிநாடி மயக்கமுற்று விழுந்ததும், அவன் பின்னாடி கையில் மரக்கட்டையுடன் தனது நண்பன் வெங்கடகிருஷ்ணன் நின்று கொண்டிருப்பதையும் பார்த்துத் திகைத்துப் போனான் சொக்கநாதன்.

"கிருஷ்ணா யார் இவன்?" என்று திகைப்புடன் கேட்டான்.

மன்னார்தாசனின் நண்பன் அக்கிராஜு. இங்கு உன் வரவிற்காக நீண்ட நேரமாகக் காத்திருக்கிறான்" என்றான்.

"மன்னார்தாசன் ரொம்பப் புத்திசாலி என்று தெளிவாக நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறான் கிருஷ்ணா!"

"எப்படி? நீ இங்கு வருவாய் என்று எப்படி இவனுக்குத் தெரியும்?"

"அதை எல்லாம் பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம். மன்னார்தாசன் கூடிய சீக்கிரமே இங்கு வருவான். அதற்குள் நாம் அந்தப்புரத்தில் இருந்தே சென்றுவிட வேண்டும். அதற்கு முன் சின்ன வேலை ஒன்று இருக்கிறது.

சந்திரவதனா

சொக்கநாதன் தனது பெண் உடைகளை அவசரமாகக் களைந்து, அக்கிராஜுவின் உடலில் அணிவித்து விட்டு அவனது ஆடைகளைத் தான் அணிந்து கொண்டான்.

ஒருவேளை மன்னார்தாசன் வரத் தாமதமானால் அதற்குள் அக்கிராஜுவின் மயக்கம் தெளிந்துவிட்டால் ஆடைகள் மாறி இருப்பதை அறிந்து வேகமாக ஓடி மாற்ற முயல்வான். அந்த வாய்ப்பையும் அவனுக்குத் தரக்கூடாது என்பதற்காக அக்கிராஜுவின் கை, கால்களை இறுக்கமாகக் கட்டிப் போட்டனர்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் சொக்கநாதனும், வெங்கடகிருஷ்ணனும் தஞ்சை அந்தப்புரத்தில் இருந்து கன வேகத்தில் வெளியேறி மறைந்தனர்.

மன்னார்தாசன் முதலில் அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததும் பெண் உருவம் ஒன்று கை கால்கள் கட்டப் பட்ட நிலையில் தரையில் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்ததும் விரைந்து வந்தான்.

அதே பெண்தான்! சந்திரவதனாவுடன் சற்று நேரத்திற்கு முன் உப்பரிகையில் பார்த்த அதே பெண்தான்! நான் நினைத்தபடி சாளரத்தின் வழியாகக் குதித்திருப்பாள். அக்கிராஜு அவளை மடக்கிப் பிடித்துக் கட்டிப் போட்டிருக்கிறான்.

இந்த உருவம் பெண்தானா? இல்லை பெண் உருவம் பூண்டு வந்த ஆடவனா? இந்த உருவத்தைப் பிடித்துக் கட்டிப் போட்ட அக்கிராஜுவை எங்கே காணவில்லை? ஒருவேளை என்னைத் தேடிக் கொண்டு நாடக சாலைப் பக்கம் போயிருப்பானா?

முதலில் இந்தப் பெண் உருவம் யார் என்று பார்க்கலாம்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மூர்ச்சையடைந்து, கை, கால்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் தரையில் குப்புறக்கிடந்த அந்த உருவம் யார் என்று அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு மன்னார்தாசன் மண்டியிட்டு அதன் தலையைத் திருப்பி உற்றுப் பார்த்தான்.

ஆ! அக்கிராஜு!

இவன் எப்படி இந்தக் கதிக்கு ஆளானான்?

மனதில் அதிர்ச்சியும், குழப்பமும், கோபமும் திரண்டெழு அவசர அவசரமாக கயிறுகளை அவிழ்த்து, அக்கிராஜுவின் மயக்கத்தைத் தெளிய வைத்தான்.

மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து உட்கார்ந்த அக்கிராஜு சற்று நேரம் தலையைப் பிடித்து அழுத்தியவாறு முனகி மூச்சு வாங்கினான்.

“ராஜு, ராஜு என்ன நடந்தது?” என்றான் அவன் தோளைப் பரிவுடன் பிடித்தவாறு.

அக்கிராஜு நடந்தது முழுவதையும் கஷ்டப்பட்டுச் சொன்னான்.

“இருட்டில் அந்த உருவம் யார் என்று தெரியவில்லை மன்னாரு! நான் அவன் நெஞ்சில் வாளை பதித்த மறுவிநாடியே என் தலைமீது இந்தக் கட்டிடமே விழுந்து விட்டது போல் இருந்தது. அவ்வளவுதான் தெரியும். இப்பொழுது உன்னைப் பார்க்கிறேன்.”

மன்னார்தாசன் சற்று நேரம் யோசித்தான்.

“உன் பின்பக்கம் இருந்து மற்றொருவன் தாக்கி இருக்க வேண்டும். சே! முக்கியமான அந்த விஷயத்தை மறந்துவிட்டேனே! எப்பொழுதும் இருவர் சேர்ந்தேதான் வந்திருக்கிறார்கள்! இதில் ஒருவன் உப்பரிகையில் சென்றிருக்கலாம்! மற்றொருவன் எங்கே இருப்பான் என்று யோசிக்கத் தவறிவிட்டேனே!”

சந்திரவதனா

“இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?” என்று அடிப்பட்ட இடத்தில் கையை வைத்து அழுத்தியவாறு கேட்டான் அக்கிராஜு.

“நீ இருக்கும் நிலைமையில் இப்பொழுது எதையுமே செய்ய முடியாது. அவர்கள் இந்த இடத்தைவிட்டே பறந்திருப்பார்கள். முதலில் ஓய்வெடு. பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

அக்கிராஜுவைப் பத்திரமாக வீடு சேர்த்துவிட்டுத் தனது அறைக்குள் வந்து படுத்த மன்னார்தாசனின் சிந்தனை அந்த நிகழ்ச்சிகள் மீதே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

பெண் ஆடைகளை அக்கிராஜுவுக்குப் பூட்டி விட்டதில் இருந்து சந்திரவதனாவுடன் சேர்ந்து சென்றது ஓர் ஆடவன் என்று சந்தேகமறத் தெரிந்துவிட்டது. கதவை நான் தட்டியவுடன் சாளரத்திலிருந்து கயிற்றின் வழியாக இறங்கி இருக்கிறான் என்பது அக்கிராஜுவின் கூற்றில் இருந்து தெரிகிறது.

ஆக, என் தங்கை இளவரசி சந்திரவதனா காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்று ஐயம் திரிபற உறுதியாயிற்று! அந்தக் காதலன் யார்? அவனுடன் வரும் மற்றொருவன் யார்?

இதைக் கூடிய சீக்கிரம் கண்டுபிடிக்காமல் விடமாட்டேன்!

மதுரை அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தில் முத்துநகை தனது அறைக்குள் இருந்த மஞ்சத்தில் சரிந்து அமர்ந்தபடி, சிறிய பேழை ஒன்றைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அதனுள் இருந்த காய்ந்த மல்லிகை மலரை, சொக்க நாதனின் மீசைக்குள் அன்று சிக்கிக் கிடந்த மலரை,

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

ஆசையுடன் எடுத்து முகர்ந்து பார்த்துவிட்டு, அதற்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்தாள்.

“அத்தான் உங்களின் நினைவாக உங்கள் மீசையில் ஒட்டிக் கிடந்த மலரை நீங்கள் என்றே நினைத்து, உங்களுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுக்கிறேன். ஆனால், நீங்கள் இதே நேரத்தில் தஞ்சை இளவரசிக்கு முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்களோ என்னவோ?”

முத்துநகை தன்னை மறந்து புலம்பும் இந்தக் குரலைக் கேட்டதும் அந்த அறைக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கூண்டிற்குள் இருந்த கிளி ‘கீச் கீச்’ என்று கத்தியது.

“தாங்கள் பிரிந்து சென்று பல நாட்கள் கடந்து விட்டன. திரும்பிவரும் வரை முத்தங்களை எண்ணச் சொன்னீர்கள். எண்ணி, எண்ணி அலுத்தும் விட்டது. இப்படித்தானே தஞ்சை இளவரசியும் ஏங்கி இருந்திருப்பாள்! அவள் ஏக்கத்தை இப்பொழுது தணித்துக் கொண்டிருப்பீர்கள்! எனது ஏக்கத்தைத் தவிர்க்க என்று வரப் போகிறீர்கள்?”

அப்பொழுது கூண்டிற்குள் இருந்த கிளி மறுபடியும் ‘கீச் கீச்’ என்று சப்தமாகக் குரல் எழுப்பியது. இதைக் கேட்டு முத்துநகை கிளக் கூண்டை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“நான் உன்னைச் சொல்லவில்லை. என் காதலர் சொக்கநாதரை எண்ணி புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ பேசாமல் இரு” என்றாள் கிளியை நோக்கி.

உடனே அந்தக் கிளி, கூண்டிற்குள் தனது சிறகினைப் படபட என்று அடித்தவாறு, முத்துநகையைப் பார்த்துக் கீச்சிட்டது.*

முத்துநகை தனது கரத்தில் இருந்த மலரை மறுபடியும் பேழையில் வைத்து மூடி, அதனைப் பத்திரமாகப் பெட்டிக்குள் வைத்து மூடிவிட்டு, கிளிக் கூண்டருகே வந்தாள்.

சந்திரவதனா

கிளி அவளைப் பார்த்து உற்சாகத்துடன் சிறகடித்துக் கத்தியது. முத்துநகை சிரித்தவாறு கூண்டைத் திறந்து கிளியைத் தனது கையில் ஏந்திக் கொண்டு மறுபடியும் மஞ்சத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.

சில நாட்களாகத்தான் முத்துநகை இந்தக் கிளியை வளர்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறாள். அதற்குச் சொக்கநாதன் என்று பெயர் சூட்டி, அதனுடன் ஆசை ஆசையாகப் பேசுவாள்.

“என்ன சொக்கநாதா, உனக்கென்ன இவ்வளவு ஆத்திரம்? நான் என் அத்தானை நினைத்துப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். அவர் கொடுத்த முத்தத்தை நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். அது உனக்குப் பொறுக்க வில்லையா?”

அப்பொழுது அந்தக் கிளி முத்துநகையின் கன்னத்தில் பலமாகக் கொத்தியது. அந்த இடம் லேசாகச் சிவந்துவிட்டது.

“ஓ போக்கிரிப் பயலே! நீ எனக்கு முத்தம் கொடுக்கிறாயா? உதை படுவாய், இந்தக் கன்னம் அவருக்குச் சொந்தமானது. இந்நேரம் அவர் வேறு ஒரு பெண்ணை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். இருந்தாலும் அவர்தான் என் கன்னத்தில் முத்தம் கொடுக்க வேண்டும் புரிந்ததா?”

அப்பொழுது சொக்கநாதனின் தாயான ராணி வையாம்பிகாதேவி உள்ளே நுழைந்தாள்.

“என்ன முத்துநகை, கிளிக்குப் பேச்சுக் கற்றுக் கொடுக்கிறாயா?” என்று சிரித்தபடி அவளருகில் வந்தாள்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அத்தையைப் பார்த்ததும், மிரண்ட முத்துநகை, கிளியைக் கூண்டிற்குள் வைத்து அடைத்துவிட்டு, ‘‘ஆமாம்... இல்லை... வந்து... உட்காருங்கள் அத்தை’’ என்று உளறினாள்.

‘‘என்ன ஆயிற்று உனக்கு? இப்படி உளறுகிறாய்? கிளியுடன் பேசி நீ கிளிபோல் மாறிவிட்டாயா இல்லை உன் அத்தானின் ஞாபகத்தில் உலகத்தையே மறந்து, பேச்சையும் மறந்துவிட்டாயா?’’

‘‘போங்கள் அத்தை’’ என்றாள் வெட்கமுடன்.

‘‘சொக்கநாதன் திருநெல்வேலிப் பக்கம் சென்று பல நாட்கள் கடந்து விட்டன. இதுவரை அவனிடமிருந்து ஒரு சேதியும் வரவில்லை. யாரையாவது அனுப்பி நிலவரத்தை அறிந்து வரச் செய்வோமா?’’

‘‘வேண்டாம் அத்தை! அவர் விரைவில் வந்துவிடுவார்’’ என்றாள் அவசரமாக.

‘‘என்னடி பெண்ணே, இது அதிசயமாக இருக்கிறது! வழக்கமாக நீதான் வந்து என்னை நச்சரிப்பாய்! இன்று நானாக உன்னைத் தேடி வந்து சொன்னாலும் வேண்டாம் என்கிறாய்!’’ என்று நாடியில் கை வைத்தவாறு அவளை அதிசயமாகப் பார்த்தாள் ராணி.

‘‘அது... வந்து... அத்தை... அவர் என்னிடம் சொல்லி விட்டுத்தான் போனார். சிலசமயம் மாதங்கள் சிலகூட ஆகலாம். அத்தை கவலைப்படாமல் பயப்படாமல் நீ பார்த்துக் கொள் என்று சொன்னார்.’’

சந்திரவதனா.

“இவ்வளவு நடந்திருக்கிறதா? சரிடி அம்மா! இனி உன்பாடு. அவன்பாடு! நான் எதற்குக் கவலைப்படப் போகிறேன்.”

இதைக் கேட்டு மறுபடியும் வெட்கப்பட்டுத் தலை குனிந்த முத்துநகையின் கன்னத்தைப் பிடித்துச் செல்லமாகக் கிள்ளினாள் ராணி வையாம்பிகாதேவி!

கா தலர் நால்வர் கவனமுடன் எதிர்பார்த்த பெளர்ணமி நாள் உற்சாகத்துடன் உதிக்க ஆரம்பித்தது.

தஞ்சை மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனும், அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதரும் ஒரே ரதத்தில் ஏறி கும்பகோணம் நோக்கிப் பயணப்பட ஆரம்பித்தார்கள்.

இளவரசி சந்திரவதனா துர்க்கை அம்மன் கோவிலுக்கும், அமைச்சர் மகள் மதுரவாணி உய்யானவனத்திற்கும் கிளம்பிச் செல்லத் தங்களை சிங்காரித்துக் கொள்ளத் தொடங்கினர், சிந்தையில் மகிழ்ச்சி பொங்க!

பெள

ர்ணமி நாள் மறுநாள் புலரப்போகி
றது என்பதை நினைத்து நினைத்து
இரவு முழுவதும் தூங்காமல் பலவித
மான கற்பனைகளில் மூழ்கித் திளைத்து, தவித்து, ஏங்கி,
மனதிற்குளு புலம்பி இன்ப அவஸ்தையில் கிடந்த இளவ
ரசி சந்திரவதனாவும், அமைச்சர் மகள் மதுரவாணியும்
தங்களது படுக்கையிலிருந்து, அந்திவானம் சிவக்கத்
தொடங்கியதுமே, அரக்கப் பரக்க எழுந்து தங்களைத்
தயார் படுத்த ஆரம்பித்தனர்.

கீழ்வானில் செஞ்சூரியன் தெரிந்த சில நாழிகைக்குள்
அமைச்சர் கோவிந்த தீட்சிதர் அரண்மனைக்குள் வந்துவிட்
டார். சற்று நேரத்தில் மன்னன் விஜயராகவ நாயக்கனும்
வந்துவிட, அரண்மனை முகப்பில் அவர்களுக்காக காத்துக்
கிடந்த ரதத்தில் இருவரும் ஏறி அமர்ந்தார்கள்.

அடுத்த விநாடியே அவர்களைச் சுமந்த அந்த ரதம்
கும்பகோணத்தை நோக்கி விரைவ ஆரம்பித்தது.

தனது தந்தையும், மன்னரும் தஞ்சையை விட்டுச்
சென்றுவிட்டார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட
மதுரவாணி, மனதில் மகிழ்ச்சி பொங்கத் தன்னை அலங்க
ரித்துக் கொண்டாள்.

சந்திரவதனா

மன்னார்தாசனுக்கு எந்த ஆடை மனதைக் கவரும், எந்த வண்ணம் கண்ணைக் கவரும் என்றெல்லாம் நினைத்து நினைத்து மிகக் கவனமாகத் தன்னை அழகுப் படுத்திக் கொண்டாள்.

நூறு முறைக்கு மேலாக ஆடியில் தனது அலங்காரத் தையும், அழகையும் பார்த்தும் திருப்தி அடையாமல் தவித்தது அவள் மனம்.

ஒரு வழியாகத் தனது அலங்காரத்தை முடித்துக் கொண்டு பூக்குடலையை எடுத்துக் கொண்டு தனது தாயிடம் சொல்லிவிட்டுச் சிவிகை வேண்டாம் என்று தவிர்த்து விட்டு உய்யான வனத்தை நோக்கி நடந்து செல்ல ஆரம்பித்தாள்.

இளவரசன் மன்னார்தாசன் தனக்காக உய்யான வனத் திற்குள் 'இந்நேரம் தயாராகக் காத்திருப்பானா இல்லை அவள் அங்கு சென்ற பிறகுதான் வருவானா என்று மதுர வாணியின் மனம் அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

ஒருவேளை அன்று மாதிரியே வராமல் என்னை ஏமாற்றி விடுவாரா? என்னைச் சந்திப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே அன்று செய்த மாதிரி இன்றும் கும்பகோணம் சென்றுவிடுவாரோ?

இல்லை. இல்லை. அப்படிச் செய்யமாட்டார். அன்று என்னிடம் ஜாடை மாடையாகத் தனது மனதில் இருந்த எண்ணத்தைச் சொல்லி என்னை மகிழ வைத்தவர்; இன்று நிச்சயம் என்னை ஏமாற்றவிட்டார்!

ஒருவேளை ஏமாற்றிவிட்டால்?

இந்த எண்ணமும் ஒரு பக்கம் எழ, பதை பதைக்கும் மனதுடன் உய்யான வனத்திற்குள் நுழைந்தாள் மதுரவாணி.

இளவரசி சந்திரவதனா தஞ்சையில் இருந்து இரண்டுகல் தொலைவில் இருக்கும் துர்க்கை அம்மன் கோயிலுக்குச் செல்வதற்குத் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டாள்.

தனது தந்தையும் அமைச்சரும் கும்பகோணத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்களா என்பதை முதலில் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அடுத்த நிமிடம் அண்ணன் மன்னார்தாசனின் நினைவு வந்தது. நாடக சாலையில் நடந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு மன்னார்தாசனிடம் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு அவளுக்குள் எழுந்திருந்தது.

சேடி ஒருத்தியை அவன் அறைப்பக்கம் சென்று பார்த்து வரச் சொன்னாள். சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்த அவள் இளவரசனின் அறை பூட்டிக் கிடப்பதாகக் கூறினாள்.

அண்ணன் ஒருவேளை ஊரிலேயே இல்லையோ என்னவோ? அதுவும் ஒரு வகையில் நல்லதுதான். எனது நடவடிக்கைகளை அவர் கவனிப்பதற்கு வாய்ப்பே இல்லை!

இளவரசி தனது மனதுக்குப் பிடித்தமான முறையில் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டாள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தன் மனதை முற்றிலுமாகப் பிடித்துக் கொண்ட முத்துவைக் காணப் போகிறோம் என்று மகிழ்ச்சி பெருகத் தொடங்கியது.

பூஜைப் பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு சிவிகையில் ஏறி உட்கார்ந்தாள்.

நான்குபேர் அந்தப் பல்லக்கினைத் தூக்கித் தங்கள் தோள்களில் சுமந்து கொள்ள, அதற்கு முன்னும் பின்னும் ஆயுதம் ஏந்திய காவலர் இருவர் கம்பீரமாக நடக்க இளவரசி சந்திரவதனா அமர்ந்திருந்த பல்லக்கு துர்க்கை அம்மன் கோயிலை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தது.

சந்திரவதனா

உய்யான வனத்திற்குள் நுழைந்த மதுரவாணி ஒருமுறை தன் கண்கள் எட்டிய மட்டில் நாலாபுறம் சுற்றிப் பார்த்தாள்.

வனத்திற்குள் இளவரசன் மட்டுமல்ல, வேறு யாருமே இல்லாதது நன்றாகத் தெரிந்தது. காலை இளங்கதி ரவனின் இளங்கதிர்கள் அங்குள்ள பூக்களை வருடிப் பளபளக்கச் செய்து கொண்டிருந்தது. இலைகளில் விழுந்திருந்த பனித்துளிகள் மீது அவை ஊடுருவி, வைரமணிகளை வாரி இறைத்தது போன்ற பிரமையை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

இந்த அழகை எல்லாம் ரசிக்கும் மனநிலையில் மதுரவாணி இல்லை. இளவரசன் எப்படியும் வந்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையில் பதைபதைத்த நெஞ்சத்துடன் மலர்களைக் கொய்ய ஆரம்பித்தாள்.

இதேநேரம் உய்யான வனத்தில் இருந்து சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள ஓர் இடத்தருகே இருந்தவாறு, வனத்தின் வாயிலையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். இளவரசன் மன்னார்தாசனும், அவனது நண்பனான அக்கிராஜுவும்!

மதுரவாணி வனத்திற்குள் சென்றுவிட்டதைப் பார்த்த மன்னார்தாசன் சற்று நேரம் பொறுத்தான். அவளைத் தொடர்ந்து வேறு யாரும் வரவில்லை என்பதையும் இளம் காலை நேரம் என்பதால் அந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் ஆள் நடமாட்டம் அறவே இல்லை என்பதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

அதன்பின்னர் அக்கிராஜுவின் காதுகளில் கிசுகிசுத்தான். அக்கிராஜு அதற்குத் தலையாட்டினான். அதன்பிறகு மன்னார்தாசன் உய்யான வனத்திற்குள் நுழைந்தான்.

வனத்தின் மையப்பகுதியில் அமைந்திருந்த பல்வேறு விதமான பூச்செடிகளில் உள்ள மலர்களை நிதானமாகப் பறித்துக் கொண்டிருந்த மதுரவாணி தனது பின்பக்கம் எழுந்த காலடி ஒசை கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மறுகணம் தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த இளவரசன் மன்னார்தாசனைப் பார்த்ததும் அவள் முகம் ஆயிரம் சூரியன்கள் அணிசேர்ந்து வந்ததுபோல் ஒளிர ஆரம்பித்தது.

தன் கையில் இருந்த பூக்குடலையைத் தரையில் நழுவ விட்டவளாய் தன்னை மறந்து அவன் எதிரில் ஓடி நின்றாள்.

“வாருங்கள் இளவரசே உங்கள் வரவை எண்ணி ஒவ்வொரு விநாடியும் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன். எங்கே வராமல் போய்விடுவீர்களோ என்று பயமாகவும் இருந்தது என்றாள் பரபரப்பாக.

“இனி உன்னை ஏமாற்றமாட்டேன் என்று நான் உறுதி கூறியதில் இருந்து இனி ஒருபோதும் விலகமாட்டேன் மதுரவாணி. பயப்படாதே!” என்று அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான்.

மதுரவாணி உடனே சுற்றுமுற்றும் திகிலுடன் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

“என்ன மதுரவாணி பார்க்கிறாய்?” என்று குழப்பத்துடன் கேட்டான் மன்னார்தாசன்.

“இல்லை. வேறு யாரும் இந்த இடத்தில் இருக்கிறார்களா? நம்மை யாராவது மறைந்து இருந்து கவனிக்கிறார்களா என்று பார்த்தேன். நீங்கள் இங்கு என்னைத் தேடி வந்திருப்பது யாருக்கும் தெரியாதே?”

“என் வரவை நாட்டு மக்கள் அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும்படி கட்டியங் கூறிவிட்டு வந்தா காதல் பார்கள்! நல்ல கேள்வி கேட்டாய் போ.”

“அதைச் சொல்லவில்லை இளவரசே! தாங்கள் தனியாக வந்து என்னை இங்கு சந்திக்கப் போவதை பற்றித் தங்கள் நெருங்கிய நண்பர்கள் யாருக்காவது தெரியுமா என்று கேட்டேன்?”

சந்திரவதனா

“என் தோழன் அக்கிராஜுவுக்கு மட்டும் தெரியும்.

“ஐயையோ!” என்று பயத்துடன் நெஞ்சில் கை வைத்தாள்.

“எதற்கு இவ்வளவு பயப்படுகிறாய் வாணி?”

“நாம் இருவரும் காதலிக்கும் விஷயம் யாருக்குமே தெரியக் கூடாது என்று நான் விரும்பினேன்.

“முட்டாள் பெண்ணே! காதலையும், தீயையும் நீண்ட காலம் மூடி மறைக்க யாராலும் முடியாது. நாமும் கவனமுடன் இருக்க வேண்டியதுதான். அதற்காக உலகில் உள்ளோர் ஒருவரும் தெரியாமல் காதலித்துவிடலாம் என்று நினைப்பது பூனை கண்களை மூடிக் கொண்டு உலகமே இருண்டு போய்விட்டது என்று நினைப்பதை ஒப்பாகும் வாணி. சரி அப்படியே இருந்தாலும் நாம் காலம் முழுவதும் யாரும் அறியாது காதலித்துக் கொண்டேவா இருக்க முடியும்?”

மதுரவாணி தலை குனிந்தவாறு இருந்தாள்.

“இப்பொழுது உன்னைச் சந்திக்க நான் வந்திருக்கிறேன். இந்தச் சமயத்தில் நம்மீது சந்தேகப்பட்டு, யாராவது வனத்திற்குள் நம்மை அறியாது நுழையலாம். அதனால் இந்த இடத்தைக் கண்காணிப்பதற்காக அக்கிராஜுவை ஒரு மறைவான பகுதியில் நிறுத்திவிட்டு வந்திருக்கிறேன். சந்தேகப்படும்படியாக ஏதாவது தெரிந்தால், அவன் பறவை போல் குரல் எழுப்பி நமக்கு எச்சரிக்கை செய்வான்.”

“அப்படியா!” என்றாள் மகிழ்ச்சி பொங்க மதுரவாணி.

“இப்பொழுதாவது புரிந்ததா காதலுக்குத் தோழனின் பங்கு எவ்வளவு முக்கியமானது என்று!”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“புரிந்தது! வாருங்கள் அதோ அந்த மரத்தின் மறைவில் உட்காந்து பேசலாம்!” என்றவாறு மகிழ்ச்சி பொங்க, தன்னை மறந்து இளவரசனின் கையைப் பற்றினான்.

மறுவிநாடியே! தன் செய்கையை உணர்ந்து எல்லை யற்ற நாணம் எழ கையை அவசரமாக விலக்கிக் கொண்டு, முகத்தில் செம்மை மலர வெட்கப்பட்டு நின்றாள்.

-மன்னார்தாசன் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“இளம் வயதில் பார்த்தது போலவே இன்னமும் அப்படியே இருக்கிறாயே மதுரவாணி! எப்பொழுதும், எதிலும் உனக்கு அவசரம்தான்.

பின்னர் மன்னார்தாசனே அவள் கையை இறுகப்பற்றினான். இளவரசனின் கரம்பட்டதும் மதுரவாணியின் இதயம் சிலிர்த்தது. முகத்தில் இன்னும் சிவப்பு ஏறியது.

இருவரும் ஒருவர் கரத்தை மற்றவர் இறுகப் பிடித்த படி மரத்தின் மறைவில் சென்று அமர்ந்து பேசத் தொடங்கினார்.

இளவரசி சந்திரவதனா அமர்ந்திருந்த பல்லக்கு துர்க்கை அம்மன் கோயில் வாசலில் வந்து இறக்கி வைக்கப்பட்டது.

தஞ்சாவூரில் இருந்து இரண்டு கற்கள் தொலைவில் அமைந்து இருந்த அந்தக் கோயிலைச் சுற்றிலும் கழனிகள் தான் நிறைந்து இருந்தனவே ஒழிய, மக்களின் குடியிருப்புகள் மட்டும் சற்றுத் தூரத்தில் தெரிந்தன.

பல்லக்குத் தூக்கிகளும், சிவிகைக் காவலர்களும் கோயிலின் வாசலில் காவலுக்கு நின்றால் போதும். கூட வரவேண்டியது இல்லை என்று இளவரசி உத்தரவிட்டாள்.

சந்திரவதனா

பூஜைப் பொருட்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கோயிலுக்குள் நுழைந்தாள். மனம் அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

முத்துவை வரச்சொல்லி இருந்தேனே! மறக்காமல் வந்துவிடுவாரா? இந்த இடத்தைத் தேடிப் பிடிப்பதில் அவருக்குச் சிரமம் இருக்காது.

அந்தப்புரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான காவலர்களைச் சமாளித்த அவருக்கு இந்தக் காவல் ஒன்றும் பெரிதாகத் தெரியாது. இருந்தாலும் எப்படி வந்து என்னை இங்கு சந்திப்பார்?

சிறிய கோயில், பிராகாரமும் பெரிதாக இல்லை. அர்ச்சகர் வேறு இருப்பார். இதில் நாங்கள் இருவர் மட்டும் தனித்து எப்படிப் பேச முடியும்? வேறு எங்கு பேசுவது?

குழப்பத்துடன் கோயிலின் கொடிக்கம்பத்தை கடந்து அர்த்த மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தாள். விடிந்து பல நாழி கைகள் சென்றுவிட்ட போதிலும் கதிரவனின் வெளிச்சம் அரைகுறையாகத்தான் மூலஸ்தானத்தில் தெரிந்து கொண்டிருந்தது.

கோயிலின் கர்ப்பகிரகத்தினுள் அம்மனுக்கு அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்த அர்ச்சகர், இளவரசியைப் பார்த்ததும் ஓடோடி வந்து வணங்கி, பூஜைப் பொருட்களை அவளிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார்.

இளவரசியின் கைகள் மட்டும் அவற்றை அர்ச்சகரிடம் நீட்டியதே ஒழிய கண்கள் நாலாபக்கமும் முத்துவைத் தேடி அலைபாய ஆரம்பித்தன. இங்கு ஏதாவது ஓர்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

இடத்தில் மறைந்து இருக்கிறாரா? ஒருவேளை இனிமேல் தான் இங்கு வரப்போகிறாரா?

“இளவரசியாரே, பூஜையை ஆரம்பிக்கலாமா?” என்றார் அர்ச்சகர் பணிவான குரலில்.

“சற்றுப் பொறுங்கள்! ஒரு முக்கியமான ஆளை எதிர்பார்க்கிறேன். அவர் வந்ததும் பூஜையை ஆரம்பித்து விடலாம்” என்று வாசற்பக்கம் பார்த்தவாறு சொன்னாள்.

“நீண்ட நேரம் ஆகுமா?” என்றார் அர்ச்சகர் வாய் புதைத்தவாறு.

“எவ்வளவு நேரம் ஆனாலும் அவர் வந்த பிறகுதான் பூஜை செய்ய வேண்டும். தொந்தரவு பண்ணாமல் அம்மனுக்குப் போய் அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டிருங்கள்” என்றாள் எரிச்சலுடன்.

“அதுவரை எப்படிச் காத்துக் கொண்டு இருக்கப் போகிறாய் சந்திரா? நான் கொடுத்த முத்தங்களை நினைத்துக் கொண்டா?”

இதைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு அர்ச்சகரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் இளவரசி.

“முத்து! நீங்களா! அர்ச்சகர் வேடத்தில் உங்களை எதிர்பார்க்கவில்லை?”

“இந்த இடத்திற்கு வர வேறு வழி தெரியவில்லை! அர்ச்சகரைத் தேடிப் போய் ஆயிரம் பொன் கொடுத்தேன்! அடுத்த நாளே அந்தர் தியானம் ஆகிவிட்டார். அந்த இடத்திற்கு நான் வந்துவிட்டேன்” என்று சிரித்தவாறு சொன்னான் சொக்நாதன்.

சந்திரவதனா

“பொல்லாத ஆள் நீங்கள்!” என்றவாறு சொக்கநாதன் மார்பில் தலை சாய்த்தாள் சந்திரவதனா!

சொக்கநாதன் அவளைத் தன் மார்போடு அணைத்து முத்தமிட்டுவிட்டு அவள் இடுப்பைப் பற்றி அணைத்தவாறு, கர்ப்ப கிருகத்தை ஒட்டிய மறைவான பகுதிக்குக் கூட்டிச் சென்றான்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவள் இதயம் சுக்கு நூறாக வெடித்துச் சிதறப் போவதை உணராத சந்திரவதனா, அவன் இழுத்த இழுப்பிற்கெல்லாம் உடன்பட்டு, உவகையுடன் சென்றாள்.

UD லர் வனத்தில் மற்றவர் எவரும் எளிதில் பார்த்துவிட முடியாத மறைவான ஓர் இடத்தில் புல் தரையில் மதுரவாணியும் மன்னார்தாசனும் அமர்ந்திருந்தனர்.

அதுவரை கை கோத்து வந்த அவர்கள் உட்கார்ந்த பின்னரும் ஒருவர் கையை மற்றவர் விட மனமின்றி, விரல்களை இறுகப் பற்றியவாறு, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் விழுங்கி விடுவதுபோல் பார்த்தவாறு நீண்ட நேரம் இருந்தனர்.

அதன்பிறகு மதுரவாணி தனது பெண்மைக்குரிய நாணத்தின் வசப்பட்டு, முகம் சிவந்து, தனது கையை அவனிடமிருந்து விலக்கிக் கொண்டு தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள்.

மன்னார்தாசன் அப்படியும் விடாமல் அவளது முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மதுரவாணிக்கு அவன் பார்வை ஒரு பக்கம் அளவுக்கு மீறிய வெட்கத்தைக் கொடுத்தாலும் மற்றொரு பக்கம் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியையும் வழங்கியது.

சந்திரவதனா

மெதுவாக ஏறிட்டுப் பார்த்த அவள் மன்னார்தாசனின் பார்வையின் கூர்மையைத் தாங்க முடியாதவளாய் மறுபடியும் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

‘இந்த ஆண்களே இப்படித்தான் போலும்! தனிமையில் மனதுக்குப் பிடித்தமான பெண்ணைக் கண்டுவிட்டால் இப்படித்தான் பார்வையிலேயே விழுங்குவார்கள் போலிருக்கிறது! சீச்சீ! இருந்தாலும் இப்படியா பார்ப்பது? ஆனால், இவர் இப்படிப் பார்க்கும்பொழுது என் மனதை என்னவோ செய்கிறதே!’

மதுரவாணி மறுபடியும் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ஊஹும் மன்னார்தாசனின் கண்கள் நிலைக்குத்தியது போல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. சில சமயம் முகத்தில் இருந்து அவன் பார்வை விலகி அவள் கழுத்துக்குக் கீழ் வட்டமிடும், இடுப்பை ஆராயும். மடித்து உட்கார்ந்திருந்த அவள் தொடைகள் மீது தவழ்ந்து செல்லும். விரல்களை உரசிவிடும். மறுபடியும் முகத்திற்கு வந்து மையம் கொள்ளும்! பொல்லாத கண்கள்!

‘‘என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?’’ என்று நாணம் கவ்விய குரலில் கிசுகிசுப்பாய்க் கேட்டாள் மதுரவாணி.

‘‘உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது வாணி! நானும், நீயும் தனியான ஓர் உலகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கு என்னையும் உன்னையும் தவிர வேறு எந்த மனிதரும் இருக்கக் கூடாது. என் எதிரில் இப்படி உன்னை உட்கார வைத்து, பசி, தாகம் அத்தனையும் மறந்து, யுகம், யுகமாக உன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் என் வேட்கை அடங்காது.

இதைக் கேட்டவுடன் மதுரவாணிக்கு மறுபடியும் வெட்கம் எழ, தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். மனதிற் குள் பெருமையும், சிலிர்ப்பும் எழுந்தது மன்னார்தாசன் தன்மீது இந்த அளவுக்குக் காதல் கொண்டிருப்பான் என்று அவள் நினைக்கவில்லை.

மன்னார்தாசன் தலை குனிந்தவாறு அமர்ந்திருக்கும் மதுரவாணியை சற்று நேரம் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு அவள் தொடையில் அழுத்தமாக கிள்ளினான்.

"ஸ்...ஆ... ஏன் இப்படி கிள்ளினீர்கள்?" என்று செல்லமாக முறைத்தபடி கேட்டாள்.

"இளம் வயதில் உன் தந்தையிடம் நாம் கல்வி கற்றபொழுது எத்தனை முறை நீ இப்படி என்னைக் கிள்ளி இருப்பாய்! அப்பொழுதெல்லாம் உன்னைப் பதிலுக்கு கிள்ள வேண்டும் என்று ஆசையாக இருக்கும். உன் தந்தை அருகில் இருந்ததால் என்னால் எதுவும் செய்ய முடிய வில்லை. பல வருடங்களாக ஆசைப்பட்டது. இன்றுதான் நிறைவேறியது. கையை எடு. இன்னொரு முறை உன்னைக் கிள்ள வேண்டும் போல் இருக்கிறது." என்றவாறு அவள் தொடை அருகே கையை நீட்டினான்.

"ஐயோ! வேண்டாம்! வலிக்கிறது! எவ்வளவு அழுத்த மாகக் கிள்ளி விட்டீர்கள்!" என்றவாறு தனது கரங்களால் தொடைகளை மறைத்தவாறு பொத்திக் கொண்டு அவனைப் பார்த்துச் சினுங்கினாள்.

உடனே மன்னார்தாசன் பதறிப் போய்விட்டான்.

"அட்டா! எனக்கு இருக்கும் ஆசையில் சற்றுப் பலமா கவே கிள்ளிவிட்டேன் போலிருக்கிறது. வலிக்கிறதா அன்பே!" என்றவாறு அவளது கரத்தை விலக்கிவிட்டு, அவளது தொடைப் பகுதியில் அவன் கிள்ளிய இடத்தைப் பரிவுடன் தடவிக் கொடுக்கத் தொடங்கினான்.

மதுரவாணிக்கு அவன் செயல் சுகத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் தந்த போதிலும், நாணத்தின் காரணமாக அவன் கைகளை விலக்கினாள். இந்த ஆண்களைக் கொஞ்சம் விட்டால்போதும். ஏதாவது ஒரு சாக்குச் சொல்லிவிட்டு பெண்களின் அங்கம் முழுவதையும் தொட்டுப் பார்க்க முயல்வார்கள் என்பது புரிந்தது.

சந்திரவதனா

ஒரு பக்கம் அவளுக்கு ஆசையாக இருந்தாலும், மற்றொரு பக்கம் பயமும், எச்சரிக்கையும் எழுந்ததால் தான் தனது தொடையைத் தடவிய அவன் கையை விலக்கினாள் மதுரவாணி.

“இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது அன்பே? வலி முற்றிலும் மறைந்துவிட்டதா?” என்று கிறங்கிய குரலில் கேட்டான் அவன்.

“உம்... உம்” என்று தலையை மட்டும் அசைத்தாள் இவள்.

“அப்படியானால் அந்தத் தொடையில் ஒருமுறை கிள்ளட்டுமா?” என்று ஆசையுடன் கேட்டான் மன்னார்தாசன்.

“ஐயையோ...! வேண்டாம்” என்று பொய்யாக அலறியவாறு தனது தொடைகள் மீது மறுபடியும் கரங்களை வைத்துப் பொத்திக் கொண்டாள் மதுரவாணி.

மன்னார்தாசன் நகைத்தவாறு மதுரவாணியின் செழுமையான கன்னத்தைப் பிடித்துக் கிள்ளினாள்.

“ஆ... வலிக்கிறது இளவரசே!” என்றவாறு கன்னத்தைத் தடவினாள்.

“அப்படியா! நான் வேண்டுமானால் கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுக்கட்டுமா? வலி மறைந்துவிடும்” என்றான் கிண்டலாக.

“ஒன்றும் வேண்டாம். உங்கள் கையை வைத்துக் கொண்டு சும்மா இருங்கள் போதும். நானும் வந்ததில் இருந்து பார்க்கிறேன். கிள்ளிக் கொண்டே இருக்கிறீர்களே!”

சிணுங்கும் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“இத்தனை ஆண்டுகளாகத் தங்கள் மனதிற்குள் வளர்த்து வந்து வஞ்சத்தை இன்று ஒரே நாளில் தீர்த்துவிட

லாம் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு வந்தீர்களா?" என்றாள் அவளும் சிரித்தபடி.

"வஞ்சம் என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தாதே அன்பே! அது முற்றிலும் தவறான பதம்! காதல் என்று சொல்! அதுதான் பொருத்தமான வார்த்தை! இத்தனை ஆண்டு காலமாக என் மனதிற்குள் ரகசியமாக எழுந்து வந்த காதல்தான் இன்று உன்னை இப்படிச் கிள்ளச் சொல்கிறது" என்றவாறு அவள் முற்றிலும் எதிர்பாராத விதமாக அவளது இடுப்பில் கிள்ளினான்.

"அம்மாடி! இது தாங்காது! உங்களுக்கு ஆசையாக இருந்தால் தரையில் கிள்ளுங்கள். என் உடம்புதானா கிடைத்தது?"

"இந்த அழகுச் சிலைக்கு ஈடான மென்மையான பொருள் உலகில் எங்குமே கிடைக்கவில்லையே. என் செய்வேன்?" என்றவாறு அவள் மூக்கைப் பிடித்துத் திருகினான்.

"இதற்கு மேல் என்னால் தாங்கவே முடியாது. நான் போகிறேன்" என்று பெய்யாயாகக் கோபித்துக் கொண்டு எழு முற்பட்டவளின் கையைப் பிடித்து இழுத்து மறுபூடியும் உட்கார வைத்தான் தாசன்.

"கோபித்துக் கொள்ளாதே அன்பே! உன்மேல் அவ்வளவு ஆசை இருக்கிறது" என்றவாறு அவளது கரத்தைப் பரிவுடன் தடவிக் கொடுத்துப் புறங்கையில் முத்தமிட்டான்.

சிலிர்த்துப் போனாள் மதுரவாணி.

"ஏன் இளவரசே, என்மீது இத்தனை ஆசை வைத்திருக்கும் தாங்கள், இத்தனை காலமாக ஏன் என்னிடமே மறைத்தீர்கள்? என்னைப் போலவே தாங்களும் இளம் வயதில் இருந்து என்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!"

சந்திரவதனா

அப்படி இருந்தும் துளிகூட வெளிக்காட்டாது ஏன் மறைத் தீர்கள்!”

மன்னார்தாசன் அவள் கைவிரல்களை ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே ஒழிய, அவள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

“இளம் வயதில் கூட நான்தான் வலிய, வலிய வந்து உங்களிடம் ஏதாவது சில்மிஷம், சேஷ்டை பண்ணுவேன். நீங்கள் மனதிற்குள் இவ்வளவு ஆசை வைத்திருந்தும் என்னைச் சட்டையே பண்ண மாட்டீர்கள்! சரி அதுதான் போகட்டும். வளர்ந்து, வாலிபமான பிறகும் கூடவா அதனை மறைப்பீர்கள்! இப்பொழுதும் நான்தான் வலிய வலிய வந்து உங்களைக் கெஞ்சினேன். அதற்குக்கூட மனதில் இரக்கமே இல்லாமல், மனதிற்குள் ஆசை இருந்தும், என் மனதை ஏன் நோக அடித்தீர்கள் இளவரசே?”

மன்னார்தாசன் சற்று நேரம் மௌனமாகத் தலை குனிந்தவாறு இருந்தான். பிறகு நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டவாறு சொல்லத் தொடங்கினான்.

“வாணி, இளம் வயதில் உன் தந்தையைப் பார்த்தால் எனக்குப் பயம்! ஆசைகளை வெளிச் சொல்ல முடியாத அறியாத வயது! ஆனால் வளர்ந்து, பெரியவனான பின்னர் வேறுவிதமான பயம்.

“என்ன பயம்? இந்த நாட்டின் இளவரசனான தாங்கள் எதைப் பார்த்து யாரைப் பார்த்துப் பயப்பட வேண்டும்?”

“நம்முடைய சூழ்நிலைகளைப் பார்த்து! நம் இருவருக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகளைப் பார்த்து!”

மதுரவாணி இதைக் கேட்டதும் மௌனமானாள்.

“இப்பொழுதுகூட அதை நினைத்தால் பயமாகத்தான் இருக்கிறது வாணி! உன் மனதில் ஆசையை வளர்த்தப்

பின்னர் ஒரேயடியாகத் துன்பப் புயலில் வீழ்த்தி விடு வேனோ என்ற அச்சம்தான்! என்னைப் பற்றியோ, என் உயிரைப் பற்றியோ எள்முனை அளவுகூட நான் கவலைப் படவும் இல்லை. பயப்படவும் இல்லை. ஆனால், உன்னைப் பற்றிய கவலைதான் எனக்கு!”

“நீங்கள் சிறிய பிரச்சினையைப் பெரிதாக எண்ணி வீணான கவலைக்கு ஆளாகிறீர்கள் இளவரசே!”

“இது சிறு பிரச்சினை அல்ல வாணி! இந்த நாட்டில் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினை! நான் மன்னன் மகன், இளவரசன். இந்நாட்டின் வருங்கால மன்னன். நீ எங்களுக்குக்கீழ் பணி புரியும் அமைச்சரின் மகள் என்ற இந்தச் சிறு வேறுபாடு ஒன்றுதான் சிறிய பிரச்சினை. அதனைத் தீர்ப்பது ஒன்றும் கடினமான ஒன்று அல்ல! ஆனால் நமக்குள் இருக்கும் சாதி வேறுபாடு! அது எவ்வளவு பெரிய பிரச்சினை!”

மதுரவாணி மறுபடியும் மௌனவாணி ஆனாள். மன்னார்தாசன் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“இந்நாடு முழுக்கப் பரம்பரை பரம்பரையாக ஆழமாக வேருன்றி இருக்கும் வருணாசிரம தர்மத்தில் வகுக்கப்பட்ட நால்வகைச் சாதிகளிலும் உயர்ந்ததாகக் கருதப்படும் பிராமண குலத்தில் பிறந்தவள் நீ! நானோ கூடித்திரிய குலம்! இந்நாட்டின் மன்னன், ஏகச் சக்கிராதிபதியாக, என் ஏவுலுக்குக் கட்டுப்பட ஏராளமான மக்கள், எல்லையற்ற செல்வங்கள், ஈடற்ற மாளிகைகள், காண்போர் வியக்கும் கட்டழகு, கற்றவர் போற்றும் நுண்ணறிவு என்று இத்தனையும் அமைந்திருந்தாலும், தெருவில் உஞ்ச விருத்தி செய்யும் ஒரு சாதாரணப் பிராமணனைவிட நான் தாழ்ந்தவன். உன்னை எனக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்க தர்ம, நியாயப்படி எவருமே முன் வரமாட்டார்கள். சாஸ்திரங்கள் கோலோச்சும் இந்த நாட்டில், சாமியே வந்து சொன்

சந்திரவதனா

னால்கூட, அந்தச் சாமியை உண்மை என நம்பமாட்டார் களே ஒழிய; சாஸ்திரங்கள் கூறுவது அனைத்தும் உண்மையா என்று அலசமாட்டார்கள்.”

“அப்படியானால் நாம் இந்த உலகத்திலேயே வாழ வேண்டாம். நாம் இருவரும் சேர்ந்து செத்து விடுவோமோ?” என்றாள் மதுரவாணி.

இதைக் கேட்டதும் துடித்துப் போனான் மன்னார் தாசன்.

“வாணி, இதற்கே இவ்வளவு துன்பப்படுகிறாயே! நாளை நமது காதல் வெளியே தெரியுமானால் நமக்கு ஏற்படும் துன்பங்கள் இதைவிடப் பலகோடி மடங்கு அதிகமாக இருக்கும். காதல் என்ற பெயரால் உன் மனம் இத்தகைய துன்பத்திற்கு ஆளாக வேண்டாம் என்ற நோக்கத்தில்தான் என் காதலை இத்தனை நாட்களாக மறைத்தேன்.”

“அதற்காக உங்களை மறந்து என்னால் உயிர் வாழ முடியாது இளவரசே!” என்றவாறு கண் கலங்கினாள்.

மன்னார்தாசன் பரிவுடன் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு, “அதனைப் புரிந்து கொண்ட பிறகுதானே அன்பே, உன்னைத் தேடி இப்பொழுது ஓடி வந்திருக்கிறேன். எனக்காக உன் உயிரையே மாய்த்துக் கொள்வாய் என்று நிரூபித்து விட்டாயே! எங்கே, உன் காலைக் காட்டு! தீப்பற்றிய காயம் இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது?” என்றான்.

மதுரவாணி நாணத்துடன் தன் சேலையை முழங்கால் வரை விலக்கினாள். தீப்பற்றிய காயம் முற்றிலும் ஆறிவிட்டிருந்தது. ஆனால், அதன் வடு, காலின் ஆடுசதைப் பகுதியில் கறுப்பாகப் படர்ந்து இருந்தது.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

மன்னார்தாசன் பரிவுடன் அந்த இடத்தில் தடவிக் கொடுத்தான். அப்படியே குனிந்து வடு படர்ந்த இடத்தில் முத்தம் ஒன்றைப் பதித்தான். அப்பொழுது அவன் கண்கள் கசிந்து ஒரு சொட்டு நீர் அவளது காயம் பட்ட பகுதியில் விழுந்தது.

துடித்துப் போனாள் மதுரவாணி! மறுவிநாடியே அவளும் குனிந்து அவனது முகத்தோடு முகம் சேர்த்துக் கொண்டு கண்கள் கலங்கியவாறு, “இதுபோதும் இளவரசே! இனி சாவதைப் பற்றிக்கூட நான் கவலைப்பட மாட்டேன்” என்றாள்.

திடுக்கிட்ட மன்னார்தாசன், அவள் கன்னங்களைத் தனது கரத்தில் ஏந்தியவாறு, “இந்த வார்த்தைகள் உன்னிடமிருந்து வருவதற்காகவா நான் இத்தனை தூரம் கஷ்டப்பட்டேன்! மதுரவாணி, என் அன்பே, இனி நீ சாவதைப் பற்றி கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்கக்கூடாது. என்னிடம் சத்தியம் செய்து கொடு” என்று கை நீட்டினான்.

வாணி சிலிர்ப்புடன் அவன் கைமீது தன் கை வைத்து, “இனி ஒருபோதும் செய்ய மாட்டேன். இனி உங்கள் வாக்குத்தான் எனக்கு தேவவாக்கு! அதன்படி நடப்பேன்” என்றாள்.

மன்னார்தாசன் ஆசையுடன் அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

“இளவரசே, இனி வரும் பெளர்ணமி நாட்களில் நாம் தொடர்ந்து இங்கு சந்திக்கலாம் இல்லையா? ஆனால் எவ்வளவு காலத்துக்கு நம் காதல் இடையூறின்றி நடக்கும் என்றுதான் தெரியவில்லை.

“நடக்கிறவரை நடக்கட்டும் வாணி! என்றாவது ஒரு நாள் நம் பெற்றோர்களுக்குத் தெரியத்தான் போகிறது.

சந்திரவதனா

ஒன்று மட்டும் நான் உறுதியாகக் கூறுகிறேன். நம் காதல் வெளியே தெரியும்பொழுது, நிச்சயமாக என்னால் உனக்கு எந்தவித ஆபத்தும் வராது, அதனை மீறி எந்த ஆபத்து எழுந்தாலும், அது முதலில் எனது உயிரைப் போக்கிய பிறகுதான் உன்னை அணுகும். அது உறுதி! அதேபோன்று நீயும் இந்தக் காதலில் உறுதியுடன் இருந்தால் போதும்.”

“என்ன அப்படிக் கேட்டு விட்டீர்கள் இளவரசே? சத்தியமாக உங்கள் மீது கொண்ட காதல் என் உயிருள்ள வரை மாறாது இது உறுதி” என்று அவன் கையை மறுபடியும் இழுத்துச் சத்தியம் செய்து தந்தாள் மதுரவாணி.

மன்னார்தாசன் மகிழ்ச்சியுடன் மீண்டும் அவளை அணைத்து இதழ்களில் முத்தமிடத் தொடங்கினான்.

காலங்கள் மாறும்பொழுது இந்த உறுதிகள் காற்றாகப் பறக்கப் போகின்றன என்று யாருக்குத் தெரியும்?

இதே சமயம் துர்க்கை அம்மன் கோயிலில் இருந்த சொக்கநாதன், சந்திரவதனா நிலைமையோ வேறுவிதமாக இருந்தது.

தஞ்சை மாநகரில் இருந்து இரண்டு கற்கள் தொலைவில் உள்ள காட்டுப் பகுதியில் அமைந்திருந்த தூர்க்கை அம்மன் கோயில் வாசலில் பல்லக்குத் தூக்கிகள் மட்டும் ஒரு நிழலான இடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

இளவரசி சந்திரவதனாவிற்கு காவலாக வந்த நான்கு வீரர்களும் கோயிலின் நான்கு திசைகளிலும் காவலாக நின்று கொண்டிருந்தனர்.

இவர்கள் எவரும் கோயிலுக்குள் என்ன நடந்து கொண்டு இருக்கிறது என்பதைப் பற்றிச் சிறிதளவும் அக்கறைப்படவில்லை.

ஆனாலும் சொக்கநாதன் அர்ச்சகர் வேடத்தைக் கலைக்காமல் இளவரசி சந்திரவதனாவின் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு கர்ப்பகிருகத்தை ஒட்டிய ஒரு மறைவான பகுதியில் உட்கார்ந்து இளவரசியைத் தன் மடியில்

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

உட்கார்த்தி வைத்தான். இளவரசி சற்று நாண்முற்று, அவன் மடியில் இருந்து இறங்கி, அவனை ஒட்டித் தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

சொக்கநாதன் அவளது இரு கன்னங்களையும் தனது இரு கை விரல்களால் முழுக்கத் தடவி இழுத்து கரங்களை ஆசையுடன் முத்தமிட்டவாறு, “ஏன் கண்ணே, உன்னை நினைத்து நினைத்து எப்படி எல்லாம் தவித்துப் போய்விட்டேன்” என்றான்.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நீங்கள் திரும்பி வருவதற்கு ஏன் இத்தனை நாட்கள் ஆயிற்று? தயவு செய்து இப்பொழுதாவது உண்மையைச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் யார்?” என்றாள் இளவரசி.

“சொல்கிறேன் கண்ணே! அதற்காகத்தானே வந்திருக்கிறேன். அதற்கு முன் நீ என்னிடம் எதையோ சொல்ல வேண்டும் என்று சொன்னாயே, அது என்ன?”

“என் அண்ணன் மன்னார்தாசனுக்கு என்மீது சந்தேகம் வர ஆரம்பித்துவிட்டது என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது அத்தான். ஒரு நாள் இரவு அந்தப்புரத்தில் உள்ள என் அறைக்கு வந்து மறைமுகமாக ஏதேதோ கேட்டார். அதற்கு முதல்நாள் இரவுதான் நீங்கள் அவரிடம் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

இளவரசி முதலில் நடந்த விஷயங்களைக் கூறினாள்.

சந்திரவதனா

“உன் அண்ணன் வீரத்தில் மட்டுமல்ல விவேகத்திலும் சிறந்தவன் என்று முதன் முதலாக அன்றுதான் அறிய நேரிட்டது கண்ணே!”

“அதைவிட நீங்கள் என் அந்தப்புரத்திற்குள் இருக்கும் பொழுது அண்ணன் கதவைத் தட்டினாரே அன்று என்ன நடந்தது தெரியுமா?

அந்தச் சம்பவத்தையும் இளவரசி அவனிடம் விளக்கினாள்.

“உன் அண்ணனின் புத்திசாலித்தனம் அத்தோடு நின்றுவிடவில்லை. சாளரம் வழியாக நான் இறங்கி வருவேன் என்பதையும் எதிர்பார்த்து முன்கூட்டியே அக்கிராஜுவை அந்த இடத்திற்கு அனுப்பி....

நடந்தது முழுக்க சொல்லி முடித்தான். கேட்டு முடித்த இளவரசி பயத்துடன் நெஞ்சில் கை வைத்தாள்.

“ஐயையோ! நீங்கள் சாளரத்தின் வழியாக இறங்கியதை அக்கிராஜு பார்த்து அண்ணனிடம் நிச்சயமாக சொல்லி இருப்பான். அதிலும் பெண்ணுடையை நீங்கள் அவனுக்கு அணிவித்தது எந்தவித ஐயமும் இன்றி அண்ணனுக்கு நம்மைப் பற்றிப் புரிந்திருக்கும்?”

“அதன்பிறகு அந்தப்புரத்தின் கட்டுக்காவல்கள் அதிகரித்துவிட்டன. அதுமட்டுமல்ல தஞ்சை நகரில் கூட இரண்டு பேர் புதிதாகச் சேர்ந்து செல்வதைப் பார்த்தால்,

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

அவர்கள் யார் என்று அறிய நிறைய ஒற்றர்களை வேறு உன் தமையன் நியமித்திருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் உன்னைச் சந்திப்பதற்கு மிகவும் சீரமப்பட வேண்டி உள்ளது. புத்தியும், சாதுர்யமும் மிகுந்த உன் அண்ணனிடமிருந்து நம் காதலை நீண்ட நாட்கள் மறைத்து விட முடியாது என்று எனக்கும் நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது.

“ஆனால், அண்ணன் முதல் தடவை மறைமுகமாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைத்துப் பார்த்தால் நாம் அந்த அளவுக்குப் பயப்படத் தேவை இல்லை என்று தோன்றுகிறது அத்தான். யாராக இருந்தாலும் சரி, உண்மையான காதலுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதாகவும், அதனை நிறைவேற்ற உதவுவதாகவும் சொல்லி இருப்பதை நினைத்துப் பாருங்கள். இனி இந்தக் கண்ணாமூச்சு விளையாட்டு வேண்டாம் அத்தான். நானே எனது அண்ணனிடம் முதலில் சொல்லி, அவர் மூலமாக என் தந்தையின் சம்மதத்தையும் பெற்று நம் திருமணம் இனிதே நடக்க வகை செய்கிறேன். சொல்லுங்கள். நீங்கள் யார் என்ற உண்மைமையை மறைக்காமல் சொல்லுங்கள்” என்று கெஞ்சினாள் இளவரசி.

“சொல்கிறேன் கண்ணே! நான் யார் என்று தெரிந்தால் உனது அண்ணன் நமக்குச் சாதகமாக இருப்பானா என்பதைவிட, உன் மனது என்மீது கொண்ட காதலை அழித்துவிடுமோ என்றுதான் பயமாக இருக்கிறது.

சந்திரவதனா

“என்னை இன்னுமா நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வில்லை? பெண்களுக்குக் காதல் என்பது வாழ்க்கையில் ஒருமுறைத்தான் வரும். அதன் பிறகு எந்த எதிர்ப்பு வந்தாலும் அது மாறவோ, மறையவோ, அழியவோ செய்யாது. நல்ல வேளையாக நீங்கள் யாராக இருக்கக் கூடாது என்று நான் நினைத்தேனோ அவனாக மட்டும் நீங்கள் இல்லை. அதுபோதும். இனி நீங்கள் யாராக இருந்தாலும் நீங்கள் தான் என் கணவர். இறப்பு என்னைத் தேடி வந்தால்கூட இந்த உறுதியில் இருந்து மாறமாட்டேன்.

“சொக்கநாதனுக்கு இதைக் கேட்டதும் இதயத்தில் வலித்தது.

“சொல்லுங்கள் அத்தான், நீங்கள் யார்?”

“யாராக இருக்கக் கூடாது என்று நினைத்தாயோ அந்த ஆள் யார்?”

“அவனைப் பற்றித்தான் முன்பே ஒருமுறை சொல்லி இருக்கிறேனே!”

“மறந்துவிட்டது. மறுபடியும் சொல். யார் அவன்? நீ இவ்வளவு தூரம் வெறுக்கும் அந்தத் துர்பாக்கிய சாலி யார்?”

“அவன் பெயரைச் சொல்வதற்கே எனக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது. இந்த நல்ல நேரத்தில் அந்த நீசனைப் பற்றிய பேச்சு எதற்கு? நீங்கள் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“இல்லை, முதலில் அந்த நீசனைப்பற்றிச் சொல்” என்றான் கடுமையாக.

அவன் கடுமையைப் பார்த்து மிரண்ட இளவரசி, “அது இப்பொழுது அவசியமா?” என்று தயக்கத்துடன் கேட்டாள்.

அவசியம் என்று கருதுகிறேன் சொல்.

அவனது கடுமையையும், பிடிவாதத்தையும் பார்த்துக் குழம்பிய சந்திரவதனா, பிறகு கண்களில் வெறுப்பு மண்ட, “அந்த நீசன் வேறு யார்? மதுரையில் இருந்து ஆட்சி புரிகிறானே சொக்கநாதன் என்ற பெயரில், அந்த மடையன் மக்குநாதன்தான் நான் இந்த உலகில் வெறுக்கும் ஒரே ஆள். நல்ல வேளையாக அவனுக்கும் உங்களுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்று சொன்னீர்களே. அது ஒன்றுதான் எனக்கு நிம்மதியைத் தந்தது” என்றாள்.

“அந்த மடையன் மக்குநாதன் மீது உனக்கு எதற்கு இவ்வளவு வெறுப்பு? அப்படி உனக்கென்ன கொடுமை செய்துவிட்டான் என்று அவனை இந்த அளவுக்கு திட்டுகிறாய்?”

“அதுதான் சொன்னேனே பரம்பரைப் பகை என்று! இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல அந்த வெறுப்பு! மதுரை என்ற பெயரைக் கேட்டாலே குமட்டும் அளவுக்கு எங்கள் குடும்பத்தில் பரம்பரை பரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டு வந்த வெறுப்பு!”

சந்திரவதனா

“அதற்குக் காரணம் என்ன என்றுதான் கேட்கிறேன் கண்ணே!”

“அதைப்பற்றி விரிவாக இன்னொரு நாள் பேசிக் கொள்ளலாமே! இப்பொழுது உங்களைப் பற்றி...

“இல்லை. முதலில் அந்த வெறுப்பிற்கான காரணங்களை நான் தெரிந்து கொள்வது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். இனியும் நீ சொல்லாமல் பிடிவாதம் பிடித்தால், நான் இங்கிருந்து போய்விடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்” என்றவாறு எழ முற்பட்டான்.

இதனைப் பார்த்துப் பதறிய இளவரசி, அவசரமாக அவனது கரத்தைப் பற்றி அழுத்தி, “ஏன் இவ்வளவு பிடிவாதம் செய்கிறீர்கள்? சொல்கிறேன்” என்றவாறு சற்று மவுனம் காத்துவிட்டுச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“நீங்கள் விஜயநகரத்தில் பிறந்து வளர்ந்திருந்ததால், தமிழ் நாட்டின் பழைய வரலாறு தெரியாமல் போய்விட்டது. விஜயநகரப் பேரரசின் மாமன்னரான ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவராயர் மதுரை அரசைத் தனது ஆட்சி அதிகராத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தபொழுது, அதனை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பைத் தன் படையில் பணிபுரிந்த விசுவநாத நாயக்கரிடம் ஒப்படைத்தார். அவர்களின் வழி வழியாக வந்த வாரிசுதான் இப்பொழுது இருக்கும் மக்குநாதன். நான் சொன்னதை நன்றாக கேட்டீர்களா? மதுரையில் ஆட்சி புரிந்தவர்கள் விஜயநகர மன்னனிடம் வேலைக்காரராக இருந்தவர்கள். ஆனால் தஞ்சை அரசு எப்படி உருவானது தெரியுமா?”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“தெரியாது. நீயே சொல்” என்றான் அமைதியாக.

“விஜயநகர மன்னனான அச்சுதராயரின் மனைவியின் தங்கையான மூர்த்திமாம்பாளை, அதே மன்னருக்கு உறவினரான, மன்னர் பரம்பரையில் வந்த செவப்ப நாயக்கருக்கு மணமுடித்து கொடுத்து, அதற்குச் சீதனமாக செவப்பநாயக்கனுக்கு வழங்கப்பட்டதுதான் இந்தத் தஞ்சை அரசு. அதாவது தஞ்சை அரசு மன்னர் பரம்பரையில் வந்தது. ஆனால், மதுரை அரசோ வேலைக்காரர் பரம்பரையில் வந்தது. விஜயநகரத்தின் பலம் குறைந்ததும் தாங்கள் மதுரை அரசுக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்று அந்த நீசர்கள் வல்லடியாக வைத்துக் கொண்டார்கள்.”

“இது ஒன்றுதான் நீ சொக்கநாதனை வெறுப்பதற்குக் காரணமா?”

“இதுவும் ஒரு காரணம்! இதைவிட வேறு ஒரு பெரிய காரணம் இருக்கிறது. அதுதான் எங்கள் வெறுப்பை மிகவும் அதிகப்படுத்தியது.

“அதனையும் சொல். தெரிந்து கொள்கிறேன்.

“என்னுடைய தாத்தா ரகுநாதநாயக்கன் மிகச் சிறந்த வீரர் மட்டுமல்லர். நானிலம் போற்றும் நற்பண்பு கொண்டவர். அவருக்கு ஒரு தங்கை இருந்தாள். அவள் என்னை விட அழகானவள் என்று என் தந்தை அடிக்கடி சொல்வார். அவள் பெயர் அச்சுத ரகுநாதம்மா. அவளுக்குப் பார்வதி என்று மற்றொரு பெயரும் உண்டாம். அவள்மீது தாத்தாவுக்கு மட்டுமல்ல, என் தந்தைக்கும் நிறைய பாசம்

சந்திரவதனா

இருந்ததாம். தாத்தா பரந்த நோக்குக் கொண்டவர். அந்தக் காலத்தில் மதுரையைத் திருமலை நாயக்க என்பவர் ஆண்டு வந்தாராம். அதற்கு முன்னர் தஞ்சைக்கும், மதுரைக்கும் அடிக்கடி சிறு சச்சரவுகள் ஏற்படுமாம். தோப்பூர் என்ற இடத்தில் பெரிய போரே நிகழ்ந்ததாம். எனது தாத்தா ரகுநாத நாயக்கன் தீவிரமாகச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாராம்.

“தயங்காதே! மேலே சொல்.

“தமிழகத்தில் இருப்பதே இரண்டே அரசுகள்தான். இரண்டும் நாயக்க அரசுகள். விஜயநகரத்தில் இருந்து கிளைத்து வந்தவை. இவை இரண்டுமே அடிக்கடி சண்டை போட்டுக் கொண்டிருப்பது, எதிராளிகளான முஸ்லிம் மன்னர்களுக்கு இளக்காரம் ஆகிவிடும். எனவே உயர்வு தாழ்வு பார்க்க வேண்டாம். வேலைக்காரர் பரம்பரை என்றுகூடப் பார்க்காமல் தனது ஒரே தங்கையான அச்சுத ரகுநாதம்மாவை, மதுரை மன்னன் திருமலை நாயக்கனுக்கு முறைப்படி மணம் முடித்துக் கொடுத்தார். அந்த பாவி, நெஞ்சில் கொஞ்சம் கூட இரக்கமின்றி அந்தப் பெண்ணைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டான். அப்படிப்பட்ட அரக்கனின் வாரிசான் அந்தப் பாவியை வெறுக்காமல் நான் என்ன செய்ய முடியும் சொல்லுங்கள்.”

“அதாவது சொக்கநாதனின் மீது உன் வெறுப்பிற்குக் காரணம் அவன் வேலைக்காரப் பரம்பரையில் வந்தவன் என்பதும், உன் தாத்தாவின் தங்கையைக் குத்திக் கொன்ற திருமலை நாயக்கனின் பேரன் என்பதுமான இரண்டே இரண்டு காரணங்களுக்காகத்தான். இல்லையா?”

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“ஆமாம். அதுவேதான். இப்பொழுது புரிந்ததா? இனி நமது விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசலாமா?”

“பொறு. பொறு. இந்த விஷயம் இன்னும் முடியவில்லையே! வேலைக்காரப் பரம்பரையில் வந்தவன் என்பது மதுரை மன்னன் சொக்கநாதனை நீ வெறுப்பதற்கான ஒரு காரணம். அவனோ ஒரு நாட்டிற்கே மன்னன். அப்படி இருந்தும் பரம்பரையை நினைத்து வெறுக்கிறாய். நானோ ஒரு சாதாரணப் படை வீரன் என்று அன்று சொன்ன பொழுது கூட என்மீது கொண்ட காதலில் இருந்து மாற வில்லையே ஏன்?”

“அதற்கு ஒரு காரணம் உங்கள் வீரம், விவேகம், புத்திசாலித்தனம் அதோடு என்மீது நீங்கள் கொண்ட காதல். எனக்காக உயிரையே துச்சமாக நினைத்து நீங்கள் செய்து காட்டிய செயல்கள். இதற்காகத்தான் உங்களை நானும் விரும்பினேன். நீங்கள் சாதாரண வீரராக இருந்தால்கூட எனக்குக் கவலை இல்லை.

“அதாவது நான் உன்மீது கொண்ட காதலுக்காக நான் யாராக இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று விரும்பினாய் இல்லையா? இதில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லையே!”

“நிச்சயமாக இல்லை. சொல்லுங்கள் நீங்கள் யார்?”

“சொல்கிறேன். அதற்கு, முன்னர் மற்றொரு கேள்வி கேட்கிறேன் சொல். மதுரைச் சொக்கநாதனை நீ வெறுப்ப

சந்திரவதனா

தற்கு மற்றொரு காரணம் அவனது தாத்தா திருமலை நாயக்கன் உனது தாத்தாவின் தங்கையான அச்சுத் ரகுநாதம் மாவைக் குத்திக் கொன்றதுதானே?"

"ஆமாம், ஆமாம். திரும்பத் திரும்ப அவனைப் பற்றியே கேட்டு என் மனதை ஏன் துன்புறுத்துகிறீர்கள்? விடுங்கள்" என்றாள் எரிச்சலாக.

"இல்லை. காரணத்தோடுதான் கேட்கிறேன். நீ பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நான் போகிறேன்.

"உங்கள் பிடிவாதத்திற்கான காரணம்தான் புரிய வில்லை. சரி. சரி. கொலையாளியின் பேரன் என்று தான் வெறுக்கிறேன். போதுமா?"

"திருமலை நாயக்கன் எதற்காகத் தன், மனைவியை, அதிலும் இந்த அவனியே போற்றும் அற்புத அழகியைக் குத்திக் கொன்றான்?"

"வேறு எதற்கு? தஞ்சையில் இருந்து வந்த பெண் என்ற இளக்காரத்தில்தான்.

"சரியாகச் சொல் சந்திரா? எனக்கும் ஓரளவு அந்தக் கதை தெரியும். எதற்காக எந்தச் சூழ்நிலையில் அவளைக் கொன்றான்?"

எஸ். பாலசுப்பிரமணியன்

“அதுதான் உங்களுக்கே தெரிந்திருக்கிறதே! என்னிடம் எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?” மறுபடியும் எரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

“இருந்தாலும் உன் வாயிலிருந்து அதனைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் ஆசைப்படுகிறேன். சொல் சந்திரா? எதற்காகக் கொன்றான்?”

“திருமலை நாயக்கன், இப்பொழுது மதுரையில் இருக்கும் அந்த மாளிகையைக் கட்டி முடித்தானாம்.

“அதற்கு முன்னால் மதுரை மன்னனுக்கு அரண்மனையே கிடையாதா?”

“இருந்ததாம். அது அச்சுத ரகுநாதம்மாவிற்குப் பிடிக்கவில்லையாம். அதற்காக அவள் பார்த்து அதிசயப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே மிகப் பிரமாண்டமாக அந்த மகாலைக் கட்டி முடித்தானாம்.

“நீ சொல்லுவது முன்னுக்குப் பின் முரணாக இருக்கிறது சந்திரா! தஞ்சைப் பெண் என்று மதுரை மன்னன் இளக்காரமாக நினைத்து இருந்தால், அவளுக்காக இப்படி ஒரு மாளிகையை எழுப்பி இருக்கமாட்டான். அவள்மீது அளவுக்கு அதிகமான காதல் கொண்டிருந்தால் மட்டுமே, அவன் அவள் மனதைக் கொள்ளை கொள்வதற்காக, அவள் பார்த்து அதிசயப்படுவதற்காக அப்படி ஒரு மகத்தான மாளிகையைக் கட்டி இருக்கவேண்டும். அந்தச்

சந்திரவதனா

செயல் இளக்காரத்தைக் காட்டவில்லை சந்திரா. அவள் மீது திருமலை மன்னன் வைத்திருந்த அளப்பரிய காதலைத்தான் காட்டுகிறது.

“எப்படியோ இருந்து தொலைக்கட்டும். அதன் பிறகு அச்சுத ரகுநாதம்மாவை அழைத்து வந்து அவன் கட்டிய மகாலைப் பெருமையுடன் காட்டி ‘எப்படி இருக்கிறது’ என்றானாம். அதற்கு அவள் ‘அரண்மனையா இது? எங்கள் வீட்டு ஜலதாரைக்குக்கூட இது இணையாகாதே’ என்றாளாம். உடனே அவன் ஆத்திரப்பட்டு அந்த இடத்திலேயே குத்துவாளை உருவி. அச்சுத ரகுநாதம்மாவைக் குத்திக் கொன்று விட்டானாம்! எப்பேர்ப்பட்ட பாவி பார்த்தீர்களா?”

இதற்குப் பதிலாகச் சொக்கநாதன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவளைத் தடுமாற வைத்தன.

சந்திரவதனா

3

எஸ்.பாலசுப்பிரமணியன்